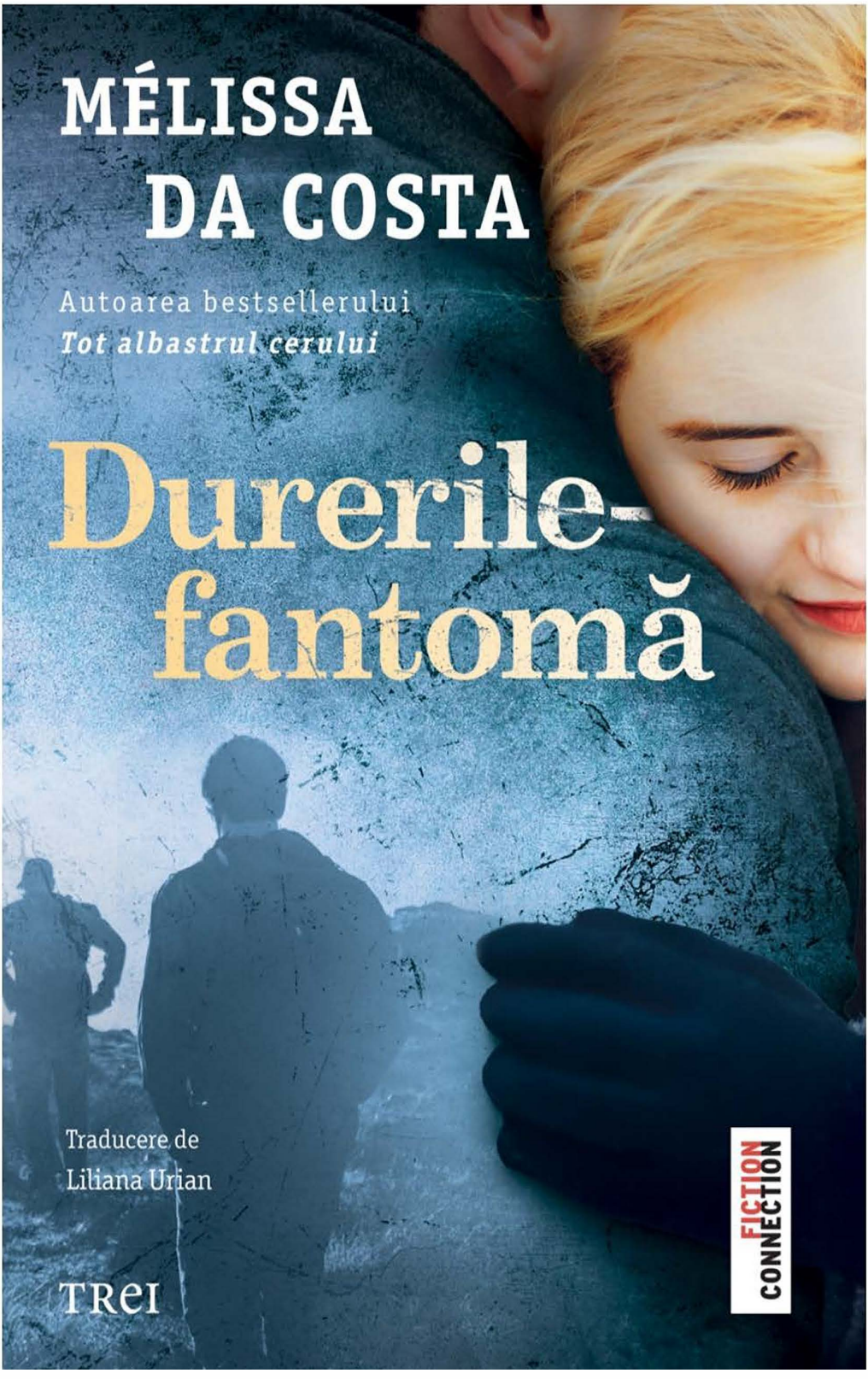
MÉLISSA
DA COSTA
Autoarea bestsellerului
Tot albastrul cerului
Durerile-
fantomă
Traducere de
Liliana Urian
TREI
FICTION
CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Mélissa Da Costa

Durerile-fantomă

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

3
TREI

Absența este pentru iubire ceea ce este vântul pentru foc;
Îl stinge pe cel mic și îl aprinde pe cel mare.

Bussy-Rabutin, *Histoire amoureuse des Gaules*

1

Telefonul mobil începu să vibreze pe noptieră. Ambre se trezi brusc. Îl simți pe Marc mișcându-se lângă ea și mormăind în somn. Luă telefonul înainte ca vibrațiile să-l trezească de-a binelea.

Nu era nici măcar ora 7. Cine putea să sune atât de devreme? Genul ăsta de apel nu prevestea niciodată nimic bun. Când văzu numele afișat pe ecran, se îngrijoră și mai mult, căci trecuse mai bine de-un an de când nu mai avea vești de la această tânără de care fusese atât de apropiată.

— Rosalie?

Nu-și putuse împiedica vocea să-i tremure.

— Ambre, îmi pare rău, știu că este cam devreme...

— Ce s-a întâmplat?

Se ridicase din pat și ieșise din cameră cât mai discret posibil, apoi închisese ușa fără zgomot. În living, luminițele din bradul pe care Marc ținuse neapărat să-l

împodobească încă sclipeau. Roșu, verde și albastru. Era țipător și inutil. I-o spusese.

— Nu voiam să te sperii…

— S-a întâmplat ceva?

O auzi pe Rosalie înghițând în sec la telefon. Ca de fiecare dată când îi auzea vocea, îi era ciudă că n-o suna mai des și că, de trei ani, nu făcuse niciodată efortul de a o vizita.

— Nu, eu… nu cred, dar…

— Dar ce?

— N-ai primit cumva vreo veste de la Gabriel… recent?

Se lăsă o tăcere grea.

— Ce este, Rosalie? A plecat? șușoti Ambre foarte repede.

— Nu. Nu, în fine… doar de câteva zile…

— V-ați certat?

— Nu! replică Rosalie apăsat. Tocmai de aceea nu mai înțeleg nimic!

— Stai puțin, explică-mi.

Ambre se așeză pe canapea, printre niște cărți groase pe care Marc le umplea cu adnotări ore în șir.

— Acum trei zile, m-am întors de la școală cu cei doi copii și Gabriel nu mai era. Îmi lăsase un bilet pe masă.

Rosalie aproape că-și pierdu glasul și Ambre simți cum i se strânge stomacul. Toată chestia semăna în mod bizar cu o altă dispariție, de acum câțiva ani, dar de data aceasta rolurile erau inversate[1].

— Și ce scrie în biletul ăla, Rosalie?

Urmă un scurt moment de tăcere și Ambre bănui că Rosalie își stăpânea lacrimile.

— Nimic... în fine, nu mare lucru... Că a trebuit să plece pentru a rezolva o problemă, că nu poate să-mi spună de ce, nici când se va întoarce, dar promite că o să se întoarcă... El... el zice să nu mă îngrijorez și să nu-i alarmez în mod inutil familia. Va fi acasă cât mai curând posibil și le transmite sărutări copiilor.

Rosalie înghiți din nou în sec. Ambre rămăsese cu ochii ațintiți pe luminile bradului care sclipeau ridicol.

— Și au trecut trei zile de-atunci?

— Da. Copiii... mă întreabă dacă am vești, iar eu... încerc să mă port normal, dar...

Vocea lui Rosalie cedă.

— Hei! Liniștește-te! Sunt sigură că nu e nimic grav.

N-o ajuta cu nimic rostind asemenea cuvinte. Ar fi vrut să facă mai mult. Trebuia să facă mai mult.

— Ascultă, Rosalie, am două săptămâni de concediu pentru Crăciun… pot să vin la… Arvieux.

Locul pe care se străduise să-l evite de cinci ani încoace, de la sfârșitul acelei ierni în care îi cunoscuse pe Rosalie, Gabriel și ceilalți… Încă i se părea ciudat să-i rostească numele. Arvieux.

— Nu! protestă Rosalie. Tocmai, e Crăciunul! Ar fi mai bine să rămâi cu familia!

— Voi sta până se întoarce Gabriel, OK? N-ar trebui să dureze foarte mult.

— Nu, zău, rămâi la Lyon. Voiam doar să știu dacă ai vreo veste, atâta tot.

— Doar n-o să te las singură cu copiii.

Ambre deschisese deja calculatorul lui Marc, pus pe măsuța joasă de lângă canapea.

— O să cumpăr bilete. Astăzi lucrez, însă începând de diseară sunt în concediu. Pot să ajung chiar mâine-dimineață.

— Dar probabil că este enorm de lucru la magazin în perioada Crăciunului. Ești sigură că nu vor avea nevoie de tine?

— Am acumulat atâtea ore suplimentare, încât m-au forțat să-mi iau liber două săptămâni.

Ceea ce era adevărat. Nu-i dăduseră de ales.

Munca la magazin fusese scuza ei de fiecare dată când Rosalie insistase ca ea să vină câteva zile la Arvieux. Nu era chiar o minciună. Ambre lucra mult peste program. Își petrecea mai tot timpul la magazin. Dar ar fi putut să găsească o soluție.

— Intru pe internet, Rosalie... Într-un minut, o să-mi cumpăr bilete.

— Ambre...

Tonul lui Rosalie se schimbase. Ca și cum ezita să-i spună ceva.

— Ce?

— Trebuie să știi... l-am anunțat pe Anton imediat ce am găsit scrisoarea. Va fi aici diseară... Cu Tim, lăsă Rosalie să-i scape.

Stânjeneala se instală pentru câteva secunde. Ambre încercă să se concentreze la ecranul laptopului pentru a nu permite celor două nume s-o tulbure, pentru a respinge gândul care i se forma în minte: *Așadar sunt încă împreună.*

— Dacă nu vrei să vii, înțeleg perfect, adăugă imediat Rosalie.

Ambre își înghiți cu greu saliva. Intrase pe site-ul SNCF. Tastă mașinal, fără să vadă ce se afișează pe ecran.

— Nu, e în regulă, răspunse ea cu o voce ușor sugrumată. A trecut mult timp de atunci.

Rosalie nu se lăsă păcălită de tonul aparent detașat.

— Știi ce... pentru bilete, mă poți suna mai târziu.

Se auzi un plânset de copil. Cel al băiețelului lui Rosalie și al lui Gabriel, născut după Sophie. Ambre nu-l văzuse niciodată și nici măcar nu-și amintea numele lui. Mai mult decât oricând, i se

făcu rușine de tăcerea ei din ultimii ani. Gabriel plecase și fără îndoială că lucrurile mergeau rău între el și Rosalie de luni întregi, dar ea nu știa nimic fiindcă aproape că rupsese toate legăturile cu ei.

— Timotée s-a trezit. Trebuie să te las.

Timotée. De aceea îl uitase. Îi amintea prea mult de un alt nume. Tim.

— OK, Rosalie. Te sun mai târziu ca să-ți spun la ce oră ajung.

— E în regulă.

— Nu te îngrijora prea tare. Sunt sigură că se va întoarce repede.

Dar cuvintele ei căzură în gol. Rosalie închisese deja.

Rămase mult timp apatică pe canapea, uitându-se fix la brad și la ghirlandele lui sclipitoare, încercând să-și potolească bătăile inimii.

Vocea lui Rosalie. Arvieux. Anton. Tim... Tocmai fusese purtată cu cinci ani în urmă în câteva secunde și nu era pregătită pentru așa ceva. Mai ales nu în aceste împrejurări când Gabriel dispăruse, lăsând-o pe Rosalie singură cu copiii.

Arvieux... Iarna la cabana Les Mélèzes. Livingul de la mansardă, zona din jurul sobei cu lemne. Tim, Anton. Cărțile, promisiunile. Lacul Roue.

Auzi zgomot în spatele ei. Marc tocmai intrase în living, îmbrăcat doar cu niște boxeri și un tricou. Era ora 7. Ora la care dădea pe gât o cafea, apoi se cufunda iar în cărțile lui.

O sărută pe frunte din obișnuință, fără a se gândi cu adevărat la gestul lui, apoi întrebă:

— Cine era?

— Rosalie.

— Rosalie?

Ambre nu-i vorbise aproape niciodată despre ea. În doi ani de viață comună cu Marc, probabil că n-o sunase pe Rosalie decât de trei-patru ori. Așa că numele ei nu-i spunea nimic. Nu mai mult decât Arvieux.

— O prietenă cu care nu am prea mai ținut legătura. Am cunoscut-o acum cinci ani în Hautes-Alpes.

— În hotelul în care lucrai?

Își amintea vag că Ambre fusese chelneriță, dar pentru el acest lucru nu era decât un rând din CV-ul ei.

— Mda. Ea... soțul ei a dispărut.

— Dispărut?

Marc făcu ochii mari. Ochii lui în permanență uluiți.

— Da, în sfârșit... a lăsat un bilet în care îi cerea să nu se alarmeze... n-au trecut decât trei zile, dar ea își face griji... este singură cu cei doi copii.

— De ce te sună pe tine?

Întrebarea lui Marc, nevinovată și absolut îndreptățită, îi aminti cât de absentă fusese în ultimii ani, cât de necunoscută devenise pentru Rosalie și cât de surprinzător era într-adevăr faptul că o sunase în dimineața aceasta.

— Habar n-am... voia doar să știe dacă am primit vești de la el... Părea realmente îngrijorată, așa că i-am propus să mă duc la ea.

Marc o privi cu tandrețe. Avea mereu un aer tandru.

— Ești drăguță.

Ambre se gândi că numai drăguță nu era, dar încuviință din cap.

— O să te întorci de Crăciun, nu?

— Evident!

Mai erau cinci zile până la Crăciun. I se părea de neconceput ca Gabriel să-și lase soția și copiii singuri de sărbători. Gabriel n-ar face așa ceva.

— Nu uiți că mâncăm la părinții mei, da?

— Cum aș putea să uit? Mi-o repeți de zece ori pe zi de două luni încoace!

Voia să pară că glumește, dar își dădu seama că tonul ei era ușor agresiv. Așa că își puse capul pe pieptul lui Marc pentru a-l liniști.

— O să fac un duș, zise ea.

Simțea nevoia să fie un pic singură.

Apa caldă nu reuși să-i potolească bătăile inimii, starea de încordare. Trecuseră cinci ani și totul era încă la fel de prezent. Fiecare imagine a acelei ierni și a ceea ce urmase...

Încă își amintea acel „rămas-bun" de la gară. Ea, Rosalie și Tim plângând unul în brațele altuia. Pe Rosalie care zicea: „O să fie bine. O să ne revedem cu toții în curând, nu?" Planificaseră să se revadă în septembrie, la ea acasă, pentru a aștepta

până la sezonul de iarnă, apoi în decembrie, la cabană. Nu se mai întâlniseră niciodată toți trei. Nu mai călcaseră pe la cabană.

Ambre se urcase în tren, ajunsese la Lyon, își regăsise camera proaspăt renovată la părinții ei, dar înțelesese imediat că nu va putea să rămână acolo. Își folosise biletul pentru Montpellier. Se dusese să lucreze cu Tim pe perioada sezonului de vară. În fine, ăsta era planul...

Găsise fără probleme un job de barmaniță, se mutase cu Tim în apartamentul lui mare de la periferia unui oraș de coastă numit Frontignan. Trăiseră acolo două luni... până la acel telefon. Era 31 iulie. Nu reușeau să doarmă, într-atât de sufocantă era căldura. În seara aceea, lăsaseră toate ferestrele deschise și încercau să se răcorească în fața ventilatorului cu picior pe care Tim îl cumpărase dintr-o piață de lângă plajă. Și atunci primiseră apelul. Anton. Un accident de schi. Plecase să schieze în Norvegia, singur. Simțise nevoia să-și limpezească mintea după despărțirea de

Tim. Ieșise de pe pârtie. Căzuse într-o râpă. Șaptezeci și două de ore. Atâta rămăsese prizonier între ghețuri și stânci până să fie găsit. Hipotermie, fracturi multiple, leziune a măduvei spinării. Nu-și mai putea folosi picioarele, era în ghips până la gât, internat într-un spital pentru sportivi din Paris. Psihologul lui fusese cel care îl încurajase să-l sune pe Tim.

Tim închisese telefonul bulversat. A doua zi, pleca la Anton. Nu se mai întorsese niciodată.

Culpabilitate. Asta citise Ambre în ochii lui.

Renunțase la apartament și se întorsese la părinții ei. Găsise un post de vânzătoare într-un magazin de haine care se afla vizavi de curățătoria doamnei Miller. Mama ei se zbătuse pentru a-i obține postul. La o săptămână după întoarcerea la Lyon, începea munca la noul job și își schimba numărul de telefon.

După aceea... După aceea viața își urmase cursul. Nu mai voise să se

gândească la scurta perioadă din viața ei în care totul fusese atât de simplu și de dureros în același timp.

Lucrase peste program, obținuse postul de responsabilă de raion, apoi pe cel de responsabilă de magazin. Părăsise casa părinților și se mutase într-o garsonieră în centrul Lyonului. Nu mai primise niciodată vești de la Tim. Și nu se mai pusese niciodată problema să se întoarcă la viața de angajat sezonier pe care o cunoscuse alături de el.

Nu mai pusese piciorul în Arvieux decât o singură dată în cinci ani. În septembrie, la un an după întoarcerea la Lyon. Rosalie insistase atât de mult ca Ambre să vină în vizită, încât ea nu putuse să invoce scuza obișnuită: „Am mult de lucru la magazin". Stătuse acolo o săptămână. Refuzase să treacă prin fața cabanei Les Mélèzes. Prea multe amintiri...

Săptămâna respectivă fusese pentru ea ocazia de a constata cât de departe și de pierdut era totul. O văzuse pe Sophie mergând și învățând să vorbească. Sophie care avea deja doi ani. Evitase să ceară

vești despre Tim, dar întrebase de Anton. El și Gabriel continuau să se sune în fiecare săptămână. Timpul nu le afectase prietenia, dimpotrivă, o consolidase. Gabriel îi spusese că Anton nu-și recăpătase decât parțial capacitatea de a-și folosi picioarele. Că se stabiliseră la Amiens, foarte aproape de părinții lui. Că sora lui, asistentă medicală, avea grijă de el. În trecere, Gabriel îi vorbise despre Tim, ca și cum voia ca ea să fie pe deplin conștientă de faptul că toată acea perioadă petrecută cu el rămăsese departe în urmă. Tim se mutase și el la Amiens și nu-l mai părăsise niciodată pe Anton.

Înainte de a pleca, Ambre îi promisese lui Rosalie că va reveni foarte curând, dar nu făcuse nici măcar efortul să mențină legătura în cei trei ani care urmaseră. Rosalie continuase să telefoneze, însă Ambre nu suna decât uneori. Apelurile se răriseră. Aflase de nașterea celui de-al doilea copil când acesta avea deja trei luni. Își înăbușise vinovăția refugiindu-se în muncă, în ideea că distanța distruge oricum toate prieteniile. Se străduise să dea uitării Arvieux și momentele de

fericire intensă de care își amintea câteodată, spunându-și că acele câteva luni petrecute în Hautes-Alpes fuseseră doar câteva luni printre atâtea altele, nici mai importante, nici mai fericite, că doar nostalgia și timpul le făceau să capete o culoare atât de vie.

Acum avea magazinul, care mergea bine. Reușise să crească vânzările și să-și reînnoiască clientela. Toate liceenele în pas cu moda din Lyon veneau să caște gura în fața vitrinei ei. Și de doi ani îl avea pe Marc. Arvieux era departe. Nu mai rămăseseră decât niște amintiri de tinerețe, niște frânturi ale unei perioade fericite, o perioadă care te umple de melancolie, dar despre care știi foarte bine că n-ar fi putut să dureze.

Cu puțin înainte de prânz, Marc o conduse la magazin. O făcea în fiecare dimineață. Ar fi putut să meargă cu transportul în comun — i-ar fi plăcut să fie singură în mijloacele de transport, mai ales azi —, dar lui îi era mereu teamă să nu i se întâmple ceva. Seara, la fel, venea

în mod sistematic s-o ia, chiar și atunci când ea rămânea să se ocupe de depozit până la ora 22.

Cât despre Marc, el își petrecea zilele stând cu nasul în cărțile lui, în apartament sau în bibliotecă. Obținuse masterul în istorie și trecuse examenul pentru a preda istorie-geografie la gimnaziu, dar alesese să se înscrie la doctorat. Scria o teză de doi ani. O teză care nu avansa. Îndrumătorul îl amenința că nu va mai continua să-l plătească dacă nu produce nimic concret și Marc se cufunda și mai asiduu în lecturile lui. Ambre era profund convinsă că n-o va termina niciodată, că această teză era doar un pretext pentru a nu-și începe cu adevărat viața profesională.

De când locuiau împreună, Marc se închisese mai mult decât oricând în el însuși. Ea se ocupa de treburile cotidiene. Așa că el se consacra pe deplin lecturilor, eternelor sale cercetări. Ea nu-i purta pică. N-avea niciun chef să-l bruscheze ori să-l forțeze să iasă din bula în care se închidea.

Îl cunoscuse la părinții ei. De fapt, fratele ei, Mathieu, se întorsese în cele din urmă din Irlanda și își reluase viața de acolo de unde o lăsase, recăpătându-și postul de vânzător în magazinul de benzi desenate în care lucrase înainte de a pleca. Marc lucra acolo cu contract de student pentru a-și completa salariul de doctorand. Deveniseră prieteni (sau ceva de genul ăsta) și Mathieu îl invitase la familia Miller într-o duminică, la prânz. Ambre fusese impresionată de tăcerile lui Marc, de ochii lui cu gene lungi și de aerul său mereu speriat, ca și cum viața era prea înspăimântătoare pentru el. Nu încercase să-l seducă, știa că o place, întrucât roșea atunci când i se adresa. Ambre lăsase timpul să-și facă treaba, fără exaltare. Marc era un tip răbdător și blând. Îi luase luni întregi s-o abordeze. Ambre nu se grăbea. Nu avea o viață socială prea activă, în afară de câteva ieșiri la restaurant cu fetele de la magazin, și nu cunoscuse niciun bărbat după scurta ei ședere la Frontignan și întoarcerea la Lyon, dar se obișnuise cu această viață.

Învățase să-l aprecieze pe Marc, pe el și liniștea pe care i-o oferea. N-avea nimic surprinzător, era mereu calm, mereu prezent. Se străduise să construiască pentru ei doi o oază de pace care lui Ambre îi convenea de minune. O iubea, cel puțin asta spunea, și nu ridicase niciodată vocea la ea. N-ar fi vrut să aibă pe altcineva drept iubit.

— Mă suni după ce termini?

Ajunseseră în fața magazinului ei. Pe partea cealaltă a străzii, doamna Miller le făcu un semn cu mâna din curățătorie. Îl plăcea mult pe Marc. După ce el o lăsa pe Ambre, i se întâmpla să treacă să discute câteva minute cu ea. Beau o cafea, schimbau informații... Nu era mare lucru, dar doamna Miller era mulțumită și Ambre știa că îl consideră pe Marc ginerele ideal.

— Da. E posibil să termin târziu. Este ultima mea zi înainte de concediu... Vreau ca totul să fie în ordine înainte de...

— Se vor descurca și fără tine, o asigură Marc.

Ea deschise portiera. El o reținu câteva secunde.

— Diseară am putea merge la restaurant să sărbătorim începutul concediului tău.

Ambre rămase o secundă interzisă.

— Ce? N-ai chef? o întrebă el.

— Dar tu detești să mergi la restaurant.

— Voi face un efort.

— Să știi că mă mulțumesc și cu o cină în apartamentul nostru.

— Ar fi ocazia potrivită… înainte să pleci în Hautes-Alpes…

Ea îl simți ușor neliniștit și îi adresă un zâmbet entuziast.

— Ai dreptate. Este o idee bună.

Nu se despărțiseră niciodată mai mult de două zile de când erau împreună. Marc se îngrijora imediat ce Ambre pleca pentru câteva ore, așa că ea bănuia în ce stare îl aducea sejurul ei la Arvieux.

— Pe diseară?

Ea îi dădu un sărut pe buze, la care el răspunse cu o căldură oarecum neobișnuită.

— Pe diseară!

*

Magazinul era plin până la refuz. Clienții stresați se îngrămădeau la casă, se grăbeau printre raioane. Fetele o strigau fără încetare: „Ambre! Nu mai există mărimea 1 în depozit!“ „Ambre! Trebuie să-mi iau pauza, e nevoie de cineva să mă înlocuiască!“ „Ambre, poți să deschizi o a treia casă?“ „Ambre, cum facem de Crăciun cu retururile? Avem dreptul să anulăm facturile?“

În primele luni, acceptase cu dificultate ideea de a deveni șefă și de a trebui să comande fete care aveau vârsta ei sau mai mult. Se obișnuise cu asta și reușise cu greu să fie considerată egala lor. O invitau mereu să le însoțească atunci când se duceau să bea un pahar sau când luau cina împreună la restaurant. Dar ea rămânea responsabila magazinului și se străduia să păstreze întotdeauna o oarecare distanță față de ele.

În ziua aceea, nu reușea însă să-și asume rolul de responsabilă. Era o căldură sufocantă în magazinul

aglomerat. Îi era imposibil să se concentreze. La pauză, reuși să se izoleze pentru a o suna pe Rosalie.

— Sunt eu, Ambre.

Auzi și acum niște plânsete de copil. Micuțul Timotée. Și vocea lui Sophie, pițigăiată, clară, care zicea: „Mami, Tim nu vrea să mănânce singur!“ *Tim. Ce idee să-i spună astfel!*

— Ești bine? Te descurci? întrebă ea după ce zgomotul unei farfurii căzute pe jos răsună la capătul firului.

— Da, sunt bine, răspunse în grabă Rosalie. Te-ai uitat la orarul trenurilor?

— Pot să ajung acolo la ora 16. Mă poți aștepta la gară sau preferi să iau un taxi?

— Nu… o să luăm mașina lui Tim și a lui Anton.

Tăcere încordată. Ambre nu găsi nimic altceva să răspundă decât:

— OK. Perfect.

— Ambre, îți mai spun o dată, să știi că nu ești obligată să vii… sunt ei aici, nu sunt singură… Te voi suna imediat ce Gabriel se va întoarce…

Se temea atât de mult să dea ochii cu cei doi băieți, încât fu tentată să profite

de ocazia pe care i-o oferea Rosalie pentru a-și anula plecarea. Dar era vorba de Rosalie, singură și îngrijorată, cu cei doi copii... micuțul Timotée pe care nu-l văzuse niciodată, Sophie despre care aproape că nu mai știa nimic de cinci ani... era vorba de tăcerea și absența ei, care o făceau să se rușineze azi.

— Voi fi acolo.

— Mulțumesc.

— Este normal, Rosalie... Bun, trebuie să închid, sunt chemată în magazin...

— OK. Pe mâine atunci.

— Pe mâine.

Auzi zgomotul unei a doua farfurii, urmat de o înjurătură grosolană.

Aproape că nu se atinsese de mâncare și Marc o scruta cu neliniște.

— Nu-ți place?

Ea păru să se trezească din gânduri. Restaurantul era ticsit în ajunul concediilor de Crăciun. În majoritate, cupluri care afișau un aer calm.

— Ba da. E foarte bun.

— Pari preocupată. E din cauza plecării de mâine?

Ea ezită înainte de a mărturisi:

— Da. Așa cred.

— A trecut mult timp de când n-ai mai văzut-o pe prietena asta?

— Mai bine de trei ani.

Marc dădu din cap și continuă s-o observe rotindu-și vinul din pahar.

— Soțul ei... are obiceiul să dispară așa?

— Gabriel? Nu, dimpotrivă! Nu-i stă deloc în fire o asemenea chestie, tocmai de aceea este... N-aș vrea s-o sperii, dar trebuie să fie într-adevăr ceva serios ca s-o lase așa, cu copiii...

În timp ce vorbea, Ambre se gândi că, de fapt, habar n-avea. Nu știa mare lucru despre Gabriel, și asta de cinci ani. Poate se petrecuseră niște lucruri între timp. Poate că nu era prima oară? Poate că Rosalie avusese mai multe perioade de singurătate și de așteptare neliniștită în ultimii ani? Poate că el ducea o viață dublă? Poate că se pregătea s-o părăsească?

— Știi dacă aveau probleme de cuplu?

— Nu... nu știu nimic... dar ea mi-a zis că nu s-au certat.

Marc afișă un aer îngrijorat și ușor îndurerat. Era aerul pe care îl adopta

întotdeauna când urma să vorbească despre lucrurile îngrozitoare ale vieții, despre lucrurile care li se întâmplau altora și pe care le privea cu spaimă, dar și cu ușurarea de a nu fi el cel afectat.

— Se întâmplă ca unele persoane să aibă nevoie de o schimbare uneori… să devină un pic instabile și să dispară așa, pe neașteptate.

Asta era povestea lui Rosalie, nu a lui Gabriel. Ambre clătină din cap.

— Nu. În mesajul lui, vorbește despre o problemă pe care trebuie s-o rezolve. Și zice că se va întoarce imediat ce va putea.

El o privi înduioșat, așa cum privești un copil inocent și naiv. Avea felul ăsta de a o considera la fel de fragilă și de novice ca el. Nu cunoștea mare lucru despre viața ei dinainte. Lui Ambre îi convenea. Îl proteja oarecum, lăsându-l să creadă că era ca el.

Marc își termină paharul dintr-o înghițitură.

— Sper ca lucrurile să se rezolve repede… ca el să se întoarcă și să nu fie nimic grav.

Avea un aer trist, ca și cum dădea realmente dovadă de compasiune. *Este*

prea fragil, își spuse ea. Un gând care-i trecea adesea prin minte. *Lucrurile îl afectează prea mult, este incapabil să se protejeze.* Și Ambre se întreba uneori cum ar putea să-l părăsească într-o bună zi. N-ar supraviețui.

— Sau, adăugă el, întrucât se apropie Crăciunul, poate că le-a pregătit o surpriză.

Își recăpătase zâmbetul. Ea îl imită pentru a-l face să se simtă mai în largul lui.

— Poate.

El o luă de mână pe sub masă, convins că o liniștise.

Ambre se strădui să mănânce tot din farfurie pentru ca Marc să nu se mai îngrijoreze și consimți chiar să împartă un desert cu el. În taxi, își puse capul pe umărul lui și mai târziu, în camera lor, îl lăsă s-o dezbrace și să facă dragoste cu ea cu tandrețe. Dar nu încetă nici măcar o secundă să se gândească la faptul că, peste câteva ore, va fi la Arvieux, față în față cu Rosalie, cu Anton, cu Tim, însă fără Gabriel.

Marc o conduse la gară, până pe peron. O ajută să-și care valiza și s-o pună în spațiul pentru bagaje, îi dădu o mulțime de sfaturi și o sărută cu o înfocare cu care ea nu prea era obișnuită.

— E în regulă. Mă voi întoarce peste câteva zile, zise Ambre pentru a-l liniști.

— Știu, draga mea. Sună-mă când ajungi.

— N-o să mă răpească nimeni.

— Sună-mă totuși.

— Dacă uit, nu alerta poliția prea repede!

— Așa, ia-mă la mișto!

Ea îi dădu un sărut pe umăr. Marc nu prea avea simțul umorului. Păcat.

— Călătorie plăcută!

— Spor la muncă!

Ambre îl privi cum devine minuscul pe măsură ce trenul se îndepărta și se întrebă ce i s-ar întâmpla dacă ea ar dispărea într-o zi fără nicio explicație.

---

[1] Vezi Mélissa Da Costa, *Un soi de fericire*, Trei, 2024 (*N.a.*).

2

Reușise să se prefacă în fața lui Marc, dar acum, că era singură în compartimentul gol, nu mai simțea decât un enorm val de greață, cauzat de vinovăție, rușine și teamă.

Peisajul îi defila prin fața ochilor și ea nu-și amintea să mai fi trăit vreo călătorie cu trenul atât de îngrozitoare. În afară poate de cea pe care o făcuse cu Tim pentru a-și revedea părinții în timpul unui weekend, în urmă cu cinci ani. Atunci, nu putuse să înghită nimic, să citească nimic, să spună nimic, într-atât era de stresată. O surprinse să vadă că-i apare în minte o amintire legată de Tim. Trecuse mult de când nu i se mai întâmplase așa ceva.

La început, când se întorsese la Lyon după scurta ședere în Frontignan, zilele nu-i erau populate decât cu imagini de-ale lui Tim. Apăreau oricând, pe neașteptate, în timpul serviciului, noaptea, în mașină... Când îl întâlnise pe Marc, la mai bine de doi ani de la

întoarcerea ei la Lyon, se străduise să blocheze toate amintirile respective, căci ele tot ieșeau la suprafață. Reveneau chiar cu mai multă forță când Marc o atingea, când o săruta, când o privea cu ochii lui cu gene lungi. Ochii lui care îi dădeau o privire de copil... Ambre detesta acea privire de copil.

Pe parcursul lunilor, datorită hotărârii și întregii afecțiuni pe care i-o purta lui Marc, trecutul dispăruse. Dar, odată cu apelul lui Rosalie, cu dispariția lui Gabriel, cu întoarcerea la Arvieux, înviase brusc.

Îi era atât de greață, încât în gara în care trebuia să schimbe trenul, fu nevoită să alerge la toaletă. Își vomită micul-dejun, însă nu se simțea mai bine când sări pe scara trenului cu doar câteva secunde înainte de plecare. Își interzise să se mai gândească la ceea ce o aștepta după ce va ajunge, la fața lui Tim și a lui Anton, la paloarea lui Rosalie, la cuvintele pe care se vor strădui să și le spună.

Pe la mijlocul după-amiezii, o voce gravă anunță că trenul intră în gara Montdauphin-Guillestre și ea simți că leșină.

Pe peron nu era multă lume. Ambre îi reperă imediat pe geamul vagonului. Rosalie, neschimbată, stătea lângă un panou. Avea buclele negre date pe spate și fața obosită. Își strângea la piept geanta de mână, ca și cum se temea să nu i-o smulgă cineva. Mai departe, mult mai departe, chiar la capătul peronului, mai retras, Tim (el trebuia să fie, Ambre nu distingea decât o siluetă cu o claie de păr ciufulit) aștepta cu doi copii pe care îi ținea de mână. Cel mai mic trebuie să fi fost Timotée. Celălalt țopăia de pe un picior pe altul, făcându-și buclele să danseze în jurul capului. Sophie... Ce mult crescuse!

Ușile trenului se deschiseră cu un zgomot mecanic și Ambre sări de pe scară cu valiza ei mică în mână. Mergea cu pași greoi, târșâiți, îndreptându-se spre Rosalie. Picioarele păreau că nu vor să

înainteze. Rosalie scruta călătorii. Ambre îi făcu un semn cu mâna liberă și Rosalie străbătu ultimii metri care le separau.

Nu rostiră niciun cuvânt. Ambre lăsă valiza jos, la picioarele ei. Rosalie o îmbrățișă și rămaseră așa, nemișcate, lipite una de alta, câteva secunde.

— Ești bine? întrebă Ambre când Rosalie își slăbi strânsoarea.

Nu știa ce altceva să zică. Rosalie îi ignoră întrebarea și clătină din cap, apoi își trecu o mână prin părul lui Ambre.

— Nu te-am recunoscut așa, zise ea cu voce înăbușită, fără vlagă. L-ai vopsit?

— Da.

— E drăguț.

Nu era negrul ca pana corbului din perioada prieteniei cu Angéla. Era un maro cald, acaju. Lui Marc îi plăcea mult, zicea că îi dă o expresie mai însuflețită.

— Tim e acolo cu copiii.

Îi arătă cele trei siluete care așteptau la capătul peronului. Timotée se cățărase în brațele lui Tim. Sophie se învârtea în jurul lor, sărind într-un picior.

— Anton a rămas în apartament, adăugă ea.

Ambre dădu din cap. Își luă valiza și o urmă pe Rosalie.

— N-ai vești? o întrebă ea, în timp ce mergea.

— Am sunat de treizeci de ori. Poate chiar mai mult. Intră căsuța vocală.

Ambre nu avu timp să simtă pe deplin angoasa pe care o presupuneau ultimele cuvinte, căci se apropiau de Tim și de copii și stomacul i se strânse.

Se schimbase enorm de când îl văzuse ultima dată, în apartamentul din Frontignan unde se sufocau de căldură. Părea mai bătrân, mai adult. Și totodată mai grav. Totuși încă purta unul dintre veșnicele lui hanorace. Și avea același păr șaten ciufulit. Nu-și lăsase barba să crească. Ochii lui aveau aceeași culoare căprui-deschis, dar... Iată ce i se schimbase. Ochii. Își pierduseră blândețea. Tim nu mai avea privirea lui de copil. Ultimii ani o șterseseră.

— Salut!

Era o voce mai aspră. Mai bărbătească. Ambre abia o recunoscu.

Ea își drese vocea înainte de a-i răspunde:

— Salut!

El se apropie și o sărută pe fiecare obraz. Un sărut convențional. Nu neapărat călduros. Nu cel pe care te-ai aștepta să-l primești după atâta timp. Era jenat. La fel de mult ca ea.

Ambre își îndreptă atenția asupra copiilor pentru a risipi stânjeneala. Timotée era un băiețel cu pieptul bombat, cu obraji bucălați, cu ochi rotunzi, arborând un aer serios, de persoană adultă, care îți provoca râsul. Avea deja buclele mamei și ale surorii lui.

— Bună, micuțule, i se adresă Ambre, lăsându-se pe vine.

El se ascunse în spatele lui Tim.

— Vino aici, îi zise Rosalie. Vino să spui bună ziua.

Alături, Sophie o cerceta pe Ambre cu atenție, ușor neîncrezătoare. Ar fi fost incapabilă s-o recunoască. Era o adevărată domnișorică acum, cu părul lung, cu chipul delicat. Avea ochi migdalați și brățări la fiecare mână.

— Salut, Sophie, zise Ambre. Nu ne-am văzut de mult.

Schiță un zâmbet care se voia încurajator. Sophie rămase tăcută, tot neîncrezătoare.

— Sophie, interveni Rosalie, este Ambre. Nu ți-o amintești?

Fetița scutură din cap.

Nu, bineînțeles că nu-și amintea. Avea doi ani ultima dată când Ambre călcase prin Arvieux. Nu păstra nicio amintire despre acea vizită fugitivă. Și totuși, gândi Ambre, când era bebeluș, o hrănise cu biberonul, îi îngânase cântece de leagăn, petrecuseră împreună ore în șir plimbându-se pe străduțele din Arvieux cu căruciorul acela greu.

— Spune bună ziua, insistă maică-sa.

Sophie își molfăia cu nervozitate degetul. Înaintă cu timiditate spre Ambre, care se aplecă pentru a-i da un sărut pe obraz.

Când se ridică, încercă să-și ascundă fața stacojie, răvășită de rușine, luându-și din nou valiza. Nu mai era decât o fantomă pentru ei, o vagă cunoștință. Îi abandonase pe toți. Cu lașitate. Pur și simplu pentru că îi fusese frică să-și înfrunte amintirile.

— Mergem? întrebă ea.

— Da, mergem.

Traversară holul gării. Sophie tropăia cu pași mici și repezi înaintea lor. Din când în când, se întorcea și o privea pe Ambre cu o neîncredere amestecată cu multă curiozitate. Apoi își relua cursa, sărind cu ambele picioare de la un pătrat la altul, pe pardoseala în tablă de șah a gării.

— Mă duc să plătesc parcarea, zise Rosalie, când ieșiră din hol.

Tim continua să înainteze în direcția mașinii, ținându-l pe micuțul Timotée de mână și supraveghind-o pe Sophie cu coada ochiului. Ambre îi urmă. El deschise portierele. Fetița intră în mașină cu un salt vesel. Tim îl instala pe Timotée în scaunul de bebeluș.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, e în regulă.

Apoi trecu la volan. Ea rămase în picioare, lângă mașină, un pic încordată.

— Rosalie o să urce în spate, cu copiii.

Ea se așeză cu stângăcie pe scaunul din față. Se lăsă o tăcere grea, pe care niciun țipăt de copil nu o întrerupse. Cum

Rosalie nu se întorcea, Tim se hotărî în cele din urmă să vorbească:

— Porți rochii acum?

Ambre nu știa dacă glumește, fiindcă avea încă acel aer grav și nu zâmbea. Își trase rochia peste genunchi.

— Ăăă... da.

Ea se străduí să înghită în sec. Tăcerea se amplifica.

— Și mi-am schimbat și...

Urma să-i arate părul, dar el o întrerupse:

— Da, l-ai vopsit din nou.

— Mda.

Portiera din spate se deschise și Rosalie urcă. Timotée începu imediat să gesticuleze pentru a-i atrage atenția.

— Stai cuminte, Tim. Aproape că am ajuns acasă.

Mașina demară încet și părăsi parcarea. Începuse să ningă. Zgomotul ștergătoarelor umplea tăcerea din habitaclu.

— Ai avut o călătorie plăcută? întrebă Rosalie.

Ambre ghici că era categoric interzis să se vorbească despre Gabriel și despre absența lui în fața copiilor.

— Da, a fost cât pe ce să pierd legătura, dar sunt aici.

Schiță un zâmbet crispat. Rosalie îi arătă strada.

— Ai văzut, nu s-au zgârcit cu decorațiunile de Crăciun anul acesta! zise ea cu un entuziasm forțat. Preferatul lui Sophie este un ren uriaș pe care l-au instalat în piața Fontaine.

— Nu! Acum nu mai e! o corectă fetița, cu voce subțire.

— Atunci care e? întrebă Ambre, intrând în joc.

Sophie îi aruncă o privire circumspectă, dar se decise până la urmă să-i răspundă, cu glas măsurat, rămânând în defensivă:

— Sunt urșii.

— Urșii?

— Urșii-polari.

— Da, interveni Rosalie. Au instalat niște urși-polari în mărime naturală care se dau cu patinele în fața școlii lui Sophie.

— Oh!

Sophie dădu din cap, cu un aer deja mai relaxat.

— Este departe de aici școala ta?

— Oh, da! zise fetița făcând ochii mari. Nu este-n Franța! Nu este pe planetă!

— Sophie! exclamă mama ei, încruntându-se. Nu este frumos să minți, ți-am mai spus.

Fetița clătină din cap.

— Dar nu e în Franța, mami!

Rosalie îi mărturisi lui Ambre, pe un ton de scuză:

— Este în plină perioadă de minciuni…

În față, Tim își păstra privirea fixată asupra drumului, tăcut.

— Atunci unde este școala ta, Sophie? întrebă Ambre.

— Este în stele. În stele, dar sus de tot! Mai sus decât Turnul Eiffel.

— Nu!

— Ba da! Mai sus și decât tine!

— Nu te cred!

Sophie își uitase neîncrederea și timiditatea. Foarte fericită că cineva se interesa de ea, petrecu drumul sporovăind, stârnită frecvent de Ambre.

Rosalie se cufundase iar în gândurile ei, cu o figură îngrijorată. Cât despre Tim, el rămânea de piatră.

Cabanele de pe pășunile alpine defilau, îngropate sub zăpadă. Ningea mai abundent acum. Intrară în Arvieux. Toate străzile erau luminate de ghirlande care scânteiau. Ici și colo, câte un stand cu castane coapte, un altul cu vin fiert. Mașina o luă pe niște străduțe pe care Ambre nu le recunoștea și opri în fața unei clădiri care îi era complet străină. Cum ea nu se mișca, Rosalie zise:

— Am ajuns.

Portierele se trântiră. Tim o ajută pe Rosalie să-l dezlege pe Timotée din scaunul de bebeluș.

— V-ați mutat?

Rosalie ridică imediat capul, ușor mirată.

— De doi ani, zise Tim.

Rostite de el, cuvintele sunau ca un reproș. Ambre încercă să-și ascundă fața în fularul gros. Valiza ei refuza să iasă din portbagaj. Se chinui câteva secunde în tăcere.

— Ne-am mutat aici la nașterea lui Timotée, adăugă Rosalie cu voce blândă, pentru a atenua stânjeneala.

Tim înainta deja spre imobil cu băiețelul în brațe. Sophie se agăță de mâna lui Rosalie.

— Mami?

— Da?

— Cum o cheamă?

— Pe cine, comoara mea?

— Pe doamna.

— O cheamă Ambre, ți-am mai spus.

Intrară toți în holul imobilului, unde trona un brad. Tim apăsă pe interfon și se auzi vocea lui Anton. Aceeași. Cu o ușoară inflexiune în plus.

— Da… este deschis.

Se treziră toți cinci în lift, înghesuiți, ferindu-și privirea.

Ce naiba caut aici? își repeta Ambre. Ar fi putut să se afle la Lyon, pe canapeaua ei, cuibărită lângă Marc, ar fi putut să-și petreacă ziua privindu-l în tăcere cum citește. În loc de asta, era acolo, singură cu vinovăția ei, înfruntând cu greu trăsăturile trase ale lui Rosalie, pe cei doi

copilași ai ei, pe care nu-i văzuse crescând, mutenia lui Tim, aerul lui de reproș. Și ce era mai rău urma să vină...

Intrară în apartamentul a cărui ușă fusese lăsată întredeschisă.

— Anton? strigă Tim, lăsându-l jos pe micuțul Timotée.

Copiii începură să alerge pe hol. Rosalie se întoarse spre Ambre.

— Pune-ți valiza aici. Ai un cuier în spatele ușii.

Ea își lăsă paltonul, fularul, mănușile și o urmă pe Rosalie. Inima îi bătea nebunește. În stânga era bucătăria, în capăt camerele în care tocmai dispăruseră copiii. Era un apartament nou-nouț, pe care Rosalie îl decorase cu gust, dar Ambre abia dacă remarcă acest lucru. Intrară într-o încăpere din dreapta. Livingul. Fotolii mari. O pereche de cârje puse la intrare. Un scaun cu rotile pliat lângă peretele din fund. Niște covoare negre, groase, pe pardoseală. Și Anton bineînțeles... Anton prăbușit într-unul dintre fotolii, cu un aer nonșalant, arogant, măsurând-o din priviri, cu un zâmbet batjocoritor.

— Ah, iată-l și pe oaspetele nostru, *special guest*!

Ceva se schimbase în vocea lui. Avea un pic de cinism, de sarcasm usturător.

Ambre înaintă spre el, țeapănă, cu fața inexpresivă, căci nu știa cum ar trebui să reacționeze. Anton slăbise. Torsul, brațele, frumoșii lui umeri musculoși, totul se topise. Dar nu era mai puțin frumos, dimpotrivă. Zvelțețea îi accentua trăsăturile, făcând să iasă în evidență contururile colțuroase ale maxilarelor, proeminența pomeților. Ochii adânciți în orbite străluceau mai tare decât oricând cu un verde frumos.

— Tu chiar aștepți ocaziile *cu adevărat speciale* pentru a te deplasa!

Remarca țâșni ca o lovitură de bici. Ambre încremeni, la câțiva centimetri de el, incapabilă să se prefacă, să-l sărute pe obraz, să schițeze un zâmbet.

— Am fost… ocupată.

Îi era ciudă că trebuia să se justifice, că folosea scuze atât de jalnice, că avea vocea atât de nesigură.

— Atunci spune-mi tot, draga mea Ambre, cu ce ai fost ocupată? Continui să distrugi relații?

Ea înghiți în sec, înțepenită în fața fotoliului său.

— Nu, reuși să-i răspundă.

— Nu? Ai un iubit oficial acum?

Rosalie își drese vocea în spatele ei.

— Ambre, vrei să bei ceva?

Ea făcu stânga-mprejur, ușurată de această diversiune.

— Da, cu plăcere.

Cu atât mai rău pentru Anton. Cu atât mai rău dacă ea nu-l salutase. El nu se va supăra din cauza asta. El o detesta. Chiar și după atâția ani. Poate că Tim îi povestise… poate știa că, în timp ce el agoniza într-o râpă, apoi la spital, aflând că nu va mai putea să-și folosească picioarele, ei erau în Sud, făceau dragoste, dansau în fiecare seară, împărțeau apartamentul pe care Anton îl alesese pentru el și Tim…

Ambre trecu prin fața lui Tim, care era la fel de încordat ca și ea, și se duse după Rosalie în bucătărie.

— Vrei un ceai? O cafea? Am și sucuri de fructe.

— Un ceai ar fi bun.

Se sprijini de blatul de bucătărie, cu mâinile ușor tremurânde.

— Îmi pare rău, murmură Rosalie, arătând înspre living.

Ea nu avea absolut nicio vină, vru să-i spună Ambre, dar Tim apăru pe neașteptate, cu un aer la fel de grav ca mai înainte. I se adresă lui Ambre, spre marea ei mirare:

— S-a schimbat.

Ghicind că vorbea despre Anton, ea dădu din cap. Mâinile continuau să-i tremure sprijinite de blatul de bucătărie.

— De când cu accidentul și cu tot ce a urmat... este așa tot timpul, cu toată lumea... nu are ceva cu tine.

Ea dădu din nou din cap. Nu era sigură că el spune adevărul.

Apa fierbea în ceainic. La chiuvetă, cu fața spre fereastră, Rosalie își lăsase privirea să se piardă în depărtare. Tim căuta un subiect pentru a sparge tăcerea.

— E prima dată când vii aici?

— Da. Și tu… adică voi? răspunse ea cu gura uscată.

— Nu. Am încercat să venim în mod regulat.

Începu să răzuiască ceva de pe blatul de bucătărie pentru a-și masca tulburarea.

— Anton este nașul lui Timotée, adăugă el.

Ambre încuviință, remarcând cu durere că nu mai știa nimic despre viețile lor.

— Gabriel a fost mereu prezent pentru Anton… în timpul spitalizării, al recuperării…

— S-a străduit să fie prezent… interveni Rosalie.

— A fost un sprijin prețios.

Ambre asculta, nemișcată, tot mai rușinată la fiecare cuvânt pe care îl auzea. Încercă să schimbe vorba:

— Anton nu știe nimic?

Ei înțeleseră că făcea aluzie la Gabriel, la plecarea lui. Tim fu cel care îi răspunse:

— Nu. Absolut nimic. Gabriel nu a vorbit cu nimeni despre asta… Ca și cum s-ar fi hotărât de pe o zi pe alta…

— Și fratele lui?

Rosalie scutură din cap.

— Mi-a interzis categoric să-i alertez familia.

Tăcură când ceainicul începu să fluiere.

— Telefonul lui mobil... este tot închis de când a plecat?

— Da.

Rosalie se puse în mișcare cu gesturi lente, deschizând un dulap de perete și luând o ceașcă.

— A plecat fără haine. Doar cu actele și cu bani. Ca și cum avea să se întoarcă foarte repede.

— Și chiar așa va fi, fără îndoială...

— Au trecut deja patru zile.

Ambre nu mai găsi nimic să răspundă. Rosalie turnă în ceașcă apă fierbinte și i-o întinse. Se răspândi o aromă de ceai verde cu mentă.

Voia să întrebe dacă se întâmplase ceva recent, un eveniment important, dacă Gabriel se arătase deosebit de secretos, dacă mai dispăruse vreodată, dacă era posibil să aibă probleme, dar își dădea seama că ratase prea multe lucruri și că nu putea să pună niște întrebări la întâmplare câtă vreme nu era decât o necunoscută în mijlocul lor, câtă vreme

Anton, care era nașul lui Timotée și cel mai bun prieten al lui Gabriel, nu avea nicio informație, iar Rosalie, propria lui soție, era lăsată pradă îngrijorării.

Așa că rămase încremenită acolo, în liniștea bucătăriei, în timp ce noaptea cobora peste Arvieux.

Marc! Uitase să-l sune.

— Trebuie să dau un telefon… mă întorc.

Rosalie încuviință din cap, schițând un zâmbet forțat.

Ambre se izolă în camera pe care i-o arătase Rosalie. Dormitorul părinților. O fotografie de familie era agățată deasupra patului. În ea, Timotée era bebeluș. Probabil că nu avea mai mult de două luni. Fotografia fusese făcută aici, în noul lor apartament.

Vocea lui Marc răsună în aparat, ușor anxioasă.

— Draga mea!

— Sunt OK, Marc. Am ajuns cu bine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun imediat…

— Nu-i nimic.

Ea ghici că el stătea pe canapea. Probabil că-și petrecuse toată ziua cu nasul în cărțile lui.

— Prietena ta rezistă?

— Se ține tare în fața copiilor.

— Și tu? Ești bine? Ai o voce obosită.

Părea îngrijorat. Ea regretă că nu putea să-și pună capul pe pieptul lui, să se simtă la căldură, în siguranță.

— Sunt bine…

— Nu s-ar zice.

— Doar că… mai sunt și alți prieteni aici… niște prieteni comuni.

— De la hotelul din Hautes-Alpes?

— Da.

Ea tăcu câteva clipe. Marc aștepta.

— I-am cam neglijat pe toți… mi se pare ciudat să mă regăsesc în mijlocul lor… mă întreb ce caut aici.

Înțelese prea târziu că n-ar fi trebuit să rostească ultima frază. Marc răspunse imediat:

— Vrei să vin să te iau? Dacă nu te simți bine, pot veni să te iau. Mă urc în mașină și…

— Nu, Marc.

— Ești sigură, fiindcă…

— Nu.

Vorbise cu voce fermă, categorică, și putea să-și imagineze surprinderea lui. Nu era obișnuit ca ea să fie atât de directă.

— Bine, zise el.

— Mă voi întoarce foarte repede. Mâine sau poimâine.

— Este pustiu aici fără tine.

— Da... și aici la fel.

— Mă suni mâine?

— Da, promit.

— Te iubesc.

Marc nu se putea abține să n-o spună. Ea își înăbuși un ușor oftat de exasperare. Nu știa de ce o irita atât de mult chestia asta.

— Și eu.

Ambre ciuli urechea. Copiii erau în living, râdeau amândoi în hohote.

— Pe mai târziu, Marc.

— Da. Pe mai târziu. Ai grijă de tine.

Ceaiul ei aburind fusese pus pe măsuța din bucătărie. Tim se întorsese lângă Anton în living. Rosalie, ghemuită lângă chiuvetă, îi dădea piureul de fructe lui Timotée, cu privirea pierdută în gol. Băiețelul era mânjit până la urechi, dar ea nici nu observa.

— Vrei să te ajut? Vrei să te duci să te odihnești?

Rosalie tresări. Nu o auzise intrând. Se ridică și Timotée începu să țipe, cerându-și piureul de fructe.

— Nu, ești drăguță. Dar nu reușesc să dorm.

— Dacă ai chef să te întinzi măcar…

— Nu, sunt bine.

În bucătărie se așternu din nou tăcerea. Rosalie îi lăsase borcanul de piure lui Timotée, care îi lingea marginile cu lăcomie.

— Este frumos.

— Poftim?

— Fiul tău. Este frumos.

Rosalie dădu din cap încet, cu un aer buimac. Nu reuși nici măcar să zâmbească.

— Mda… E drept că-l vezi pentru prima oară.

— Sophie este mulțumită că are un frățior?

— Da. Asta a făcut-o să se schimbe mult. A crescut, s-a maturizat.

— N-aș fi recunoscut-o.

Își zâmbiră, încă timid, dar simțindu-se mai bine.

— Te îmbătrânește... părul așa.

— Ah.

— Ei bine! Vreau să zic... pari o tânără matură.

— Ah, repetă Ambre, căci nu știa ce altceva să răspundă.

— Ești tot cu Marc? Marc îl cheamă, corect?

— Da, Marc. Și încă suntem împreună.

Ambre pomenise de el o dată sau de două ori în timpul convorbirilor lor telefonice.

— Pe el l-ai sunat?

— Da. El este... se îngrijorează cu ușurință.

— Atunci te vei întoarce repede. Doar n-o să-l lași singur de sărbători.

— Oh, să știi că se descurcă fără mine.

Se lăsă din nou tăcerea. Rosalie se uită pe fereastră. Ca și cum se aștepta să-l vadă pe Gabriel apărând acolo, patru etaje mai jos. Ambre se strădui să ia o înghițitură de ceai. Era atât de fierbinte, încât îi dădură lacrimile.

Timotée o trăgea pe maică-sa de pantaloni și ea îl luă în brațe.

— Ce le-ai zis copiilor?

Rosalie verifică dacă Sophie nu era cumva prin zonă. O auziră râzând în hohote în living, cu Anton și Tim. Cât despre Timotée, el era mult prea ocupat să-și lingă degetele pline de piure de fructe pentru a le asculta.

— La început, n-am știut ce să spun... am zis că, fără îndoială, s-a dus să facă niște cumpărături... și după aceea m-am gândit că puteam să mint un pic... să înfrumusețez lucrurile... cu Crăciunul, știi tu...

— Ce le-ai spus?

— Că s-a dus să le dea o mână de ajutor spiridușilor lui Moș Crăciun, care erau copleșiți.

Râse jenată.

— E o prostie! Nu știu cum mi-a venit în minte chestia asta... dar mi s-a părut că sună bine pe moment.

Ambre îi zâmbi.

— Ai dreptate, sună bine ca poveste.

— Da, însă... ei cer să discute cu el... și cu spiridușii.

— Ah.

Un nou hohot de râs strident le parveni din living, urmat de vocea lui Anton, care striga:

— Ai pierdut!

Rosalie îi citi probabil gândurile, fiindcă șușoti:

— Este blând când vorbește cu copiii.

Apoi reveni la îngrijorările ei:

— N-a mai făcut niciodată așa ceva… n-a mai plecat niciodată, nici măcar la cumpărături, fără să-mi spună unde este. Mă cunoaște…

— N-ai nicio pistă? Adică nicio idee despre ce ar fi putut să se întâmple?

— Nu! Tocmai asta mă scoate din minți!

Apoi adăugă, coborând vocea:

— Anton nu mă ajută… Nu o arată, dar văd bine că e mort de îngrijorare.

Neștiind ce să răspundă, Ambre se mulțumi să clatine din cap.

— E bine că sunteți aici… pentru Sophie și Timotée… Se apropie Crăciunul, casa este plină… nu se gândesc prea mult la tatăl lor… au impresia că totul este în regulă.

Privirea i se îndreptă din nou spre fereastră, pe furiș.

— Mă gândeam... pentru seara asta, am putea găti ceva special... copiii au impresia că este sărbătoare imediat ce văd o prăjitură.

— Vrei să mă ocup eu? Pot să mă duc să cumpăr câte ceva.

— Știi, am mașina mea acum. Pot să ți-o dau. Eu trebuie să le fac baie copiilor, dar ar putea să te însoțească Tim.

Ea răspunse cam prea în grabă:

— Nu, e în regulă. Mă voi descurca și singură.

Rosalie îi explică pe unde să ajungă în parcarea subterană și Ambre dispăru fără a fi nevoită să dea ochii cu Tim sau cu Anton, foarte mulțumită să evadeze pentru câteva ore din apartament.

Mașina lui Rosalie nu era tocmai nouă. Era o rablă al cărei motor tușea prea tare. După sezonul de iarnă de la Les Mélèzes, Rosalie hotărâse să-și ia liber șase luni pentru a se ocupa de Sophie. Sezonul de vară. Dar nu-și mai reluase niciodată munca. Se îndrăgostise de meseria de mamă cu normă întreagă. Trăiseră doar

din salariul de profesor al lui Gabriel. Nu-i dădeau banii afară din casă și viața era scumpă în Arvieux, dar păreau fericiți. Când Rosalie o suna, Ambre n-o auzea niciodată plângându-se. Astăzi, la volanul rablei sale, se întreba dacă nu cumva apăruseră probleme cu banii, odată cu nașterea lui Timotée, ceea ce ar explica în parte dispariția lui Gabriel.

Supermarketul era înțesat de lume cu câteva zile înainte de Crăciun. Îi luă o veșnicie să cumpere ingredientele necesare pentru a face o prăjitură cu ciocolată și paste gratinate (parcă știa că celor mici le plăceau la nebunie). După aglomerația de la raioane, fu nevoită să aștepte mult și bine la coadă la casă. Când ajunse la mașină, supermarketul se închidea.

În apartament, îi găsi pe Sophie și pe Timotée proaspăt spălați și îmbrăcați în pijamale. Anton nu părăsise canapeaua din living, iar Tim nu-l părăsise pe Anton.

— Ah, te-ai întors! zise Rosalie, scoțând capul pe ușa bucătăriei. Am crezut că ai dispărut și tu.

Încerca să glumească, dar tonul suna fals.

— Era plin de lume. O nebunie! răspunse Ambre, lăsând cumpărăturile pe masa din bucătărie. Copiilor nu le este foame?

— Au mâncat toate piureurile de fructe din frigider.

— Îmi pare rău…

— Nu-ți face griji, îți vor ierta totul în schimbul unei prăjituri cu ciocolată.

Ambre aranjă cumpărăturile și se apucă de treabă. Rosalie trebuia să se ocupe de Timotée. Avea de luat niște medicamente — pentru o bronșită serioasă — și ea trebuia să-i aplice un balsam cu uleiuri esențiale.

Ambre prefera să fie singură în bucătărie decât în living cu Anton.

Din când în când, Sophie venea să bage capul pe ușă. O observa cu atenție, rămânând la o distanță rezonabilă, adulmeca aroma care ieșea din cuptor și pleca înapoi cu pași mărunți și grăbiți.

Când ușa se deschise încă o dată, cu un scârțâit ușor, Ambre se răsuci bruc, gata s-o prindă în capcană pe fetiță.

— Te-am văzut, pofticioaso!

Doar că se trezi în fața lui Tim, care era ușor stânjenit.

— Oh, îmi pare rău...

— Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor.

— Nu, e în regulă. Nu cred că am nevoie de un ajutor de bucătar ca să fac niște paste *coquillettes* la cuptor, răspunse ea cu un aer amuzat.

El ridică din umeri, fără să zâmbească.

Înainte glumeam. Înainte glumeam tot timpul. Acum are în permanență un aer grav. Și-a pierdut privirea de copil și tot ce o însoțea.

Ambre încercă să treacă peste momentul de stânjeneală:

— Lucrezi tot în domeniul restaurantelor?

— Nu mai am decât colaborări ocazionale. Seara și în weekenduri.

— Ah... Ai un alt job în restul timpului?

— Nu. Trebuia să mă ocup de Anton. Și-a petrecut aproape doi ani într-un centru de recuperare, cred că știi.

Nu, nu știu. Clătină din cap compătimitoare.

— Așa că încercam să fiu mereu acolo în timpul zilei.

Patru ani la căpătâiul lui Anton, fără să-l lase singur un minut. Ea înțelegea mai bine acum aerul grav care nu-l mai părăsea, dificultatea lui de a glumi.

Tim continuă, pe un ton mai lejer:

— Dar o să mă angajez din nou acum. Anton reușește să meargă în cârje când nu este prea obosit… Vrea să reînceapă să lucreze.

— Ce-o să facă?

— Îți mai amintești de Maxime, fratele meu?

Evident că îmi amintesc! N-am uitat nimic.

— Da, bineînțeles.

— I-a găsit un curs de formare în domeniul informaticii, la distanță. Studiază acasă de două luni deja. După ce termină, Maxime a promis că ar putea să-i obțină un post în firma la care lucrează el.

— O să vă mutați la Tours atunci?

— Vom vedea. Dar, în principiu, da.

Se așternu din nou tăcerea câteva clipe. Ambre profită pentru a scoate pastele

gratinate din cuptor, puse cu precauție tava fierbinte pe blatul de bucătărie și băgă în cuptor prăjitura cu ciocolată, pe care tocmai o terminase.

— Și tu? întrebă Tim.

— Eu am găsit un job într-un magazin de haine. Imediat ce m-am întors de la Lyon.

Nu cumva să vorbești de Frontignan…

— Am început ca vânzătoare și acum sunt responsabilă de magazin, adăugă foarte repede.

— Uau! Bravo!

— Oh, să știi că n-a fost greu… n-am făcut decât să-mi petrec tot timpul acolo.

Își dădu seama că vocea ei căpătase un ușor accent sarcastic.

— Dar nu mă plâng, magazinul merge bine.

— Ești singură?

Întrebarea căzu atât de brutal, încât ea întoarse privirea:

— Nu… sunt cu… cineva.

— De mult timp?

Era pur și simplu curios, atâta tot. Atunci de ce se simțea atât de sufocată de întrebările lui?

— De doi ani.

— E bine.

Tim schiță un zâmbet. Primul de când venise ea.

— Vorbiți despre căsătorie și copii?

— Nu!

— De ce un „nu“ atât de vehement?

Zâmbea cu jumătate de gură, aproape batjocoritor. Și chipul lui își recăpătase, pentru foarte scurt timp, expresia de altădată. Ea respinse imaginile aceluiași chip, pe pernă, în Frontignan. Un chip pe care îl putuse observa în fiecare dimineață, vreme de șaizeci și patru de zile, mai precis.

— Pentru că... pentru că n-am ajuns până acolo.

— Se poate întâmpla foarte repede.

— Nu și în cazul nostru.

Se lăsă din nou tăcerea câteva secunde. Tim își frecă mâinile de blugi.

— Vrei să-i chem pe ceilalți? întrebă el în cele din urmă. Pastele gratinate sunt gata...

— Da... Cheamă-i.

Rosalie aranjase masa. Tim se oferi să-l instaleze pe Timotée în scaunul lui înalt

(refuza să mănânce pe un scaun normal). Ambre o dusese pe Sophie să se spele pe mâini. Anton se deplasase cu dificultate până la masa din bucătărie.

— Sophie, mănâncă încet!

Fetița înfuleca lacomă pastele gratinate. Dădea peste tot, în jurul farfuriei, în pahar, pe jos.

— Sun' p'ea bune, răspunse ea cu gura plină.

Ambre o privi cu un zâmbet recunoscător. La masă, nimeni nu vorbea mult. Stânjeneala nu se risipise cu adevărat și prezența lui Anton tensiona atmosfera.

— Paste *coquillettes* gratinate... zise el în tăcerea care se prelungea.

Același ton sarcastic, răutăcios. Ambre luă o gură de apă, simțind cum i se strânge stomacul.

— Crezi că va fi de ajuns ca să recuperezi tot ce ai ratat?

Sarcasmul își atinse ținta. Anton vorbea despre absența ei, despre tăcerea ei. Știa unde să lovească.

Tim încercă să intervină fără prea mare convingere: „Anton, e în regulă“, ceea ce nu făcu decât să ațâțe lucirea de răutate din ochii prietenului său.

— Ah, asta este, ne întoarcem de unde am plecat… Tim, bravul cavaler care își apără prințesa.

Tonul lui era mai aspru decât oricând. Ambre lăsă furculița din mână și se ridică de la masă.

— Mă duc la toaletă.

Se va mulțumi să se izoleze câteva secunde. Cât să-și revină, să-și potolească furia care îi creștea în piept. Pe hol, auzi vocea subțirică a lui Sophie, distingându-se clar în tăcerea glacială din bucătărie:

— Mami, de ce se ceartă nașu' cu doamna?

— Sophie, nu se vorbește cu gura plină!

— De ce se ceartă nașu' cu doamna?

— Nu este doamna, Sophie, este Ambre.

— Mami, de ce…

— Nimeni nu se ceartă, scumpo. S-a dus la toaletă.

— Doamna?

— Da, doamna, dacă vrei să-i spui așa.

Ambre rămase sprijinită de ușa toaletei mai multe secunde. Se strădui să respire lent. Îi era ciudă acum că refuzase ca Marc să vină după ea. *Ce naiba caut aici?*

Când se întoarse în bucătărie, regăsi aceeași tăcere glacială. Rosalie strânsese farfuriile și tava cu pastele gratinate. Pusese pe masă desertul.

— Cine a făcut prăjitura, mami?

— Ambre.

Timotée întinse mâna, încercând să repete ce spusese sora lui:

— Cine făcut prăji?

— Ambre, îi răspunse Sophie cu voce serioasă.

Tim tăie prăjitura și servi fiecăruia câte o felie, fără niciun cuvânt.

— Mai știți ceva despre hotelul Les Mélèzes?

Ambre se simțise obligată să vorbească pentru a sparge tăcerea. Rosalie primi întrebarea cu ușurare.

— Hotelul merge la fel de bine. De altfel, am văzut-o pe Sylvie săptămâna trecută. Cu Maxence.

Băiețelul pe care-l aveau, ea și Michel. Atunci, Sylvie îi mărturisise lui Rosalie că încercau să aibă un al doilea copil.

— Ah, și Andréa a părăsit hotelul. O să se stabilească definitiv în Italia. O să se însoare.

— Cu o italiancă?

— Da. Cea mai bună prietenă a uneia dintre surorile lui.

Toată lumea renunțase la relațiile trecătoare, își zise Ambre. Toți se așezaseră la casa lor. Până și Andréa.

Rosalie declară că era timpul să-i ducă pe copii la culcare. Părăsi bucătăria și, în liniștea apăsătoare care urmă, Ambre se grăbi să strângă masa și să spele vasele pentru a nu fi nevoită să-i înfrunte pe Anton și pe Tim.

În sfârșit, Rosalie se întoarse.

— Vreți o cafea? Un ceai?

— Nu, mersi. Mă duc să mă uit la televizor.

— Tim?

— Da, o cafea.

În acest timp, Ambre începu să aranjeze farfuriile în dulap. Tim veni s-o ajute.

— La hotel nu mai sunt așadar decât nou-veniți? întrebă ea.

— Da, aproape. În afară de Daniel și Delphine. Ei au rămas fideli postului.

— V-ați mai dus pe acolo?

Tim clătină din cap cam prea repede. Oare era dureros pentru el să-și imagineze că s-ar întoarce la etajul trei? La mansardă? În fosta lor cameră?

— Nu, nici eu, răspunse Rosalie. Am fost adeseori invitați de Sylvie și de Michel, dar în dependința lor, știi tu. Au mărit-o când a venit pe lume bebelușul. E drăguț cum au amenajat. Au împărțit în două încăperea principală ca să facă o cameră pentru cel mic.

Își băură cafeaua discutând despre tot felul de nimicuri. Momentele de tăcere deveniră din ce în ce mai dese, așa că Ambre se ridică.

— Rosalie, te superi dacă mă culc mai devreme? Sunt epuizată de călătorie...

— Nu, nicio problemă!

Abia aștepta să fie singură, liniștită, după această zi grea.

— Anton și Tim dorm pe canapeaua extensibilă din living. Mă gândeam să te repartizez în camera lui Sophie. Te deranjează?

— Absolut deloc.

— Timotée se trezește des noaptea, prefer să dormi cu Sophie.

— Nicio problemă, Rosalie.

Sophie dormea deja în camera ei cufundată în beznă. Într-un colț, Rosalie pusese o saltea pe podea, cu o pătură și o pernă.

— O să fii bine? șușoti ea.

— Este perfect.

— OK, atunci… noapte bună.

— Noapte bună.

Ușa se închise fără zgomot și, minute în șir, Ambre nu auzi decât sonorul televizorului din living. Nimeni nu vorbea. Sau poate că vorbeau în șoaptă pentru ca ea să nu-i audă.

Un foșnet de pătură o făcu să tresară. În pofida întunericului, o zări pe Sophie care o cerceta curioasă din patul ei, cu ochii holbați.

— Cine-i acolo? șușoti fetița.

— Sunt eu, Ambre.

Fetița clipi sceptică.

— Doamna, adăugă ea.

Sophie se ridică și se așeză turcește în pat.

— De ce dormi acolo? De ce nu dormi cu nașu' și cu marele Tim?

— Marele Tim?

— Da! îi răspunse Sophie în șoaptă. Micuțul Tim este frățiorul meu. Marele Tim este iubitul nașului.

— Ah…

— De ce nu dormi cu ei?

Ea se gândi o secundă înainte de a răspunde:

— Pentru că… pentru că sunt iubiți, bineînțeles. Așa că dorm împreună, numai ei doi. Ca tati și mami.

— Uneori, micuțul Tim doarme cu tati și cu mami.

— Da, fiindcă el este mic. Eu sunt mare.

Sophie o observă câteva secunde, mijind ochii.

— Tu n-ai iubit?

Ambre zâmbi.

— Ba da, am unul. Este la Lyon.

— De ce este la Lyon?

— Pentru că acolo este casa noastră.

— Dar tu de ce ești aici?

Un nou moment de tăcere.

— Pentru că sunt o prietenă a mamei tale. N-am mai văzut-o de mult.

— Eu nu te cunosc.

— Dar eu te cunosc.

— Mincinoaso!

Acuzația era fără drept de apel. Ambre răspunse cu blândețe:

— Ba da, este adevărat. Te-am cunoscut când erai bebeluș. Nu aveai încă dinți și plângeai tot timpul.

— Mincinoaso!

— Îți dădeam biberonul și, uneori, când mama ta lucra, eu aveam grijă de tine. Și te plimbam pe aici, prin Arvieux, cu marele Tim. Tu nu știai să mergi. Erai într-un cărucior pentru bebeluși.

— Mincinoaso!

De data asta, acuzația nu mai era așa de sigură, semăna mai mult cu o întrebare.

— Am fost cu tine de primul tău Crăciun. Am mers la slujba de la miezul nopții, în Arvieux, cu mama ta și cu marele Tim. Ea ți-a făcut cadou o brățară cu pandantiv. Un trandafiraș din aur. O roză, de la Rosalie.

Sophie rămase tăcută, ținându-și răsuflarea.

— Mai ai brățara? șopti Ambre.

O văzu pe fetiță dând din cap și ridicându-se din pat, cu gesturi încete. Se îndreptă spre un dulap. Se auzi un clic. O veioză roz-bombon pusă pe noptieră lumina slab încăperea și Ambre putu să descopere universul lui Sophie. O lume de păpuși, de bentițe, de rochii. Într-un colț, niște animăluțe de pluș. Sub fereastră, o măsuță de toaletă cu oglindă.

Sophie deschise dulapul și se urcă pe o ladă cu jucării pentru a ajunge la rafturile cele mai înalte.

— Lasă-mă pe mine, n-aș vrea să cazi.

Ambre se apropie și o dădu jos pe Sophie de pe ladă.

— Este acolo sus. Lângă jocul de loto cu figuri geometrice.

Ambre zări o cutiuță de bijuterii ornată cu cristale albastre. Era plină de tot felul de fleacuri cu perle multicolore, în mijlocul cărora Ambre reperă brățara de aur.

— N-o mai porți?

— Nu! ripostă Sophie pe un ton categoric.

— E prea mică?

— Păi, da! Ce proastă ești!

Ambre ridică brățara cu delicatețe. Evident că era prea mică. Rosalie o cumpărase când Sophie avea doar cinci luni.

— Să știi că ai putea să recuperezi pandantivul și să-l agăți la unul dintre colierele tale.

Sophie o privi cu neîncredere.

— Vrei să încerc?

Fetița ridică din umeri, încă sceptică. Așa că Ambre se așeză pe lada cu jucării și începu să desprindă trandafirașul de la brățară.

— La ce colier vrei să-l agăț?

— La ăla.

Era un colier gros ale cărui perle semănau cu niște cuburi din lemn în culori țipătoare.

— Ești sigură? Nu mai bine la acesta?

Ambre văzuse un colier foarte fin, cu zale din aur, în mijlocul tuturor acelor

flecușteţe din plastic. Era cu siguranță un lănțișor de botez. Sophie fusese botezată, ca și Timotée.

— OK, zise fetița.

Ambre reuși să agațe trandafirașul de zalele lănțișorului pe care i-l puse fetiței la gât. Foarte fericită, aceasta se întoarse sărind în sus de bucurie până la pat și se aruncă pe el.

Ambre dădu să se întoarcă și ea la salteaua ei când privirea îi fu atrasă de o țesătură roșie, din dulapul lui Sophie, încă deschis. Era o țesătură fină, ușoară, de un roșu-rubiniu, agățată pe un umeraș, deasupra unui palton. Se apropie lent, cu încetinitorul parcă, și își trecu degetele peste material. Aceea era, fără îndoială. Eșarfa pe care i-o dăruise lui Sophie în timpul iernii petrecute la cabană. Eșarfa de la Philippe.

Vocea lui Sophie o făcu să tresară:

— Ce faci?

— Eu… eu ți-am dăruit această eșarfă.

Sophie o privi nedumerită.

— De Crăciun? Odată cu trandafirul de la mami?

— Nu… era înainte de Crăciun. Îți plăcea la nebunie să te joci cu ea, așa că ți-am dăruit-o.

Și Ambre stinse veioza roz-bombon, căci avea lacrimi în ochi și nu voia să i le vadă Sophie.

Odată ajunsă sub pătură, încercă să-și stăpânească valul de emoție care o asalta, să-și potolească tremurul mâinilor și bătăile inimii. În ciuda senzației de sufocare, în ciuda furtunii care i se dezlănțuia în minte, pentru prima dată de când coborâse din tren în acea dimineață, nu se mai întreba ce caută acolo. Nu. Se gândea că era timpul să fie acolo.

3

Era aproape amiază când se trezi. Nu auzise când se sculase Sophie și nici agitația din apartament. Totuși acesta fremăta. Timotée cerea ceva cu țipete puternice, Rosalie o certa pe Sophie în bucătărie, iar din living se auzeau vocile lui Anton și Tim.

O nouă căsuță a calendarului de Advent, atârnat la intrare, fusese deschisă. Sophie, fără îndoială. 22 decembrie.

— Salut, Sophie, salut, Rosalie!

Rosalie era în fața blatului de lucru, bombănindu-și fata care își vărsase iaurtul pe jos.

— Hei, salut, Ambre! Sophie, scumpo, spune bună ziua.

— Bună ziua.

— Îmi pare rău... n-am văzut cât e ceasul... n-am auzit nimic...

— Ai făcut bine că te-ai odihnit. Doar ești în vacanță, nu?

Îi zâmbi și Ambre o întrebă din privire: *Vești de la Gabriel?* Rosalie clătină

imperceptibil din cap. 22 decembrie. Gabriel lipsea în continuare. Mai erau trei zile până la Crăciun.

— Ne gândeam să mergem să ne plimbăm prin oraș. Te așteptam. Mai am câte ceva de cumpărat. Ce zici?

Asta voia să însemne că Rosalie nu terminase de cumpărat cadourile copiilor. Nu cu evenimentele din ultimele zile.

— Îmi convine.

— Există un patinoar în aer liber.

— Grozav!

Sophie încuviință și începu să molfăie lănțișorul de aur de la gât. Rosalie se aplecă intrigată.

— Ce ai acolo, comoara mea?

— Doamna mi l-a dat.

— Ce tot spui?

— Ea mi l-a dat, mami.

Fetița arătă cu degetul înspre Ambre.

— Oh, eu… doar am agățat pandantivul pe lănțișor. Sophie mi-a zis că nu mai poate să-și poarte brățara.

Privirea lui Rosalie se tulbură pentru câteva clipe și Ambre avu neplăcuta impresie că făcuse o gafă.

Sophie aștepta să i se dea drumul pentru a o zbughi în living.

— Mami! Vreau să mă duc să mă joc acolo!

— Da, du-te, comoara mea!

Sophie nu stătu pe gânduri și dispăru alergând.

— Îmi pare rău, Rosalie... poate că n-ar fi trebuit...

— Nu, nu-i nimic. Era lănțișorul mamei mele... mi se pare ciudat să-l văd la gâtul lui Sophie cu... trandafirul.

Ambre înghiți în sec, stânjenită.

Vin după ani întregi de tăcere și tot mai găsesc un mijloc de a face totul pe dos.

— Voiam să pregătesc ceva de mâncare, dar Anton a sugerat că am putea mânca afară... sunt standuri cu cartofi prăjiți și cu sendvișuri calde.

— E o idee bună.

Ambre se înarmă cu mult curaj pentru a-i saluta pe Tim și pe Anton în living.

— Salut!

Vocea îi era lipsită de jovialitate. Stătea țeapănă lângă ușă. Tim abia zâmbi.

— Salut.

Anton tocmai se ridica în picioare cu greutate, sprijinindu-se în cârje.

— Oh, sunt dezolat. Te-am trezit? Copiii așteaptă de aproape două ore să iasă în oraș, dar nu voiam să te deranjăm…

Tim îi făcu semn discret să nu răspundă nimic și ea își luă rapid tălpășița.

Copiii erau foarte entuziasmați la ideea de a se zbengui pe străzi și de a merge să mănânce cartofi prăjiți. Sophie sărea în jurul lui Rosalie, iar Timotée, molipsit de veselia surorii lui, scotea strigăte de bucurie.

— Mergem să-i vedem, mami?

— Sophie, calmează-te!

Erau în holul apartamentului. Copiii își puseseră gecile, căciulile și mănușile. Nu-l mai așteptau decât pe Anton.

— Mergem să-i vedem, mami?

— Pe cine, draga mea?

— Pe spiridușii care lucrează cu tati.

Tim scăpă pe jos legătura de chei pe care o ținea în mână. Rosalie răspunse foarte repede pentru a-și ascunde stânjeneala:

— Nu, comoara mea. Au prea mult de lucru. Crăciunul este peste trei zile.

— Dar tati se va întoarce?

— De Crăciun? Evident!

— Dar n-a sunat.

— Nu. Are mult de lucru. Tocmai ți-am spus, Sophie. Nu asculți? se enervă Rosalie.

Tim încercă să creeze o diversiune:

— Anton! Grăbește-te!

Îi răspunse o înjurătură însoțită de zgomotul unei cârje căzute pe podea. Tim băgă capul pe ușa livingului.

— Ai nevoie de ajutor?

— Lasă-mă un pic.

Tonul era aspru.

— Doar n-o să-ți iei cârjele, o să…

Fusese cât pe ce să spună ceva de genul: *O să-ți fie greu să ne urmezi, o să rămâi în spatele copiilor, o să ne încetinești*, dar se abținu.

— Știi ceva, Tim, dacă te-aș asculta, aș fi încă în patul de spital, încercând să-mi mișc degetele de la picioare!

— Anton, e-n regulă…

— E adevărat ce spun! „Menajează-te, odihnește-te, fii atent.“ Mă calci pe nervi, Tim!

— Anton, gata.

Pe hol, Sophie își întorsese fețișoara spre maică-sa, interogând-o din priviri. Rosalie îi făcu semn să nu se îngrijoreze, lucrurile aveau să se aranjeze.

Vocea lui Anton, tărăgănată, cinică, se auzi din nou:

— Uite, n-ai decât să-i ceri lui Ambre să m-ajute. Vom discuta un pic, n-am mai vorbit de mult amândoi.

Tim se întoarse spre ea stânjenit. Copiii se uitau fix la ei, așa că Ambre dădu din cap și intră în living. Anton aproape că ajunsese la ușă. Buzele lui schițară un zâmbet sardonic văzând-o în fața lui.

— Poți să-mi dai brațul?

Ea i-l întinse, fără nicio altă formă de amabilitate. El își abandonă una dintre cârje și se sprijini de ea. Cântărea tone. Ea îl bănui că se lasă dinadins cu toată greutatea.

— E totul bine? întrebă Sophie din hol.

— Da, scumpo, venim.

Ambre se puse în mișcare, cu ghearele de pasăre de pradă ale lui Anton agățate de brațul ei. Mergând în față, Tim nu îndrăznea să se întoarcă.

Fericiți la culme să fie afară, copiii începură să alerge, în ciuda avertismentelor lui Rosalie, care trebuia să se țină după ei pentru a nu-i pierde din ochi. Tim îi urma cu pași grăbiți, ca și cum voia să evite cu orice preț să se afle în prezența lui Ambre și a lui Anton.

Anton mergea încet, Ambre se întrebă dacă n-o făcea dinadins ca să se distanțeze de ceilalți și să fie singur cu ea. Așa că decise să i-o ia înainte: nu se punea problema ca scurta ei vizită să se transforme într-un coșmar pentru toată lumea din cauza lui.

— Ce rost are comedia asta, Anton?

El o privi cu un zâmbet insolent, prefăcându-se că nu înțelege.

— Ce comedie?

— Comentariile tale. Ideea de a merge la brațul meu. De altfel, de ce trebuie să fac asta?

Cârja lui rămase înțepenită într-o movilă de zăpadă și îi luă câteva secunde s-o scoată. Încă un prilej de a se mocăi.

— Trebuie să mă ajuți să merg, pentru că și din vina ta sunt astăzi așa, nu?

O testa, aștepta o reacție.

— Este vina mea că ai căzut într-o râpă? ripostă ea cu voce tăioasă.

— Da... Îmi furaseși iubitul... a trebuit să plec în Norvegia, pe pârtii periculoase, ca să uit că fusesem înlăturat de o fată... care nici măcar nu era foarte drăguță... Ceva greu de suportat!

Ea îi susținu privirea fără să clipească, fără vreo umbră de emoție.

— N-ar fi trebuit să fiu în Norvegia, știi bine... Trebuia să fiu la Frontignan. În locul tău.

Continua să zâmbească și ochii lui verzi pândeau cea mai mică tresărire pe fața ei.

— Nu vei reuși să mă faci să mă simt vinovată. Chestia asta merge poate cu Tim, dar nu cu mine.

Zâmbetul lui se lăți, plin de răutate.

— Crezi că el se simte vinovat?

— Din acest unic motiv este împreună cu tine astăzi!

Replica avu efectul unei palme, însă Anton continuă să zâmbească.

— Măi să fie... și eu care credeam că mă iubește la nebunie...

— Mda… dar știi ce, ai jucat bine faza cu prăbușirea în râpă pentru a-l recupera.

Ambre se bucură că sunt departe de ceilalți, foarte departe în urmă. Fiindcă își putea da și ea frâu liber cinismului.

— Trebuie să mărturisesc că am fost inspirat, răspunse Anton. De tine… Mi-am amintit de cea mai mare lovitură de teatru a ta: ți-ai tăiat venele pentru a încerca să-l păstrezi pe Philippe, nu?

Ea nu se aștepta s-o atace așa. Se crispă un moment, dar chipul ei își recăpătă rapid expresia impasibilă, ușor dezgustată.

— Vezi tu, am vrut să fiu mai original… și se poate spune că am reușit mai bine decât ai făcut-o tu atunci. Așa că îți mulțumesc, Ambre.

— Sunt încântată că te-am putut ajuta să recuperezi pe cineva care nu te iubește.

I se păru că în sfârșit îl atinsese. Un văl ușor trecu peste ochii lui, dar dispăru repede. Zâmbetul îi era încă întipărit pe față.

— Totuși n-am stat liniștit foarte mult timp, draga mea Ambre. Știam că mă confrunt cu un adversar redutabil.

Tăcu câteva secunde pentru a întreține suspansul.

— Mi-am zis că n-o să te dai bătută atât de ușor. Că o să te lupți un pic. M-am întrebat ce aveai să ne pregătești… o să te spânzuri… o să iei medicamente… oh, m-am gândit chiar la înec! Prin Lyon trece Ronul, nu? Dar tu ești destul de fricoasă. Așa că am pus pariu că o să iei medicamente. Îți place mult patosul. Ai fi putut să ne oferi o plecare melodramatică, cu o scrisoare de o stupiditate ridicolă pe patul de moarte… cam ca rândurile pe care i le-ai scris lui Tim pe cartea aia… *Micul prinț*.

Rânji, dar Ambre tot nu reacționa.

— După cum vezi, m-am înșelat. Nu te-ai luptat nici măcar o secundă.

Mai departe, copiii se opriseră în fața unui stand cu castane coapte și Rosalie îi ajungea din urmă gâfâind. Tim întoarse capul și, îngrijorat, îi observă pe Ambre și pe Anton care continuau să stea înțepeniți în mijlocul străduței.

— Înaintează. Tipul tău ne așteaptă, zise ea cu bruschețe.

Se puseră din nou în mișcare, cu o încetineală exasperantă.

— Spune-mi, Ambre. Am o întrebare care nu-mi dă pace: Tim ți-o trăgea?

Surprinderea o lăsă fără cuvinte pentru câteva clipe și Anton jubilă.

— Deci?

— De ce te interesează?

— Știi, cu mine nu mai reușește s-o facă…

— Taci dracului, Anton!

— A devenit impotent.

— TACI DRACULUI!

Anton se delecta. Ea îl fulgeră cu privirea și el nu insistă, căci se apropiau de standul cu castane unde se opriseră copiii, Rosalie și Tim.

— Sophie, nu o să mâncăm castane. O să luăm niște sendvișuri și cartofi prăjiți.

Sophie protesta. Timotée își apropiase mâinile de recipientul din fier în care se coceau castanele.

— NU, TIMOTÉE! Încetați amândoi!

Rosalie își împinse fiul cam brutal, iar el începu să plângă.

— Ne continuăm drumul și nu vreau să vă mai aud! Rămâneți lângă noi, nu mai alergați! Îi așteptăm pe Anton și pe Ambre!

Tim îl luă pe băiețel de mână, în timp ce Sophie mergea din ce în ce mai repede, alergând.

— Sophie! Ce-am zis eu?

Anton se întoarse spre Ambre.

— Dă-mi brațul!

Ea i-l întinse și Anton se agăță de el, cu oribilul său zâmbet cinic. Apoi din nou făcu în așa fel încât să încetinească suficient pentru a rămâne amândoi departe de ceilalți.

— Nu mi-ai zis mare lucru despre viața ta, Ambre. A redevenit la fel de insignifiantă cum era înainte să ne întâlnești pe noi?

— Care este pentru tine definiția unei vieți insignifiante?

El o privi fără să înțeleagă. Ea continuă imediat:

— Dacă presupunem că o viață insignifiantă se limitează la a mânca, a

defeca și a sta așezat într-un scaun cu rotile, atunci nu, viața mea nu este insignifiantă.

O scânteie se aprinse în privirea lui Anton. O scânteie de amuzament.

— Așadar tu faci și altceva în afară de a mânca, a defeca și a munci? Ieși mult în oraș? Ai prieteni? Pun pariu că nu... n-ai fost niciodată dotată pentru așa ceva.

— Nu, ai dreptate... nu fac mare lucru în plus. Dar eu măcar fac sex.

Replica ei îi smulse un hohot de râs neașteptat lui Anton. În fața lor, Tim se întoarse și le aruncă pe furiș o privire, pe cât de îngrijorată, pe atât de intrigată.

— Dădaca mea ne supraveghează, comentă Anton cu amărăciune. Crezi că-și face griji pentru răutățile pe care pot să ți le spun eu sau pentru cele pe care poți să mi le spui tu?

— Pentru ambele, fără îndoială.

— Nu peste mult timp, o să propună să ne oprim, ca să-mi menajez picioarele. N-ar fi bine să-i bag cârja asta pe gât, ce crezi?

— Cred că ar trebui să-l lași în pace.

— Ți-au mai rămas ceva sentimente pentru el?

— Doar un pic de compasiune. Trebuie să fie un infern pentru el să trăiască zi de zi cu tine.

El o privi cu un amestec de animozitate și de jubilație.

— Totuși a alergat imediat la mine când l-am chemat. Te-a lăsat baltă, scumpo, fără nicio ezitare.

Singurul lucru pe care-l găsi de spus pecetlui mărturia slăbiciunii ei:

— Nu l-aș fi împiedicat.

— Știu.

Zâmbea mai larg decât oricând.

— Văd că mă detești la fel de mult, zise ea.

— Și tu nu?

— Nu, eu nu te detest. Nu mai ești decât o legumă. Îmi este un pic milă de tine. Atâta tot.

Fața lui Anton împietri instantaneu și ea știu că, de data asta, câștigase.

Totuși își zise că, dacă Marc ar fi auzit-o, ar fi considerat-o detestabilă și ar fi avut dreptate.

Ce noroc că petreceau această zi pe străzile din Arvieux, în mijlocul turiștilor, al colindelor de Crăciun, al agitației, al strigătelor copiilor... Ambre nu mai era nevoită să stea singură cu Anton. Nu mai era nevoită să rostească niciun cuvânt. Intrau prin magazine înțesate de lume, așteptând îndelung prin raioane, apoi la casă, îi supravegheau pe copii, îi ajungeau din urmă. Timotée și Sophie erau prea ocupați pentru a vorbi despre Gabriel. Era o diversiune perfectă.

Astfel, când se întoarseră în apartament, se făcuse ora cinei și erau cu toții prea istoviți ca să mai discute. Ambre se gândi că ziua care lua sfârșit însemna o zi mai puțin de înfruntat absența lui Gabriel, privirea lui Anton și a lui Tim, amintirile... Mâine va fi probabil în trenul de Lyon. După-amiază cel târziu va fi lângă Marc, în apartamentul lor, în siguranță în brațele lui.

Cu cât se apropia Crăciunul, cu atât se profila mai bine întoarcerea lui Gabriel. Cu siguranță va fi acolo pe 24 decembrie. El și Rosalie plănuiseră să petreacă Ajunul

cu copiii și să-i ia cu ei la slujba de Crăciun. Nu ar putea s-o rateze. Orice ar avea de rezolvat, va fi acolo.

— Ce veți face pe 25? întrebă Ambre în timp ce ea și Rosalie puneau masa în bucătărie.

— Eram invitați la fratele lui Gabriel, împreună cu părinții lui. Dar biletele de tren costau prea mult. Am decis că o să le facem o vizită mai târziu, în ianuarie. Poate de Epifanie.

— Așadar veți fi toți patru aici?

Rosalie zâmbi, copleșită doar la simpla evocare a acelei mese în familie.

— Da, vom fi toți patru. Și tu?

— Oh, noi o să mergem la părinții lui Marc pe 25. Dar pe 24, întrucât părinții mei sunt în călătorie în Maroc de Crăciunul acesta, vom petrece seara amândoi, la noi acasă.

Marc îi propusese să comande masa de la un restaurant cu livrare, însă Ambre hotărâse că se va ocupa chiar ea de cină. Va fi în concediu și detesta să nu facă nimic. Pregătirea mesei o va ține ocupată două zile.

— Poate că va veni și Mathieu la noi... Nu are nimic planificat.

— Este tot singur?

— Tot... și pentru totdeauna cred.

Rosalie schiță un zâmbet trist. Ambre ridică din umeri. Acest lucru n-o mai afecta câtuși de puțin. Nici măcar fratele ei nu părea să fie supărat.

Culmea ironiei, petrecea mai mult timp cu frate-său acum, că plecase de-acasă. Fiind prieten cu Marc, Mathieu venea adesea să cineze sau să vorbească despre benzi desenate cu el. Ambre și Mathieu nu-și mai vorbeau ca înainte, ci aveau un punct comun în prezent: Marc. Ceea ce era suficient ca să mențină între ei un simulacru de relație.

— Marc mai are frați sau surori? întrebă Rosalie.

— Are o soră mai mare pe care nu o prea vede. Trăiește în Anglia.

— Va veni și ea de Crăciun?

— Da. Cu soțul. Un englez.

— Se pare că va fi o masă plăcută.

— Da. Ar trebui să fie plăcută.

Anton și Tim intrară în bucătărie, urmați de Timotée și de Sophie. Anton își

rezemă cârjele de masă, după care se trânti pe scaunul lui cu un mormăit. Nu schimbase nicio vorbă și nicio privire cu Ambre de la sfârșitul micii lor discuții — faptul că se auzise numit „legumă“ îi închisese pliscul.

Rosalie așeză salata verde pe masă, iar Ambre, friptura de vită tăiată. Timotée începu să gesticuleze arătând spre carne:

— Vreau! Vreau!

O tăcere grea se lăsă în timp ce Rosalie servea pe toată lumea, apoi ea se așeză la loc pe scaun și întrebă:

— Băieți, voi ce planuri aveți pentru Crăciun?

— O să luăm cina la părinții lui Anton, împreună cu sora lui, răspunse Tim, în timp ce partenerul său începea să mănânce, cu un aer morocănos, fără să mai aștepte pe nimeni.

— Ea ce mai face?

— Bine. Lucrează enorm și își petrece mult timp ocupându-se de Anton, dar o face cu zâmbetul pe buze. Permanent.

După felul în care vorbea despre ea, Tim părea într-adevăr s-o aprecieze. Ambre își amintea fotografia pe care i-o

arătase Anton în urmă cu cinci ani. O fată superbă, cu aceiași ochi verzi și cu același păr blond, cu un aer delicat și blând.

— Mami, o să cântăm în seara asta? întrebă Sophie.

— Nu, scumpo, nu în seara asta.

— Dar când, mami?

— Mâine-seară. Miercuri, nu marți.

— Cântați? se miră Ambre.

— Da, răspunse Rosalie, cu ochi scânteietori. Îți amintești ce mult îmi plăcea să cânt... Ei bine, am reușit să înființez un cor la Arvieux.

— Extraordinar!

— Inițial, era doar un cor de copii. Pentru cei înscriși la catehism. Dar tot vorbind cu mamele din sat, în piața La Fontaine și prin alte părți, am reușit să adun un număr suficient de persoane pentru a forma un proiect asociativ. Un cor părinți-copii, știi... ni se părea ceva drăguț. În cele din urmă, ideea l-a entuziasmat pe preot și corul catehismului a fuzionat cu proiectul nostru. Acum sunt vreo treizeci de părinți și copii care cântă.

— Printre care tu și Sophie.

Sophie încuviință mândră, imitând-o pe maică-sa.

— Miercuri seara este seara noastră, între fete. Suntem doar noi două. Timotée și Gabriel rămân aici, „între băieți“, cum zic ei.

Auzind numele tatălui său, Timotée începu să strige:

— Tati! Tati!

— Tati cântă ca o cizmă! Ce bine că nu cântă cu noi! replică Sophie, ceea ce îi făcu să râdă pe toți, chiar și pe Anton.

— Veți cânta pentru slujba de la miezul nopții? întrebă Ambre.

— Nu, pentru slujbă sunt doar copiii de la școlile din sat. Dar organizăm un mic concert la biserică în 26 decembrie.

— Grozav! Ce cântați?

Sophie răspunse cu un aer serios:

— „Foreveuyan“.

Ambre se uită la ea fără să înțeleagă. Rosalie zâmbi.

— Sophie mai trebuie să progreseze la engleză! Cântăm *Forever Young* al formației Alphaville.

— Aaaah!

Toată lumea de la masă izbucni în râs, chiar și Sophie.

În timp ce Rosalie termina de șters vesela, Ambre se izolă în camera lui Timotée pentru a-l suna pe Marc. Era o cameră mai mică decât cea a lui Sophie și plină de animale de pluș în mărime naturală. Un iepure, o țestoasă și o veveriță tronau pe o cutie de Lego.

— Salut, Marc!

— Salut, draga mea! Ești bine?

— Da. Și tu?

— Oh, da. Te aștept! exclamă el vesel, apoi continuă pe un ton mai grav. Soțul prietenei tale s-a întors?

Ea tăcu o clipă.

— Nu.

— La naiba!

Părea sincer dezolat.

— Mda.

— O să sune la poliție?

— Nu vorbește despre așa ceva deocamdată.

— Ar trebui poate să-i sugerezi…

— Nu! Nu vreau s-o sperii! Este deja destul de dificil pentru ea, cu copiii care întreabă de tatăl lor.

— Sincer, tu crezi că se va întoarce?

— Va fi aici mâine. Sunt sigură de asta.

Marc decise să nu mai insiste. Pe fundal, se auzea televizorul. Ambre și-l imagina întins pe canapea, în fața ecranului. Își făcuse cu siguranță o cafea — bea litri întregi. Poate că își pusese o pătură pe picioare. Când erau amândoi în apartament, ea asta făcea mereu, punea un pled peste picioarele lor.

— Și tu? întrebă Marc. Vii mâine?

— Da. Voi fi acolo mâine-seară.

— Vei fi în patul nostru mâine-seară?

Ea nu prea era obișnuită cu tonul ăsta jucăuș și se bucură cu atât mai mult să-l audă.

— Da, voi fi în patul nostru mâine-seară.

— Grozav! Am cumpărat toate ingredientele pentru masa din 24 decembrie. Un curcan, niște castane și tot ce trebuie pentru buturuga de Crăciun[2]. Am luat ciocolată neagră cu 75% cacao. Cea care îți place ție.

Ea zâmbi, înduioșată.

— Super! Ești adorabil.

— Va fi primul Ajun al Crăciunului la noi acasă. Trebuie ca totul să fie perfect.

— Va fi perfect.

Ea auzi cum, în baie, Rosalie îi ajuta pe Sophie și pe Timotée să se spele pe dinți. În câteva minute, îi va duce la culcare.

— Marc, trebuie să te las. Copiii o să se culce în curând și eu mă aflu în camera băiețelului.

— OK.

— Te sărut... Noapte bună.

— Noapte bună, scumpo. Pe mâine... în patul nostru.

— Da, pe mâine... în patul nostru.

Copiii merseseră la culcare într-o hărmălaie veselă. Apoi Rosalie se întorsese în bucătărie și făcuse ceai pentru Ambre. Cât despre Anton și Tim, ei se uitau la televizor în living.

În timp ce pe masă cești le fumegau, Rosalie strângea în mână de câteva clipe o bucată de hârtie mototolită.

— Este biletul lui Gabriel?

— Da.

— Pot să-l văd? zise cu ezitare Ambre.

— Oh, da! Bineînțeles! Nu e nimic secret.

Rosalie îi întinse hârtia și Ambre o puse pe masă, alături de ceașca ei.

Dragă Rosalie,

Nu mă detesta și (mai ales) nu te panica.

A trebuit să plec în grabă pentru a rezolva o problemă. Îți voi explica totul la întoarcere. N-o pot face acum, este o poveste lungă. Voi fi acasă cât mai repede, imediat ce totul se va rezolva. Nu-ți face griji. Nu îi îngrijora nici pe fratele meu, nici pe părinții mei.

Îmbrățișează-i pe copii pentru mine. Mă voi întoarce foarte repede.

Gab

PS: Nu uita de cadoul meu de Crăciun ;)

Vă iubesc

Ultimele cuvinte fuseseră aruncate în grabă pe hârtie, abia erau lizibile.

În rest, mesajul nu conținea nimic în plus față de ceea ce Rosalie îi spusese deja. Tonul se voia degajat și glumeț, ca și cum această plecare era ceva cât se poate de anodin. Totuși trecuseră cinci zile și Gabriel tot nu se întorsese. Ce gen de problemă necesita cinci zile pentru a fi rezolvată?

— Chiar nu vezi niciun motiv? întrebă Ambre ridicând capul.

— Nu. Niciunul.

— Ascultă, Rosalie, m-am gândit că... poate am ratat eu ceva... ați avut probleme amândoi.

Rosalie clătină din cap cu însuflețire.

— Nu. Am avut o perioadă complicată iarna trecută... griji legate de bani care ne-au stresat și... câteva certuri, dar nimic grav.

— S-au rezolvat?

— Certurile? Da!

— Nu, problemele legate de bani.

— Oh...

Rosalie îi evită privirea, ușor jenată.

— Da... aproape.

Ambre așteptă ca ea să înghită o gură de ceai pentru a declara:

— Ar fi trebuit să-mi spui. Am niște economii. Aș fi putut să vă ajut.

— Nu... nu voiam să deranjăm pe nimeni. Nici pe tine, nici pe altcineva. Cu toții avem micile noastre griji.

Este vina mea. Am fost atât de distantă, încât n-au îndrăznit să ceară.

— Știu că n-am prea sunat… bolborosi ea, jenată la rându-i, dar… ai fi putut să-mi spui despre asta.

— E în regulă, Ambre. Nu te îngrijora.

— Ar fi trebuit să sun mai des. Am fost absentă…

— N-o să fiu eu cea care te blamează, după ce am dispărut un an! zise Rosalie cu un zâmbet trist. Fugim cum putem.

Ambre încercă cu greu să se apere:

— Oh, eu… eu nu fugeam, eu… aveam prea mult de lucru și…

Rosalie nu credea o iotă. Știa exact de ce anume încerca Ambre să fugă.

— Îmi închipui că n-a fost prea ușor, zise ea.

Ambre ghici fără prea mare greutate că voia să-i vorbească despre Tim, despre Frontignan, despre lunile care urmaseră. Dar ea nu voia decât un lucru: să scape de discuția asta. Cu orice preț.

— Nu, e OK. Pe bune, Rosalie. Eram mulțumită să mă întorc la Lyon. Îmi lipsise. Iar jobul de la magazin e grozav. Mă distrez.

Ce mincinoasă oribilă.

Rosalie îi zâmbi. Era o prietenă adevărată. Tot se mai prefăcea că o crede.

Își terminară ceaiul cam prea repede, arzându-și limba și gâtul. Se întinseră și căscară. Amândouă aveau chef să se culce, dar era încă prea devreme. Atunci Ambre întrebă:

— Ce altceva am mai ratat?

Rosalie aruncă o privire furișă înspre living.

— Tim și-a pierdut mama.

Ambre primi vestea ca un upercut în stomac. *Și-a pierdut mama și eu nu eram acolo*. Poate că, la urma urmei, din cauza asta îi dispăruse privirea de copil. Nu din cauza lui Anton. Nu doar din cauza lui. *A stat doi ani la căpătâiul lui Anton, în fiecare zi, la centrul de recuperare și și-a pierdut mama…*

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce înăbușită.

— Suferea de anorexie.

Ambre își amintea de acest lucru. Revedea fotografiile de la Maxime și Lisa. O femeie slabă și plăpândă, care trebuia să se ajute de cârje pentru a merge.

— A avut o cădere de potasiu care a dus la un stop cardiac, reluă Rosalie. Acum un an.

Ambre încremeni câteva secunde, îngrozită, în fața cești goale.

— Ei… ei reluaseră legătura?

Rosalie dădu din cap ca pentru a spune *Da și nu, nu chiar.*

— Fratelui lui Tim i s-a născut un copil, explică ea. Tim a fost ales ca naș. Maxime a dat vestea familiei și asta a dus la deblocarea unor lucruri. Dar nu și cu tatăl său. Tim și el se detestă și acum. Însă cu mama lui, da. S-au sunat de mai multe ori. La fel cu fratele lui mai mare. Tim nu era pregătit să-i revadă. Nu imediat. Cel puțin, își telefonau.

— Și ea a murit.

— Da.

Rosalie avea un aer grav. Ambre era palidă.

— I-au… i-au spus-o? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Ce anume?

— Că era vina lui… că ea a murit din cauza lui… Spune-mi că nu i-au aruncat chestia asta în față!

Rosalie ridică din umeri.

— Habar n-am, Ambre. Tim nu vorbește despre asta.

— Sper din tot sufletul că n-au îndrăznit.

— Și eu sper.

— Nu are nevoie de așa ceva. Nu cu jigodia asta de Anton care îl face responsabil de handicapul său. Care i-o repetă în fiecare zi!

Rosalie se uită urât la ea. Ambre ridicase vocea și ea se temea să nu fi auzit-o băieții.

— Ce, adică nu-i adevărat? reluă Ambre mai încet. Anton nu îl ține prizonier, profitând de vinovăția lui?

— Nu este ce crezi, Ambre…

Rosalie vorbea cu glas calm, liniștit. Ambre clătină din cap.

— Este un ticălos. A încercat să mă culpabilizeze și pe mine! În după-amiaza asta!

— Nu este ceea ce crezi, repetă Rosalie. Tim e cel care nu vrea să plece.

— Din cauza șantajului, evident!

Rosalie ezită să-i răspundă, dar, în fața furiei lui Ambre care era pe punctul de a exploda, renunță.

— Mai vrei ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să faci un duș înainte de a te culca? Poate ți-ar prinde bine...

— Da, o să fac...

Ambre se ridică de pe scaun cu mișcări încete, încă șocată de ceea ce tocmai aflase, încă furioasă pe Anton.

Dușul nu o liniști deloc.

Ajunsă în cameră, se așeză pe pătuțul lui Sophie, o privi dormind câteva secunde, apoi o sărută pe păr. Își pierduse mirosul de bebeluș.

Se întinse pe salteaua ei, crispată încă de furie.

Mâine va fi la ea acasă, cu Marc. Mâine își va scoate toate astea din minte, cel puțin seara.

Și după aceea?

---

[2] Desert tradițional de Crăciun, o ruladă cu ciocolată, cu aspect de trunchi de copac.

4

Când își amintea de Frontignan, de cele șaizeci și patru de zile de fericire discretă de la Frontignan, de căldură își amintea mai întâi. O căldură sufocantă. Care îi împiedica să doarmă.

Și uneori să facă dragoste. Trupurile li se lipeau de saltea, părul le era ud, mâinile jilave, răsuflările fierbinți... Apoi îi revenea gustul limonadelor cu gheață pe care le beau în cafeneaua San Antonio, în apropiere de plajă. Simțea și înțepătura apei sărate. Se scăldaseră în fiecare zi, fără excepție. Și când lucrau ziua, se trezeau mai devreme, la ora 6 sau 7, pentru a merge să se scalde. Toată plaja era numai a lor. Spuneau că o privatizaseră și se instalau pe șezlonguri, pe cele care trebuiau închiriate și care costau o avere pentru jumătate de zi. Și zâmbeau ca niște copii pentru că făceau ceva interzis și riscau să fie amendați. Odată, chiar făcuseră dragoste pe unul dintre aceste șezlonguri, într-o zi în care ploua și în care nimeni n-ar fi îndrăznit să iasă afară.

Când se gândea la Frontignan, regăsea atmosfera micuței piețe de lângă plajă. Larma era asurzitoare, dar i se păruse întotdeauna plăcută. Se auzeau oamenii vorbind tare, strigând unii la alții. Se auzeau copiii plângând sau râzând. Foșnetul țesăturilor, clinchetul bijuteriilor — „Este argint, domnișoară!“ —, zgomotul înăbușit al cuțitului care cădea pe tarabă și tăia în două un pepene galben sau verde. Se auzea muzică mereu, fiindcă era un stand cu CD-uri și cu viniluri vechi. Se duceau la piață în fiecare săptămână și gustau fructe, legume, jamboane uscate, astfel că nu mai aveau nevoie să mănânce după aceea. Și nu cumpărau niciodată nimic. Sau foarte rar. Ziceau că, cu ceea ce au economisit ciugulind la piață, ar putea să-și cumpere câte un cocktail seara. Așa că mergeau să danseze și își luau un mojito.

Frontignan însemna toate astea: căldura sufocantă, gustul limonadei cu gheață, înțepătura sării pe piele, vacarmul pieței și cocktailurile mojito…

Întinsă pe saltea, între veghe și somn, Ambre continuă să-și lase gândurile să vagabondeze.

Se gândi la primul sărut al lui Marc... Băuseră o cafea într-un bar în ziua aceea, la sfârșitul după-amiezii, și el o condusese până în stația de autobuz. Ea se întrebase dacă până la urmă avea s-o sărute sau nu. Așteptaseră autobuzul discutând despre tot felul de nimicuri și, când acesta venise și toată lumea se înghesuia să urce, Marc o întrebase la repezeală: „Pot să te sărut?“ Ea spusese da, cu gura uscată, și el își lipise buzele de ale ei. Apoi ea se grăbise să se suie în autobuz. După aceea, își spusese că era aiurea, că ar fi putut să continue să-l sărute și să ia autobuzul următor.

Când Tim o sărutase prima dată, nu-i ceruse permisiunea. Ceea ce nu o deranjase. Se întorceau de la Monkey Club, ușor amețiți, și se lipiseră unul de altul în fața ușii de la garsoniera lui Anton. El scăpase cheile pe jos și se opriseră brusc.

Marc cerea, Tim lua, se gândi ea.

— Ambre?

De data asta, se trezi cu totul din somnolență. Sophie era aplecată deasupra ei, în lumina slabă din cameră. Ambre. Era prima dată când îi spunea pe nume.

— Bună, frumoaso!

Se ridică sprijinindu-se într-un cot. Sophie clătină din cap.

— Nu sunt frumoasa ta.

Un refuz simplu, limpede și precis. Avea brațele încrucișate. Și o figură încruntată.

— OK. Atunci cum să-ți spun?

— Sophie.

— Sophie și atât?

— Da.

— Nu sună foarte bine, Sophie și atât… nu e drăguț.

Fetița păru să reflecteze la chestiune. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Atunci, Sophinette, zise ea.

— Sophinette? De ce Sophinette?

— Pentru că nimeni nu-mi spune așa. Tati îmi zice „prințesă“ și mami îmi zice „comoară“ și, uneori, „Sophie scumpo“. Iar nașul și marele Tim îmi spun

„monstrul“. Dar nimeni nu-mi spune Sophinette. Îmi place mult. Rimează cu „trottinette“.

Ambre își reținu un zâmbet mușcându-și buza.

— Bine… O să-ți spun Sophinette.

Fetița dădu din cap, mulțumită, apoi se întoarse brusc spre ușă cu un aer grav.

— Ce-i cu tine, Sophinette?

— Unde este mami?

— Nu este în camera ei?

— Nu. Nu este acasă.

Ambre se ridică de-a binelea în șezut, îngrijorată.

— Te-ai uitat bine peste tot?

— Da. Chiar și în living, unde nașu' și marele Tim dorm încă. Nu am făcut zgomot. Nu m-au văzut.

— OK. O să merg cu tine. Probabil că a ieșit să cumpere ceva…

Sophie era sceptică, dar o urmă afară din cameră, în pijamaua ei roz.

Ambre observă că ușa de la intrare era întredeschisă. Probabil că Rosalie ieșise să ridice corespondența sau să ducă gunoiul.

— Micuțului Tim îi este foame, constată Sophie.

Într-adevăr se auzeau niște scâncete din camera lui. Cum Ambre nu se mișca, Sophie zise cu autoritate:

— Ce mai stai, du-te la el!

În picioare în pătuț, ținându-se de bare, Timotée avea ochii plini de lacrimi și obrajii roșii. Când Ambre se apropie, el dădu din cap în semn că nu.

— Nu te vrea pe tine. O vrea pe mami, îi explică Sophie.

— Da, cred că am înțeles…

— Este mic. Este răsfățat. Trebuie să-l iei totuși și să-i dai să mănânce.

Din nou, băiețelul se zbătu și mormăi:

— Nu! Nu tu!

Ambre rămase încremenită în fața pătuțului, incapabilă să facă vreun gest. Abia reușea să-l atingă, darămite să-l ia în brațe…

De ce era atât de complicat cu Timotée? De ce, de când venise, nu reușea să-l mângâie pe păr, să-l ia în brațe, să-i zâmbească? Cu Sophie nu era atât de greu… Sophie era neîncrezătoare, era slobodă la gură și refuzase să-i spună pe nume timp de două zile, dar reușise până la urmă să stabilească o oarecare

relație cu ea. Fata o lua de mână, îi vorbea. Cu Timotée, Ambre rămânea distantă. Fără să știe de ce.

Poate pentru că pe Sophie o cunoscuse când era bebeluș. Pentru că o legănase, o adormise, o hrănise. Pentru că o iubise mult. În vreme ce Timotée era un necunoscut pentru ea. Când ajunsese aici, după trei ani lungi de absență, îl descoperise pe acest omuleț cu obrăjori dolofani și cu ochi serioși de adult, care își adora nașul și, cât era ziua de lungă, nu se mai dezlipea de Anton și de Tim. Pe ei îi cunoștea. Pe Ambre nu. Se ascundea în spatele lui Sophie, imediat ce se apropia de el, și o măsura din priviri cu o ușoară spaimă. Iar ea nu reușea să-i arate vreun semn de afecțiune. Poate pentru că îi amintea cât de lungă fusese absența ei.

— Nu îl iei în brațe?

Sophie se uita la ea cu uimire.

— Ba da, îl iau.

Ambre îl ridică pe băiețel. El se zbătu câteva secunde, apoi se calmă, ba chiar încetă cu scâncetele.

— Este răsfățat, dar e drăguț, comentă Sophie.

Merseră în bucătărie, unde Ambre îl puse pe Timotée în scaunul lui înalt, în timp ce Sophie lua loc la masă, cu spatele foarte drept.

— Ce mănâncă dimineața?

— Lapte cu cacao, în care mama pune cereale.

— Și tu, Sophinette, ce vrei?

— La fel ca micuțul Tim, dar cu miere în lapte.

— Bine.

Ambre deschise unul câte unul dulapurile și sertarele pentru a găsi două boluri, două linguri, cacaua, cerealele și mierea. Apoi se duse să ia laptele din frigier.

Când se întoarse, îl găsi pe Tim la masă. Avea ochii umflați de somn și părul ciufulit. Fu atât de mirată că nu-l auzise intrând — tăcut ca o fantomă —, încât nu-i veni în minte nimic altceva să spună decât:

— Salut. Te-ai trezit.

— Da, după cum vezi.

— Ăăă... ce mănânci la micul-dejun?

— Ca și Sophie.

Ambre mai scoase un bol și o lingură și încălzi laptele într-o cratiță. Nimeni nu zicea nimic în bucătărie. Timotée aștepta dând de-a dura o cereală pe măsuța scaunului său înalt, Sophie își rotea una dintre brățările de la încheietură și Ambre simțea privirea lui Tim în spatele ei. Făcea tot posibilul să nu se gândească la Frontignan, la mic-dejunurile lor tăcute în timpul cărora sfârșeau prin a se trezi ușor și se mulțumeau să se înțeleagă din priviri.

— Gata. Fiți atenți, este fierbinte.

Se așeză la masă cu ei.

— Tu nu mănânci nimic? întrebă Tim.

— Nu. E în regulă.

Se așternu din nou liniștea, abia tulburată de sunetul lingurilor. Tim mânca fără grabă, ca și cum nu îi era cu adevărat foame. Ridica din când în când capul, îi întâlnea privirea, fără să scoată niciun cuvânt, iar Ambre întorcea ochii spre fereastră. Erau jenați. Sau mâhniți. Nu își prea dădea seama.

*

Ușa se trânti și Rosalie intră valvârtej în bucătărie. Abia își mască iritarea în fața copiilor și afișă un zâmbet larg.

— Ah, v-ați trezit! Anton încă doarme?

— Da.

Ambre o interogă din privire, insistent, și Rosalie îi făcu semn discret s-o urmeze pe hol.

— Unde ai fost? șușoti Ambre.

— Am ieșit ca să-l mai sun. Nu vreau s-o fac aici pentru a nu-i îngrijora pe copii.

— Și?

— Nimic. I-am lăsat două mesaje vocale. Îți jur, sper că are un motiv foarte bun de nu-mi răspunde pentru că, altfel, o să încaseze o palmă de toată frumusețea când se va întoarce.

Era nervoasă, gata să clacheze.

— Mâine suntem în 24 decembrie, îți imaginezi dacă nu se întoarce până atunci? Dacă în seara asta nu am vești, îl sun pe fratele lui.

Ambre încuviință din cap.

— Ai dreptate. Sună-l pe fratele lui.

În apartament, neliniștea deveni și mai intensă. Astfel că până și copiii o simțiră.

Erau țâfnoși, irascibili. Timotée nu făcea decât să se smiorcăie. Nici măcar Anton nu reușea să-l calmeze. Sophie se enerva foarte repede.

Afară ningea tare și încercară să-i țină ocupați pe copii cu niște activități manuale. Confecționarea de ghirlande din ambalaje aurii de bomboane de pom, desene cu ajutorul unor șabloane în formă de stea și de om de zăpadă, realizarea de colaje pe geamuri cu un sistem de magneți.

Anton se făcu nevăzut de mai multe ori în timpul dimineții, pentru a fuma. După o masă compusă din piure și jambon, scurtată din cauza plânsetelor lui Timotée, copiii au fost trimiși să-și facă siesta și Anton dispăru din nou cu cârjele lui.

În timp ce Rosalie era în camera lui Timotée pentru a-l ajuta să adoarmă, Ambre se trezi față în față cu Tim în livingul tăcut. Ningea cu fulgi mari. Tim era cufundat într-un fotoliu, cu privirea pierdută. Ambre se chinuia să dezlipească hârtiile magnetice care i se agățaseră de ceasul de mână.

Se auzi vocea lui Tim:

— Mai citești?

Ei îi luă câteva secunde până să ridice capul. Știa că răspunsul îl va dezamăgi.

— Nu. Nu mai am așa de mult timp din cauza serviciului...

— Ah.

— Adesea termin după ora 21 și, când mă întorc acasă... încercă ea să se justifice. Marc stă cu nasul în cărțile lui toată ziua... așa că, atunci când mă întorc, nu prea mai are chef să vadă altele.

— Ah.

Se așternu din nou tăcerea. Tim se uita fix la unghiile sale.

— Cu ce se ocupă? Este profesor, cercetător?

— Scrie o teză de doctorat.

— Despre ce?

— O teză de istorie. Despre epoca medievală, dar nu știu mai mult de-atât.

— Ah. Deci este un intelectual.

Ambre nu prea știa cum să ia afirmația asta.

— Frumoasă ascensiune socială, adăugă el.

Ea simți un pic de sarcasm.

— De ce?

— Tu ești responsabilă de magazin acum și partenerul tău este doctorand.

Cuvântul „partener“ părea aproape insultător în gura lui. Ambre se simți obligată să se apere:

— Da' de unde, nici măcar nu știu dacă-și va termina vreodată teza.

— Da, dar nu contează... a trecut vremea în care ieșeai cu angajați de la hotel.

Ea ridică din umeri, neștiind ce să-i răspundă. Tăcerea se lăsă din nou. Mai apăsătoare decât oricând.

— Și atunci, ce faceți? reluă Tim, aproape brusc.

— Poftim?

— Seara, ce faceți? Ieșiți mult? Mergeți la cinema? La restaurant?

— Oh... nu, nu atât de mult. Nu... lui Marc nu-i prea place să iasă în oraș. Ne uităm la filme acasă... discutăm... și... Ah, da, m-a inițiat în benzi desenate. Eu nu citeam așa ceva. Acum, le răsfoiesc din când în când.

— Așadar ai abandonat romanele pentru BD-uri... păcat!

— De ce păcat?

Preț de o clipă rămaseră tăcuți. Apoi Tim se ridică un pic în fotoliu.

— De fapt, nu ai o viață tocmai palpitantă.

Afirmația avu efectul unei palme.

— Dar ce, a ta este?

— Hei! Relaxează-te! Era doar o remarcă, atâta tot.

— Păi, ți-o întorc. Tu ai petrecut ultimii cinci ani din viața ta făcând-o pe infirmiera.

El îi aruncă o privire furioasă.

— E urât ce spui, Ambre. Știi foarte bine că nu este viața pe care am ales-o. Am fost obligat prin forța împrejurărilor. În timp ce tu...

— Eu ce?

— Tu ai toată viața înainte. Ești tânără. Dar te închizi într-o existență teribil de tristă.

— Și cine îți dă dreptul să-mi judeci viața?

— Ambre, n-am spus-o cu răutate. Credeam că... nu, nici măcar nu-i asta... speram că tu vei avea o viață fericită și amuzantă. Nu ca a mea.

— Nu-ți face griji, viața mea e oricum mai palpitantă decât a ta! Eu cel puțin nu trăiesc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

— Ah, da? Chiar ești sigură de asta?

Ea deschise gura fără să poată rosti vreun cuvânt. Acum el avea să vorbească despre Frontignan. Era sigură. Se ridică pentru a părăsi încăperea. Pentru a scăpa de asta. Prea târziu…

— Când m-am întors și am văzut că plecaseși, am fost… am fost trist, dar… pe de altă parte, m-am bucurat. Mi-am zis că era mai bine așa. Că era mai bine pentru tine. Că măcar tu vei putea să-ți trăiești tinerețea, să duci viața pe care o vei alege. Să știi că nu m-am supărat pe tine pentru că ai plecat. Ai fost îndreptățită s-o faci.

Ea rămase încremenită în ușa livingului. Uluită.

— Stai puțin… să spunem lucrurilor pe nume… Nu eu am…

Îi era greu să se exprime clar.

— Nu eu am plecat. Tu ai plecat. Așa că eu am făcut ceea ce îmi rămânea de făcut. M-am întors la Lyon.

— N-am lipsit decât o săptămână. Ai fi putut aștepta să mă întorc… să discutăm despre asta, cel puțin.

— Nu credeam că te vei întoarce! N-ai sunat nici măcar o singură dată!

— Eram… eram total bulversat. Anton era de nerecunoscut. Era țintuit la pat, nu-și mai simțea picioarele. Era violent. Zicea că vrea să moară! Așa că… nu, n-am sunat! Și, când m-am întors la Frontignan, tu plecaseși deja! Nu mai era nimic în apartament. Agenția mi-a zis că-mi trimiseseși lucrurile la Paris, la Anton, și că… și că anulaseși contractul de închiriere.

Ea era palidă, rămăsese fără cuvinte.

— Nu zici nimic?

Ambre clătină din cap și se chinui să înghită, să inspire un pic de aer.

Și-l închipuia pe Tim întors la Frontignan și descoperind apartamentul gol.

— Știi, asta n-ar fi schimbat mare lucru, continuă el. Mă întorceam ca să-ți spun că aveam să mă mut la Paris, pentru a rămâne alături de Anton. Dar aș fi vrut să-mi pot lua rămas-bun…

Ea clătină din nou din cap. Exact de asta încercase să fugă. De ochii triști ai lui Tim. De despărțire. Nu-i plăcuse niciodată așa ceva. Preferase să dispară pentru a face lucrurile mai ușoare. Pentru amândoi. Căci ea nu l-ar fi împiedicat niciodată să se ducă la Anton. Dimpotrivă.

— Știam exact care va fi decizia ta, răspunse ea cu voce sugrumată. Și m-am gândit că era mai bine așa.

— Nu era mai bine așa. Nu pentru mine.

Tăcură câteva secunde. Ea încă rezemată de perete, lângă ușă, simțind că i se înmoaie picioarele. El, în fotoliul lui.

— Am fi putut totuși să rămânem prieteni, reluă el.

— Nu, n-am fi putut, Tim. Ce mi-ai fi povestit? Că îți petreci viața la căpătâiul lui Anton? Că ai abandonat totul pentru el? Munca ta, tinerețea ta? Că treceți prin toate etapele cot la cot? Că grație susținerii tale reușește să meargă din nou și că încercarea v-a pecetluit relația pentru totdeauna? Nu. Nu-mi doream să aud așa ceva.

Tim nu găsi nimic să-i răspundă. Și Ambre știa de ce: pentru că ea avea dreptate. El și Anton trecuseră prin această încercare amândoi și, orice ar spune Anton, orice ar spunea ea, ei continuau să se iubească. Fără îndoială, mai puternic decât oricând. Indiferent că era vorba de culpabilitate sau nu. Certuri sau nu. Șantaj afectiv sau nu.

Înduraseră totul împreună. Accidentul lui Anton. Moartea mamei lui Tim. Nimic nu putea distruge această stâncă pe care o construiseră. Poate că nu era iubire nebună, nu era pasiune, dar era o iubire solidă, întărită de încercări, de timp și de toate sacrificiile pe care le făcuseră unul pentru altul. Era de neclintit.

Tim înghiți în sec.

— Dar acum…

— Acum ce?

— Putem să fim prieteni acum.

Ambre nu știa cu adevărat dacă își dorea asta. Dacă era pregătită.

— Ne-am schimbat, răspunse ea.

— Asta-i sigur.

El îi făcu semn să vină să se așeze într-unul dintre fotoliile negre de lângă al lui. Ea se supuse, obosită.

— Am devenit adulți... De-adevăratelea, adăugă el.

— Cum adică?

— Eram mândri pentru că reușiserăm să rămânem niște puștani în pofida tuturor. În pofida lui Philippe, în pofida părinților mei... îți amintești?

Ea încuviință din cap.

— Dar acum s-a terminat. Am fost prinși în capcană. Amândoi. Tu îți vopsești părul, porți rochii și nu te mai gândești decât la serviciul tău. Asta-i viața ta: serviciul și viața de cuplu cumpătată. Ai ajuns să semeni cu părinții tăi.

Ea se simți un pic vexată de ultimele cuvinte, însă nu arătă nimic.

— Și nu-ți mai vorbesc de mine, reluă el cu amărăciune.

— Tu cum îți petreci zilele?

— Mă ocup de Anton. În fine, acum nu atât de mult... a redevenit autonom. Dar înainte, îmi lua toată ziua. Știi, trebuia... trebuia să-l spăl. Și să-l îmbrac. Mă făcea în toate felurile: nu suporta să-l văd în

starea aia... Nici nu mai ieșim în oraș. Înainte, îți amintești, adora asta. Avea prieteni peste tot. Acum, s-a terminat. Nu facem mare lucru. Petrecem mult timp la părinții lui și cu sora lui. Îi vizităm pe Gabriel și pe Rosalie din când în când. Îi vizităm de asemenea pe Maxime și pe Lisa.

— Știi... cu Marc, dacă nu ieșim în oraș, asta nu înseamnă că nu mai avem nimic de făcut împreună sau că nu-l iubesc, cum ai zis adineauri. Doar că... nu avem nevoie de așa ceva pentru a ne simți bine. Nu avem nevoie de cină cu lumânări, de cinematograf, de seri cu prietenii, de petreceri sau de călătorii. Ne e de ajuns să rămânem acasă, doar noi doi.

Ambre avea impresia că încearcă să se convingă pe ea însăși.

— Te-a văzut vreodată plângând?

— Ce?

— Te-a văzut vreodată plângând, da sau nu?

— Nu... niciodată... De ce?

— Numai când vezi pe cineva în lacrimi înveți realmente să-l cunoști, nu crezi?

Nu știa dacă Tim vorbea încă despre ea și Marc sau despre el și Anton.

— Dacă el nu ți-a văzut niciodată lacrimile, Ambre, nu cred că te cunoaște chiar atât de bine...

Rosalie alese acest moment pentru a intra în încăpere, ascunzând în spatele unui zâmbet orice altă formă de emoție care ar fi putut lăsa să se înțeleagă că le auzise conversația.

— Ce-ar fi să facem niște *orangettes*[3] în după-amiaza asta? Copiii se vor trezi peste o oră.

Așteptară toți patru în living să se scoale copiii, uitându-se la un film de Crăciun, dar fără să-l vadă cu adevărat. Apoi, când Timotée se trezi plângând, sculând-o și pe sora lui, se apucară să facă *orangettes* în bucătărie.

Totuși, cu cât orele treceau, cu atât cerul se întuneca și neliniștea creștea. O simțeau cu toții. Astă-seară, Rosalie avea să sune la familia lui Gabriel. Și se va declanșa fără îndoială panica.

Marc sună de mai multe ori în cursul după-amiezii, dar Ambre nu se putu hotărî să-i răspundă. Probabil că se

impacienta, vrând să afle la ce oră s-o aștepte la gară. Îi promisese că se va întoarce astăzi. Însă era imposibil să-și țină promisiunea. Nu când Gabriel nu dădea niciun semn. Nu când Rosalie și copiii erau singuri în Ajunul Crăciunului. Era de neconceput să se întoarcă în aceste condiții.

Băgară bolul cu *orangettes* în frigider și-i trimiseră pe copii la baie. În timp ce Rosalie îi spăla, Ambre începu să pregătească masa, dar nu-i stătea gândul la asta. Simțea un nod în gât și nici măcar nu îndrăznea să-și imagineze în ce stare de stres trebuie să fi fost Rosalie.

— Ies câteva secunde, anunță Rosalie înainte să se așeze cu toții la masă.

Era abia ora 19. Se ducea să sune.

— Ambre! Micul Tim întreabă dacă putem mânca *orangettes*!

Sophie stătea în fața frățiorului ei ca și cum încerca să-l protejeze.

— Nu. După masă. Mai întâi o să mâncăm supă.

— Mami îl sună pe tati?

— Nu știu, Sophie.

Sophie o privea cu atenție, încercând să citească ceva pe fața ei. Ambre se străduia din răsputeri să rămână impasibilă.

Rosalie se întoarse mai repede decât își închipuiau. După paloarea ei și după cum îi tremurau buzele, înțeleseră că veștile nu erau bune.

— Familia lui nu știe nimic, îi șopti lui Ambre în bucătărie, apoi adăugă, coborând și mai mult vocea: Mă duc să mă întind. Simt nevoia să stau un pic liniștită. Puteți să le dați voi copiilor să mănânce?

— Da, Rosalie. Ne ocupăm noi.

— Sophie scumpo, Timotée, veniți aici! Pe mami o doare capul foarte tare. O să mă întind puțin. Voi o să mâncați cu Tim, Anton și Ambre. Să fiți cuminți, bine?

Amândoi dădură din cap.

— După aceea, vă spălați pe dinți și mergeți la culcare! Fără nazuri. Ai înțeles, micuțule Tim?

Copiii încuviințară iar din cap. Rosalie le dădu câte un sărut pe creștet și se

îndepărtă pe hol. Anton o ajunse din urmă discret în timp ce intra în camera ei.

— Nu-ți face griji, Rosalie, îi zise el foarte încet. Rămânem aici. Până se întoarce el, vom fi aici, cu tine și copiii.

— Nu, Anton... aveți planuri pentru Ajunul Crăciunului[4] și o familie care vă așteaptă.

— Le-am anulat deja, dacă vrei să știi adevărul. După-amiază. Rămânem aici.

Rosalie părea că face un efort imens ca să nu izbucnească în plâns. Atenția o emoționa și era într-o stare de tensiune nervoasă de prea mult timp.

— Anton, este...

— Este normal.

Ambre se apropie în vârful picioarelor și interveni la rândul ei:

— Și eu rămân, Rosalie.

— Nu, Ambre. Băieții vor fi aici. Nu trebuie să vă sacrificați toți Ajunul Crăciunului.

— Voi fi aici, Rosalie.

— Doar n-o să-l lași pe Marc singur cuc în seara de 24 decembrie!

— Se va descurca. Va petrece seara cu fratele meu. Nu-mi fac griji pentru el.

O să mă omoare.

— Știi ceva, replică Rosalie, am o idee mai bună. N-ai decât să-l inviți să petreacă aici Crăciunul, cu noi. Veți dormi în camera lui Sophie. Îmi va face plăcere să-l cunosc. Dacă într-adevăr ești hotărâtă să rămâi, bineînțeles.

— Nu mă mișc de-aici, Rosalie.

Rosalie își mușcă buza de jos pentru a-și stăpâni lacrimile de emoție.

— Sunt încântat să aud asta, zise Anton. În ultimii ani, ai avut supărătorul obicei de a dispărea rapid.

Ambre nu răspunse, nici măcar nu-i aruncă vreo privire, căci o strângea de umăr pe Rosalie ca pentru a-i spune: *S-a terminat. Suntem toți aici. Va fi bine. Gabriel se va întoarce.*

Ambre îl sună pe Marc înainte ca Tim să servească supa. După vocea lui, înțelese că se îngrijorase enorm.

— Te sun fără încetare de după-amiază!

Ambre nu putea să vorbească prea tare, fiindcă se izolase în camera lui Sophie, care era lipită de cea a lui Rosalie.

— Îmi pare rău. Am așteptat cu toții sfârșitul după-amiezii pentru a lua o decizie... Dar Gabriel nu s-a întors. Rosalie i-a sunat familia. Nimeni nu știe nimic.

— Deci nu vei fi aici în seara asta.

Ambre oftă.

— Nu, Marc, îmi pare rău.

— Spune-mi cel puțin că te vei întoarce mâine... ca să petrecem Ajunul Crăciunului amândoi.

Ea tăcu câteva secunde până să răspundă și îl simți agitat.

— Nu pot să-i las singuri într-o asemenea seară... dar Rosalie propune să vii să petreci Crăciunul aici. Are unde să te găzduiască. Va fi încântată să te cunoască și... vom fi amândoi împreună aici, la munte. O să vezi, este frumos. Și... și o să-i cunoști pe prietenii mei...

Așteptă, ușor neliniștită, reacția lui.

— Bine, iubito.

— Drăguț din partea ta, Marc.

— Normal... Nu este o situație ușoară. O să sunați la poliție?

— Nu știu... Rosalie s-a închis în camera ei... cred că are nevoie de o repriză bună

de plâns… departe de copii. Poate că va suna mâine. Dar nu vrea să-i panicheze pe cei mici.

— Da… înțeleg.

Se așternu din nou tăcerea. În bucătărie, probabil că Tim le dăduse copiilor să mănânce, căci se auzea zgomotul lingurilor în farfurii.

— Vei ajunge mâine după-amiază? întrebă Ambre.

— Da. Voi veni cu mașina.

— OK.

Un nou moment de tăcere.

— Vom pleca înapoi împreună în 25 decembrie. La timp pentru masa de prânz de la părinții tăi.

Copiii aproape că-și terminaseră supa. Ambre se trânti pe scaunul de lângă Sophie.

— O să vină? întrebă Tim.

De la discuția pe care o avuseseră mai devreme după-amiază, gheața se spărsese un pic între ei și le era mai ușor să-și vorbească.

— Da.

— O să-mi facă plăcere să-l cunosc, rânji Anton.

Ambre îl fulgeră cu privirea.

— Te previn: dacă faci o singură remarcă neplăcută în fața lui, o singură aluzie jenantă, îți promit că o să am grijă să nu mai poți merge niciodată.

Dacă Tim păru să se simtă jignit, Anton începu să zâmbească amuzat.

— Oh, înțeleg... el nu știe nimic?

După tăcerea ei, Anton înțelese. Sophie se agită lângă ei.

— Despre ce vorbiți?

— Vorbim despre iubitul lui Ambre, răspunse Anton din ce în ce mai amuzat.

— Eu nu-l cunosc.

— Nu-ți face griji, Sophie. Va fi aici mâine. O să-l cunoaștem. Suntem cu toții nerăbdători, nu-i așa?

Sophie dădu din cap, înfulecând un dumicat mare de pâine. Tim nu-și ridicase ochii din farfuria lui.

În timp ce strângea masa, Ambre se întrebă dacă fusese o idee bună să-l invite pe Marc să petreacă două zile aici, dacă n-ar fi fost de preferat să-l lase la Lyon, în bula lor, departe de tot acest trecut. „Nu e bine niciodată să răscolești trecutul.“ Asta

îi zisese Tim într-o zi. Poate că avea dreptate. Dar cum să dea înapoi acum fără să-i trezească bănuieli lui Marc?

— Sophie! strigă Anton. Ce faci?

Era încă așezat la masa din bucătărie. Nu făcuse niciun gest pentru a o ajuta pe Ambre să debaraseze sau să meargă cu Tim să-i culce pe copii.

— Ce s-a întâmplat? zise Ambre, cu mâinile în apa de vase.

— Sophie bate la ușa lui Rosalie. Du-te după ea!

Ambre îi aruncă probabil o privire urâtă, fiindcă el adăugă:

— Până mă deplasez eu, o să spargă ușa.

Sophie era proțăpită în fața ușii de la camera maică-sii și bătea cu mici lovituri sacadate, strigând:

— Mami! Deschide!

— Ce s-a întâmplat, Sophinette?

Dar Sophinette n-o băgă în seamă și își continuă litania:

— Mami! Deschide! Am uitat de cor, mami!

— Sophie scumpo, pe mami o doare capul foarte tare. Nu o să mergem la cor în seara asta, nu e grav.

— De ce nu deschizi?

Bănuind că Rosalie era în lacrimi și foarte tulburată, Ambre interveni:

— Sophinette, mami nu trebuie să vadă lumină din cauza migrenei ei. Și nici să audă zgomote. Așa că vino cu mine. Te-ai spălat pe dinți?

— Dar corul meu?

Sophie părea teribil de dezamăgită. Cu umerii lăsați și ochii plini de tristețe, părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— O să mergeți altă dată. Haide, vino să te speli pe dinți.

— Dar avem spectacol…

Buzele micuțe îi tremurau și lacrimile străluceau deja în colțul ochilor. Ambre o apucă cu brațul pe după mijloc.

— Vrei să mergi cu mine, Sophinette? O să stau să te ascult.

Sophie o privi pe jumătate sceptică, pe jumătate neîncrezătoare.

— Mami? strigă ea din nou.

Rosalie răspunse imediat:

— Da, comoara mea. Poți să te duci cu Ambre. Nu mai pierdeți vremea. O să întârziați.

Sophie se lumină dintr-odată la față. Dădu din cap, toată numai zâmbet, și apucă mâna pe care Ambre i-o întindea.

Tim îi citea o poveste lui Timotée în camera lui, la lumina unei mici veioze în formă de iepure.

— O duc pe Sophie la cor, zise Ambre din ușă.

Tim ridică ochii.

— Vrei să vin cu voi?

Face totul ca să fie din nou prietenul meu.

— Nu, e în regulă. Rămâi cu Anton.

— Corul este numai pentru fete! preciză Sophie.

Tim zâmbi.

— Este la biserică, i se adresă el lui Ambre. Sophie o să-ți arate drumul, dacă nu ți-l mai amintești. Puteți să mergeți pe jos. Faceți trei minute.

— OK... Pe mai târziu.

— O seară frumoasă!

Sophie mergea voioasă cu pași mici și grăbiți. Nu mai ningea, dar drumurile nu fuseseră degajate.

— Ce mai cânți în afară de *Forever Young*?

Sophie nu-și mai amintea titlurile cântecelor, însă cunoștea perfect

cuvintele. Așa că începu să fredoneze. Majoritatea erau colinde de Crăciun, în franceză. Dar preferatul lui Sophie era acel cântec în engleză pe care se încăpățâna să-l pronunțe „Foreveuyan".

În piața din fața bisericii, se înghesuia un grup de părinți și de copii. Peste douăzeci și patru de ore, o mulțime de oameni se va aduna chiar aici, așteptând slujba de Crăciun. Gabriel va fi sunat până atunci? Rosalie va fi anunțat poliția?

— Bună, Sophie!

— Hei, bună, păpușico!

Fetița îi saluta pe unii și pe alții, făcea câte-un mic semn pe ici, pe colo, primea câte-un pupic. Și Ambre repeta:

— Bună ziua. Sunt o prietenă a lui Rosalie.

Arvieux era un sat mic. Toată lumea se cunoștea aici.

Dirijorul corului era un bărbat scund și îndesat, cu barbă albă. El ceru să se facă liniște, căci copiii erau foarte agitați în ajunul Crăciunului, și începu cu încălzirea vocii. Trebuiau să repete „om",

„um“, „la“, „io“ și să lungească silaba cât mai mult timp posibil, fără să coboare tonalitatea.

Sophie era concentrată, ceea ce nu o împiedica să arunce priviri dese înspre Ambre, ca pentru a se asigura că mai era încă acolo.

Odată încălzirea terminată, corul începu un prim cântec de Crăciun. Era frumos amestecul de voci, amestecul de inocență și de maturitate. Vocea copiilor o amplifica pe cea a părinților și o exalta. Vocea părinților o făcea mai clară pe cea a copiilor, mai puțin volatilă, mai puțin înflăcărată. Ambre se gândi că Rosalie avusese o idee bună să înființeze acest cor. Era o reușită. Devenise într-adevăr supermama care promitea să fie. Ambre nu se îndoise niciodată de asta.

Când corul începu *Forever Young*, se simți străbătută de un fior. Cântecul, vocile, chipurile copiilor lipsiți de griji, plini de optimism, și cele ale părinților, mai grave, totul era tulburător.

— Tot mai plângi când asculți cântece de copii? îi șopti o voce la ureche.

Fu cât pe ce să scoată un țipăt de surprindere și se întoarse.

— Tâmpitule! M-ai speriat!

Tim stătea chiar în spatele ei, aplecat înainte.

O clipă, ea chiar crezu că plânsese fără să-și dea seama. Dar nu, avea ochii uscați. Trecuse mult timp de când nu mai vărsase lacrimi.

Apoi observă că privirea lui Tim se transformase. De fapt, tot chipul.

— Ce faci aici?

— Anton a adormit în fața televizorului. Mă plictiseam. Am venit s-o văd pe Sophie.

Privirea i se metamorfozase. Privirea lui de copil. Revenise! Era același Tim de la cabana Les Mélèzes, cu câțiva ani în plus.

— Ce este? întrebă el, uimit că Ambre îl fixează cu insistență. Mai am ciocolată la gură?

— Ce? Nu!

Ea se strădui să întoarcă privirea. Și să schimbe subiectul pentru a-și alunga gândurile:

— De ce ai avea ciocolată la gură? Nu-mi spune că ai șutit din bomboanele copiilor!

El dădu din cap, continuând să zâmbească.

— Ba da… Recunosc.

Era prima oară de la sosirea ei la Arvieux când aveau o conversație atât de lejeră, fără subînțelesuri, fără amintiri dureroase care să blocheze cuvintele.

— Vezi, până la urmă nu m-am schimbat atât de mult, zise el în șoaptă.

Ea se întoarse cu fața la cor.

— Da, răspunse dintr-o suflare. Până la urmă, nu e totul pierdut.

După care redeveniră serioși și se lăsară purtați de amestecul de glasuri. Sophie îl văzu pe Tim și îi făcu semn cu mâna.

Spre sfârșitul cântecului *Forever Young*, Tim șușoti din nou la urechea ei:

— Asta îmi amintește de conversația noastră de azi după-amiază… despre faptul de a rămâne sau nu copil odată cu trecerea timpului.

Dirijorul corului felicită pe toată lumea și copiii începură să alerge printre rândurile de scaune, fericiți că pot

reîncepe să se joace și să strige. Sophie se îndreptă spre ei cu mândria citindu-i-se pe chip.

— Ai venit, îi zise lui Tim.

— Da.

— Am cântat bine?

— A fost superb, Sophinette, o asigură Ambre.

Tim se lăsă în genunchi lângă fetiță și îi șopti la ureche, suficient de tare pentru ca Ambre să-l audă:

— Ea chiar a plâns.

Se schimbase. Nu mai era o impresie, ci o realitate. La întoarcere, pe trotuarele înzăpezite din Arvieux, Ambre îl regăsi pe acel Tim pe care-l cunoscuse altădată. Glumea, zâmbea, o tachina pe Sophie și ea se întrebă dacă nu cumva absența lui Anton îl făcea să revină la viață.

Întârziară pe drum. Mai mult decât era necesar. Lui Sophie îi era somn și căsca întruna, dar Tim se încăpățâna s-o pună să arunce cu bulgări de zăpadă în brazi. Până când înțelese că asta n-o mai amuza pe fetiță. Că trebuia să se întoarcă acasă,

unde avea să regăsească dispoziția mohorâtă a lui Anton și angoasa dispariției lui Gabriel.

Ajunsă în apartament, Ambre o duse în brațe pe Sophie, deja adormită, în camera ei. Îi scoase hainele cu delicatețe, fără să aprindă lumina, și îi puse pijamaua. Rezemat de ușă, Tim o observa fără să spună nimic.

Televizorul bâzâia încă în living. Probabil că Anton nu se trezise.

Ambre trase pătura peste trupușorul inert al lui Sophie și îi dădu un sărut pe frunte cât se poate de natural, fără să se gândească la asta. Când se întoarse, Tim era tot acolo. Nemișcat.

Ea se postă în fața lui. Își imagină că-i spune: *Ce mai faci aici? Vrei să mă învelești sau ce?* Și că el îi răspunde, cu voce morocănoasă, ceva de genul: *E OK. Voiam doar să-ți urez noapte bună.*

Însă rămaseră tăcuți, în picioare unul în fața celuilalt, în întunericul camerei, preț de aproape un minut. Luptându-se să nu se apropie mai mult, luptându-se să

alunge toate imaginile care le veneau în minte, Frontignan, trupurile lor jilave pe cearșafurile umede...

Nu făcură niciun gest. Nici măcar nu se atinseră.

Tim renunță în cele din urmă, clătinând ușor din cap ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung, și bolborosi:

— Pe mâine.

Iar ea rămase înțepenită acolo, în ușa camerei, încercând să-și potolească bătăile inimii.

---

[3] Coji de portocală confiate, învelite în ciocolată.

[4] În Franța, ca și în alte țări catolice, există tradiția ca familia să se reunească pentru o cină festivă în seara de 24 decembrie.

5

Gemete. Foșnete. Apoi senzația unei prezențe. Ambre se trezi și clipi de mai multe ori pentru a distinge ceva în bezna camerei. Sophie stătea aplecată deasupra ei, ținându-și cu stângăcie în brațe fratele. Era devreme. Fără îndoială, 5 dimineața.

— Ce faceți treji amândoi? șușoti Ambre.

Sophie îl lăsă jos pe Timotée și băiatul se ascunse în spatele ei.

— Micul Tim, răspunse ea în șoaptă. Plângea. Voia la tati. Dar mami are ușa închisă și o doare capul. I-am zis lui Tim să nu o trezim.

— Ai făcut bine, Sophinette. Veniți. Vă fac loc.

Ridică pătura și îi invită pe cei doi copii să se culcușească lângă ea, pe saltea. Timotée rămânea retras, scuturând din cap, dar Sophie îl luă în brațe și îl așeză cu forța.

— Te simți mai bine, micuțule Tim? întrebă Ambre.

El își lipi fața de gâtul lui Sophie, pentru a se ascunde. Doamna asta încă îl speria.

— I-am zis micuțului Tim că tata se întoarce de Crăciun. Când este Crăciunul?

Ambre încercă să păstreze o voce impasibilă, sigură:

— Diseară.

În pofida întunericului, văzu apărând un zâmbet pe fața lui Sophie.

— Atunci va veni diseară?

— Da.

Timotée își arătă cu timiditate un ochi și vârful nasului. Ambre se foi puțin, stânjenită.

— Este posibil să…

Tăcu și își drese vocea.

— Poate că nu va ajunge decât mâine-dimineață… dar nu trebuie să plângeți… este normal.

— De ce este normal? întrebă Sophie.

— Uneori, Moș Crăciun are nevoie de ajutor pentru a distribui cadourile. Știi, sunt mii de cadouri. Durează mult. Și tatăl tău va trebui să-i mai dea o mână de ajutor.

— E aiurea! oftă Sophie.

— Da, dar… nu e sigur.

În cameră se așternu din nou liniștea. Sophie se întinsese lângă Ambre și Timotée se cuibărise lângă ea. Avea vârful nasului ud de lacrimi și suspina, însă părea liniștit.

— Ambre?

— Da, Sophinette?

— Tatăl tău…

— Da?

— Tatăl tău l-a ajutat vreodată pe Moș Crăciun?

Ambre zâmbi în întuneric.

— Nu. Niciodată. I-ar fi plăcut mult, dar nu a avut această șansă.

— Tu îl cunoști pe tatăl meu?

— Da, Sophinette. Îl cunosc. Înainte, am locuit aici, în Arvieux. Cu tatăl tău și cu mama ta, cu Tim, Anton… și cu tine.

— Eu nu-mi amintesc.

— Erai un bebeluș. Mai mică decât Timotée.

Sophie se ridică un pic.

— Nașu' și marele Tim au venit la ziua mea și la cea a mamei. Și câteodată erau

aici chiar dacă nu aveam nicio aniversare. Dormeau în casa noastră. Dar tu n-ai venit niciodată.

Ambre înghiți în sec. Cum să-i explice absența ei lui Sophie? Nu voia s-o mintă pentru că era un copil și i se spuseseră destule minciuni în ultimele zile.

— Nu, n-am venit niciodată.

Întrebarea așteptată nu întârzie:

— De ce?

— Știi să păstrezi un secret, Sophinette?

— Da!

Ambre se întoarse cu totul, astfel încât să fie față în față cu Sophie. Auzea respirația micuțului Timotée, domoală și liniștită. Băiețelul dormea.

— Înainte, când tu nu erai decât un bebeluș și eu... nu eram încă adultă... Tim, marele Tim, Anton și cu mine eram foarte buni prieteni.

Fetița dădu din cap.

— Petreceam mult timp împreună. Schiam, ne distram, mergeam să dansăm... Și... marele Tim și cu mine ne-am... cum să spun... am devenit iubiți... Tu ai avut vreodată un iubit?

Fetița dădu din nou din cap.

— Deci eram iubiți, dar era... era o joacă. Eram încă tineri. Și, la sfârșitul vacanței, marele Tim s-a întors la adevăratul lui iubit.

— Nașu'.

— Da, nașul. Cu el nu era o joacă.

— Era ca tati și mami?

— Da, ca tati și mami. Era de-adevăratelea... Așa că eu am plecat înapoi acasă la mine, la Lyon. Dar eram foarte tristă.

— De ce?

— Din cauza marelui Tim. Pentru că încă îl consideram iubitul meu. Dar pentru el, iubitul lui era nașul, înțelegi?

Sophie dădu din cap. Apoi șușoti cu blândețe:

— Ai plâns?

— Da, am plâns. Am fost foarte tristă. Atât de tristă, încât nu mai voiam să mă întorc aici, în Arvieux. Din cauza asta... Nu pentru că nu mai voiam să vă văd. Înțelegi?

— Da.

Se așternu din nou tăcerea pentru câteva clipe. Sophie se juca ușor cu brățările de plastic de la încheieturi.

— Acum ai alt iubit, șușoti ea.
— Da, și va veni azi după-amiază.
— Cum îl cheamă?
— Marc.

Sophie își lăsă capul să-i cadă pe pernă și scoase un mic oftat liniștit. Ambre îi atinse cu degetele gâtul fierbinte.

Probabil că era deja cufundată într-un vis populat cu spiriduși de Crăciun, tătici și iubiți.

Interfonul se porni să sune, trezind-o brusc pe Ambre. De data asta, se luminase de ziuă. Dar apartamentul era tăcut. Toată lumea dormea încă. Probabil că era abia ora 9.

Se ridică ușurel în șezut. Micuții dormeau alături de ea, insensibili la zgomotul soneriei. Timotée era cuibărit lângă gâtul lui Sophie, cu degetul mare în gură.

Soneria răsună a doua oară. Ambre se pregătea să se ridice, când auzi un zgomot de pași chiar alături, în camera lui Rosalie. Prin ușa întredeschisă, o văzu, îmbrăcată în halat, trecând pe hol și îndreptându-se cu pași grăbiți spre interfon.

Ambre se gândi: *Gabriel?* Apoi: *Poliția?*

— Da? zise vocea lui Rosalie, o voce sugrumată, îngrijorată.

Și când totul părea să se fi oprit, Ambre auzi răspunsul:

— Iubito, eu sunt.

Urmă o pauză. Prin ușa întredeschisă, Ambre o văzu pe Rosalie încremenită, cu aparatul lipit de ureche.

— Iubito?

— Da... da.

— Înainte de a urca, aș vrea să te previn că... nu sunt singur... îți voi explica totul în dimineața asta, îți promit. Eu... o să avem o invitată-surpriză de Crăciun. Nu o cunoști... O cheamă Cécile... Pe ea m-am dus s-o ajut.

Rosalie tot nu reacționa, mâna îi tremura pe aparat.

— Iubito? Ne deschizi?

Rosalie avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină, apoi să apese pe buton pentru a deschide ușa de jos, încă nevenindu-i să creadă.

Sprijinită într-un cot, Ambre nu mai îndrăznea să se miște. Secundele se scurseră fără să se întâmple nimic, apoi se

auziră câteva bătăi în ușa apartamentului. Rosalie, încă șocată, tresări ușor, ca și cum nu se aștepta să aibă vizitatori.

Și Gabriel apăru acolo, în prag, urmat de o femeie firavă, cu umerii lăsați, cu spinarea încovoiată. Trebuie să fi avut vârsta lor. Vreo treizeci și cinci de ani. Purta pe umăr o mică geantă de călătorie.

Gabriel o sărută pe Rosalie, care nu se dădu înapoi. O strânse scurt în brațe și anunță:

— Iubito, ți-o prezint pe Cécile. Cécile, ea este soția mea, Rosalie.

Rosalie rămase foarte demnă. Dădu din cap, afișă un zâmbet de circumstanță și întinse mâna. Numita Cécile era palidă, avea cearcăne și, de acolo de unde se afla, Ambre credea că distinge niște urme maronii în dreptul tâmplelor.

— Cécile o să rămână la noi câteva zile, adăugă Gabriel. Ea... a trebuit s-o scot dintr-o situație dificilă.

Rosalie nu puse nicio întrebare și continuă să zâmbească, întrebând-o pe femeie pe tonul cel mai firesc din lume:

— Vreți să vă lasați aici paltonul și geanta?

Femeia răspunse ceva imperceptibil și Rosalie îi luă geanta în timp ce ea se dezbrăca de palton. Gabriel se apropie.

— Îmi închipui că ai fost îngrijorată… credeam că plec doar pentru două-trei zile și, după ce am ajuns acolo, mi s-a furat telefonul. Îmi pare rău…

— Du-te mai degrabă să-i vezi pe copii.

Regretând imediat tonul tăios, adăugă:

— Ei te credeau în misiune pe lângă Moș Crăciun.

Gabriel clătină din cap înainte de a porni pe hol cu pași grăbiți.

— Ah! Stai puțin! îl opri Rosalie când el se pregătea să intre în camera lui Sophie. O să ai și tu niște surprize… Mai avem trei invitați de Crăciun, iar un al patrulea ajunge azi.

— Ce?

Băgând capul pe ușa întredeschisă, Gabriel văzu salteaua pe care se înghesuiau două siluete mici și una mai mare.

— Ambre! Măi să fie!

Părea mulțumit s-o vadă. Dar parcă tot nu-i venea să creadă. Timotée, abia trezit, începu să țipe:

— Tati!

Gabriel se trânti pe marginea saltelei, exclamând:

— Da, tati s-a întors, monstruleților! Moș Crăciun i-a dat drumul!

Vocea tatălui lor avu asupra celor doi copii efectul unui electroșoc. Îi săriră în brațe, țipând de bucurie. Gabriel îi strânse la piept repetând:

— Mi-a fost dor de voi, monstruleților!

Ambre îi privea zâmbind și Gabriel îi aruncă o privire pătrunzătoare, articulând în tăcere: *Sunt fericit să te revăd printre noi.*

Povara așteptării pline de angoasă și a celor mai rele scenarii imaginate în ultimele zile dispăruse. Doar într-un minut, apartamentul reveni la viață.

După țipetele copiilor, urmară exclamațiile lui Tim și ale lui Anton, ieșiți în boxeri pe hol, abia ridicați din pat.

— Este o glumă! Sper că ai un motiv bun să te întorci ca o floricică fix de Crăciun! Pe bune! îl ironiză Anton.

Tim se arătă mai reținut:

— Am venit cu toții în ajutor! Uită-te un pic!

— Văd... ați reușit chiar s-o scoateți pe Ambre din străfundul magazinului ei!

Ambre era atât de fericită să-l vadă, încât nici măcar nu luă în seamă reproșul voalat din spatele ironiei.

Gabriel se întoarse spre nou-venită, rămasă încremenită la intrare, cu umerii încovoiați, ca și cum voia să dispară.

— Băieți, v-o prezint pe Cécile. Este o veche prietenă. Ea... a trebuit să mă duc să-i dau urgent o mână de ajutor la Paris. Va rămâne cu noi o vreme.

Ei o salutară, fără a se putea abține să nu o studieze cu interes. Nimeni nu îndrăznea să întrebe. Nu în fața ei. Dar privirile vorbeau de la sine.

Acum, că o vedea mai de aproape, Ambre observă că petele maronii de pe fața ei erau vânătăi care datau probabil de mai multe zile. Era una dintre acele femei care încearcă să treacă mereu neobservate, să se topească în decor asemenea cameleonilor. Pielea ei căpătase o tentă ternă, ca și părul. Un șaten-deschis spălăcit. Avea ochi mici și obosiți.

Ambre îi adresă un zâmbet încurajator, căci femeia părea pe punctul de a leșina, într-atât era de stânjenită.

— Ambre, poți să faci cafea pentru toată lumea și să pregătești ceva de mâncare?

Rosalie îi solicitase ajutorul, cu o privire plină de subînțeles. Dorea să stea de vorbă singură cu Gabriel. Să afle ce anume îl reținuse atâta timp. De ce. Cine era această femeie. De ce nu-l auzise niciodată vorbind despre ea. Așa că Ambre făcu un pas spre bucătărie, conducând-o politicos pe necunoscută.

— Cécile... nu-i așa?

Femeia dădu din cap.

— Vreți o cafea? Un ceai?

— Oh... nu... nimic, e în regulă...

Ghicind că îi era teamă să nu deranjeze, Ambre se arătă mai insistentă:

— Veniți să luați loc. Eu o să pregătesc micul-dejun. Sophie, Timotée, veniți aici...

Copiii nu voiau să-i dea drumul tatălui lor. Din fericire, Anton și Tim erau acolo pentru a crea o diversiune. Câteva

secunde mai târziu, erau regrupați în bucătărie, în timp ce Rosalie și Gabriel dispăruseră în living.

Micul-dejun n-a fost deloc liniștit. Copiii nu încetau să arunce priviri neliniștite spre hol, țipând: „Tati! Tati, vino!“ Anton, Tim și Ambre se străduiau s-o facă pe femeie să se simtă în largul ei, ocupându-se totodată și de cei mici.

— Cine vrea cacao?

Timotée nu se arăta deloc interesat. Sophie era agățată de ușa bucătăriei, scrutând livingul.

— Sophinette, vino să stai jos! Ciocolata ta cu lapte este caldă!

Cécile se ghemuise pe scaunul ei, picior peste picior, cu capul plecat.

— Sophinette? De ce îi spui Sophinette?

Ambre tresări. Tim se postase în spatele ei în timp ce ea lua cutia de cereale dintr-un dulap.

— Nu te mai furișa prin spatele meu, mă sperii!

El râse. Ciudat cum lucrurile păreau ușoare și lejere după întoarcerea lui Gabriel... Și după discuția pe care o

avuseseră ziua trecută în living... Nici măcar prezența lui Anton nu reușea să întunece atmosfera în acea dimineață.

— De ce Sophinette? repetă el.

— Pentru că așa vrea ea să-i spun.

— Ah, da? Și noi de ce nu avem dreptul la un nume special? zise el, întorcându-se spre fetiță.

Sophie scutură din cap cu un aer morocănos.

— Nu vorbesc cu tine!

În cele din urmă, fetița se așeză la masă și, nemulțumită, începu să-și rontăie cerealele.

Tim îi dădu aproape cu forța un ceai lui Cécile și încercă să lege o conversație pentru a o ajuta să se destindă:

— Așadar de unde veniți?

— Eu... de la Paris.

— Sunteți prietenă de mult cu Rosalie și Gabriel?

— Nu, eu... n-o cunoșteam pe Rosalie. Sunt o prietenă de-a lui Gabriel, da.

— Deci nu i-ați văzut niciodată pe copii?

Femeia clătină din cap. Tim îi prezentă:

— Sophie are cinci ani și jumătate. Și el este frățiorul ei, Timotée, care are doi ani.

Ea nu zise nimic, abia reacționă. Tim continuă:

— Noi suntem prieteni cu Gabriel și cu Rosalie. Ne-am cunoscut cu toții aici, acum cinci ani. De fapt, nici nu ne-am prezentat. Eu sunt Tim. El este Anton, partenerul meu. Și ea e Ambre. Am lucrat într-un hotel împreună, eu, Rosalie și Ambre… Așa ne-am cunoscut.

Femeia dădu din cap, cu un zâmbet puțin forțat.

— Încântată, zise ea.

Apoi începu să-și bea ceaiul cu înghițituri grăbite. Ca o pisicuță rănită. Ce i se întâmplase? De unde avea vânătăile? De unde venea?

Copiii făceau în prezent conversație, ceea ce îi scutea pe adulți să vorbească. Discuția se învârtea în jurul spiridușilor, a „colegilor lui tati". Sophie paria că erau mici. Ca ea. Și că purtau căciuli roșii, ca ale lui Moș Crăciun. Timotée era de acord cu tot ce zicea sora lui și repeta unele cuvinte. Sophie adăugă că ar trebui să-l întrebe pe tati. Și poate că făcuse niște poze?

Ambre stătea încremenită cu ceașca de cafea în față. Prin aburul cafelei se decupa silueta lui Cécile, închisă în sine, și Ambre se întreba dacă și ea produsese aceeași impresie când ajunsese aici cu câteva zile în urmă. O fantomă a trecutului, necunoscută de copii.

Rosalie și Gabriel se întoarseră rapid. Fața lui Rosalie părea mai senină. Acum, că știa motivul întregii încurcături, putea să profite din plin de întoarcerea lui Gabriel, de bucuria copiilor, să se simtă ușurată.

Se arătă grijulie față de Cécile:

— Vreți să folosiți baia? Vreți să vă odihniți? O să vă pun o saltea în camera lui Timotée. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi cereți.

Cécile se duse să se spele un pic. Imediat ce ușa bucătăriei se închise, toți ochii se întoarseră spre Gabriel.

— Oh… este destul de mult de explicat.

Gabriel arătă înspre copii. Nu putea să vorbească în fața lor. Dar copiii erau total dezinteresați de poveștile oamenilor mari, doar spiridușii îi preocupau.

— OK, bombăni Anton, prostdispus. Suntem toți aici din cauza ta, așa că poți să ne faci măcar un rezumat.

În mod vizibil, indispoziția, sarcasmul, înțepăturile deveniseră noul său mod de a se exprima, căci Gabriel nu se supără. Dimpotrivă, începu să zâmbească.

— Și eu mă bucur să te văd, replică el.

Reuși să le dea o vagă explicație, între două întrebări existențiale ale copiilor.

Cécile era o prietenă pe care o cunoscuse la Paris, cu ani în urmă. Soțul ei era depresiv și un pic instabil. Plecase de pe o zi pe alta, fără niciun cuvânt. Apoi se întorsese, mai instabil decât oricând, și se manifestase violent. De aici și vânătăile femeii. Ea îl sunase pe Gabriel, căci nu se putea hotărî să-și sune familia. Toți o sfătuiseră să-l părăsească pe bărbatul respectiv, dar ea nu o făcuse niciodată. Fusese nevoită să rupă orice legătură cu ei. Relațiile lor se răciseră. Era oarecum singură pe lume. Singură cu acel bărbat. Gabriel se dusese la Paris și o convinsese să-și pună câteva lucruri într-o geantă și să plece cu el pentru câteva zile.

Explicația era vagă, imprecisă, dar toți înțeleseră că Gabriel nu va spune mai mult. Nici măcar Rosalie nu părea dispusă să mai insiste asupra subiectului.

Ea devie conversația spre organizarea cazării în apartament și pregătirea mesei din noaptea de Ajun.

— O să punem saltele în camere. Ambre și Marc, voi veți dormi în camera lui Sophie, o să vă pun o saltea de două persoane. O s-o instalez pe Cécile la Timotée în cameră, iar el va dormi cu noi... Altfel, riscă s-o trezească.

Nimeni nu voia să-i întrerupă monologul și ea ridică privirea spre ei, îngrijorată de tăcere.

— Rămâneți aici, nu? Vreau să spun... dacă tot v-ați anulat planurile... A trecut așa mult timp de când nu ne-am mai strâns cu toții!

Anton bombăni un vag „Evident“ și Ambre încuviință din cap spre ușurarea lui Rosalie.

Cu câteva zile în urmă, ea se tot întrebase: *Ce naiba caut aici?* Cu câteva zile în urmă, ar fi profitat de ocazie pentru a sări în primul tren spre Lyon.

Dar în această dimineață, Gabriel era acolo, Sophie și Timotée radiau de fericire, Rosalie nu voia s-o vadă dispărând și Tim reușea din nou să zâmbească. Nici măcar nu-și putea închipui întoarcerea la Lyon. Nu acum.

Va pleca înapoi mâine cu Marc. Vor porni din nou la drum. Ea își va pune capul pe umărul lui și peisajul muntos va dispărea. Mâine, se va termina, își va relua viața la Lyon, dar astăzi era acolo și se mai putea delecta cu câteva frânturi de trecut...

— Va trebui să mai facem câteva cumpărături, continuă Rosalie. Și să ne apucăm de gătit destul de devreme...

— O să ne mobilizăm toți, declară Gabriel, liniștitor.

O cuprinsese cu brațul pe după umeri, ca și cum nu mai voia să-i dea drumul.

— Și va trebui să fac un pic de curățenie...

— O să te ajutăm și cu asta...

De câteva minute, Gabriel o observa pe Ambre pe deasupra cafelei. Ea își dădea seama că voia s-o chestioneze. Dar nu îndrăznea sau nu știa cu ce să înceapă.

Până la urmă, el așteptă ca toată lumea să înceapă să se ridice de la masă pentru a o întreba pur și simplu:

— Ești bine?

— Da, sunt bine. Ne-am făcut cu toții multe griji pentru tine.

— Îmi face plăcere să te revăd.

Nu o scăpa din ochi. Ea dădu din cap.

— Drăguț din partea ta că spui asta. Să știi că și mie îmi face plăcere să te revăd.

— L-ai cunoscut pe Timotée.

Ea zâmbi și se grăbi să pună unul peste altul bolurile, pentru a-și masca tulburarea.

— Da… Cred că încă se teme un pic de mine…

— Se va obișnui. În general, nu-i prea sălbatic.

El o urmări cu privirea, în timp ce ea se îndrepta spre chiuvetă.

— Și se pare că ți-ai făcut deja o prietenă.

Ambre îl privi fără să înțeleagă. Anton era încă acolo, rezemat de ușă, sprijinindu-se în cârje. Asculta. Tim o ajuta pe Rosalie cu vasele.

— Sophie… Cred că te place, nu?

— Oh… da… poate.

Se așternu din nou tăcerea, abia întreruptă de curgerea apei în chiuvetă și de zgomotul tacâmurilor.

— Bun... atunci, întrucât acum cunoști casa, sper că vei mai veni.

Îi zâmbea cu gentilețea lui obișnuită. Dintre toți, el era cel care se schimbase cel mai puțin. Nu avea niciun rid. Dimpotrivă. Parcă paternitatea și mutarea în Arvieux îl întineriseră.

— Da, zise ea.

Anton pufni într-un râs răutăcios.

— Nu-ți face griji, Gabriel. Toate elementele sunt la locul lor. Piesa de teatru se poate relua. E timpul să terminăm așa cum trebuie mica noastră dramă personală.

Gabriel îl țintui cu privirea uluit. Ambre încremeni, presimțind urmarea. Tim se oprise din ștersul vaselor.

— Amanții blestemați, despărțiți de handicapatul cel rău, sunt din nou împreună în atmosfera Crăciunului.

Tim lăsă bolul pe blat cu zgomot. Rosalie se întoarse, pe jumătate rugătoare, pe jumătate exasperată.

— Anton, te implor... nu astăzi.

Însă lui Anton nu-i păsa.

— Nu v-ați rezervat locurile? Eu l-am rezervat pe-al meu. În primul rând! Spectacolul a început deja... Priviri sfioase și conversații jenate în primul act. Dar acum trecem la viteza superioară. Schimb de zâmbete și complicitate regăsită în al doilea act... Și nu s-a terminat! Diseară va fi apoteoza, odată cu sosirea înlocuitorului, al numărului doi, l-am numit pe Marc.

— ANTON! tună Gabriel.

Așezați încă la masă, copiii își întrerupseră sporovăiala pentru a se întoarce, îngrijorați, spre tatăl și spre nașul lor.

— Rosalie te-a rugat să încetezi!

Anton continua să-l sfideze pe Gabriel. Tim încremenise lângă chiuvetă. Ambre își încleștase mâinile pe speteaza unui scaun. *Să nu răspunzi nimic*.

— Bine, Gabriel. M-am cărat.

Deschise ușa cu cotul și o împinse cu una dintre cârje.

— Este ieșirea patetică din scenă a handicapatului. Vă scutesc de aplauze.

Tăcere mormântală. Nimeni nu știa cum să reacționeze. Lui Anton îi luă o groază de timp să părăsească bucătăria. Se sprijinea cu dificultate în cârje. Fiecare pas părea să-l coste un efort supraomenesc. Totuși nimeni nu se decidea să facă vreun gest.

Cécile fu cea care întrerupse acest moment stânjenitor interminabil, băgând jenată capul pe ușa bucătăriei.

— N-am… n-am găsit șamponul…

Gabriel îi răspunse că o să i-l dea imediat și toată lumea păru să răsufle ușurată.

Încă sub efectul acestei scene, Ambre nu reușea să-și revină. Rosalie probabil că simțise, căci o reținu câteva minute în bucătărie, la adăpost de urechile indiscrete.

— Gabriel o să stea de vorbă cu el… Va avea grijă ca totul să fie bine în seara asta… îți promit că va fi bine…

Ea îi răspunse cu voce aspră:

— Dacă face o singură remarcă, dacă îndrăznește să-l pună pe Marc într-o situație jenantă chiar și numai o secundă…

— Nu o va face.

— Marc nu este la curent cu…

Rosalie dădu din cap, înțelegând că el nu știa nimic despre ceea ce se întâmplase cu Tim, despre suferința ei după plecarea lui, despre multe alte lucruri.

— Ambre, nu-ți face griji, dacă o ia razna o singură dată, Gabriel îl va pune la punct… Și noi ne vom ocupa de Marc. Vom găsi o poveste de spus pentru a-i justifica purtarea… Un traumatism vechi care l-ar fi făcut să-și piardă mințile…

— Vrei să-l faci pe Anton să treacă drept nebun?

Ideea asta îi provoca greață. Poate mai mult decât tot restul. Rosalie ridică din umeri.

— Vreau doar să petrecem cu toții o seară frumoasă împreună…

Ochii ei erau rugători, plini de speranță. Ambre dădu din cap. Va merge ea însăși să discute cu Anton. La nevoie, îl va amenința cu ce e mai rău, dar va face în așa fel încât el să-și țină gura diseară.

Îi auziră pe Timotée și pe Sophie râzând în hohote în celălalt capăt al apartamentului, cu tatăl lor.

— Cine este femeia pe care a adus-o Gabriel? întrebă Ambre, coborând vocea.

Rosalie se duse să închidă ușa de la bucătărie și se rezemă de ea.

— Este o poveste de acum cinci, șase ani.

Ambre nu-și putu reține un râs sarcastic, care o făcu să se gândească la cel al lui Anton.

— Hotărât lucru, trecutul și-a dat întâlnire aici. Eu… ea…

Rosalie se crispă.

— Din perioada în care eu dispărusem, adăugă Rosalie.

— Oh…

Ambre începea să facă legătura. La Arvieux, în urmă cu cinci ani, Gabriel îi vorbise despre o femeie cu care trăise câteva luni la Paris. Soțul ei, depresiv, plecase brusc. Ea îl căuta deja de trei ani. Se consolaseră reciproc.

— Este femeia cu care a ieșit o perioadă… cea al cărei soț dispăruse? șușoti Ambre.

— Da, ea este.

Ambre își amintea că Gabriel o revăzuse când se întorsese la Paris să-și ia ultimele lucruri, înainte de a se muta la Arvieux. Își amintea foarte exact ce îi povestise el: „Înțelesese deja că s-a terminat. Nu mai avea niciun lucru de-al ei la mine acasă. Ne-am întâlnit într-o cafenea. Voia să vadă fotografii cu Sophie. Mi-a zis că se bucură pentru mine, dar plângea". *Biata femeie…*

— Gabriel credea că soțul ei s-a sinucis…

— Ei bine, nu. S-a întors acum doi ani. Îl aștepta deja de șase ani, disperată. Când el s-a întors, se pare că ea a fost cât pe ce să leșine. După părerea lui Gab, el nu este doar depresiv, ci și instabil. Fără îndoială, schizofrenic… N-a vrut să-i spună soției lui unde fusese în tot acest timp, a vrut să-și reia viața de acolo de unde o lăsase ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat… S-a dovedit foarte violent.

Ambre asculta îngrozită.

— Gab nu a aflat toate astea decât recent. De când el era la Arvieux, comunicaseră foarte puțin. Două-trei mailuri pe an pentru a-și da vești. Ea îi scrisese un mesaj pentru a-i spune că

soțul ei se întorsese și că îi era greu... dar fără să intre în detalii. Gab știa că ea îl așteptase toți acești ani, că nu putuse niciodată să-și refacă viața cu altcineva. El credea că e normal să-i fie greu, după atâta așteptare. Și apoi, acum o săptămână, ea l-a sunat într-o dimineață, foarte devreme. Era în plin atac de panică. Se închisese în baie... Plângea și repeta că soțul ei amenință să spargă ușa și s-o ucidă. Gabriel i-a zis să sune la poliție și a asigurat-o că vine la Paris pentru a se ocupa de ea. S-a gândit că, dacă l-a sunat după atâția ani, a făcut-o fără îndoială pentru că n-avea la cine altcineva să apeleze. Nu mai avea familie. Așa că nu a ezitat. A fugit la ea chiar în aceeași zi.

— Lăsându-ți acel bilet.

Rosalie încuviință din cap.

— Intenționa să mă sune după ce ajungea acolo, pentru a-mi explica, dar i s-a furat telefonul în metrou... A găsit-o într-o stare groaznică, era plină de vânătăi. Nu voia să meargă la spital. Nu voia să plece, să-și lase apartamentul. Gab

a închiriat o cameră la hotel. A îngrijit-o cu forța. Ea... se pare că nu mai suporta nici măcar să fie atinsă...

Ambre înțelegea mai bine acum echimozele, umerii încovoiați, postura maladivă și temătoare.

— Au trebuit să stea trei zile baricadați în hotel. Ei îi era teamă să iasă. După aceea, el a convins-o că trebuie să plece departe, fără să lase vreo adresă, căci soțul ei nu îi va da pace niciodată. Au luat câteva lucruri de la ea de-acasă, într-o dimineață când el nu era acolo. Au vrut să pornească la drum, dar ea era încă prea slăbită, avea amețeli, stări de leșin. A dus-o la spital. Au ținut-o două zile. Gab a făcut plângere la polițe. Pentru că o convinsese să depună plângere. El s-a ocupat de hârțogăraie, de examinările medicale pentru constatarea rănilor, de toate astea... Apoi au părăsit Parisul. Ea nu voia să vină la noi... Lui Gabi i-a luat ore întregi s-o convingă... Ea zicea că este îngrozitor de jenant să vină la noi acasă, să stea în fața mea, a copiilor...

Rosalie coborî vocea.

— Nu are unde să meargă în altă parte. Când soțul ei s-a întors, după șase ani de absență și fără să-i ofere nicio explicație, familia ei a sfătuit-o să-l părăsească. Dar ea a refuzat. Nu-și sacrificase șase ani din viață pentru nimic. Nu voia să strice totul. Îi găsea scuze... Totuși familia lui Cécile era gata s-o primească la Nisa. Maică-sa chiar a bătut drumul până la Paris ca s-o ia acasă, însă Cécile a alungat-o, cerându-i să nu se amestece în treburile ei... Ei au sunat-o neîncetat, dar de fiecare dată ea a refuzat să le răspundă.

Liniștea reveni în bucătărie. Pe hol, râsetele copiilor continuau să răsune, ca și zgomotul apei în baie.

— Așa că, atunci când soțul ei a amenințat-o cu moartea... n-a putut sau n-a vrut să apeleze la familia ei. Și l-a contactat pe Gabriel.

Trecură câteva secunde, câteva secunde în care ele înțeleseră toată grozăvia situației.

— Și acum ce-o să facă? murmură Ambre.

— O s-o ținem la noi de sărbători. După aceea Gab va încerca s-o convingă să reia

legătura cu familia... să meargă la ei la Nisa. Vrea să se asigure că nu se va întoarce în brațele acelui nebun.

Un nou moment de tăcere consternată.

— Uau, exclamă în cele din urmă Ambre, ce poveste...

— Mda.

— E un Crăciun ieșit din comun...

— Ai dreptate. Tocmai de aceea este bine să rămâneți toți... prezența voastră va face atmosfera un pic mai degajată...

Ambre dădu din cap cu gravitate.

Gabriel plecase cu Anton să facă cumpărături pentru masa de seară. Toți știau că avea să profite de asta pentru a-i vorbi cu calm. După altercația de dimineață din bucătărie, era singurul care putea să se înțeleagă cu el și să-l convingă, dacă nu să se arate amabil, măcar să nu mai agreseze pe toată lumea.

Dar, altercație sau nu, momentele pe care le petreceau între patru ochi păreau să fie destul de obișnuite, căci Tim îi spusese lui Rosalie după plecarea lor:

— Au dispărut... ca de obicei.

Se treziră așadar toți trei în apartament, însărcinați să se ocupe de curățenie, de copii și de... Cécile.

În timp ce copiii se delectau cu un desen animat de Crăciun, Cécile se străduia să treacă neobservată, tresărea imediat ce i se vorbea și întreba întruna dacă poate să ajute cu ceva. Ei încercau totul pentru a o face să se simtă în largul ei și s-o integreze, dar nu puteau s-o implice în treburile menajere. Nici nu se punea problema s-o obosească și mai mult.

În cele din urmă, o instalară pe canapea, cu Sophie și cu Timotée, cu o ceașcă de ceai în mână și cu o farfurie cu fursecuri pe genunchi.

— Stați liniștită, îi zise Rosalie. Sunteți aici ca să vă odihniți. Și dacă ăștia mici vă sâcâie prea mult, nu ezitați să-mi spuneți.

Cécile se pierdu iar în mulțumiri și Rosalie o asigură încă o dată că e normal s-o ajute.

— Îmi pare rău pentru ieșirea lui Anton de azi-dimineață.

Luată prin surprindere, Ambre se întoarse.

— O faci dinadins, Tim?

Era aplecată deasupra saltelei de o persoană, în camera lui Timotée, pentru a-i pregăti patul lui Cécile și nu-l auzise pe Tim intrând.

— S-ar zice că te amuză să mă sperii!

— Nu, tu ești... ești tot timpul pierdută în gândurile tale.

Ea nu știu ce să-i răspundă, căci nu greșea. Făcea treburile în mod automat de ceva timp. Își amintea că aranjase prin bucătărie, apoi se gândise la ceva ce avea legătură cu Anton și cu scena de azi-dimineață. Ceea ce o făcuse să-și amintească de seara în care el sunase, când ea și Tim erau la Frontignan. Și începuse să se gândească din nou la apartamentul lor de acolo. La faptul că dormiseră timp de două luni pe o saltea pusă direct pe podea — o saltea precum cea pe care o pregătea acum pentru Cécile. Trăiseră de azi pe mâine în timpul acelei șederi în Sud, muncind pe brânci și economisind fiecare bănuț, și totuși, când își amintea de perioada respectivă, nu problemele materiale îi reveneau în minte. Altceva se impunea. Impresia pe

care o avusese în permanență că totul era prea frumos ca să fie adevărat. Căci se trezea dimineața și soarele strălucea, fața lui Tim era la câțiva centimetri de a ei pe pernă și niciun nor nu le umbrea viața. Trebuiau să petreacă două luni și jumătate în sudul Franței. Două luni și jumătate de soare, de plimbări la piață, de scăldat în apa mării și de cocktailuri Mojito. După aceea urmau să plece la Arvieux, pe perioada iernii. Să se reîntâlnească cu Rosalie, Gabriel, Andréa și cu toți ceilalți. În zilele în care era într-adevăr prea cald, își ziceau că abia așteaptă să se întoarcă în satul din Hautes-Alpes, la munții, lacul și cabanele lui. Dar înainte de asta, după terminarea sezonului turistic din Sud, aveau o lună de libertate. Hotărâseră să meargă să-i vadă pe Maxime și pe Lisa la Tours. Și pe familia Miller la Lyon. Trebuiau să petreacă și câteva zile la Rosalie, în septembrie. Le mai rămânea o săptămână. Își spuseseră că ar putea să plece cu un rucsac în spate și un cort undeva. Oriunde. Că ar putea să fie amuzant să hoinărească prin Pirinei...

Pe atunci, oricât de departe priveau, niciun nor nu se profila la orizont. Viitorul le aparținea în întregime. Cu sezoane turistice de vară, cu sezoane turistice de iarnă și cu călătorii între cele două. Erau tineri, nu dețineau nimic și de aceea totul era posibil.

Așa că Ambre trăise cele două luni gândindu-se că toată acea fericire nu putea să dureze. Ca și cum presimțea ceea ce avea să se întâmple.

Reveni cu greu în prezent, tulburată să se trezească în fața lui Tim, pierdută între amintiri și realitate.

— Îți spuneam că îmi pare rău pentru ieșirea lui Anton de azi-dimineață, repetă Tim.

Arvieux. Se afla la Arvieux, acasă la Rosalie. Și Marc ajungea peste câteva ore…

— N-ai ce face dacă Anton nu a reușit niciodată să meargă mai departe, răspunse ea într-un târziu.

Avea un ton dur. Se gândi că era prea mult pentru cineva care tocmai petrecuse cinci minute amintindu-și cele șaizeci și patru de zile de dragoste cu Tim la Frontignan.

— A trecut la altceva, zise el, ca și cum voia să-i ia apărarea.

— Zău? Ei bine, nu s-ar zice…

— A avut nevoie de mult timp… nu zic nu.

Ca și mine. Ca și tine? Reîncepu să-și facă de lucru cu fața de pernă ca să nu se uite la el. Nici măcar nu știa de ce voia el să-i vorbească despre asta acum.

— În primele luni, mă dădea afară pe ușă… în mod sistematic, în fiecare dimineață.

Ambre trase mai tare de fața de pernă și auzi un zgomot sec, ca de rupere.

— Ajungeam dimineața la centrul de recuperare și… să-l fi văzut în ce stare era… Dacă ar fi putut să se arunce pe fereastră, ar fi făcut-o… dar nu putea să se ridice singur din pat. Așa că mă insulta. Țipa la mine să plec de unde am venit. Zicea că nu are nevoie de un bărbat care nu este bărbat, care fugise cu prima fată venită. Dacă voiam să-i fiu util, să-i pun perna pe față și să apăs foarte tare, să se termine o dată pentru totdeauna. A durat luni întregi până a acceptat să rămân lângă el, doar să stau lângă el, așezat

într-un fotoliu, apoi alte luni ca să accepte să-l ating, ca mâna mea să-i atingă corpul, chiar și prin haine. Era zdrobit, contactul fizic îl dezgusta. Eu îl dezgustam. Nu vedea în mine decât un tip chinuit de remușcări și de vinovăție, care își purta crucea rămânând alături de el.

Ea nu se putu abține să nu se gândească: *Și nu așa era, de fapt?*

— Țipa la mine, dar știam că, dacă plec, chestia asta îl va ucide. Așa că am rămas. Și după luni întregi, am… am reușit să-mi recâștig locul alături de el…

Ea rămase încremenită, incapabilă să-i înfrunte privirea. Simțea lacrimi în gât. Plumb în plămâni.

— Îmi pare rău că a trebuit să trăiți toate astea…

Tim își puse mâna pe umărul ei o clipă.

— E o poveste veche, declară el.

Marc sosi puțin după ora 16. Erau cu toții în bucătărie, găteau. Chiar și Cécile, căreia i se încredințase realizarea aperitivelor din foitaj, împreună cu copiii.

Sophie pusese încălțările tuturor sub bradul de Crăciun, inclusiv pe ale lui Cécile, deși nefericita încercase să protesteze — cu aceeași teamă de a nu deranja prea mult.

— Păi, altfel, nu vei primi cadou! replicase Sophie cu un aer serios.

Ambre avea mâinile pline de sosul pentru curcan când îi sună telefonul. Marc se afla la intrarea în Arvieux. Stabiliseră ca ea să meargă să-l ia cu mașina lui Rosalie. Aceasta din urmă îi ceruse discret să profite de trecerea ei prin centru pentru a cumpăra mici cadouri pentru toată lumea.

— Niște ciocolățele, orice... pentru ca fiecare să aibă o mică atenție în farfurie.

Apoi îi întinsese niște mărunțiș, dar Ambre refuzase.

— A ajuns? întrebă Rosalie când ea închise telefonul.

— Da.

Ambre voia să-l pună în gardă pe Anton înainte de a pleca după Marc. Teama de reacțiile lui impulsive nu-i

dăduse pace toată după-amiaza. El era aplecat deasupra blatului de bucătărie alături de Gabriel. Ea își drese vocea.

— Anton?

El nu păru prea surprins și se întoarse cu un zâmbet forțat.

— Ah... cred că o să am dreptul la niscaiva instrucțiuni.

Nimeni nu reacționă. Ea dădu din cap. El își luă cârjele și o urmă pe hol.

— Deci, zise el malițios, există subiecte tabu?

— Ascultă, Anton, știu că avem o rivalitate, că suntem departe de a fi cei mai buni prieteni din lume, dar Marc este un tip de treabă, un om esențialmente bun. Nu va fi aici decât o seară, nu trebuie să mă mai suporți decât o ultimă seară și voi dispărea din viața ta. Nu o să mă mai vezi. Așa că ți-o cer pentru Marc... Putem să ne comportăm ca și cum am fi un grup normal de prieteni? Un grup de prieteni fără melodrame?

— Un grup de prieteni în care tu și Tim nu v-ați fi culcat niciodată împreună?

— Exact, asta e ideea…

Ea strânse pumnii. Anton zâmbi, vizibil amuzat.

— Ce te face să spui că vreau să dispari pentru totdeauna?

— Mă detești.

— Nu… îmi este un pic milă de tine, așa cum mi-ai zis și tu mie. Atâta tot.

Ea clătină din cap, agasată. Nu obținea nimic așa.

— O să consider că este un da.

— Consideră ce vrei!

Ea îi trânti ușa în nas, nervoasă, cu obrajii în flăcări.

Oricum, era prea târziu. Prea târziu ca să mai dea înapoi. Marc era acolo. Spera din toate puterile ca Gabriel să fi fost mai convingător cu Anton. Ca vorbele lui să fi avut mai multă greutate.

Mâinile îi tremurau ușor pe volanul mașinii lui Rosalie. Teama o împiedica să se bucure cu adevărat de reîntâlnirea cu Marc.

Îi reperă foarte repede mașina în parcarea hotelului unde își dăduseră

întâlnire. Abia oprise motorul, că el era deja afară și, imediat ce ea ieși din mașină, o și îmbrățișă.

— Mă bucur să te văd!

O strângea în brațe, îi șoptea la ureche și ea se simțea fericită și anxioasă în același timp.

— Gabriel s-a întors azi-dimineață, anunță ea cu fața lipită de gâtul lui.

Marc îi dădu drumul din strânsoare și o privi cu tandrețea lui obișnuită.

— Oh... ce ușurare...

— Da.

— Ce a... A dat vreo explicație?

— Este o poveste lungă. S-a întors cu o femeie...

— O femeie?

— O fostă iubită, oarecum.

— Oarecum?

— Ascultă, Rosalie vrea să mai fac niște cumpărături de ultim moment în centru. N-avem decât să ne oprim într-o cafenea și îți voi povesti totul.

Marc zâmbi. Era atât de fericit s-o revadă. Ambre ar fi vrut să-i spună atâtea, dar gândul la seara care urma îi provoca

dureri în piept. Își dădu seama că nici măcar nu îl sărutase și se ridică pe vârfuri pentru a-i da un sărut pe buze.

Pe străduțele din Arvieux se lăsa noaptea și ghirlandele electrice de Crăciun sclipeau. Nu mai era multă lume, doar câțiva întârziați care se grăbeau să cumpere un ultim cadou.

— Este extraordinar, se extazie Marc, lăsându-și privirea să alunece peste cabanele alpine tipice, peste munții înzăpeziți, peste păduri... Cât ai stat aici?

— Șase luni.

— Trebuie să fi fost foarte frumos.

Nici nu-ți imaginezi.

Marc îi strângea mâna în scobitura mănușilor lui. Nu-i dădea drumul. Se oprea în fața fiecărui magazin de suveniruri, în fața fiecărei căsuțe de lemn, în fața fiecărui stand cu castane coapte. Și tot minunându-se cu ochii lui de copil, o chestiona:

— Înainte de povestea asta, nu mi-ai vorbit niciodată despre prietenii tăi... Rosalie și Gabriel.

— Ei bine, ne-am cunoscut aici. În urmă cu cinci ani... După cum ți-am spus,

n-am mai păstrat legătura. Dacă nu era dispariția lui Gabriel, probabil că n-aș mai fi pus niciodată piciorul aici.

— Este păcat... Îți erau prieteni buni?

Ea dădu din cap.

— Da. Prieteni buni.

— N-ar trebui să pierdem niciodată legătura cu oamenii care contează cu adevărat.

— Știu, dar asta-i viața... de vină sunt distanța și serviciul... apoi viața de cuplu.

Marc se oprise în fața uneia dintre ultimele cafenele încă deschise cu numai câteva ore înainte de petrecerea din noaptea de Ajun. Ambre înghiți în sec recunoscând firma: *Café Délice*.

Acolo își dăduseră întâlnire cu toții într-o după-amiază, în urmă cu cinci ani, la puțin timp după Crăciun, pentru a face cunoștință cu Anton.

Reveni brutal la realitate când văzu că Marc aștepta, ținându-i ușa.

Un chelner le arătă o măsuță liberă lângă fereastră. Își scoaseră fularele, mănușile, paltoanele.

— Cine mai este acasă la Rosalie și Gabriel? Mi-ai vorbit și de alți prieteni comuni. Pe care i-ați cunoscut aici.

— Da... un alt cuplu... Tim și Anton.

Cufundat în meniul de băuturi, Marc abia dacă ridică ochii.

— Nu te înțelegi prea bine cu ei?

— Ba da... de ce?

— Nu pari entuziasmată când vorbești despre ei.

De data asta, el ridicase capul și o privea. Ea dădu din umeri, prefăcându-se interesată de ceea ce avea să comande.

— Ba da... Doar că... pe ei chiar i-am pierdut din vedere. Cu Rosalie am mai vorbit la telefon din când în când. Dar cu ei, nu.

— Niciodată în cinci ani?

— Nu.

Marc părea suprins.

— Nu-ți erau prieteni buni?

Începea s-o agaseze cu întrebările lui, așa că zise doar:

— Erau niște prieteni și-atât.

Apoi îi făcu semn chelnerului.

După ce comandară băuturile — Marc nu se putuse hotărî să renunțe la cafeaua

lui obișnuită —, ea începu să-i povestească despre Gabriel și Cécile, despre împrejurările întâlnirii lor și despre sosirea bietei femei, pline de vânătăi, în apartament, de dimineață.

— Prietena ta Rosalie dispăruse? întrebă Marc cu privirea ațintită la străduța pe care alergau doi copii.

În mod evident, din tot ce îi spusese, era detaliul care îl tulbura cel mai mult.

— Da. A dispărut timp de un an, fără a lăsa vreo adresă. Gabriel a găsit-o acum cinci ani... Când eram cu toții aici în Arvieux. Sophie avea șase luni.

— Uau... De ce plecase?

Ambre îi răspunse fără să intre în prea multe amănunte, fiindcă era ora 19:30, magazinele se pregăteau să închidă, iar ei ar fi făcut mai bine să plece.

Regăsiră frigul și vântul glacial de pe străduțe.

— Am trecut pe la curățătorie ca s-o văd pe mama ta înainte să plece în Maroc.

Ambre uitase de maică-sa.

— Ah... Este bine?

— Nu știa că ești la Arvieux. Se mira că, fiind în concediu, nu te-ai dus încă să iei masa de prânz la ei.

— Nu am... chiar nu am avut timp s-o sun.

— Înțeleg. Nu-ți stătea mintea la asta.

Ea se oprise în fața unei prăvălii minuscule, care propunea niște sortimente de ciocolate și fursecuri frumos ambalate.

— Așa ceva ți se pare OK? îl întrebă pe Marc.

— Da. Mi se pare perfect.

Intră după ea în prăvălie și se așezară la coadă.

— Am vorbit cu colegele tale de serviciu când ieșeam din curățătorie, reluă el.

— Serios?

Ea nu reușea să fie efectiv interesată de ceea ce îi spunea. Viața ei din Lyon, serviciul, Marc, apartamentul, totul era foarte departe, parcă fictiv, ireal. Aceste câteva zile în Arvieux, alături de Rosalie, Sophie, Tim, Anton, o făcuseră să se întoarcă înapoi cu cinci ani, ștergând parcă prezentul.

— Se mirau că nu le-ai sunat nici măcar o dată pentru a te asigura că se descurcă fără tine. Voiau să știe dacă ești bolnavă. Le-am zis că ai plecat în vacanță la niște prieteni, că s-a întâmplat oarecum pe nepregătite.

— Și se descurcă? întrebă ea pentru a-și masca detașarea.

— De minune. Magazinul nu se mai golește. Cathia îți transmite că veți avea toate o primă frumoasă de sfârșit de an.

— Grozav!

Vânzătoarea se aplecă spre ei.

— Domnule, doamnă?

Aleseră nouă mici sortimente de ciocolată cu lapte și fursecuri cu portocală. Vânzătoarea le propuse să scrie numele cu marker cu sclipici pe fiecare pachet și ei acceptară, privind-o cum trasează cu mare atenție niște litere frumoase aurii.

Când ieșiră din prăvălie, cerul se întunecase și mai mult. Era o noapte neagră, fără stele. Ghirlandele electrice sclipeau. Restaurantele își aranjaseră mesele. Magazinele se goleau, străduțele erau complet pustii.

— Mai avem puțin timp? întrebă Marc. Mi-ar plăcea să-mi arăți hotelul în care ai lucrat.

— Bine, de acord.

Se întoarseră la cele două mașini ținându-se de mână. Ea nu știa ce e mai ciudat: să se afle pe străzile din Arvieux cu Marc sau să constate cât de departe și lipsită de substanță i se părea viața ei din Lyon în această seară. Începu să tremure. Marc o cuprinse cu brațul de umeri și o strânse la piept.

— În fond, a fost o idee bună să petrecem Ajunul Crăciunului aici, zise el.

— Așa crezi?

— Da... Am impresia că mai aflu câte ceva despre tine.

Sper să nu fie cazul.

Ambre își amintea fiecare detaliu al drumului care ducea din centrul satului la hotelul-restaurant Les Mélèzes. Își amintea fiecare cotitură și fiecare pin.

Hotelul fusese decorat cu gust. Ambre presupunea că Sylvie se ocupase de asta. Crenguțe de ilice legate cu panglici aurii se încrucișau pe fațadă, sub ferestre.

Steluțe argintii sclipeau deasupra ușii de sticlă de la recepție și, în hol, se distingea un brad imens împodobit cu luminițe.

Probabil că Michel și Sylvie puneau la punct ultimele detalii pentru masa din noaptea de Ajun. Oare familia lui Sylvie era acolo și anul acesta? Sau avea o masă lungă rezervată în sala restaurantului?

Un grup de tineri fuma în fața cabanei. Trebuie să fi avut între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. Două fete și doi băieți. În ținuta elegantă obligatorie. Fuste și pantaloni negri. Cămăși albe.

Niște sezonieri, fără îndoială, care luau o gură de aer înainte de a-și începe tura.

— Parcă ai fi tu și prietenii tăi în urmă cu cinci ani, nu? zise Marc.

El îi zâmbea. Ambrea simțea un nod în gât. Și o greutate ca de plumb în plămâni. Exact la asta se gândea și ea. Aceeași masă din Ajunul Crăciunului, cu cinci ani înainte. Durerea îngrozitoare pe care o simțea în permanență de mai multe zile. Philippe pe care nu și-l putea scoate din minte. Ciocolatele pe care le devorau în livingul de la etajul trei, în apropierea zilei de 24 decembrie. Tim care se

posomora pe măsură ce timpul trecea. Serviciul din acea seară. Dureros. Drumul spre biserică pentru slujba de la miezul nopții. Căruciorul de bebeluși. Sophie în rochița ei roșie, cu agrafa în formă de ren în păr. Piața din fața bisericii. Cântecele copiilor. Tim așezat pe scările înghețate. Tim și primele lui confidențe. Lacrimile ei. Plângea tot timpul pe atunci. Întoarcerea la cabană. Noaptea în patul lui Tim.

— Te simți bine? se îngrijoră Marc, văzând-o palidă.

— Da. Dar mi-e frig, minți ea.

Era prea mult. Era prea mult să se afle aici, după atâția ani, pentru Ajunul Crăciunului, cu Anton, Tim, Rosalie, Gabriel... Cu Marc, care nu știa nimic.

Crezuse că toată acea perioadă rămăsese departe, că amintirile nu mai dureau atât de tare. Dar erau încă acolo, îi ardeau pieptul. *De ce nu am reușit să-mi revin?* Nu înțelegea de ce visa dintr-odată să se întoarcă în urmă cu cinci ani, în acest hotel, așezată în camera de zi de la mansardă, așteptând să-și înceapă serviciul. Suferea pe atunci. *Abia așteptam*

să treacă timpul, ca să-l uit pe Philippe, ca durerea să fie mai puțin prezentă. Astăzi ar fi dat orice ca să se întoarcă în timp. Ca să simtă căldura cabanei. Prezența reconfortantă a lui Tim și a lui Rosalie. Sophie. Lunile de fericire care o așteptau.

Cei patru sezonieri își stinseseră țigările și urcau treptele râzând. Marc repetă:

— Ești bine? Te porți cam ciudat de când am ajuns…

— Probabil că m-am molipsit de vreo răceală, bolborosi ea.

— Atunci haide… Să plecăm repede.

Portierele se închiseră cu zgomot. *Adio, Les Mélèzes!* Ambre înțelegea de ce evitase Arvieux în toți acești ani… și cât de îndreptățită fusese s-o facă.

Pe drumul de întoarcere, o cuprinseră grețuri violente și trebui să coboare toate geamurile pentru a nu vomita pe volan.

Nu suntem pe deplin fericiți decât o dată în viață? Oare eu mi-am ratat șansa?

Îi treceau prin cap numai prostii. Găsise o nouă fericire în relația cu Marc, în munca ei.

— La ce etaj este?

Era încă pierdută în gânduri. Se aflau în ascensor și Marc aștepta răspunsul cu degetul în aer.

— La patru.

Ușile se închiseră.

— Ai văzut, până la urmă am făcut buturuga cu ciocolată…

Îi arătă un platou alungit pe care îl ținea în mână, acoperit cu folie de aluminiu. Ea nici măcar nu observase când îl scosese din mașină. Cum nu observase nici valiza pusă la picioarele lui.

— Ce buturugă?

— Cea pe care voiai s-o faci tu pentru seara asta… cumpărasem ingredientele, așa că am făcut-o eu. Singur. Nu voiam să vin cu mâna goală, înțelegi?

— Drăguț din partea ta. Rosalie o să se bucure.

Ușile ascensorului se deschiseră, lăsând să răzbată o aromă plăcută. Prin ușa întredeschisă, un căpșor îi spiona.

— Sunt aici! Sunt aici! strigă Sophie, înainte de a dispărea alergând.

Când intrară, chipul lui Gabriel apăru din bucătărie.

— Bună seara, Marc! Bine ai venit la noi!

În secunda următoare, Sophie se întorcea în fugă, urmată de Timotée și de Rosalie, care avea ochii plini de voioșie. În urma ei venea Cécile, vizibil intimidată.

— Salut! Marc, eu sunt Rosalie. Sunt încântată să te cunosc.

Strălucitoare ca niciodată, se oferi bucuroasă să facă prezentările. Marc împărțea zâmbete, sărutări și strângeri de mână. Părea în largul lui. Timotée acceptă să primească un pupic, el care era încă prea speriat de Ambre pentru a o lăsa să se apropie, iar Sophie nu îl privi cu neîncredere. Marc atrăgea simpatia. Imediat.

Când Anton și Tim se arătară în sfârșit, afișau amândoi un zâmbet amical, risipind definitiv greața lui Ambre.

— Salut, eu sunt Anton!

— Și eu, Tim!

— Încântat. Eu sunt Marc.

— Vino, o să-ți arăt unde să-ți lași valiza, îi zise Gabriel.

Și îl conduse pe hol. Rosalie, cu rulada în mână, nu mai putea de încântare:

— El a făcut asta? Este adorabil!

Anton, Tim și Cécile se întoarseră în living. Sophie și Timotée țopăiau în spatele lui Gabriel și al lui Marc.

— Cred că cei mici îl adoră deja, îi mărturisi Rosalie lui Ambre în șoaptă.

— Mda. Are acest efect asupra multora.

— Și este un bărbat frumos… pe deasupra.

Izbucniră în râs, Rosalie în mod sincer, Ambre cam crispată.

— Mă întrebam pe unde v-ați dus. Nu mai veneați…

— Am băut o cafea în centru și i-am arătat hotelul.

— Ah, bună idee.

— Poftim, uitasem, uite ce am cumpărat.

Ambre îi întinse lui Rosalie pachețelele cu ciocolată și fursecuri personalizate.

— Perfect. Vii să mă ajuți? Cred că putem începe să servim aperitivul.

6

Gata. Totul este pregătit. Spectacolul poate să înceapă.

Gabriel cărase din pivniță o masă lungă, pe care o instalase în living. Tacâmurile erau aranjate, aperitivul adus. În mijlocul lumânărilor roșii și al confettilor pe care Sophie le făcuse după-amiază.

Ambre stătea pe scaun cu spatele foarte drept, cu un nod în gât. În fața ei, bărbatul pe care-l iubise cel mai mult pe lumea asta. Alături de el, cel care fusese mereu pe primul loc, care îl făcuse să renunțe la tot. De două ori. Lângă ea, ținând-o de mână cu blândețe, cel pe care ea îl iubea astăzi. Erau strânși cu toții acolo, la câțiva centimetri unii de alții. *Actul 3. Scena 1. Începe.*

— Cine vrea șampanie?

Gabriel era indiferent la această tensiune. Și Rosalie, la fel ca Marc, Cécile și copiii. Dar ei trei știau și abia îndrăzneau să se privească.

Cupele fură umplute. Un platou de pateuri cu melci era dat din mână în mână.

Pentru a se arăta politicos și fără îndoială pentru că era jenat să se afle în mijlocul atâtor necunoscuți, Marc începu să lege o conversație, adresându-i-se lui Gabriel.

— Așadar tu și Rosalie... Sunteți căsătoriți?

— Nu, însă e ca și cum am fi. Cu doi copii, suntem mai mult decât căsătoriți, răspunse Gabriel făcându-i cu ochiul.

— Dar voi? întrebă Marc, întorcându-se spre Tim și Anton.

Ochii lui Anton scăpărară de plăcere.

— Nu. Mi s-a părut mai eficace să-i pun funia de gât lui Tim. Am căzut într-o prăpastie și am devenit handicapat locomotor. Este un plan infailibil.

— Glumește, interveni Gabriel. Are un umor negru îngrozitor. Nu-i da atenție.

Marc încercă să-și mascheze cu dificultate jena.

— Îmi pare rău, nu știam...

— Nu pentru mine trebuie să-ți pară rău, ci pentru dragul și tandrul meu iubit.

Ăsta nu e un cadou, cu siguranță. În afara tulburărilor de erecție, a trebuit să-mi suporte incontinența și să mă șteargă la fund timp de aproape optsprezece luni...

— Anton! strigă Rosalie. Sunt copii la masă!

— Și totuși uită-te la noi... Suntem cuplul anului!

Marc înlemni, nu știa ce să răspundă. Gabriel luă cuvântul pentru a risipi foarte repede stânjeneala:

— Dar tu și Ambre aveți de gând să vă căsătoriți într-o bună zi?

Ambre se crispă, cu degetele pe pahar. Îl auzi pe Marc răspunzând în timp ce o cuprindea cu brațul pe după umeri.

— Da. Într-o bună zi. Bineînțeles.

Ambre simți focul privirii lui Tim asupra ei. Era sigură că citea în ea ca într-o carte, că-i ghicea stânjeneala. Căci nu se punea problema căsătoriei. În orice caz, nu pentru ea. Și avea senzația că nu mai are aer.

— Cum v-ați cunoscut? se interesă Rosalie. Ambre a fost foarte misterioasă.

Marc o strânse și mai tare pe după umeri și zâmbi.

— Ne-am cunoscut la părinții lui Ambre.

— Marc lucra cu fratele meu, interveni Ambre.

— În librăria lui de benzi desenate?

— Da. Erau prieteni de ceva timp și Mathieu l-a invitat la noi acasă într-o duminică.

— Și?

Ambre avea încă gura uscată. Îl lăsă pe Marc să povestească și ceru încă o cupă de șampanie. Din când în când mai prindea câte-o frântură de discuție și auzea râsul lui Rosalie sau vreo întrebare pusă de Gabriel.

— De fapt, ne-am întâlnit luni întregi la părinții ei, fără să îndrăznim să vorbim cu adevărat. Se vedea clar că ne simțeam atrași unul de altul, dar... Mathieu era mereu acolo... Știam că îi place să citească. Până la urmă mi-a venit ideea să-i împrumut o carte de benzi desenate.

Ea încercă să ignore ticul de pe fața lui Tim, care gândea probabil că, în mod sigur, în ceea ce o privește, totul era întotdeauna o poveste legată de cărți.

— A venit să mi-o înapoieze la librărie după două zile. Mi-a zis că o citise pe nerăsuflate. Cred că mințea.

Marc îi zâmbea și ea îi întoarse zâmbetul, crispată încă. Era adevărat, nu citise cartea de benzi desenate. Dar, pe atunci, voise să-i facă plăcere. Vedea bine că îi era greu să-i vorbească. O privea mereu cu un aer înspăimântat și trist, ca și cum credea că nu o să poată ajunge la ea niciodată. Așa că ea pretinsese că fusese entuziasmată, iar el îi mai împrumutase încă trei cărți. Ambre se străduise să le citească. În momentul în care i le dusese înapoi, îi mărturisise că preferă romanele. El o privise cu un aer atât de decepționat, încât ea adăugase: „Nu e grav, putem continua să ne vedem". Și el spusese, plin de speranță: „Adevărat?" Ea observase termosul de cafea pus pe tejghea. „Îți place cafeaua? Am putea să bem o cafea?"

Începând de atunci, căpătaseră obiceul să se întâlnească într-un bistrou. El îi vorbea despre librăria de benzi desenate și

ea, despre magazinul ei de haine. El îi spunea despre teza lui de doctorat și ea, despre noul post de responsabilă.

Se întrebau unul pe altul: „Tu ce-ai făcut săptămâna asta?“ Și invariabil el răspundea că lucrase la teza de doctorat, că stătuse câteva ore la librărie pentru a avea bani să-și plătească chiria, că-și vizitase părinții, că fusese la cinema cu prietenul său, Adrien, iar ea, că muncise mult, că-și petrecuse ziua de odihnă dormind, că făcuse cumpărături cu maică-sa, că ieșise la un pahar cu Cathia sau cu Émilie, colegele de la magazin. Răspunsurile erau mereu aceleași, totuși ei își puneau întrebarea pentru a se asigura că lucrurile nu se abăteau de la cursul lor, că viețile lor își continuau mersul, dar și pentru simpla plăcere de a schimba câteva cuvinte.

Relația lor rămăsese la acel nivel atât de mult timp, încât ea sfârșise prin a se întreba dacă se înșelase. Dacă Marc voia altceva decât o prietenie timidă sau dacă nu cumva era gay. Ca să aibă conștiința împăcată, într-o după-amiază, Ambre anulase una dintre întâlnirile lor

pretinzând că merge la cinema cu un băiat. Data următoare, simțise că Marc era diferit. Nervos, mai insistent cu întrebările. Interesându-se în mod deosebit dacă acel băiat era un coleg sau un prieten vechi. Ea îi spusese că nu era nici una, nici alta și așteptase s-o sărute. El o condusese până în stația de autobuz și, chiar înainte ca ea să urce, se hotărâse în sfârșit.

— M-a făcut gelos pentru a-și atinge scopul! conchise Marc.

Rosalie zâmbi.

— E ceva tipic feminin!

Și Gabriel se prefăcu ofuscat.

Jucându-se distrată cu furculița, Ambre se gândi că era ciudat fiindcă, imediat după acel sărut, relația lor evoluase foarte rapid. Ca și cum, după ce îi câștigase încrederea lui Marc, nu mai era nevoie să-i dovedească nimic. După doar patru luni, el îi propunea să se mute în mica lui garsonieră de student. Locuiseră mult timp acolo, în douăzeci și cinci de metri pătrați. Grație salariului bun al lui Ambre, Marc încetase să mai lucreze la librăria de benzi desenate și în primăvară se

mutaseră într-un apartament mai mare. Lucrurile se petrecuseră în mod firesc, fără probleme.

— Și prin urmare, cu ce te ocupi, Marc? întrebă Gabriel.

— Scriu o teză de doctorat.

— În ce domeniu?

— Istorie, perioada medievală.

— Chiar? Atunci înseamnă că avem câteva centre de interes comune! zise Gabriel. Eu predau istorie-geografie la gimnaziu.

— Uimitor! Am dat și eu examenul de profesor. Dar nu eram sigur că sunt făcut pentru așa ceva…

În timp ce ei își continuau discuția, Rosalie declară că, fără îndoială, venise momentul să pregătească tartinele cu foie-gras dacă voiau să termine masa înainte de slujba de la miezul nopții. Ambre se ridică imediat.

— O să te ajut.

*

În bucătărie, Rosalie părea încântată.

— Lucrurile stau bine, nu?

— Da… deocamdată.

— O să fie bine. Nu-ți mai face griji.

Prăjiră pâinea și tăiară felii subțiri de foie-gras. Sophie sosi alergând, cu două păpuși sub braț.

— O să mâncăm, mami?

— Da, comoara mea. Peste câteva minute.

— Și Moș Crăciun?

— Ți-am mai spus, vine când toată lumea face nani. Hai, du-te să te speli pe mâini, scumpo, o să ne așezăm la masă.

Tim băgă capul pe ușa bucătăriei.

— Aveți nevoie de ajutor?

Ambre se crispă ușor.

— Nu, e în regulă.

Rosalie se întoarse spre el.

— Și acolo, totul e bine?

— Da.

Tim o lăsă pe Sophie să plece, cu păpușile sub braț, apoi adăugă:

— Marc îl întreabă pe Anton despre accident.

Ambre scăpă cuțitul pe blatul de lucru. Rosalie îi puse o mână pe antebraț ca să se calmeze.

— Fir-ar să fie! Îmi pare rău.

— Nu, e OK. Anton nu a fost niciodată așa de agreabil. Răspunde la toate întrebările foarte calm.

— Serios?

Tim dădu din cap.

— Se pare că Marc știe cum să-l ia… Are un mod de a întreba, așa, pur și simplu, fără a se arăta jenat. Cred că asta îi lipsește lui Anton. Oamenii se simt mereu prea jenați în preajma lui.

Tim se postă lângă Ambre, în fața blatului de lucru.

— Mi se pare un tip de treabă.

Rosalie aprobă, lingându-și degetele.

— Asta-i sigur.

Ambre răsucea întruna cuțitul în mână. Alături de ea, Tim părea că așteaptă ceva. Când Rosalie se îndepărtă ca să scoată feliile de pâine din prăjitor, îi șopti:

— Retrag tot ce-am spus despre viața ta lamentabilă cu Marc.

— Ți-ai schimbat părerea despre el fiindcă îi face impresie bună lui Anton?

— Nu… Fiindcă chiar este un tip de treabă. Îmi închipui că nu poți fi nefericită cu el.

— Exact. Poate și pentru că nu m-a văzut niciodată plângând.

— Asta rămâne valabil…

În acel moment Rosalie reveni cu feliile de pâine și le terminară de pregătit în tăcere, apoi se întoarseră în living.

Tim nu se înșela: Marc avea un fel al lui de a se adresa oamenilor. Cu privirea de o sinceritate dezarmantă, cu tonul lipsit de subînțelesuri, era de-a dreptul emoționant. Fără îndoială, de aceea copiii îl plăcuseră încă de la sosire. De aceea Anton îi răspunsese la întrebări fără agresivitate și de aceea Cécile îi răspundea acum fără să se arate jenată, în timp ce Rosalie strânsese antreurile și aducea curcanul. Cécile pe care toți o luau cu binișorul încă de dimineață, pe care încercau s-o menajeze cu orice preț, încât o tratau ca pe un copil. Dar acum, când Marc i se adresa ca unei persoane normale, ea părea bine.

— L-am cunoscut pe soțul meu în liceu, explică ea. Eram în aceeași clasă și am început să ieșim împreună în a douăsprezecea, la optsprezece ani. După aceea, nu ne-am mai văzut vreo patru

ani, apoi am dat din nou peste el într-un bar. Era chitarist. Se zbătea să obțină un job de ani întregi. Cariera lui era pe punctul de a începe, zicea el. În sfârșit, lăsase în urmă greutățile.

Ambianța se destinsese în mod considerabil la masă. Toți o ascultau pe Cécile care, cu câteva ore mai înainte, abia dacă îndrăznea să rostească vreun cuvânt.

— Era un tip ciudat, care voia să trăiască o viață de artist, refuza să privească realitatea în față. Se îndatora, nu obținea decât foarte rar joburi și începuse să fumeze prea mult. Mă considera psihorigidă, insensibilă la artă și la talentul lui, zicea că nu îl înțeleg. Totuși, în secunda următoare, spunea că mă iubește mai mult decât orice pe lume. Era o relație complicată, care mă epuiza și mă copleșea în același timp. Ar fi ajuns să mă epuizeze, să mă termine într-adevăr, dacă n-ar fi plecat. Dar a dispărut fără urmă…

Aceste cuvinte i se adresau lui Marc în special, care tocmai o întrebase fără ocolișuri:

— Te afli aici din cauza soțului tău, nu-i așa?

El nu-i vorbise cu dumneavoastră, așa cum o făceau Rosalie, Ambre, Tim și Anton. Urmaseră câteva secunde de stânjeneală, alungate repede de Cécile:

— Da, așa-i... dar este o poveste lungă.

— Cât timp a dispărut?

— Șase ani. Eram convinsă că încercase să aibă o carieră în altă parte, departe de eșecurile lui. Urmăream articolele din ziare, programul sălilor de concert din toată Franța, trupele care cântau în baruri, rețelele sociale... Eram sigură că avea să reapară.

— Șase ani?

— Șase ani.

Lăsă capul în jos ca și cum o încerca brusc rușinea.

— Nu era o despărțire. Era... La drept vorbind, nu știu ce era. Semăna cu o dispariție misterioasă... Dacă mi-ar fi dat o explicație, dacă mi-ar fi scris un bilet de adio, dacă m-ar fi părăsit pentru alta, dacă mi-ar fi dat papucii, aș fi putut să înțeleg.

Aș fi putut să merg mai departe. Dar seara era acolo, lovea corzile chitarei fluierând și a doua zi nu mai era.

Peste cei așezați la masă se lăsă o liniște apăsătoare pe care numai Marc avu curajul s-o spargă:

— Așadar cea mai mare suferință este aceea de a nu ști?

— Da.

Cécile se transformase brusc. Umerii i se ridicaseră. Nu mai avea privirea stinsă. Era mai puțin transparentă, mai puțin șteasră.

Ambre își ținea mâinile crispate în jurul farfuriei. Simțea privirea lui Tim, pătrunzătoare, ațintită asupra ei. Bănuia ce gândește: și ea dispăruse misterios, fără să lase niciun număr de telefon. Vreme de cinci ani. Totuși povestea ei nu avea nimic asemănător cu drama trăită de Cécile. Se încăpățână să-l ignore. Rosalie părea și ea bântuită de propriile-i amintiri. Îi cam pierise culoarea din obraji. Privirea îi rătăcea departe, dincolo de fereastră. Povestea o ducea înapoi cu

gândul la dispariția ei bruscă, pe când o purta pe Sophie în pântec. La infernul pe care îl trăise Gabriel.

— Ce a făcut în acești șase ani? continuă Marc.

— Nu a vrut niciodată să-mi spună. Când s-a întors, nu mai avea chitara, nu mai cânta. Avea câteva răni pe față, care păreau prost îngrijite. Mi-a zis doar că fusese *să ia aer*.

— Chiar s-a întors așa, pur și simplu? întrebă Rosalie îngrozită.

— A sunat la ușă, și-a lăsat rucsacul în hol și mi-a zis că se duce să facă un duș... așa... De parcă plecase cu o zi înainte.

Tuși, ca și cum se înecase cu un dumicat.

— Ești bine? întrebă Rosalie îngrijorată, întinzându-i un pahar cu apă.

— Da. Sunt bine.

Bău puțină apă și, în tăcerea care urmă, toată lumea înțelese că terminase, că nu va mai avea puterea să revină asupra subiectului.

Sophie, care colora într-un colț al încăperii, se apropie de masă și se cățără pe genunchii lui Rosalie.

— Ce-i ăsta, mami?

— Este curcan cu castane, scumpo. Vrei?

— Numai castane.

— Bine. Atunci, așază-te la masă.

Intervenția fetiței se dovedi binevenită. Cécile se concentră asupra propriei farfurii și nimeni nu mai voi să-i pună întrebări despre soțul ei.

Pe un ton lejer, Gabriel începu să povestească despre venirea lui în Arvieux, în urmă cu cinci ani.

— Ei sunt primii pe care i-am cunoscut, zise el, arătându-i pe Tim și pe Ambre. Se întorceau la cabană și eu stăteam proțăpit în fața ei, întrebându-mă dacă mă aflu în locul potrivit. Ei m-au abordat.

Tim și Ambre încuviințară zâmbind.

— Să știți că m-au luat drept un nebun periculos! Da, ăia doi de colo!

Toată lumea de la masă asculta, amuzată.

— M-am întors a doua zi să vorbesc cu Rosalie și ei au intervenit. Erau gata să cheme poliția!

— Din vina mea, interveni Rosalie. Nu voisem să le spun nimic!

— Am crezut că Tim o să-mi spargă mutra!

Tim ridică din umeri, parcă încercând să spună: *Nu, nici chiar așa…*

— Apoi au dat amândoi peste mine în localul ăla, Monkey Club. Eram deprimat, beam whisky după whisky, vă amintiți?

Ei dădură amândoi din cap. Ambre se străduia să zâmbească. Simțea privirea lui Marc ațintită asupra ei.

Tim interveni:

— Ți-am ținut companie până ne-am îmbătat mangă. Îmi amintesc că, la un moment dat, ai comparat-o pe Rosalie cu o floare sălbatică!

Toată lumea de la masă izbucni în râs. Chiar și Anton râdea din toată inima.

— Asta nu trebuia niciodată să iasă din club!

— Îmi pare rău, bătrâne, era prea tentant.

Rosalie se întoarse spre Marc și Cécile.

— Monkey Club era un loc unde sezonierii ieșeau adesea să se distreze. Eu stăteam cu Sophie, în general. Era vizuina lui Anton. A doua lui casă.

Anton încuviință din cap.

— Da. Aveam masa noastră rezervată. La mezanin.

— De altfel, acolo l-a cunoscut pe Tim, adăugă Rosalie.

— Tot acolo am văzut-o prima dată pe Ambre, adăugă Anton.

Ambre își ținu răsuflarea, sigură că avea să umeze o înțepătură — cum făcea întotdeauna. Dar el tăcu, iar Rosalie continuă:

— Este unul dintre localurile selecte din Arvieux. Eu am frecventat mai mult Sunny. Un bar care închidea devreme. Pe la ora 1. Acolo beam bere miercuri seara.

În mod vizibil, Anton consimțise la o încetare a ostilităților pe durata mesei. Ambre se relaxă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Marc îi trecu o mână prin păr și ea se ghemui la pieptul lui, fără ca măcar să se gândească la asta.

— Greg instaurase această tradiție, adăugă Rosalie. De altfel, știți ceva? El și Hélèna sunt din nou împreună!

După reacția lui Tim și a lui Anton, Ambre înțelese că ea era singura care nu

știa că Hélèna și Greg se despărțiseră la un moment dat. Nici lor nu le scrisese niciodată.

— Serios? Dar parcă ea cunoscuse un neamț cu care trebuia să se căsătorească!

— L-a părăsit cu o lună înainte de căsătorie!

— Nu cred!

— Ba da! Ea și Gregory reluaseră legătura cu câteva săptămâni mai înainte. Și ea se îndrăgostise din nou de el. Frumoasă poveste, nu?

— Mda… Dar… și neamțul?

— Cui îi pasă de neamț, Tim?

Izbucni un hohot de râs general.

Din acel moment, anecdotele se ținură lanț, amintire după amintire. Marc și Cécile puneau întrebări, Tim, Anton, Rosalie, Gabriel și Ambre povesteau pe rând. Timotée adormise în brațele lui Gabriel. Sophie puse capăt discuției lor.

— Mami! Vreau desertul!

Rosalie sări imediat de pe scaun.

— Slujba de Crăciun! Peste zece minute! O s-o ratăm!

Toată lumea se ridică într-o hărmălaie veselă. Gabriel o apucă pe Sophie de mână.

— Vom mânca desertul după, prințeso.

Își luară paltoanele, mănușile, căciulile, fularele. Anton renunță la cârje și consimți să se așeze în scaunul cu rotile, fără să crâcnească. Hotărât lucru, făcea multe eforturi în seara asta. Părea însă obosit. Ca și cum faptul de a-și abandona cinismul făcea să-i cadă masca și îl dezvăluia așa cum era: epuizat, resemnat.

O luară pe drumul spre biserică într-o stranie procesiune. Gabriel în față, cu căruciorul lui Timotée. Apoi Rosalie și Cécile, ținând-o fiecare pe Sophie de mână. Urma Anton în scaunul lui cu rotile, care se poticnea în pavelele străduțelor, împins de Tim. În sfârșit, Ambre și Marc, care îi ținea prizonieră mâna într-a lui.

Era ciudat să-l vezi pe Anton în scaunul cu rotile. De când ajunsese Ambre la Arvieux, se străduise mereu să se

deplaseze singur, în cârje, cu orice preț. În seara asta, ea avea sentimentul că-l vede așa cum devenise. Și nu așa cum îl păstrase în amintirea ei. Înalt, frumos, puternic, teribil de furios. Acum, nu-i mai rămăsese decât furia.

Cling-cling-cling făcea scaunul cu rotile pe caldarâm.

Și Ambre își aminti atunci de grupul de prieteni pe care ea și Tim îi avuseseră în sudul Franței. Niște sezonieri pe care el îi cunoscuse în cursul verilor precedente. Aveau toți între douăzeci și treizeci de ani. Printre ei era și Emma. Cu fața plină de pistrui, cu părul blond foarte subțire, foarte drept, Emma nu avea nicio limită, niciodată. Nicio jenă. Spunea ce gândea. Spontană, profund onestă. Prima dată când Ambre îi văzuse pe toți, Emma îi spusese pe neașteptate:

— Așadar e adevărat… chiar ești fată.

Ceilalți se uitaseră urât la ea, însă Emma ridicase din umeri.

— Ce, și voi credeați că ne păcălește… că o să vină cu Anton.

După o tăcere destul de jenantă, Tim răspunsese fără să se supere:

— Nu, e adevărat. Nu v-am mințit.

La care Emma răspunsese cu eternul ei zâmbet malițios:

— În orice caz, ea este într-adevăr așa cum ne-ai spus.

Ambre nu îndrăznise să ceară precizări în legătură cu ce anume le povestise Tim despre ea. O apreciase pe Emma aproape imediat. Era stângace, prea însuflețită, cu totul unică. Izbucnea adesea în râs, pe neașteptate. Te surprindea la început. Apoi ajungeai s-o imiți, căci râsul Emmei era molipsitor.

Într-o seară se întâlniseră cu toții într-o piață, în centrul orașului Frontignan, cu baxuri de bere proastă și un tip înfumurat care cânta la chitară.

— Este ca o extensie a sculei lui, zicea Emma. O arată tuturor celor care îi trec pe sub fereastră. „Este frumoasă, nu? Vrei s-o vezi mai de-aproape? Vrei s-o atingi?“

În seara aceea, merseseră pe străduțele pustii și furaseră un cărucior de supermarket. Roțile făceau exact același zgomot metalic precum scaunul cu rotile al lui Anton astă-seară pe caldarâmul din

Arvieux. *Cling-cling-cling*. Emma se urcase în cărucior și insistase ca Ambre să i se alăture.

— Haide, călugărițo!

Așa îi spunea, fiindcă susținea că Ambre are un aer de mironosiță — „O să-ți dea împărtășanie fără spovedanie!“ Se treziseră amândouă în căruciorul împins de un tip din grup, la fel de beat precum ceilalți, și Emma zisese:

— Pfff, e incredibil cum te privește!

— Cine? întrebase Ambre.

— Tim! Idioato!

— Cum mă privește?

Emma ridicase ochii spre cer, exasperată.

— Cu ochii iubiiiirii! răspunsese ea înainte de a izbucni într-un hohot de râs.

Ambre râsese și ea, întorcând privirea.

— Ești tâmpită!

— Nu, e-adevărat! exclamase Emma.

După câteva secunde, în timp ce roțile căruciorului continuau să zdrăngănească în jurul lor, Ambre pusese întrebarea care o rodea:

— Prima dată când m-ai văzut, ai zis că sunt exact așa cum a spus Tim... Ce-a spus?

Emma zâmbi cu un aer misterios.

— Că ești varianta lui... feminină.

Exact ceea ce Tim îi mărturisise deja lui Anton cu câteva luni mai înainte, când erau încă prieteni toți trei în Arvieux. Emma adăugase:

— Și a avut dreptate.

— Cum ai știut asta dintr-o singură privire?

— Am știut... atâta tot.

Se făcuse din nou liniște. Grupul se oprise pe un petic de iarbă, unde se prăvăliseră toți. Ambre și Emma nu se mișcaseră din cărucior.

— Înseamnă că ți-ai găsit sufletul-pereche, nu? reluase Emma, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

Ambre clătinase din cap.

— Tu crezi în genul ăsta de prostii?

— Bineînțeles! Și mă gândeam că și tu crezi, călugărițo!

Ambre dăduse ochii peste cap fără să răspundă.

— Oricum, o să afli destul de curând.

— Ce anume?

— Dacă este într-adevăr sufletul tău pereche.

— Schimbă placa, Emma!

— Nimic nu poate despărți două suflete-pereche. Ele înfruntă orice și se regăsesc întotdeauna, vei vedea.

Cling-cling-cling. Scaunul cu rotile se poticni într-o piatră pe care un copil o aruncase cu bucurie în mijlocul străduței.

Anton era sufletul-pereche al lui Tim. Pe atunci, Ambre nu o știa. Dar azi, acum, că îi vedea pe străduțele din Arvieux, Tim împingând scaunul cu rotile al lui Anton, privind drept înainte, ca și cum nu se îndoise niciodată de acest lucru, era sigură.

— Ești bine, iubito?

Marc. Marc și ochii lui a căror culoare nu reușise s-o determine niciodată. Ceva între căprui și verde, cu mici striuri negre.

— Da, sunt bine.

Îi zâmbi, dar el o privea în continuare cu neliniște.

— Ești gânditoare.

— Oh... E din cauza amintirilor despre care s-a vorbit la masă. M-au făcut să mă întorc în timp.

El îi strânse mâna într-a lui. Ochii ei rămâneau ațintiți înainte, la Sophie, care sărea de pe o pavelă pe alta. Dar simțea privirea lui Marc asupra ei.

— S-ar zice că ați petrecut clipe frumoase împreună.

— Da... Foarte frumoase... Ce este? De ce te uiți așa la mine?

— Nimic... Doar că tocmai de aceea mă surprinde că nu ai păstrat legătura cu ei.

O ușoară iritare se simți în vocea ei când îi răspunse:

— Ți-am zis... distanța, serviciul... Așa e viața.

— În privința celorlalți, înțeleg... dar Anton...

Ea se opri brusc.

— Ce-i cu Anton? întrebă cu voce sugrumată, întorcându-se spre el și dându-i drumul la mână.

Verzi. În seara asta, ochii lui Marc erau verzi, strălucitori, acuzatori, pironiți asupra ei.

— Mi-a zis că a avut un accident la doar o lună după sfârșitul sezonului de iarnă.

Ea înghiți în sec. Își reluă mersul încet, cu detașare.

— Da. Așa este.

— Și nu l-ai vizitat niciodată?

Nodul care i se pusese în gât crescu.

— Nu.

Nu adăugă nimic. Nu avea ce să adauge. Își zise că n-ar fi trebuit niciodată să-l cheme pe Marc aici. *Niciodată.*

— A stat în centrul de recuperare doi ani. Nu l-ai sunat niciodată?

— În definitiv, ce-i cu interogatoriul ăsta?

Marc îi luă mâna într-a lui și îi zise cu blândețe:

— Încerc doar să înțeleg, iubito.

— Ce să înțelegi? Am pierdut legătura, atâta tot!

— Dar de ce te enervezi?

Ambre se forță să respire încet. Avea să strice totul dacă mai continua așa. Avea să distrugă totul. Adoptă un ton mai calm:

— Nu puteam... Nu-ți pot explica de ce, dar... adevărul este că nu puteam.

Marc o apucă cu brațul pe după umeri și o strânse la pieptul lui. Simțind-o cum tremură ușor, se înșelă total în privința naturii emoției ei și îi murmură în păr:

— Înțeleg că era greu pentru tine, iubito. Înțeleg că n-ai vrut să-ți vezi prietenul în această stare. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te indispun cu asta.

Ea rămase tăcută. Avea iar senzația de greață.

Piața din fața bisericii era înțesată de lume. Turiști, locuitori. Cele mai multe familii erau îngrămădite în fața ușilor grele de lemn.

Gabriel și Tim ridicară scaunul cu rotile. Tim intră în biserică fără pic de ezitare. Lupta lui împotriva Bisericii se terminase. Renunțase pentru Anton. Și din cauza morții mamei lui, fără îndoială. Îl instalară pe Anton la capătul unui rând de bănci, alături de Tim. Rosalie o luă pe Sophie pe genunchi, iar Gabriel pe Timotée. Cécile se așeză lângă Ambre și Marc, cu mâinile împreunate, cu umerii încovoiați.

Se auziră câțiva oameni tușind, câțiva dregându-și vocea. Ușile se închiseră și

preotul înaintă spre centrul bisericii. Ambre se îndreptă de spate, încercând să vadă altarul pe deasupra capetelor. Ca și în urmă cu cinci ani, fusese reconstituită o scenă a nașterii Domnului cu persoane reale și copiii jucau rolul magilor, al lui Iosif și al Mariei. Dar anul acesta, nu mai era un prunc adevărat în coșul de răchită, ci doar o păpușă din plastic.

Pașii preotului răsunară în liniștea așternută, în timp ce toată mulțimea se ridica. Sophie șușoti:

— Mami, privește, Maxence joacă în scena nașterii!

Rosalie o făcu să tacă.

Când preotul ajunse la altar, toată adunarea se așeză din nou pe scaune și, cu coada ochiului, Ambre îl văzu pe Tim ascunzându-și fața în fularul gros, ca și cum în felul acesta nu ar fi fost cu adevărat acolo. Ea își întoarse rapid privirea când ochii li se întâlniră pentru scurt timp.

— Frați și surori, cu bucurie vă primesc în această seară în frumoasa noastră biserică pentru a celebra nașterea lui Iisus Hristos, Domnul Nostru.

Cécile își împreunase mâinile pe genunchi. Marc își îndreptase spatele. Anton se uita drept înainte cu o privire strălucitoare. Rosalie o strângea pe Sophie în brațe.

Tim își ținea mâinile în buzunare. Era Crăciunul, dar el purta un hanorac și claia lui de păr era tot nepieptănată.

Marc puse o mână pe genunchiul lui Ambre și îl strânse. Ea îl observă cu coada ochiului. Stătea concentrat la copiii din scena nașterii Domnului, la predica preotului, cu fruntea ușor încrețită. Îi cunoștea chipul foarte bine. L-ar fi putut recunoaște în întuneric doar trecându-și mâna peste obrajii lui, peste bărbie, prin păr. Avea trăsături regulate, pomeți bine conturați și ochi cu gene lungi. Părul brun era fin, ușor buclat. Era moale și i se simțea mereu mirosul. Deși majoritatea oamenilor îl considerau un bărbat frumos, Ambre nu știuse imediat cum să-l califice. După o vreme, înțelesese că era într-adevăr frumos, dar de o frumusețe rece, fără un farmec deosebit. Îi lipsea ceva din adâncul ochilor pentru a-i îmblânzi trăsăturile.

Ea tresări ușor. Își lăsase privirea să rătăcească prin mulțime, fără să se gândească, și tocmai îi zărise pe Michel și pe Sylvie, care încercau să fotografieze discret un băiețel blond ce purta costumul lui Melchior. Fiul lor, Maxence. Michel îmbătrânise mult. Avea părul grizonant la tâmple. Un început de chelie în frunte. Sylvie se schimbase mai puțin, chiar dacă fața i se scofâlcise și buzele erau mărginite de riduri mărunte.

Urmărindu-i privirea, Marc îi șopti la ureche:

— Îi cunoști?

— Sunt foștii mei patroni.

Tăcură, căci preotul se întorsese către copii și o fetiță înaintă spre altar. În clipa următoare, ea începu un cântec, reluat în cor de ceilalți.

Ambre simți capul lui Tim întorcându-se spre ea și îi aruncă o privire discretă, fără să-și miște gâtul. Era aproape neclintit și el, dar, cu o mișcare imperceptibilă din bărbie, arătă înspre ușa din lemn a bisericii, ca pentru a spune: *Ne cărăm?* Schiță un zâmbet la care ea îi răspunse. În clipa următoare, își

aținti privirea din nou asupra copiilor din cor și Ambre îl imită, păstrând încă pe buze acel strop de zâmbet.

Mulțimea se îmbulzea spre ieșirea din biserică, iar Marc o împingea pe Ambre înainte, cu mâinile amândouă pe umerii ei, când auziră:

— Ia te uită! V-ați reunit cu toții!

Sylvie și Michel, ținându-l de mână pe micuțul Maxence, își croiau drum în direcția lor.

— Hei, Michel, Sylvie! strigă Gabriel. Ce mai faceți?

Intrară pe un rând gol pentru a-i lăsa pe oameni să treacă și a permite micii familii să ajungă la ei. Se îmbrățișară călduros. Sylvie o strânse pe Ambre în brațe.

— Măi să fie! Nu te-am mai văzut pe-aici de ani!

Îi dădu drumul din îmbrățișare și Ambre îi zise:

— Ți-l prezint pe Marc, iubitul meu.

— Bună seara, Marc. Eu sunt Sylvie. Încântată.

— Ambre aici! exclamă Michel în spatele ei. E un miracol! Uite-l pe fiul meu! Nu l-ai văzut niciodată, nu-i așa?

Ambre se lăsă pe vine pentru a-l saluta pe micuțul Maxence. Era un băiețel cu obraji dolofani și cu nasul cârn, ai cărui ochi se închideau de somn.

— Ce faceți toți aici de Crăciun? continuă Michel după ce ea îi dăduse băiețelului un pupic pe obraz. Ați organizat o reîntâlnire?

— Da, oarecum, răspunse Rosalie. Din cauza lui Gabriel am tras o sperietură zdravănă!

— Ce-a mai făcut?

— O să vă povestesc, evită Gabriel întrebarea ca să nu o pună pe Cécile în încurcătură.

Sylvie se apropie de Ambre.

— Așadar, frumoaso, ce-ai făcut în tot acest timp? Am fost dezamăgiți că n-ai mai venit la noi... și Andréa la fel. Credea că o să te revadă în sezonul următor. Și noi la fel.

— Oh... eu... maică-mea s-a zbătut să-mi găsească de lucru în Lyon...

— Tot într-un restaurant?

— Nu. La un magazin de haine. Trebuie să mărturisesc că am lucrat mult în ultimii ani, dar este un job grozav.

— Până când stați? Ați putea veni să mâncați la noi cu toții... săptămâna asta ar fi bine, nu?

Ambre, care se întorsese spre Marc, răspunse:

— Plecăm mâine. Din păcate.

— Da... păcat... Și voi, băieți? îi întrebă Sylvie pe Anton și pe Tim. Mai rămâneți aici?

Ambre nu auzi răspunsul, fiindcă fură împinși de mulțime și Michel anunță că surorile lui Sylvie ieșiseră deja din biserică și probabil că îi așteptau.

Își luară la revedere cu căldură, urându-și Crăciun fericit.

— Mă bucur că te-am văzut! zise Sylvie, strângând cu putere mâna lui Ambre. Dacă nu ai timp să treci pe la cabană înainte de a te întoarce la Lyon, dă-mi un telefon! Mi-ar face plăcere!

— Promit!

Se grăbiră spre ieșire, în timp ce Sophie se smiorcăia, nerăbdătoare:

— Acum se dau, mami? Acum se dau cadourile?

Marc se aplecă în părul lui Ambre, gâdilându-i urechea.

— S-ar părea că ești o veritabilă surpriză de Crăciun aici.

Ea vru să-i răspundă ceva, dar el îi dădu un sărut pe buze, reducând-o la tăcere.

Pe drumul de întoarcere, se dovediră zgomotos de veseli. Sophie voia să vină Moș Crăciun, voia desertul și cadourile. Timotée repeta tot ce spunea sora lui mai mare, cu vocea lui subțirică de broscoi. Departe în față, Gabriel împingea scaunul cu rotile al lui Anton. Ambre nu auzea ce își spuneau, dar vorbeau tare și râdeau mult. Tim și Rosalie erau cu copiii, încercând fără succes să le canalizeze energia debordantă. Cécile mergea mai încet în spate, zâmbind ușor. Cât despre Marc, el părea fericit. O lua pe Ambre de mână, apoi îi dădea drumul pentru a admira cabanele luminoase din împrejurimi, munții cufundați în întuneric, străduțele înzăpezite, repetând:

— Este într-adevăr grozav!

Când ajunseră în apropierea blocului, declară:

— Mă bucur că am venit, iubito. A fost o idee bună să petrecem Crăciunul aici, amândoi.

Ea îi dădu dreptate. Până la urmă, era un lucru bun că Marc se afla printre ei.

În apartament, fiecare își reluă locul la masă. Ambre îl găsi pe Marc în plină discuție cu Tim. Era ciudat să-i vadă împreună, ca și cum constituiau două părți distincte din viața ei care n-aveau ce să caute una lângă alta, care n-ar fi trebuit niciodată să se întâlnească. Se apropie discret. Discutau despre Lyon.

— Am fost o singură dată... într-un weekend, zise Tim.

— Ți-a plăcut?

— Da. A fost un weekend foarte reușit.

Ambre se crispă, dar el nu mai adăugă nimic.

— De unde ești originar? întrebă Marc.

— Din Tours.

— Ah. Aveam un unchi acolo.

Tim își ținea gura. Anton tăcea, țintuit în fotoliul lui. Secretul era bine păstrat și Ambre ieși din living ușurată pentru a se duce s-o ajute pe Rosalie.

Platoul cu brânzeturi fu servit cu o sticlă de vin roșu. Cécile, epuizată, se scuză de o mie de ori și se ridică pentru a merge la culcare. Sosi imediat și desertul, căci copiii erau și ei cât pe ce să adoarmă la masă. Toată lumea aprecie rulada cu ciocolată a lui Marc. Rosalie aduse prăjiturile pe care le făcuseră cu toții după-amiază, *canelés*[5], *tuiles*[6], o ruladă cu portocale, plus un platou cu fructe.

Ambianța era plăcută, se vorbea despre orice. Despre muncă, despre vacanță, despre costul vieții în Arvieux, în Amiens, în Lyon... Gabriel îi făcu să râdă pe toți imitându-și elevele. Mâncară și băură excesiv, astfel că, atunci când îi trimiseră pe copii la culcare, până și adulții căzeau din picioare de oboseală și se retraseră în camerele lor fără a se lăsa rugați.

Camera era cufundată în întuneric. Pe hol, ultima lumină tocmai se stinsese. Marc își întinsese brațul pentru ca Ambre să poată dormi cu capul lângă gâtul lui.

Lipită de el, îi simțea mirosul părului. Își lăsă mâna să alunece în joacă de-a lungul brațului său și se gândi că până la urmă totul fusese bine.

Alături de ei, o mișcare în patul lui Sophie le semnală că fetița nu dormea. Vocea lui Sophie se auzi, înăbușită de un căscat:

— Ambre?

— Da, Sophinette?

— Marc este iubitul tău, nu?

Ea zâmbi în întuneric și îl simți și pe Marc zâmbind.

— Da, el este. Îți place?

— Da, dar…

Sophie își lăsă propoziția neterminată.

— Dar ce, Sophinette?

Fetița se zvârcoli în pat.

— Dar atunci… unde era nașu'?

Lui Ambre i se strânse stomacul. Presimțea că se aventurau pe un drum periculos. Marc murmură lângă ea:

— Cine este nașul?

— Anton.

Și i se adresă lui Sophie, în defensivă:

— Este târziu, Sophinette, pentru a pune întrebări. Trebuie să dormim.

— Unde era nașu' când Tim era iubitul tău? ripostă rapid Sophie cu vocea ei subțirică.

— Nu, Sophinette. Tim este iubitul nașului. Iubitul meu este Marc. Ți-am explicat ieri, îți amintești?

— Da.

În tăcerea care urmă, Ambre nu îndrăznea nici măcar să respire, rugându-se ca Sophie să tacă și să adoarmă.

— Dar ieri, reluă vocea subțirică, ieri ai zis că înainte Tim era iubitul tău. Și că ai fost tristă după aceea, pentru că Tim s-a întors cu nașu' și tu ai suferit. Și n-ai mai venit să-i vezi pe mami și tati.

Atmosfera din cameră devenise brusc apăsătoare. În întuneric, încremenit, Marc nu zicea nimic, însă o observa. Ambre îi simțea ochii ațintiți asupra ei, la pândă.

— Nu, Sophinette. Probabil că te-ai înșelat. Tim iubește domnii, după cum bine știi.

— Dar ieri tu ai zis... insistă Sophie, sigură pe ea.

— Nu.

— Mincinoaso! exclamă fetița revoltată.

Ambre murea de rușine. Marc aștepta, analizându-i cea mai mică inflexiune din voce care putea s-o trădeze.

— Sophinette, probabil că ai confundat...

— Nu! Ești o mincinoasă! Nașu' a zis că e adevărat! Dar că tu ai mințit. Pentru că... pentru că...

Sentimentul de nedreptate o împiedica să-și recapete suflul.

— Pentru că tu erai adevărata iubită a lui Tim. El a zis că tu erai. Că nu era fals. Și că tu și marele Tim ați fost într-o casă. O casă la mare. Dar după aia, nașu' a căzut în groapă și după aia... și după aia el a fost foarte bolnav, într-un spital. Îl dureau picioarele. Și Tim a plecat din casa de la mare ca să aibă grijă de el. Nașu' mi-a zis! Tu ești o mincinoasă!

Ambre deschise și închise gura de mai multe ori, căutând o ieșire. Dar nu mai era nimic de zis. Marc înțelesese. Își retrăsese brațul de sub capul ei și se îndepărtase de ea.

— Unde era nașu'... când tu și Tim erați în casa de la mare?

Tăcere mormântală. Trecură câteva secunde.

— Ambre?

Vocea lui Marc era ciudat de gravă și de îndepărtată.

— Ce?

— Sophie așteaptă un răspuns.

Ea încercă să-și calmeze respirația. Stomacul o durea îngrozitor. Tot corpul îi înțepenise.

— El… ezită ea.

Nu mai avea niciun rost să mintă. Lui Marc, cuvintele lui Sophie tocmai îi răspunseseră singure la toate întrebările pe care le pusese în cursul serii: „Nu mi-ai vorbit niciodată despre prietenii tăi… Rosalie și Gabriel. Erau prieteni buni? Tocmai de aceea mă surprinde că nu ai păstrat legătura cu ei… În privința celorlalți, înțeleg… dar Anton… Nu l-ai vizitat niciodată? A stat în centrul de recuperare doi ani. Nu l-ai sunat niciodată?“

Cu prețul unui mare efort, Ambre reuși să îngaime:

— El era… era la munte… schia.

— Ah… zise Sophie. Și a căzut în groapă?

— Da… A căzut în groapă.

Se așternu din nou tăcerea. Sophie căscă și se întoarse în pat. Acum, că obținuse răspuns la întrebarea ei, probabil că avea să adoarmă.

Dar nu și Ambre. Iar Marc, cu atât mai puțin. Erau crispați, nemișcați, fiecare în câte o parte a saltelei. Ea simțea cum i se strânge pieptul și avea senzația că se sufocă.

— Ambre, putem merge să discutăm câteva minute în bucătărie? șopti Marc.

Vocea lui era de un calm exemplar. Ea nu putu decât să accepte.

El se ridică și deschise ușa. Lumina inundă holul și Ambre îl urmă, închizând ușa după ea, cu picioarele tremurându-i, palidă.

Nu rostiră niciun cuvânt până când nu ajunseră în bucătărie, până când Marc nu luă loc la masa plină de resturi de mâncare.

Purta un tricou și pantaloni de jogging pe post de pijama. Îmbrăcată doar cu cămașa de noapte, ea se simțea goală în fața lui.

I se adresă cu o voce fermă și clară:

— O să termini cu minciunile acum?

— Nu am… nu este…

Avea gâtul uscat.

— Încetează să mă iei drept un idiot. Toată lumea era la curent…

— Marc…

Vocea îi era rugătoare, slabă, plângăreață.

— Ce e cu povestea asta? Tu și Tim?

— Nu e nimic.

— Ați avut o relație.

— O relație… Este mult spus. Eram tineri.

El o țintuia cu privirea, nu era deloc ușor de păcălit. Ea era prea lividă pentru a simula detașarea.

— Mai înainte, Anton a zis că a pus funia de gâtul lui Tim. Înainte de accident, tu și Tim erați împreună?

— Este o poveste veche…

— Dar ei… avuseseră deja o relație. Ei se cunoscuseră aici cu mult înaintea ta…

Marc verifica toate informațiile auzite în timpul serii, făcea legătura.

— I-ai furat iubitul în iarna petrecută la Arvieux?

— Nu. Nu, nu-i așa…

— Ba da, așa este. Ai plecat cu iubitul lui. V-ați instalat la mare. Dar Anton a avut un accident și Tim s-a întors la el. Te-a părăsit pentru Anton. De aceea n-ai catadicsit niciodată să-l vizitezi la spital.

Tăcerea ei era o mărturisire.

— Și astăzi, după cinci ani, încă nu ți-ai revenit...

— Nu-i adevărat!

— Privește-mă în ochi dacă-i așa!

Ea clătină din cap ca un copil încăpățânat. Refuza să-l privească în ochi. În loc de asta, îngăimă:

— Este o poveste veche...

— Dacă era atât de veche, dacă nu conta, atunci mi-ai fi vorbit despre ea! Nu te-ai fi înverșunat să mi-o ascunzi. Chiar în seara asta te-am întrebat și tu ai mințit!

Tăcerea se lăsă și mai grea, învăluindu-i cu totul. Marc începu să umble încolo și-ncoace ca un leu în cușcă. Ambre abia mai respira.

— Cum ai putut să mă inviți aici, fără să-mi fi spus niciodată nimic despre povestea asta? Mi-ai ascuns o parte din viața ta. Toți cei prezenți la masă știau! Toți! În afară de mine! M-ai așezat aici, ca

pe o biată marionetă idioată și te-ai uitat la mine cum discut liniștit cu fostul tău iubit. Ați făcut o listă de subiecte care trebuiau evitate? Aveați nume de cod? V-a amuzat chestia asta?

— Încetează, Marc, spui numai tâmpenii.

— Și eu.... și eu care mă bucuram să te revăd... să-ți cunosc prietenii... să aflu un pic mai multe despre tine... N-ai făcut decât să minți. De când ai pus piciorul aici, la fiecare convorbire telefonică ai mințit și ai continuat s-o faci toată seara.

— Este o poveste veche! Toată lumea a uitat-o!

— Serios?

— Da!

— Și tu?

— Eu ce?

— Ai uitat-o și tu?

— Evident!

— Ți-a luat cinci ani ca să poți da ochii cu ei și îmi spui că ai uitat-o?

Ambre se străduí să-i susțină privirea. Vorbeau în șoaptă, dar ea avea impresia că urlau.

— Am dat ochii cu ei, sunt aici. Cu tine. Asta e dovada că am uitat, nu?

— Nu. Este doar dovada că a trebuit ca Gabriel să dispară ca să ai curajul să dai ochii cu ei.

— Marc…

El încetă să se mai învârtă de colo-colo și se proțăpi în fața ei. O măsură cu o privire pe care nu o mai avusese niciodată și care o îngheță.

— Nu te mai recunosc. Cum de am putut să mă înșel în asemenea hal în privința ta?

— Încetează!

Ea încercă să-l apuce de o mână, dar el o respinse ușor. Cu dezgust.

— O să mă întorc acasă în seara asta.

— Încetează, doar nu o să pleci acum…

— Te voi scuza în fața părinților mei. Nu se vor supăra pe tine că ratezi masa de Crăciun.

— Ce spui? Te… te întorci fără mine?

— Cred că este mai bine să rămâi aici câteva zile…

— Marc, ascultă, înțeleg că a fost umilitor, dar…

— Nu mai știu cine ești. Nu mai știu nici măcar dacă trebuie să te cred când vorbești. Am nevoie de aer o vreme... Am nevoie să văd lucrurile mai clar.

Erau verzi ochii lui, în mod categoric verzi. Nicidecum căprui. Striațiile negre erau cele care dădeau această impresie. Și când te gândești că-i luase doi ani ca să-și dea seama...

Marc dispăru pe hol. Ea rămase încremenită în bucătărie, în cămașa ei de noapte caraghioasă.

Mai târziu, după ce fumase trei, patru, cinci țigări pentru a încerca zadarnic să se calmeze — găsise un pachet al lui Anton pe masa din bucătărie —, Ambre se forță să bea un pahar cu apă și deschise larg fereastra, pentru a alunga mirosul de tutun. Apoi auzi niște pași înăbușiți pe hol și zgomotul ușii de la intrare care se deschidea. Nu se mișcă. Nu se gândi nici măcar să se ducă după el. Ușa se închise și ea rămase acolo, privind cu ochii uscați golul din viața ei.

---

[5] Miniprăjituri coapte în forme speciale, din aluat ca de clătite, aromat puternic cu esență de rom.

[6] Fursecuri foarte subțiri și crocante.

7

— Mami, uite! Și Timotée are un cadou mare! Ce este?

— Nu știu. Deschide-l, comoara mea.

— Mami! Nu reușesc să-l deschid singură!

— Așteaptă câteva secunde, comoara mea.

Rosalie coborî vocea:

— Cum așa, a plecat?

Sophie trezise toată casa cu strigăte de bucurie: Moș Crăciun venise! Tim și Anton abia avuseseră timp să se scoale de pe canapeaua extensibilă, că podeaua livingului era deja plină de ambalaje de cadouri.

Postată în ușa livingului, Ambre îi răspunse discret lui Rosalie:

— Am avut... am avut o mică explicație.

— Despre ce?

— El... să zicem că nu știa multe lucruri despre... Arvieux și despre voi toți.

Rosalie clătină din cap ajutând-o pe Sophie să rupă un ambalaj recalcitrant.

— Bine... dar cum a descoperit aceste... lucruri?

Anton și Tim se apropiară, intrigați de șușotelile lor.

— Marc nu este aici? întrebă Tim.

Incapabilă să deschidă gura, Ambre îi evită privirea. Alături de ea, o văzu pe Rosalie gesticulând nu prea discret pentru a le semnala băieților că Marc plecase, dar că nu trebuiau să vorbească despre asta. Anton nu putea fi pus la socoteală. Pentru el, armistițiul de Crăciun se terminase în mod vizibil, căci un zâmbet larg de satisfacție îi inundă fața, urmat rapid de un rânjet. Un oribil rânjet sarcastic. Apoi începu să aplaude cu niște gesturi lente, de parcă erau redate cu încetinitorul. *Clap-clap-clap.*

În fața bradului, copiii și Gabriel se întoarseră nedumeriți. Anton îi privi pe toți jubilând.

— Hei! Ce este, prieteni? Aplaud sfârșitul actului 3! Plecarea iubitului numărul doi, Marc, care a descoperit secretul!

— Anton! urlă Gabriel.

Ambre își impuse să nu intervină. Simțea că-i clocotește sângele în vine, dar

nu trebuia să-și iasă din fire: Anton de-abia aștepta asta. Continuă să stea dreaptă lângă ușa livingului, cu mâna pe clanță.

— Ce? Nu mai am dreptul să aplaud un spectacol de calitate? Nici să mă bucur de nenorocirea altora?

— Anton! repetă Gabriel cu voce și mai puternică.

Anton își lăsă cârjele, care căzură pe podea cu un zgomot metalic, făcând pe toată lumea să tresară. Apoi își ridică mâinile și le puse pe cap cu un zâmbet larg.

— N-am făcut-o eu. M-aș fi bucurat să am această plăcere, dar sunteți martori cu toții: am fost cuminte toată seara. N-aveți decât să vă uitați urât la mine toți... însă știți foarte bine că nu a fost vina mea! Știți că s-a întâmplat din cauza privirilor insistente pe care Tim i le-a aruncat lui Ambre...

— TICĂLOSULE!

Nimeni nu se așteptase ca Ambre să explodeze. Până atunci, părea că se resemnase să păstreze tăcerea, cu fălcile încleștate, dar acum țipa fără reținere:

— Tu ești de vină! Ai făcut-o dinadins! Să nu te mai aud că-i spui că este vina lui!

— Ambre…

— Este în întregime vina TA! Te-ai folosit de Sophie! Știai că nu-și va ține gura!

Rosalie încercă să intervină:

— Ambre… despre ce vorbești?

— I-ai povestit totul și știai că va spune și altcuiva. Ai mizat pe asta! Pe faptul că va vorbi în fața lui Marc!

— Ești complet nebună, biata de tine!

— Nu! Din contră, este foarte clar! Bravo!

Începu și ea să aplaude la rândul ei, cu fața schimonosită de furie. Toată lumea o privea fără să înțeleagă. Timotée se ascunsese în spatele lui Gabriel.

— A fost o mișcare ingenioasă! Nici nu mă așteptam la mai puțin de la tine! Asta îți permitea să fii în afara oricărei bănuieli, nu?

— Ești sărită de pe fix? Eu… n-aveam de unde să știu că Sophie o să vorbească!

— Bineînțeles că știai, din moment ce Sophie vorbise deja cu tine! Îți repetase cuvintele mele! Ai înțeles că era un mijloc excelent ca mesajul tău să ajungă la Marc.

— Nu m-am folosit niciodată de Sophie! N-aș face niciodată așa ceva! E doar un copil!

— Ești în stare de orice!

— Copiii vorbesc, atâta tot! Ar trebui să știi! Ei nu pot păstra secretele! Așa stau lucrurile. Nu poți da vina decât pe tine!

Sophie asculta fără să înțeleagă, încruntată de îngrijorare. Rosalie o luă în brațe și încercă să intervină din nou:

— Ce s-a întâmplat? Sophie a povestit ceva ce nu trebuia?

Văzând-o pe fetiță pe punctul de a plânge, Ambre se calmă instantaneu și, stăpânindu-și furia, zise:

— Nu, nu-i nimic. A fost un accident.

Rosalie o țintui pe fiica ei cu o privire aspră.

— Scumpa mea, ai divulgat un secret? Știi că nu e frumos...

— Nu, e în regulă, interveni Ambre. Nici măcar nu era un secret. Nu era un secret fiindcă toată lumea îl știa deja.

Îi adresă lui Sophie un zâmbet care se voia liniștitor. Și în tăcerea din living, Anton zise:

— Toată lumea în afară de Marc.

Ambre se întoarse și îi trase o palmă de toată frumusețea.

— De ce l-a lovit pe nașu'?

— Scumpo, întoarce-te la cadourile tale și deschide-le.

— Mami, de ce l-a lovit…

— A fost o glumă!

Anton rămăsese nemișcat, cu fălcile încleștate, încercând să salveze aparențele în fața tuturor. Tim încă ezita între indignare și uluire. Gabriel încerca disperat să reorienteze atenția copiilor spre cadouri.

— Uite, micuțule Tim, o mașină!

Sophie nu-și putea lua ochii de la Ambre și Anton.

— Cadourile tale, scumpo! insistă Rosalie. Privește, Timotée a deschis unul nou!

Fetița consimți să se ducă lângă brad, fără a înceta totuși să le arunce priviri intrigate.

— Și, zise Anton sardonic, te simți mai bine acum?

Foarte bine. Visam la asta de când am ajuns aici. Ea se chinui să înghită în sec.

— Ai căutat-o cu lumânarea…

— Ai fi greșit să te simți jenată… Nu este interzis să lovești un handicapat, din câte știu… nici totalmente laș.

Ambre coborî vocea ca să nu o audă copiii:

— Ești un ticălos. Iar ticăloșii merită palme.

El vru să răspundă ceva, dar se stăpâni. Lângă brad, Sophie scotea strigăte de bucurie descoperindu-și păpușa. Făcuseră și-așa destule pagube.

Ambre se văzu nevoită să evite livingul tot restul dimineții. Să-i evite pe Tim, pe Anton și pe copii, care o priveau cu spaimă acum. În câteva ore, pierduse complet încrederea lui Sophie. Devenise mai întâi o mincinoasă, apoi cea care îi lovea nașul și țipa. Cât despre Timotée, el alerga să se ascundă în spatele lui Gabriel sau al lui Anton imediat ce o vedea apropiindu-se.

Ea se refugie în bucătărie, unde se ocupă de spălatul vaselor, apoi de pregătirea mesei de Crăciun. Cécile era acolo, într-un colț, încercând să fie cât mai discretă. Și ea preferase să se izoleze. Pentru a nu avea impresia că-i deranjează

pe toți din familie. Prezența ei nu o contraria pe Ambre. Dimpotrivă. Îi dădea sentimentul că mai avea o aliată aici.

Tocmai băgau melcii la cuptor, când Ambre se decise să vorbească:

— Îmi pare rău pentru tine… ești blocată aici cu nebuna de serviciu.

Cécile zâmbi și declară cu aceeași voce sigură ca în ajun, când Marc îi punea întrebări:

— Mi-ar plăcea mult să am aplombul tău.

Ambre se uită la ea sceptică.

— Aplombul meu? Ce aplomb?

— Să fii capabilă să pălmuiești un bărbat… eu doar visez la așa ceva.

— Nu este un bărbat. E doar un handicapat.

Ambre credea că remarca ei acerbă o să-i smulgă o grimasă lui Cécile, dar nu așa se întâmplă.

— Exact despre asta vorbesc!

— Despre ce?

— Despre replica ta promptă.

— Nu este aplomb. Sunt îngrozitor de rea. Atâta tot.

Cécile clătină din cap.

— Nu... Tu nu te lași călcată în picioare, atâta tot.

— Cu riscul de a te dezamăgi... să știi că pălmuiesc rareori oamenii. A fost un caz... excepțional.

Cécile se așeză la masă din bucătărie cu un geamăt ușor. Probabil că o dureau picioarele. Ambre se gândi că probabil erau pline de vânătăi, ca și fața.

— Nu contează, reluă Cécile punându-și palmele pe masă. Tu nu te lași intimidată.

Ambre ridică din umeri, nu prea convinsă.

— Zău așa... i-am speriat pe copii și a fost cât pe ce să stric Crăciunul tuturor.

Cécile îi ignoră observația.

— Cât ai? Cu zece ani mai puțin decât mine?

— Nu știu... Ești de vârsta lui Gabriel?

— Mai mult sau mai puțin.

— Atunci da, mai mult sau mai puțin.

— Ei bine, am impresia că eu sunt cea care are cu zece ani mai puțin decât tine.

— Asta pentru că treci printr-o pasă proastă.

Cécile o privea cu un aer sceptic. Era adevărat că părea mai tânără. Cu umerii

încovoiați, picioarele încrucișate și mâinile crispate, semăna cu o fetiță temătoare.

— E din cauza acelui bărbat, declară Ambre pe un ton abrupt.

Cécile o privi surprinsă.

— Te-a distrus. Dar îți vei reveni. Și într-o bună zi vei pălmui un handicapat.

Cécile zâmbi, de data asta sincer.

— Însă nu voi avea niciodată replica ta promptă.

— O vei avea. Când te vei simți mai bine.

— Tu ai fost întotdeauna așa?

— Cum? Sarcastică?

— Nu! Optimistă.

Dacă ai ști… într-o zi am vrut să mor.

— Nu întotdeauna. Întreab-o pe Rosalie. Când am cunoscut-o, eram la pământ.

— Serios?

Cécile nu îndrăzni să întrebe mai mult. Ambre preciză din proprie inițiativă:

— Nu mă bătea… dar era căsătorit. Cu doi copii.

— Oh!

— Aveam douăzeci de ani.

Schiță un gest care însemna: *E o poveste veche*.

— Cum ai ieșit la liman?

— Am ajuns aici și i-am cunoscut pe Tim și pe Rosalie.

— Și?

— Și trebuie să lași oamenii să te ajute.

— Ce vrei să spui?

— Poate fi tentant să respingi pe toată lumea într-un asemenea moment. Dar nu este o idee bună.

— Ah.

Nu era sigură că Cécile înțelesese ce voise să spună, însă nu intenționa s-o plictisească acum cu discursul lui Rosalie despre *ceilalți*.

— Ce o să faci după sărbători? întrebă ea în schimb.

Chipul lui Cécile se posomorî.

— Nu știu…

— Ai familie la Nisa, nu?

Cécile clătină din cap.

— Ah… așa credeam.

— Da… da, am, dar… nu, nu cred că mă voi duce la ei.

— Nu vrei să-i vezi?

— Nu chiar… Nu acum.

Ambre înțelegea foarte bine.

— Mda, zise ea. Uneori, e mai ușor cu niște necunoscuți.

Cécile dădu din cap.

Se așternu din nou tăcerea pentru câteva clipe. Ambre reluă pregătirea mesei. Scoase salata verde din frigider și se așeză la masă, lângă Cécile, pentru a alege frunzele.

— Unde vei merge?

Cécile nu reuși să răspundă. Rămase acolo, încremenită, cu umerii lăsați, cu privirea în gol.

— În orice caz, nu te întoarce acolo. Trebuie să pleci. Îți face bine să pleci.

— Nu știu.

— Ba da. Vei vedea.

Ambre îi zâmbi cu blândețe, sperând astfel să-i înseninеze fața obosită și plină de vânătăi.

— Știi ceva? Dacă Marc nu mă iartă, voi putea să plec cu tine. Vom merge la soare. În Sud. Ce zici?

Cécile își recăpătă zâmbetul, se îndreptă ușor de spate. Recâștigase deja câțiva ani.

— Te va ierta, zise ea brusc.

— De unde știi?
— Se vede. Nu poate să trăiască fără tine.

Era o afirmație clară, categorică, puțin cam brutală. Ambre încremeni cu o frunză de salată în mână. Și Cécile îi dădu lovitura de grație:
— Însă tu, da.

Dacă treceai cu vederea prezența lui Anton și telefoanele repetate date lui Marc, rămase fără răspuns, masa de Crăciun se dovedi a fi destul de plăcută. Cei mici uitaseră altercația de dimineață și nu mai vorbeau decât despre noile lor jucării. Gabriel, Rosalie și Tim făceau tot posibilul pentru a menține o atmosferă calmă și plăcută. Masa se termină cu un joc de mimă pentru a-i face plăcerea lui Sophie, apoi toți se prăbușiră în fotoliile din living cu o ceașcă de ceai aburind în mână.
— Vești de la Marc? întrebă Rosalie, cu voce joasă.

Ambre clătină din cap.
— Este la familia lui.
— L-ai sunat?
— De șase ori.
— I-ai lăsat mesaje?

Și ce să-i spun? „Ai dreptate, nu mă cunoști. N-am mai fost niciodată așa de fericită după despărțirea de el?“

— Nu.

— Poate că ar trebui…

— N-am avut niciodată mare talent la vorbit. N-aș ști ce să-i spun.

— Atunci, scrie-i.

Ea ridică din umeri. Ghemuită lângă brad, Sophie îi dădea păpușii ei să sugă.

— Poți rămâne aici cât vrei, reluă Rosalie cu voce joasă.

— Plec mâine.

Rosalie păru decepționată.

— Ne vedem atât de rar…

— Voi mai veni.

— Vezi să nu!

O clipă se lăsă tăcerea. Un pic mai departe, Anton și Gabriel vorbeau și ei în șoaptă. Cécile ațipise cu capul pe brațul fotoliului.

— Și Marc? Dacă te întorci, traiul zilnic cu el va fi furtunos.

— Fără îndoială mai puțin furtunos decât cu Anton.

— Mai lasă-ți răgaz câteva zile.

Rosalie o implora din privire, dar Ambre nu cedă.

— M-am uitat la trenuri, Rosalie. Voi pleca mâine înainte de prânz.

Rosalie își înghiți dezamăgirea.

— Bine.

Nu-și mai spuseră niciun cuvânt până la ora de îmbăiere a copiilor. Se uitară la Sophie cum își îngrijea păpușa și o pieptăna minute în șir, cu o răbdare infinită.

Mai târziu, când copiii ieșiră din baie, Ambre se duse în camera lui Sophie pentru a-și face valiza. Avea gesturi lente, dezordonate. Rătăci de mai multe ori trusa cosmetică, apoi cămașa de noapte. Ascultă liniștea din cameră, sperând să audă în orice moment soneria telefonului și să vadă afișându-se pe ecran numele lui Marc.

Se gândi la prima noapte pe care o petrecuse cu el. În urmă cu doi ani. Se întâmpla într-o garsonieră studențească. Desfăcuseră o sticlă de vin roșu și ciuguliseră niște măsline. Ea nu le mâncase decât pe cele verzi, lăsându-le pe cele negre pe fundul bolului. La un

moment dat, se prăbușiseră pe canapeaua lui Marc care ținea loc de pat și de birou când el lucra la teza de doctorat. Era prima oară când o atingea un bărbat după întoarcerea de la Frontignan. Trei ani. Fusese ceva cu adevărat devastator. Apoi continuase să tremure, să gâfâie, gândindu-se că Marc putea s-o distrugă în orice moment.

După aceea, nu mai simțise niciodată o emoție atât de puternică și înțelesese că se cam ambalase. Dar îi rămăsese întipărită în minte amintirea arzătoare a mâinilor lui Marc pe pielea ei. A febrei care o copleșise.

— Ce faci?

Sophie se proțăpise în fața ei, înfofolită într-un halat de culoarea mărului verde, cu părul ud.

— Îmi fac valiza.

— Când pleci?

— Mâine-dimineață.

— La tine acasă?

— Da, la mine acasă. La Lyon.

Sophie își încrucișă brațele micuțe la piept. Avea o figură dezamăgită.

— Asta înseamnă că o să ratezi spectacolul meu.

— Ce?

— Cântecele.

În nebunia ultimelor ore, Ambre uitase complet de spectacolul corului lui Sophie.

— Când este, Sophinette?

— Mâine. Nu-ți amintești?

În fața tăcerii lui Ambre, Sophie afișă aceeași figură abătută ca și mama ei, mai devreme în fotoliu. Semăna mult cu ea. Ambre o observase când se jucase cu păpușile, avea chiar aceeași răbdare, aceeași blândețe ca Rosalie.

— OK, zise ea așezându-se pe patul fetiței. Știi ceva? O să mai stau puțin... Voi pleca poimâine.

Sophie o privi cu atenție, continuând să-și țină brațele încrucișate la piept.

— Este adevărat sau minți?

— Nu! Este adevărat, Sophinette.

— Azi-noapte ai mințit.

Ochii lui Sophie erau gravi și pătrunzători.

— Da, am mințit.

— De ce?

Ea scoase un oftat ușor.

— Ca să nu-l fac pe Marc să sufere.

— De ce?

— Pentru că...

Era complicat să-i explici așa ceva unui copil. Dar Sophie aștepta și ea știa că asta era ocazia să-i recâștige încrederea. Acum ori niciodată.

— Pentru că... pentru că, știi, adulții nu sunt foarte amuzanți... Au secrete. Multe secrete. Și... când ai un iubit, trebuie să-i spui secretele tale.

— De ce?

— Pentru a-i arăta că îl iubești mult.

— E ca și cum i-ai împrumuta jucăriile?

Ambre zâmbi. Sophie se cocoțase pe pat, lângă ea.

— Da, să-i spui secretele tale e ca și cum i-ai împrumuta jucăriile. Iar eu nu i-am împrumutat jucăriile mele lui Marc. Nu i-am povestit secretul meu... despre marele Tim... despre casa de la mare... Așa că azi-noapte am mințit ca să nu-l fac pe Marc să sufere... Ar fi fost foarte dezamăgit să afle că aveam secrete față de el... nu crezi?

Nu putea să-și dea seama cât înțelegea Sophie din ceea ce ea încerca să-i explice.

Totul era prea complex pentru o fetiță de cinci ani și jumătate. Dar Sophie era vioaie și inteligentă.

— De ce nu i-ai spus secretul tău despre marele Tim?

Ambre păstră tăcerea câteva secunde, nefiind nici ea sigură că știe răspunsul.

— Pentru că.... pentru că era o amintire tristă... Ți-am zis că am suferit mult, mai ții minte?

— Da.

— Așa că era mai bine să nu mai vorbesc despre acest lucru. Să-l uit.

Fetița dădu din cap. Începuse să-și molfăie pandantivul în formă de trandafir. Câteva minute, rămase gânditoare, balansându-și picioarele în gol.

— Dar atunci... reluă ea, cine era adevăratul iubit al lui Tim? De-adevăratelea, nu care se prefăcea...

Ambre nu-și putu reține un zâmbet.

— Era Anton, Sophinette.

— Dar nașu' a zis că tu erai.

— Atunci, n-ai decât să-l întrebi pe Tim.

Sophie se încruntă, molfăindu-și trandafirul mai stăruitor decât oricând.

— Tim nu vrea să spună.

— Ah, da? L-ai întrebat?

Fetița dădu aprobator din cap.

— A zis că a fost demult.

— Are dreptate.

— Că a fost demult și că nu trebuie să mai vorbim despre asta.

— Este adevărat. Și sunt sigură că există o grămadă de secrete mai interesante.

Sophie o privi sceptică și dădu drumul pandantivului.

— Eu nu am secrete, zise ea.

— Nu? Ești sigură?

— Da!

Ambre începu s-o gâdile sub bărbie. Fetița se trase înapoi râzând.

— Ești sigură? Nu ai un iubit, de exemplu?

— Nu!

— Uită-te în ochii mei!

— Nu! Ajutor! MAMI!

Sophie începu să se târască pe pat pentru a scăpa de gâdilăturile lui Ambre.

— Ești prizonieră, Sophinette!

Fata râdea în hohote, scoțând țipete ascuțite.

— Sophie! Las-o pe Ambre să-și facă bagajele! strigă Rosalie din baie.

Sophie răspunse, urlând cât o ținea gura:

— Nu mai pleacă, mami! Rămâne pentru spectacolul meu!

— OK... Marc, eu sunt... După cum probabil ai văzut, am încercat să te sun aproape din oră în oră... Eu...

Își răsuci în jurul încheieturii brățara din aur decorată cu clopoței mici, rotunzi. Un cadou pe care i-l făcuse Marc de ziua ei, cu un an înainte.

— Sună-mă... Eu... voiam să mă întorc mâine-dimineață, dar Sophie are spectacol cu corul mâine-seară și ține neapărat să fiu prezentă... Așadar mă voi întoarce poimâine, însă sună-mă, te rog...

Vru să mai adauge ceva, apoi renunță și închise. Telefonul căzu cu un zgomot surd pe masa din bucătărie unde se retrăsese. Copiii erau în pat. Cécile se dusese și ea la culcare. Părea epuizată în permanență. Tot apartamentul era tăcut.

Câteva clipe, rămase așezată la masa goală, învârtind între degete micuții clopoței aurii. Ea ceruse acea bijuterie. Marc voise să știe ce i-ar plăcea să-i cumpere de ziua ei și ea spusese

„o brățară“, pentru că nu mai purta nimic la mână de mult și se gândea că venise momentul ca Marc să-și capete în sfârșit locul acolo, la încheietura ei.

Înainte de a pleca din Frontignan, își desprinsese brățara de argint cu fulgul de zăpadă, pe care i-o făcuseră cadou prietenii ei din Arvieux, și o pusese în buzunar zicându-și că o s-o arunce. Apoi lucrurile se precipitaseră: trecuse pe la barul unde lucra și își dăduse demisia.

Dintre toți colegii, nu anunțase pe nimeni de plecarea ei, în afară de Emma. Se dusese la ea acasă și sunase la interfon. Era deja noapte. Trebuia să prindă ultimul tren. Cel de la ora 22:30. Emma îi spusese să urce, dar Ambre îi răspunsese că nu putea cu valiza ei mare.

— Ce valiză? Ce se întâmplă?

Emma coborâse cele trei etaje și se năpustise pe trotuar, făcând ochii mari.

— Unde pleci?

Trecuse o săptămână de când Tim plecase la Paris, în grabă, fără să anunțe pe nimeni. Ambre păstrase secretul până atunci.

— Anton a avut un accident. Este destul de grav. Este în spital.

— Ce?

Pistruii se vedeau clar pe fața Emmei în lumina lampadarului stradal.

— A căzut la schi. Este paralizat. L-a sunat pe Tim.

— Ce? Dar… când?

— Lunea trecută. Tim s-a dus la el imediat. Și nu s-a mai întors.

Își înghițise mândria și lacrimile pe care le simțea gata s-o podidească.

— N-o să se mai întoarcă, Emma. Am renunțat la apartament. Am rezolvat totul cu agenția. Am predat cheile. Nu le-am spus nimic celorlalți. Am venit doar să-mi iau rămas-bun de la tine. O să le spui tu?

— Ambre, așteaptă…

— Am tren peste treizeci de minute.

Emma se străduise să rămână calmă, dar se trezise țipând la ea:

— Nu poți să faci așa ceva, Ambre! El… nu poți să pleci așa. Nu poți să-l părăsești!

Ambre ridicase tonul și repetase cu o voce mai dură:

— Nu se mai întoarce.

— Ce tot spui?

— Uite, îți las adresa mea de mail. Ne vom scrie, OK?

— L-ai sunat? Sună-l măcar!

Emma se bâlbâia, gesticula. Ambre, în schimb, era de un calm surprinzător.

— O să fie bine, Emma. Este cu Anton. El...

Își stăpânise lacrimile care amenințau să se reverse, respirând adânc pentru a nu ceda.

— A făcut alegerea bună. O să fie OK pentru el.

— De ce nu-l suni?

— Pentru că nu folosește la nimic. Nu avem nevoie întotdeauna să vorbim pentru a ne înțelege, nu?

— Ambre...

Își șterse o lacrimă care începuse să curgă pe obraz. O făcuse foarte repede, cu dosul mâinii, pentru ca Emma să n-o vadă.

— Hai... o să pierd trenul dacă mai stau. Uite adresa mea de mail.

Emma luase bucățica de hârtie pe care Ambre i-o întindea, prea uluită ca să mai

reacționeze. Nu se mișcase când Ambre o strânsese în brațe. O sărutase pe fiecare obraz.

— Îmbrățișează-i pe ceilalți din partea mea!

Emma dăduse din cap, tăcută, apoi bolborosise:

— Dar... călugărițo...

Ambre se prefăcuse că n-o auzise și se îndepărtase foarte repede, târându-și valiza după ea.

La gară, voise să-și arunce brățara cu fulgul de nea într-un coș de gunoi din hol, dar nu putuse să se hotărască. O pusese într-un buzunar zicându-și că o va arunca mai târziu. Apoi o rătăcise în decursul anilor, fără îndoială cu ocazia uneia dintre mutări: de la părinți în garsoniera ei, din garsoniera ei în cea a lui Marc, apoi de la Marc în noua lor casă.

Genul acesta de lucruri ar fi trebuit să-i povestesc lui Marc?

Se auziră câteva bătăi în ușă. Tresări violent.

— Da?

Se aștepta să se trezească față în față cu Rosalie, dar în deschizătura ușii apăru capul lui Tim.

— Îmi cer scuze dacă te deranjez.

— Nu, e OK. Eu… încercam să dau un telefon.

El rămase câteva secunde în picioare, în fața mesei. Nu se hotăra nici să ia loc, nici să vorbească.

— Vrei să mergem să bem un pahar? întrebă el într-un târziu.

Ea îl privi, uluită.

— Poftim? De ce?

— Ca să-ți mai schimbi gândurile. E o chestie pe care i-o propui unui prieten care tocmai a fost părăsit, nu?

— Hei! N-am fost părăsită! replică ea sec.

— Ești sigură?

— Da… el n-a zis că…

Încercă să-și amintească ultimele cuvinte pe care le rostise Marc în bucătărie, cu o seară în urmă, cu o oarecare panică — „Am nevoie de aer pentru o vreme“ — și îngăimă:

— Nu, el n-a zis… a zis că are nevoie de puțin timp, dar nu e… nu, nu cred.

Se întrerupse văzând expresia ironică de pe fața lui Tim.

— Nu, n-am fost părăsită! rosti cu vehemență.

— Asta-i o veste bună.

O tachina. Era atât de surprinzător, încât ea rămase preț de câteva secunde fără grai.

— Bine, zise Ambre în cele din urmă cu o oarecare bruschețe, unde vrei să bem paharul ăla?

— Nu știu... În Monkey Club?

— Și Anton?

— A plecat.

— Cum adică a plecat?

— Cu Gabriel. S-au dus să facă o plimbare. Și-a luat cârjele și pachetul de țigări.

Ea înghiți în sec, simțindu-și gâtul un pic uscat.

— Și Rosalie?

— E aproape adormită în fața televizorului... Ea mi-a sugerat să te scot la un pahar.

În mod evident, nu mai avea scăpare, ceea ce nu-i displăcea cu totul.

— Bine... repetă ea. Atunci merg.

— Ascunde-ți bucuria! Să știi că fac asta ca să te ajut... Personal, nu mă încântă că trebuie să-mi petrec seara întinzându-ți batiste și bătându-te încurajator pe spate.

— Îți par deprimată?

— O să vedem după două pahare...

— N-am să plâng! N-am niciun motiv! Nu am fost părăsită!

— Așa crezi tu!

— Gura!

— Bine, bine.

— Așadar ce s-a întâmplat?

Stăteau la bar, cu două shoturi de vodcă în față.

Ambre sugerase să meargă la Monkey Club pe jos, dar Tim insistase să ia mașina.

— O lăsăm acolo dacă bem prea mult, zisese el.

— Mira-m-aș. Un pahar și ne întoarcem.

— Cum să nu! Odată ce vei începe să plângi, n-o să mai vrei să te oprești din băut...

Ca de obicei, clubul era înțesat de tineri care se agitau pe ringul de dans, barul era luat cu asalt și mezaninul gemea de lume.

— Ce s-a întâmplat? repetă Ambre. Ei bine... am uitat că cei mici nu sunt în stare să-și țină gura... asta s-a întâmplat.

Tim se strâmbă simțind alcoolul pur alunecându-i pe gât.

— Chiar ești sigură de asta?

— De ce anume?

— Că numai Sophie este de vină pentru tot?

Ea își goli paharul dintr-o înghițitură.

— Nu. Ai dreptate, răspunse în silă.

Tim ridică dintr-o sprânceană, abținându-se să râdă.

— Am dreptate?

— Da. Este vina mea.

— Detaliază.

— Mai comandă un rând!

— Credeam că n-ai de gând să bei decât un pa...

— Comandă!

Tim chemă chelnerul.

— Așa... te ascult, zise el după ce fură serviți din nou.

— Nu mai e nimic de spus... Este vina mea... Nu-i povestisem nimic...

Tim așteptă câteva secunde înainte de a replica:

— Ți-am zis eu că nu te cunoaște!

Ea preferă să se comporte ca și cum n-ar fi auzit nimic. Își lăsă privirea să rătăcească pe deasupra mulțimii, bându-și paharul cu înghițituri mici. Se simțea dintr-odată bătrână în mijlocul mulțimii de sezonieri și de turiști.

— Deci nu este vina lui Anton?

Ambre luă o înghițitură de vodcă, însă se înecă și începu să tușească violent.

— Ești bine? o întrebă Tim.

Dar ea nu-i aruncă decât o privire furioasă.

— Îl aperi mereu.

— Nu. Nu mereu... De exemplu, palma de mai devreme, cred că a meritat-o pe deplin.

— Mă bucur să te aud spunând asta! Deci nu ești supărat pe mine fiindcă ți-am maltratat prea mult protejatul?

— Nu e protejatul meu.

— Bineînțeles că este. Nu poate să facă un pas fără să-l urmărești cu privirea.

El își puse paharul pe bar un pic cam brutal.

— Nu ai cum să știi ce e între noi.

În mod evident, Ambre îl ofensase. Și se gândi că Tim nu greșea, că ea habar n-avea ce înduraseră ei. Ea însăși se încăpățânase să-l protejeze pe Marc, să-l țină departe de toate astea, ferit de secretele ei. Asta făceai când iubeai pe cineva. Îl protejai.

— Îmi pare rău, zise ea. A fost aiurea să-ți spun asta.

— Total aiurea.

Preț de o clipă, niciunul nu mai vorbi. Într-un târziu, Tim întrebă:

— Ați mai avut asemenea certuri?

— Cu Marc? Nu!

— Niciodată?

— Nu... nu ne certăm niciodată. Marc este mai degrabă... el nu este așa.

— Așa cum?

— Nu știu... Face mereu în așa fel încât totul să fie bine. Nu mă contrazice niciodată. Este blând. Totul este simplu cu el...

— OK.

Se așternu din nou liniștea între ei.

— Și în pat?

— Tim!

El începu să râdă și ea îl imită.

— Ești imposibil!
— Ce? Suntem din nou prieteni, nu?
— Încă nu!
— Ah, nu? Atunci ce suntem?

Ea se gândi câteva secunde, plimbându-și privirea de la un chip la altul.

— Suntem vechi cunoștințe.
— Tocmai. Între vechi cunoștințe, nu e rău să vorbești despre sex.

În loc de răspuns, Ambre ridică brațul pentru a-l chema pe chelner.

— Altul? făcu Tim surprins.
— Dacă trebuie să-ți suport întrebările jenante, este mai bine să beau.

Câteva secunde mai târziu, goliseră deja al treilea shot și Ambre începea să se simtă ușor desprinsă de realitate. Plutind pe deasupra mulțimii.

— În pat este în regulă, zise ea cu voce cleioasă, pe jumătate prăbușită pe bar, cu capul sprijinit în palmă.
— Ei bine, asta ar trebui să fie o bucurie, comentă ironic Tim.
— De ce spui asta?
— Sună de parcă ești pe punctul de a-ți pune ștreangul de gât.

— Fiindcă sunt un pic tristă. Și mi-am uitat telefonul în apartament. Dacă mă sună cumva, nu voi putea să răspund.

— Ah! Am ajuns aici!

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Unde am ajuns?

— În momentul în care începi să plângi dându-ți seama că l-ai pierdut pe bărbatul vieții tale.

Ea scutură din cap fără prea mare convingere.

— Nu l-am pierdut.

— Știu de ce reacționezi așa. De ce refuzi să accepți realitatea.

— Serios? De ce, mă rog?

— Pentru că ți-ai închipuit întotdeauna că, dacă se va sfârși, tu îl vei părăsi. Nu invers.

Nu greșea, își zise ea, dar nu asta era problema, fiindcă Marc nu o părăsise.

— Poimâine voi fi la Lyon și el va fi uitat deja totul. Vei vedea.

— Atunci de ce ești tristă?

O privea prea insistent. Însă și cu prea multă blândețe.

— Eu... pentru că...

Clătină din cap agasată.

— Și de ce ai vrea să plâng? Ce-i cu obsesia asta?

Tim își pusese și el cotul pe bar, continuând s-o privească stăruitor, cu capul în căușul palmei, ușor aplecat. Ei nu-i plăcea asta, fiindcă îi venea să se cuibărească lângă el.

— Știi că așa m-am îndrăgostit de tine? zise el deodată.

Ea se ridică brusc, temându-se că n-a înțeles. Temându-se teribil că a înțeles.

— Ce?

Tim strigă mai tare pentru a acoperi muzica și vocile:

— Când te-am văzut plângând, m-am îndrăgostit de tine.

O țintuia cu privirea, cu capul înclinat într-o parte. Ea simți cum i se înmoaie picioarele. Se agăță de bar.

— Nu mai plâng... De ani întregi.

Se jucă preț de câteva secunde cu paharul gol, plimbându-și degetele pe conturul lui pentru a nu fi nevoită să-l privească pe Tim în ochi.

— Păcat, zise el.

Ea ridică din umeri.

— Nici tu nu mai glumești aproape deloc. Și asta e păcat.

El ridică imediat capul cu un aer ofensat.

— Ba da, mai glumesc!

— Nu. În tot cazul, niciodată în prezența lui Anton.

— Nu are nicio legătură cu asta... Că e prezent sau nu...

Ea băuse prea mult și era încântată că o făcuse. Altfel n-ar fi îndrăznit să se aventureze pe acest teren.

— Când ești cu el, ești aproape mort. Dar când nu e în preajma ta, te transformi.

— Spui prostii.

— Deloc. Reîncepi să zâmbești. Glumești. Îți recapeți privirea dinainte.

— Privirea mea dinainte?

— Da, privirea ta.

Eu de privirea ta m-am îndrăgostit.

— Îți distruge viața în asemenea hal? reluă ea fără menajamente.

— Ambre! Nu-ți permit!

— Ce? Nici nu îndrăznești să respiri când este el de față!

— Nu-i adevărat!

— Nu îndrăznești niciodată să-l trimiți la plimbare!

— Din cauza ta este el atât de rău!

— *Ce?*

— Exact!

Ridicaseră tonul, dar nu era din cauza muzicii. Ea nu mai era prăbușită pe bar. Se ținea dreaptă pe picioare.

— Credeam că este îngrozitor cu toată lumea!

— Dar este și mai rău în prezența ta!

— Zău? Și pot să știu de ce?

— O știi foarte bine! Din aceleași motive care l-au făcut pe Marc să plece!

Ea încasă lovitura fără să crâcnească. Știa de ce o detestă Anton. Și de ce dispăruse Marc.

— Bun, zise ea. Nu o să ne certăm.

— Nu… Nu în toate zilele.

Se întoarseră cu fața la bar și câteva clipe se uitară la barman cum umblă încoace și încolo.

— Anton nu-mi distruge viața, declară Tim după un moment.

— Dacă spui tu…

Tim se strâmbă. Se răsuci spre ea.

— Nu o să fie posibil…

— Ce?

— Dacă redevenim prieteni, trebuie să-mi apreciezi partenerul. Nu va fi posibil altfel.

Ea ridică din umeri.

— Mă voi preface.

— Nu te pricepi deloc să minți.

— Fac și eu ce pot.

El începu să râdă și ea nu se putu abține să nu-l imite. Un chicotit care se transformă într-un râs sincer, unul dintre acele râsete care fac să te doară burta, dar îți încălzesc inima.

— Cred că sunt mai dotat decât tine pentru genul ăsta de lucruri, reluă Tim după ce se potoli.

— Pentru ce?

— Pentru a mă preface că-ți apreciez iubitul.

Ambre se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu-l apreciezi pe Marc? Dar… toată lumea îl adoră…

Tim ridică din umeri.

— Poate tocmai de-aia…

— Ce vrei să spui?

— Îl găsesc... nu știu... *plictisitor*. Prea perfect. Nu are niciun defect. Este drăguț. Este prezentabil... E o chestie enervantă!

— Ai tupeu! Ieri-seară ai zis că este un tip de treabă!

— Dar chiar este un tip de treabă. Un tip grozav. Corect și... *normal*.

— Și atunci?

— Ție nu ți-au plăcut niciodată tipii normali. Și nici relațiile normale.

— Poate că m-am schimbat.

Tim o măsură câteva secunde fără a putea renunța la aerul lui sceptic.

Tocmai atunci fură împinși de un grup de tineri care dădeau din coate pentru a ajunge la bar. Preț de câteva clipe, se treziră despărțiți. Când Tim reuși să revină lângă ea, Ambre îi strigă pentru a acoperi muzica:

— Ce voiai să zici mai exact prin „Ție nu-ți plac tipii normali“? Presupui că nu-l iubesc pe Marc?

— N-are nicio importanță din moment ce spui că te-ai schimbat.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Bine... de acord... Da, asta presupun.

— Ei bine, te înșeli! Îl iubesc enorm!

Pe fața lui Tim înflori un zâmbet.

— Cuvântul „enorm“ a fost prea mult… tocmai mi-ai dat dreptate.

Ambre crezu că o să-i tragă o palmă. Apoi se strădui să-și păstreze calmul, strânse pumnii, își ținu respirația, privi în altă parte.

— Închidem capitolul „iubit“? întrebă Tim conciliant.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Chiar suntem obligați să fim din nou prieteni?

— Nu. Dar mi-ar plăcea… Mi-a fost dor de tine.

Ea tăcu, stânjenită. Toată furia i se risipise.

— Bine, uite ce îți propun, reluă Tim. Redevenim prieteni, dar nu vorbim despre sex și nu mai vorbim nici despre iubiții noștri. De acord?

— De acord.

— Eu mă voi preface că te cred când o să spui că îl iubești pe Marc și tu…

— Și eu mă voi purta ca și cum tu ai fi fericit cu Anton.

— OK, perfect.

El îi întinse mâna.

— Ne-am înțeles?

— Da… Ne-am înțeles.

Îi strânse mâna. Primul contact cu el după atâția ani. Surprinse un tic nervos pe fața lui. Și el era tulburat. Ambre vru să-și retragă mâna repede. Și să-și întoarcă privirea. Dar el i-o reținu într-a lui. Prea mult timp.

Mulțimea se înghesuia în jurul lor, era un du-te-vino între bar și ringul de dans. Ei rămâneau nemișcați, față în față, fără să-și dea drumul la mâini.

Ambre își drese vocea pentru a risipi stânjeneala. Marc păru să înțeleagă situația și își retrase mâna. Se terminase.

— Mai luăm un ultim pahar și ne întoarcem? întrebă el cu un aer cât se poate de detașat.

— OK.

Ea încercă să-și recompună o expresie indiferentă, să-și potolească bătăile inimii, dar palma lui Tim îi lăsase un soi de arsură pe piele. Îi era imposibil să ignore senzația. Parcă Tim i-ar mai fi ținut mâna într-a lui. O senzație asemănătoare cu durerile-fantomă, după o amputare. Știi că membrul nu mai este

acolo și totuși încă îi simți prezența dureroasă. Pare atât de real, încât riști să-ți pierzi mințile.

Portierele mașinii se trântiră. După vacarmul discotecii, liniștea din parcare și din habitaclul mașinii îți dădea amețeli.

— Ești sigur că poți să conduci? întrebă Ambre.

Ei îi era greață, atât fiindcă băuse prea mult, cât și din cauza discuției.

— Nu-ți face griji.

Tim porni motorul. Ea se agăță de portieră, căci simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

— În cel mai rău caz, ne vom opri într-un copac sau într-o prăpastie…

— Taci! Știu să conduc.

— Și Marc va fi obligat să mă ierte… și să rămână cu mine pentru totdeauna ca să-mi împingă scaunul cu rotile.

Izbucni într-un râs sinistru. Tim nu râdea. Ea se agăță și mai strâns, uitându-se fix la drum, căci greața se intensifica.

— Ești beată, constată el.

— Nu.

Dar după câțiva metri, trebui să-i ceară să oprească. De-abia avu timp să deschidă

portiera și să se aplece în afară. Între două icneli, simți că Tim o ținea de cap și îi dădea părul laoparte. Apoi îl auzi ieșind din mașină și îl văzu deodată proțăpit în fața ei.

— Ești bine?

— Nu prea.

El îi întinse o batistă de hârtie.

— Poftim, măcar nu le-am luat degeaba.

Ea nu avu puterea să zâmbească. Așteptă, aplecată, ca valul de greață să treacă. Își murdărise pantofii și partea de jos a pantalonilor. Se întrebă ce-ar gândi Marc dacă ar vedea-o într-o asemenea stare…

— Jalnic, zise Tim. Dar măcar seamănă deja mai mult cu o seară postdespărțire.

Ea nu avu nici putere, nici timp să-i răspundă. O cuprinse din nou o greață violentă și el făcu un salt înapoi pentru a-și cruța blugii și baschetții.

— Jalnic, repetă el.

Îi întinse o altă batistă.

— Ai terminat acum?

— Nu știu.

Ambre ridică ușor capul, prudentă, întâlni privirea lui Tim, pe jumătate supărată, pe jumătate întristată și începu să râdă nervos.

— Ce? Ce este?

— Și eu, care nu voiam să mă vezi vomitând. Îți amintești?

Văzu un zâmbet răsărind pe fața lui Tim.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, s-a rezolvat.

— Da… Vezi, nu era nevoie să mă lași să-mi petrec toată noaptea lângă ușa de la baie.

Izbucniră în râs la amintirea acelei nopți din Frontignan, din urmă cu mai bine de patru ani. Într-o vineri seara, se hotărâseră să mănânce la restaurant fiindcă era ziua de naștere a lui Tim. Aleseseră un birt pentru turiști, de unde aveau vedere spre plajă și unde puteau mânca un platou de scoici la zece euro, cu cartofi prăjiți pe săturate. Seara fusese minunată… până se întorseseră în apartament, unde Ambre fusese cuprinsă de niște grețuri puternice. Închisă în baie, îl auzea pe Tim bătând la ușă.

— Te simți mai bine?

Și ea răspundea că nu, între două reprize de vomitat. Nu se mai termina. Când se ridica pentru a-și da cu apă pe față, o reapucau grețurile.

— Deschide! repeta Tim.

Și ea răspundea cu voce cavernoasă:

— Nu. N-am terminat.

— Dar lasă-mă să intru. O să te țin de mână.

— Mai bine crăp! Nu vreau să mă vezi așa!

Tim așteptase aproape o jumătate de oră, întrebând-o regulat dacă se simte bine. La un moment dat, ea nu-i mai răspunse, iar el, lovind cu pumnul în ușă, strigase înnebunit: „Ce faci? Ambre, ești bine?“ Într-un târziu, îi ajunsese la urechi un murmur:

— Îmi pare rău… am adormit pe jos.

— Vino în pat!

Drept răspuns, el îi auzise vărsăturile care o apucaseră iar.

— Du-te la culcare. O să mă țină toată noaptea.

— Nu, rămân aici. Dacă te sufoci, de unde o să știu?

— Nu o să mă sufoc.

El se dusese să aducă ceva pe care să doarmă și își improvizase un culcuș în fața ușii de la baie.

— Deschide. Am o pernă și o pilotă pentru tine.

Ea ezitase:

— Nu este o capcană?

— Îți promit că nu.

Ea întredeschise ușa, doar cât să-și strecoare mâna și să ia pilota și perna. Apoi se culcase pe pardoseala de gresie. De cealaltă parte a ușii, Tim o auzea din când în când tușind sau vomitând și o întreba:

— Ești mai bine?

— Număr dalele de gresie. Și tu?

— Eu omor țânțarii. Câte dale sunt?

— Douăsprezece rânduri de câte douăzeci. Știai că sunt mai multe dale gri decât albe?

— Nu.

— Tu câți țânțari ai omorât?

— Șapte deocamdată.

Mai târziu, când el ațipise, o auzise spunând ceva.

— Ce?

— Ziceam că asta este, fără îndoială, cea mai frumoasă aniversare din viața ta.

— Da. În top trei. Nu mai lipsește decât muzica. Vrei muzică?

Asta o făcuse să râdă. Și să vomite din nou.

La un moment dat în timpul nopții, fusese o perioadă de acalmie.

— Poftim, zisese Tim strecurând o foaie de hârtie și un creion pe sub ușă. Vrei să jucăm X și 0 sau spânzurătoarea?

Ea râsese. Apoi mâzgălise ceva pe hârtie și i-o dăduse înapoi. Nu era nici X și 0, nici spânzurătoarea. Doar desenul unui om cu fustă. O fată. Care stătea pe vine și vomita.

Tim adăugase un om fără fustă, dar cu o claie de păr ciufulit. Omul se afla alături de fată și o ținea de mână.

În desenul trimis înapoi pe sub ușă, fata se ridicase și îi întindea un cadou băiatului. Era și o bulă care zicea: *Îmi pare rău și la mulți ani.*

Tim adăugase o bulă în care băiatul răspundea: *Este super, îmi place voma și dormitul pe podea.*

Se amuzaseră, fiecare de câte o parte a ușii. Își trimiseseră hârtia de zeci de ori, fără să rostească niciun cuvânt, ci doar scriindu-și mesaje cu creionul. Personajele se sărutau, făceau dragoste, dansau, beau cocktailuri mojito, umblau în drumeții prin Pirinei, fiecare cu câte un enorm rucsac și cu un cort. Dar în toate desenele, Tim adăuga o mică scoică, ascunsă în iarbă sau în spatele unui copac, care zicea: *Ambre, o să-ți vin de hac!*

Apoi, când Ambre strecurase din nou hârtia, se scurseră câteva minute fără ca Tim să răspundă. În cele din urmă, ea zgâriase la ușă.

— Dormi?

El întrebase:

— Ce-i asta?

— Despre ce vorbești?

— Fata din desenul tău… ce are pe cap?

— O diademă…

Apoi adăugase cu voce pierdută:

— Și un voal.

Din nou tăcere. După care Tim rostise cu voce profundă, gravă:

— Și e îmbrăcată în rochie?

— Da.

— Și pe deget… are un inel?

Ea nu răspunsese.

— Credeam că nu vrei niciodată așa ceva… reluase el. Că nu-ți stă bine în rochii.

— Nu-mi stă bine.

Și continuase, cu vocea înăbușită de peretele interior:

— Dar ție îți stă bine cu papion. Vei fi destul de frumos pentru amândoi.

El înghițise în sec. După câteva secunde, reușise să spună:

— De unde știi că o să-mi stea bine? N-am purtat niciodată așa ceva.

— L-am văzut pe fratele tău în costum de mire.

— Și?

— Și era frumos.

El rămăsese încremenit, cu hârtia în mână, ca hipnotizat.

— Vorbești serios sau mă tachinezi?

— Îmi vărs mațele… Probabil că am febră…

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că poate am halucinații și mi-am pierdut toată luciditatea.

— Uf!

Totuși, când el îi trimisese hârtia pe sub ușă, băiatul purta un papion și zâmbea.

Mai târziu — se întâmplase doar cu câteva zile înainte de telefonul lui Anton —, în timp ce stăteau în balconul lor, chiar pe jos, balansându-și în gol picioarele trecute printre barele metalice, vorbiseră puțin despre desenul cu mirii. Își spuneau că sunt tineri și că încă au în față o viață lungă și plină de promisiuni. Că poate vor întâlni alte persoane amândoi și că atunci se vor despărți fără îndoială. Își spuneau că e trist, dar că e mai bine așa decât să îmbătrânești alături de o persoană pe care n-o mai iubești. Și el întrebase:

— Tu te vei căsători?

— Nu, răspunsese Ambre, sigură pe ea. Nu-mi voi mai dori asta niciodată.

Și el înțelesese că era o declarație de dragoste.

— Ești bine?

Tim îi întindea o altă batistă. Ea era la Arvieux, cuprinsă de grețuri, tremurând de frig.

— Ce mai aniversare te-am făcut să petreci... zise ea zâmbind.

— Cea mai frumoasă!

Ambre chicoti.

— Asta îți și doream.

Își trase fermoarul de la geacă, fiindcă vântul rece îi șfichiuia gâtul.

— Putem pleca? întrebă Tim.

— Da… Condu încet.

El îi închise portiera și ea se adânci în scaun, tremurând de frig. Mașina porni, luând-o încet pe șosea și Ambre rămase cu ochii ațintiți la genunchii și la picioarele ei, pe care parcă le vedea atârnând în gol de la acel balcon din Frontignan. Spusese adevărul. Nu-și mai dorise niciodată să se căsătorească. Pentru totdeauna.

Se gândi la Marc. Se număra printre acele persoane care se temeau de toate în viață, dar care spuneau „te iubesc“ fără nicio problemă, ca și cum acest lucru putea să le liniștească. Spunea și „draga mea“ sau „ iubito“. Ea nu fusese niciodată în stare. Ea nu zicea „te iubesc“ decât dacă altcineva i-o spunea, iar „dragă“ îi rămânea în mod inevitabil blocat în gât.

Tim era la fel ca ea. Întotdeauna considerase aceste apelative ridicole și

impersonale. El susținea că nu exista nimic mai puternic decât un prenume și că era păcat să lipsești o persoană de asta pentru a-i atribui un nume de alint tocit de cât îl folosiseră sute și sute de cupluri.

Marc îi spusese „te iubesc“ pentru prima oară după ce făcuseră dragoste și ea se prefăcuse că doarme. După aceea, i-o mai spusese de multe ori, dar ea avusese nevoie de luni întregi până să poată răspunde pur și simplu: „Și eu“. Marc îi spunea „draga mea“, însă ea îi spunea Marc. Doar Marc.

Apartamentul era cufundat în beznă când se întoarseră. Toată lumea dormea.

— Du-te în baie, șușoti Tim. Îți aduc un pahar de apă și un paracetamol.

Ambre se execută, dar își luă în trecere telefonul mobil de pe masa din bucătărie. În baie, se așeză pe marginea căzii și începu să-și spele pantofii în timp ce-și consulta telefonul. Îi sări inima când văzu afișându-se pe ecran un apel pierdut de la Marc.

Era miezul nopții, un picamer îi sfredelea capul, dar formă imediat numărul lui.

— Marc! șopti ea chiar înainte ca el să rostească vreun cuvânt.

Urmă un moment de tăcere la capătul liniei, apoi el oftă:

— Draga mea.

Ea se agăță de marginea căzii, răsuflând ușurată. Și începu să șușotească foarte repede, impunându-și să nu-și privească pantofii și pantalonii pătați:

— Îmi pare rău, Marc. Nu voiam să te fac să te simți stânjenit. Nu voiam să-ți ascund niște lucruri în mod intenționat. Doar că… îmi era mai ușor să nu vorbesc despre ele. În niciun caz nu credeam că ți-ar face rău dacă nu le-ai ști… dimpotrivă. Dar mă voi întoarce. Poimâine voi fi acolo și o să-mi îndrept greșeala. Îți promit.

— Ambre, calmează-te.

Avea vocea lui blândă. Vocea lui obișnuită. Ea își recăpătă suflul.

— Draga mea, mie îmi pare rău că te-am lăsat acolo singură de Crăciun… și că nu ți-am răspuns la telefon.

— Nu e grav, Marc.

— Eram foarte supărat, m-am simțit umilit în seara aceea…

— Știu.

— Dar acum sunt bine. M-am calmat. N-ar fi trebuit să mă înfurii așa.

— Nu e grav, repetă ea.

Ușurarea făcea să-i bată inima foarte repede și sângele îi pulsa în tâmple, amplificându-i migrena. *Marc*... Ar fi vrut să fie la ei acasă, să se poată abandona în brațele lui, să adoarmă pur și simplu la pieptul lui.

— Voi fi acolo poimâine, Marc.

— Nu, draga mea.

— Ce nu?

— Nu te întoarce imediat.

Ea simți un gol în stomac. Bâigui, luptându-se cu migrena:

— Dar... ce...

— Cred că până la urmă a fost o idee bună să te duci la prietena ta... și să petreci Crăciunul acolo... să te reîntâlnești cu toți... Aveai nevoie să rezolvi anumite lucruri din trecutul tău... a venit timpul s-o faci.

— Dar... nu e nimic de rezolvat!

— Am avut impresia că nu te cunosc și nu vreau să mai simt asta niciodată.

— Ce vrei să spui?

Un scurt moment de tăcere. După sunetul pe care-l auzea, ea ghici că el își trecea mâna pe sub bărbie, scărpinându-și barba.

— Dacă te întorci... în fine *când* te vei întoarce, vreau să fiu sigur.

— Sigur de ce?

— Sigur de tine. Sigur că te cunosc. Nu mai vreau niciodată să simt că am în față o necunoscută. Când vei decide să te întorci, vreau s-o faci în cunoștință de cauză.

— Ce înțelegi prin asta, Marc?

— Asta înseamnă că, după ce rezolvi problemele acolo, îmi vei povesti tot, absolut tot. Vreau să știu dacă te mai gândeai la el când m-ai cunoscut... Dacă te gândeai la el prima dată când te-am sărutat. Dacă ți se mai întâmplă și astăzi. *Va trebui* să mi-o spui. Și apoi vom întoarce această pagină și vom merge mai departe, *amândoi.*

Ambre rămase tăcută, fixându-și cu privirea pantofii din cadă.

— Draga mea? Ești de acord?

Ea dădu din cap, accentuând și mai mult zvâcnirile din cutia craniană.

— De acord.

Vocea ei semăna cu un mieunat.

— Așa că nu te grăbi. Te voi aștepta. Prefer să aștept și să știu că te întorci la mine *de-adevăratelea*. Fără secrete.

— De acord, repetă ea.

— Acum du-te la culcare, draga mea. Pari epuizată.

Tocmai m-am îmbătat criță, mi-am vomitat și mațele din mine, iar capul îmi plesnește…

— Da.

Trase aer în piept și adăugă:

— Îți mulțumesc că m-ai iertat, Marc. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, draga mea. Vom discuta când te vei întoarce. Du-te la culcare acum.

— Te iubesc.

Îi ieșise pur și simplu din gură. Fără să-și dea seama. Alcoolul făcuse ca vocea ei să capete un ton plângăreț și implorator.

— Și eu. Noapte bună, draga mea.

Și închise.

Ambre rămase nemișcată pe marginea căzii, așteptând ca bătăile din tâmple să

se potolească. Nu văzu imediat că Tim stătea în cadrul ușii, cu un pahar cu apă și o pastilă în mână. O privea contrariat.

— Ce? zise ea cu vocea aspră.

El se apropie și îi puse paharul cu apă în mână și pastila cu forța în gură.

— A fost jalnic... dar acum suntem siguri de o chestie...

— Ce chestie?

— N-ai fost părăsită.

Zâmbea. Cu zâmbetul lui de altădată și cu privirea lui de copil. *Tim*...

— Este o veste bună, nu?

Zâmbi și ea, în ciuda migrenei, în ciuda ridicolului situației. Și în acel moment, se simți ca înainte. Ca atunci când erau la cabană, când ea plângea sub chiuveta din baie și el îi întindea mâna, când o consola după despărțirea de Philippe, când îi vorbea despre Anton. Exact ca înainte.

Îl privi drept în ochi fără a înceta să zâmbească.

— De fapt, mă bucur că suntem din nou prieteni.

El dădu din cap, cu un aer mai grav.

— Da... Și eu. Era timpul.

8

Odată ce mă voi întoarce la Lyon, voi mai putea rămâne prietenă cu Tim?

Nu. Nu, pentru că lui Marc nu i-ar plăcea. Nu, pentru că n-aș putea împiedica niciodată amintirile care mă străfulgeră în permanență când sunt cu el.

Într-o zi îl întrebase pe Tim:

— De ce ai nevoie de mine?

Și Tim răspunsese:

— N-am nevoie de tine.

Ea fusese cât pe ce să se supere, însă el adăugase:

— Dar am foarte mare nevoie să cred că tu ai nevoie de mine.

Când ea îi pusese aceeași întrebare lui Marc, trei ani mai târziu, el dăduse răspunsul elementar, așteptat, cel pe care ea încercase probabil să-l obțină de la Tim. Spusese: „Pentru că te iubesc". Pur și simplu. Și asta nu o mulțumise. Se gândise că, până la urmă, răspunsul lui Tim era cel bun.

Aș putea să-i explic lui Marc că nu există nimic rău între mine și Tim.

Dar când el mă ia de mână, nu-mi mai dă drumul și eu am dureri-fantomă.

Ambre se străduia să se trezească din starea de somnolență. Era singură în cameră. Sophie se sculase. O auzea vorbind cu Gabriel și cu Anton în living.

Încă o durea capul. Și era mahmură.

Rosalie era în bucătărie. Îi dădea un biberon de lapte cu cacao micuțului Timotée.

— Bună! zise ea.

— Salut!

— Ai avut o seară frumoasă?

Ambre ridică din umeri.

— Am băut prea mult, mi-a fost rău... Dar Marc nu mai este supărat pe mine.

— Oh! A sunat? Ce-a zis?

Ea se trânti pe un scaun.

— Vrea să rămân aici atât cât trebuie ca să rezolv tot ce mai am de rezolvat cu trecutul...

— Se referă la Tim și Anton?

— Da. E o prostie. I-am răspuns că n-am ce să rezolv, că este o poveste veche.

Tăcerea lui Rosalie părea să-i urle în plină figură: *Mincinoaso!*

— Atunci până când rămâi? întrebă ea după câteva secunde.

— Până mâine sigur... Am promis că vin la spectacolul vostru.

— Și după aceea?

— Nu știu.

Rosalie făcu un gest din mână ca și când ar fi spus: *Nu contează.*

— Nu e nicio grabă. Ești binevenită aici. Când o să te plictisești de noi, o să-ți iei valiza și o să te conducem la gară.

Ambre schiță un zâmbet care îi redeșteptă pentru un moment migrena.

— De fapt, zise Rosalie, Gabriel trebuie să meargă cu Cécile, după-amiază, la jandarmerie. Să pună la punct niște lucruri legate de plângerea ei. Mă gândeam să-i duc pe copii la sănius. Anton este dispus să ne însoțească. Vii și tu?

Ideea de a-l revedea pe Anton nu o încânta deloc, dar dădu aprobator din cap.

O privi pe Rosalie cum lasă biberonul pe masă și îl șterge pe Timotée la gură. Apoi se hotărî să întrebe:

— Și Tim? El nu vine cu noi?

Rosalie ridică imediat capul și o privi cu o uimire care o făcu pe Ambre să se jeneze.

— Ce? Ce este?

— Credeam că știi…

— Ce să știu?

Se simți cuprinsă de un ușor val de panică pe care nu-l putea opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! Nu! zise din nou Rosalie. A plecat să lucreze. Era planificat de la bun început.

— Ah.

— S-a angajat să facă niște ture ocazionale la Amiens pentru trei zile. Se va întoarce după aceea…

Apoi, văzând figura consternată a lui Ambre, adăugă:

— Credeam că ți-a spus…

Ea clătină din cap, pe jumătate tulburată, pe jumătate furioasă.

— Nu… El… am băut câteva pahare ieri la Monkey Club, dar nu mi-a zis nimic.

Știa că trebuie să plec a doua zi. A plecat știind că n-o să mă mai vadă. A plecat fără să-mi spună la revedere.

— Poate că a uitat, zise Rosalie cu blândețe.

Ambre clătină din nou din cap, cu un zâmbet amar pe buze.

— Nu. Știu exact de ce a făcut asta.

Parcă-i auzea vocea în living, cu câteva zile mai înainte: „N-am lipsit decât o săptămână... Nu mai era nimic în apartament. Agenția mi-a zis că-mi trimiseseși lucrurile la Paris, la Anton, și că... și că anulaseși contractul de închiriere... Ai fi putut aștepta să mă întorc... să discutăm despre asta, cel puțin... Aș fi vrut să-mi pot lua rămas-bun... "

Rosalie o privea fără să înțeleagă.

— Este o răzbunare personală, Rosalie. O mică răzbunare.

— Crezi?

— Sunt sigură.

Cum îndrăznise? Chiar în momentul în care redeveneau prieteni.

Acum nu va mai putea să plece. Nu înainte de a-l revedea și de a-l certa așa cum merita.

Va aștepta trei zile, dacă trebuia.

Lui Cécile îi revenise culoarea în obraji. Echimozele de pe față i se atenuaseră și nu mai stătea în permanență cu spatele încovoiat. Își făcuse griji pentru Marc și Ambre și, când Ambre o anunță că lucrurile se rezolvaseră, ea răsuflă ușurată, ca și cum povestea asta o privea direct. Era un burete emoțional. Ca și Marc. Fără îndoială, pentru că devenise mai fragilă.

Ea și Gabriel părăsiră apartamentul imediat după masă, în timp ce Ambre o ajuta pe Rosalie să-i îmbrace pe copii. Anton își luase bluzonul de schi și căciula. Era pregătit și aștepta în hol cu cârjele.

Era adevăratul Anton, își zise Ambre, cel pe care îl cunoscuse cândva. Cu vechea lui geacă de schior. Fără Tim. Parcă și el se transforma. Părea mai sigur. Mai hotărât. Era Anton campionul. Anton zeul grec. Fără mușchii lui, dar cu aceeași forță în trăsături, cu aceeași impresie de putere.

Oare nu mai reușesc să fie ei înșiși când sunt împreună?

— Sophie, ajută-l pe frățiorul tău să-și pună mănușile. Mami trebuie să caute cheile.

Copiii erau entuziasmați de ideea de a se da cu sania. Mai ales Timotée, care tot scotea strigăte de bucurie.

Lui Ambre i-ar fi plăcut să le împărtășească entuziasmul. Dar nu simțea în ea decât furie împotriva lui Tim și amărăciune la gândul de a se afla în fața lui Anton.

Încărcară în mașină trei sănii de plastic. Le puseră copiilor centurile de siguranță și Ambre luă loc cu ei în spate.

Rosalie opri într-o parcare de la baza unei mici pârtii de schi pentru începători. Aici fusese amenajat un spațiu pentru dat cu sania. Locul era plin de copii euforici și de părinți epuizați care târau săniuțele în care se înghesuiau odraslele lor zgomotoase.

Rosalie verifică dacă Sophie și Timotée erau îmbrăcați bine înainte de a-i lăsa să ia cu asalt pârtia și de a-i urma trăgând săniile.

Anton înainta încet prin zăpadă cu cârje. Ambre se străduia să-l ignore cât putu, dar până la urmă se întoarse spre el.

— Uite, ia-mă de braț.

Tonul nu era amical. Cel al lui Anton nici atât:

— Mergi înainte și lasă-mă în pace.

Încă era supărat pe ea pentru palma pe care i-o dăduse cu o zi înainte, în living, de față cu toată lumea. Și ea era încă supărată pe el pentru remarcile lui răuvoitoare, pentru provocările lui, pentru modul în care încercase din nou să-l învinovățească pe Tim.

— Cum vrei, răspunse ea cu răceală.

Cu toate acestea, nu îndrăzni să-l lase în urmă. Așa că încetini și îl aștepta, fără să-i adreseze totuși vreo privire sau vreun cuvânt.

În vârful pârtiei, Sophie și Timotée erau deja instalați confortabil, fiecare în câte-o sanie. Rosalie luase loc în spatele fiului ei.

— Nașu', nașu'! ceru băiețelul tot numai zâmbet.

— Nu, micuțule Tim, îi șopti Rosalie, nașul nu va coborî cu tine. Din cauza picioarelor lui.

Anton păru să se încrunte și mai tare. Își înfipse cârjele în zăpadă și se prăbuși pe ultima sanie.

— Ambre? întrebă Rosalie. Stai cu Sophie?

— Nu, mă uit la voi. Voi coborî data următoare.

Copiii și Rosalie le făcură semne cu mâna și numărară până la trei înainte de a se lansa pe pârtie.

Ambre se trezi singură lângă Anton, gândindu-se că nu-și luase nimic pentru mersul prin zăpadă. Botinele din piele întoarsă pe care le avea în picioare vor fi distruse după sejurul ăsta în Arvieux, va fi nevoită să-și cumpere altele. Se întreba dacă va putea să-și comande și să i se livreze la magazin înaintea soldurilor din ianuarie. Era una dintre perioadele cele mai dificile ale anului. După sărbătorile de Crăciun. Iarna trecută crezuse că o să moară de oboseală. O lună întreagă trebuise să facă ordine în magazin în fiecare seară, pentru a doua zi. Raioanele erau vraiște. Cabinele, pline de haine aruncate neglijent. Ca să nu le țină pe vânzătoare până târziu, se încăpățânase

să se ocupe singură de aranjarea magazinului. Până la ora 23. Uneori, până la miezul nopții. Marc o aștepta îngrijorat în apartament și, când ea îl suna, el venea s-o ia cu mașina. Îi zicea că trebuie să se menajeze, să nu mai fie atât de perfecționistă. Când se întorceau, el îi pregătea întotdeauna ceva de mâncare și ea se prăbușea pe canapea. Uneori, adormea chiar înainte de a-și fi golit farfuria.

În utima seară a soldurilor, Marc venise la magazin după ea la ora 22.

— Mai am de lucru o oră, îi zisese ea.

El o apucase de braț și ripostase:

— De trei săptămâni n-am mai făcut dragoste. Hai acasă!

Ea îl privise uimită.

— De trei săptămâni?

— Da, de trei săptămâni. Adormi în fiecare seară pe canapea de trei săptămâni. Cred chiar că ai uitat să-ți faci duș seara.

Ambre zâmbise. El o împinsese spre ieșire. Ea închisese în grabă oblonul de fier. În mașină, nu scoseseră niciun cuvânt și, odată ajunși în apartament, el

o luase în brațe și o dusese până în dormitor. Fusese aproape la fel de intens ca prima oară, când simțise acea zguduire seismică, apoi... ea adormise.

*

— Încă o dată, mami! Încă o dată!

Copiii se întorseseră în vârful pârtiei. Rosalie, în spatele lor, abia trăgea săniile.

— Așteptați puțin, copii!

Dar abia ajunse în dreptul lor, că Sophie se și urcă din nou pe săniuță și își dădea drumul la vale.

— Sophie! NU! Ce-am zis eu?

Timotée aplauda râzând. Rosalie îl puse cu forța în a doua sanie și coborâră în urma fetiței.

Ambre și Anton îi văzură devenind din ce în ce mai mici pe pârtie, apoi dispărând din câmpul lor vizual.

— Ai vrea să mă împingi? întrebă el brusc.

Ea se întoarse rapid. El stătea în continuare pe sanie. Scruta baza pârtiei mijind ochii.

— Ce?

— Ți-ar plăcea să mă împingi de aici de sus?

— Nu, zise ea pe un ton glacial.

Anton își desprinse privirea de pârtie pentru a și-o pironi în ochii lui Ambre.

— N-aș putea să mă opresc.

— Ah.

— Mda. Picioarele mele sunt epuizate după urcușul pe care l-am făcut.

— Ah, repetă ea.

Nu voia să-i facă plăcerea de a intra în jocul lui.

— Și frânele acestei sănii sunt distruse, adăugă el.

Îi arătă micile manete din plastic, care fuseseră aproape smulse fiindcă se trăsese prea mult de ele.

— Ai putea să mă împingi. Cu toată puterea… nu ai multă, e-adevărat, dar grație elanului, aș prinde viteză și… paf!

El îi așteptă reacția, țintuind-o în continuare cu ochii lui de un verde-deschis.

— Nu, răspunse ea. Nu te voi împinge.

El tăcu câteva secunde.

— Ți-e frică să nu ți se pună asta în cârcă? reluă el. Din cauza palmei pe care mi-ai dat-o?

— Nu. Refuz doar să răspund provocării tale.

— Nu este vorba de provocare. Mi-ar plăcea să mă împingi de aici de sus.

— Nu te mai obosi!

— Vorbesc serios, Ambre!

Tonul lui era grav, ușor rugător. Surprinsă, ea îl observă cu mai multă atenție. Dacă se uita bine, Anton nu mai avea aerul din ultimele zile. Nu era nici cinic, nici sarcastic. Nici încruntat. Era doar... normal... Așa cum îl cunoscuse cândva.

— Ai căzut în cap? zise ea cu acreală. Ce te-a apucat?

— M-am săturat să am grijă, să mă menajez, să nu mai trăiesc... Nici nu-ți poți închipui cât de mult îmi doresc să cobor pârtia asta... și fie ce-o fi.

Ea ridică din umeri cu o oarecare cruzime.

— Atunci fă-o. Nu ai nevoie de mine.

— Nu am suficientă forță.

— Roag-o pe Rosalie.

— Te-ai țicnit sau o faci dinadins? Nu m-ar lăsa niciodată să fac așa ceva. În timp ce tu...

— Ce vrei? Să fiu acuzată de violență asupra unei persoane cu handicap?

El rămase de un calm olimpian, scrutând pârtia.

— Știi, aș putea să mă rănesc… sau să mor…

— Asta nu mă încălzește cu nimic.

— Tocmai…

— Tocmai ce?

— Tu poți să mă împingi, întrucât nu-ți pasă. Cu puțin noroc, tu și Tim ați scăpa de mine.

Ea strânse din dinți.

— Anton, nu mă provoca! După ce mi-ai făcut în fața lui Marc… aș putea foarte bine să-ți accept propunerea!

— Ei bine, fă-o! Mă detești suficient ca să mă împingi, nu?

Ea îi întoarse spatele și își mută atenția pe pârtie. În vale, îi distinse pe copii și pe Rosalie. Păreau să clădească un om de zăpadă.

— Ambre, cu tine vorbesc!

Ea se întoarse din ce în ce mai furioasă.

— Ce vrei?

— Îți cer doar ajutorul!

— Ca să te sinucizi? Nu, mersi! Deja i-ai distrus viața lui Tim.

— Iată, exact despre asta vorbeam: mă detești.

— Nu.

— Ba da, amintește-ți… când ai înțeles că el nu se va întoarce, când ai înțeles că se pregătea să te părăsească… te-a durut, nu?

Ea rămase de piatră, cu brațele încrucișate, refuzând să se mai gândească la vreunul dintre acele momente.

— Când ai predat apartamentul… nu, și mai bine! Când te-ai întors la Lyon, la părinții tăi… m-ai detestat în momentul acela, nu?

— Nu.

Cum ar fi putut să deteste pe cineva care tocmai își văzuse visurile și întreaga viață spulberate și care, pe deasupra, tocmai își pierduse iubitul și se afla țintuit pe un pat de spital, redus la o grămadă de carne vătămată?

— Eu unul te-am detestat. Dacă ai ști cum te-am detestat! Mai întâi la Arvieux! Când am înțeles că mi-l luaseși… Am înțeles cu mult înaintea voastră. La lacul

Roue... știi, dacă mi-aș fi ascultat inima, aș fi spart gheața și v-aș fi băgat cu capul sub apă. Pe amândoi... Aș fi avut forța necesară... Aș fi putut să vă înec fără nicio problemă... pe amândoi. V-aș fi privit cadavrele plutind și aș fi uitat. Dar n-am făcut-o. Ca și tine astăzi... Nu îndrăznești să mă împingi. Și eu am fost prea laș în acel moment... și vezi unde am ajuns. Însă după aceea... după aceea, eram capabil să urăsc și mai mult, lucru pe care nu-l știam... Da, este posibil. La spital, când l-am văzut venind și când mi-a zis că o să rămână... cu un aer care îi trăda suferința... dacă mi-ai fi cerut să te împing din vârful unei pârtii în acel moment, aș fi făcut-o.

— Poate că eu nu te-am detestat, răspunse ea brutal.

Și era mai rău. Pentru că, în pofida ranchiunei sale, considerase că nu avea dreptul să-l deteste. Fiindcă ea încă avea picioare.

Își amintea de prima noapte în camera ei din Lyon. Durerea, lacrimile. Senzația de gol. Certitudinea că avea să moară, în patul ei, într-atât simțea că se sufocă. Și

cel mai insuportabil în această durere era faptul că înțelegea că nu va putea niciodată să-l urască pe Anton. Anton, pe care teribilul accident îl făcea să nu poată fi atins de ura ei.

Da, asta-i cel mai rău.

— Ambre, ce faci?

Vocea lui era ușor panicată. Nu se aștepta la așa ceva. Nu era pregătit. Avea un picior îndoit sub celălalt și o mănușă agățată de o cârjă. Prea târziu. Ea tocmai îl împinsese în gol. Cu toată puterea. Asta voia, nu? El nu strigă, dar ea avut timp să-i citească în ochi frica, chiar înainte ca sania să înceapă să coboare panta.

Și abia atunci își dădu seama.

Ce-am făcut?

Ambre începu să alerge după sanie strigând: „Anton!“ Își scrânti glezna, însă continuă să alerge. Zbura efectiv, cu riscul de a se lovi de oameni.

O să moară și eu sunt cea care-l va fi ucis. Și îl voi fi ucis și pe Tim în același timp…

— Anton!

El nu o mai auzea. Sania gonea și drept în față se ridica gardul de securitate metalic. Ascuțit ca sârma ghimpană.

O să fie plin de sânge. Voi avea mâinile pătate de sângele lui…

Anton trecu în viteză prin fața lui Rosalie și a copiilor. Aceștia izbucniră în râs arătându-l cu degetul, Rosalie rămase cu gura căscată, prea panicată ca să mai scoată vreun sunet.

Ambre nu mai avu timp să anticipeze. Auzi izbitura înainte să înțeleagă că Anton și sania lui se înfipseseră în grilaj, să înțeleagă că trebuia să se oprească din cursa ei nebunească. Țipă, se împiedică de sanie, se desprinse de pământ și căzu înapoi cu toată greutatea, peste Anton. Îl auzi înjurând. Îl văzu strâmbându-se de durere.

— Ești bine? Anton, ești bine?

Era palid, cu ochii ieșiți din orbite. Dar părea să nu aibă nicio rană.

— Ești complet țicnită!

Vorbise cu glas pierit, îndepărtat. Observând niște curioși care se apropiau, făcu gesturi largi pentru a-i determina să plece.

— Sunt bine, nu e nimic grav!

Cât despre Ambre, ea amuțise, tremura din toate încheieturile, iar inima îi bătea

nebunește. Se aștepta ca el să explodeze de furie, s-o împingă fără menajamente, dar nicidecum să-l vadă zâmbind, cu un aer de om un pic nebun.

— Uau, zise el, a fost *cu adevărat* incredibil!

Ambre își săltă capul și îl privi. Încercă să se ridice, dar simțea o durere în cot și rămase pe jumătate așezată, sprijinită de pieptul lui.

Deodată, îl zgudui un soi de icnet. Urmat de un al doilea. Ambre nu înțelese imediat că Anton râdea. Un râs nervos. Un râs reflex după frica pe care o trăsese. Și pe ea o lăsau nervii. Începu să zâmbească. Anton râdea cum Ambre nu-l mai văzuse râzând de mult timp. Sania era ruptă în două lângă ei, grilajul era dislocat, gata să se prăbușească peste capota unei mașini. Atunci izbucni și ea în râs. De ușurare. Din cauza ridicolului situației, amândoi căzuți unul peste altul și incapabili să se ridice într-atât de tare râdeau.

— Ești bolnavă la cap! sughița de râs Anton.

Și ea răspundea, între două hohote:

— Dacă m-ai fi văzut cum alergam mâncând pământul și strigându-te!

Eliminară astfel luni întregi de resentiment, de frustrare, de ură refulată.

— Îți mulțumesc, Ambre! N-am mai făcut o asemenea nebunie de ani!

Ea îl eliberase în sfârșit, rostogolindu-se în zăpadă, lângă el. Dar el nu se ridica, rămânea întins, zâmbind întruna. Chipul i se transformase în întregime.

— Știam că pot să contez pe tine! Știam că ai s-o faci! Numai tu puteai s-o faci!

Și zâmbea și mai abitir, întins pe spate, cu brațele în lături. Ea nu știa exact ce voia Anton să spună, dar nu conta, important era că el continua să zâmbească.

Copiii săriră pe ei, râzând, strigând:

— Nașu'! Nașu'! Ai intrat în gard!

— Da, și chiar l-am rupt, răspunse Anton vesel, arătându-le ce mai rămăsese din bariera de securitate.

— Oh și... va trebui să cumpărăm o sanie... adăugă Ambre.

— Nu ne pasă, răspunse Sophie, era deja stricată!

Copiii contemplau stricăciunile cu un aer încântat. Era amuzant, doi adulți care făceau prostii.

— Duceți-vă să vă luați săniile! le ordonă Rosalie.

În timp ce copiii plecau alergând, ea se aplecă asupra lor, îngrijorată:

— Nu v-ați rănit?

— Nu. N-am pățit nimic.

— Ce s-a întâmplat?

Anton se grăbi să răspundă pe un ton care nu admitea replică:

— Nu m-am mai distrat așa de ani!

— Mergi mai repede! E ciudat să ai așa de puțini mușchi!

Copiii urcaseră în vârful pârtiei cu Rosalie. Îi lăsaseră să rezolve problema gardului cu un responsabil al stațiunii. Fusese nevoie să se efectueze o constatare și să fie semnată o hârtie. Din câte se părea, incidentul nu avea să-i coste nimic, căci nicio mașină nu fusese atinsă, iar grilajul metalic trebuia oricum schimbat în cursul anului. După care trebuiseră să meargă după Rosalie și copii. Dar cârjele lui Anton rămăseseră sus și

picioarele nu-l mai duceau. Așa că se așezase pe o bucată din sania ruptă și îi ordonase lui Ambre:

— Du-mă sus!

De cincisprezece minute, ea asuda și își jupuia palmele, trăgând cu toată puterea de funie în ironiile lui. Când nu-i dădea ordine, își bătea joc, iar când nu-și bătea joc, îi arunca bulgări de zăpadă în păr. Dar nu era grav, fiindcă în acea după-amiază, acolo, pe pârtie, se produsese un miracol după ce ea îl împinsese în gol. Ranchiuna lor dispăruse. Ambre se debarasase de ea împingându-l, iar el se debarasase coborând panta cu frica în sân, înainte a ateriza fără nicio zgârietură în grilajul metalic.

— Pauză!

Ea se opri pe pârtie, gâfâind, și se lăsă în genunchi.

El îi aruncă un bulgăre de zăpadă în plină figură, apoi un al doilea, zâmbind. Ea nu ripostă, nu mai avea putere s-o facă. Se lungi pe zăpadă, insensibilă la frig, și el continuă s-o bombardeze fără milă, până îi acoperi corpul.

— Bun, acum, că nu ne mai putem mișca niciunul, îi așteptăm aici? întrebă el.

Se aflau în mijlocul pârtiei, în calea tuturor săniilor care coborau în viteză, dar nu le păsa câtuși de puțin.

— Da, îi așteptăm aici.

Mai trecu o clipă.

— Știi, zise el deodată, dacă ai fi fost cu mine în prăpastia aia, ai fi murit în câteva ore.

Ea se uită fix la el fără nicio emoție deosebită.

— Fără îndoială.

— Cu siguranță, ești neputincioasă.

El continua s-o privească așa, acoperită cu zăpadă cum era.

— Din fericire, erai la Frontignan atunci…

Liniște. Un țipăt de copil. O sanie trecu foarte aproape de ei.

— Da. Din fericire.

El zâmbi. Și ea își zise că poate erau pe cale să redevină prieteni.

— Am petrecut după-amiază în zăpadă, cu copiii… Cred că am răcit. Nu reușesc să mă încălzesc. Știi, când ne-am întors,

aveam hainele ude... Și durerea asta de cot! Am căzut peste Anton! Cred că am un soi de luxație.

Ambre vorbea la telefon cu Marc în camera lui Sophie. Toți ceilalți erau în bucătărie, unde Rosalie le făcea ciocolată caldă.

— Tim n-a fost cu voi?

Întrebase asta nonșalant, dar ea simți o oarecare crispare.

— Nu, nu mai este aici.

— Cum așa?

— A plecat să lucreze... La Amiens.

— Nu se va întoarce?

— Ba da. Peste trei zile.

— Și cu Anton, care mai este situația?

— Cred că... cred că lucrurile sunt pe punctul de a se îndrepta între noi.

Îl auzi pe Marc frecându-și bărbia.

— Vezi, a fost un lucru bun să rămâi.

— Da... fără îndoială, răspunse ea evaziv, apoi schimbă subiectul. Spune-mi, m-ai scuzat în fața părinților tăi pentru că n-am venit în 25 decembrie?

— Da. Nu-ți face griji.

— Nu le-ai spus... că ne-am certat?

— Nu, draga mea. Nu le-am spus nimic.

Urmă un scurt moment de tăcere. Ambre începuse să se joace cu clopoțeii rotunzi ai brățării de la încheietură.

— Am un cadou pentru tine, adăugă Marc.

— Da?

— De la părinții mei, de la sora mea și soțul ei. Cred că o să ai toată colecția de săpunuri parfumate pentru baie.

— De unde știi?

— Miroase a bujor în tot apartamentul.

Ea zâmbi.

— Ce mai face Cécile? întrebă Marc.

— Este bine. Îi revine culoarea în obraji. După-amiază, s-a dus la comisariat cu Gabriel, ca să rezolve ceva legat de plângerea ei.

— Nu părea să se simtă foarte bine. Nu trebuie s-o lăsați singură...

— Nu, suntem aici... n-o s-o lăsăm să plece. Își va reveni. Întotdeauna avem mai multe resurse decât ne imaginăm.

— S-o saluți din partea mea, OK?

Ea nu se putu abține să nu ridice din sprâncene a uimire.

Sunt la fel. Prea sensibili. Prea plini de empatie. Doi bureți emoționali.

— Da, promit.

— Știi… dacă are nevoie de un acoperiș deasupra capului… mă gândeam… am putea s-o găzduim la noi o vreme.

— Da. Am putea. Nu știu ce a hotărât pentru perioada următoare, dar… o să-i spun.

Are nevoie să simtă că cei din jurul lui sunt fragili. Ca să pară puternic. Probabil că și eu i-am părut fragilă la început. Însă acum?

— Ai mai avansat cu teza de doctorat?

— Nu prea.

— O să te reapuci de ea după sărbători.

— Da.

Deodată auzi în telefon soneria interfonului. La ora asta, în mijlocul săptămânii, nu putea fi decât o singură persoană.

— A venit fratele tău. O să închid, draga mea. Ne auzim mâine?

— Da. Așa facem.

Nicio vorbă despre data întoarcerii ei. Era un pact implicit între ei. Nu o grăbea.

— Te sărut.

— Și eu, Marc.

Probabil că avea o entorsă la cot. Asta declarase Anton în timp ce își beau ciocolata caldă în bucătărie. O durea când voia să-l îndoaie și era puțin umflat.

— Și tu n-ai nimic?

— Nu. Eu sunt rezistent.

— Mda... Ai putea să-ți rupi ambele picioare și nici măcar nu ți-ai da seama.

Cécile îi asculta zâmbind, cu obrazul sprijinit în căușul palmei.

— Păcat... grilajul nu ți-a afectat pseudosimțul umorului.

Rosalie dădu ochii peste cap, fără a-și putea ascunde încântarea. Vedea bine că tensiunile încetaseră în acea după-amiază. Era posibil să pună asta pe seama absenței lui Tim.

Ambre se întoarse spre Cécile.

— Vezi, uneori am *efectiv* cu zece ani mai puțin decât tine.

Cécile încuviință, zâmbind în continuare. Și Rosalie ripostă:

— S-ar zice că aveți zece ani pur și simplu.

— E numai din cauza ta, Rosalie, declară Anton.

— Da, îl susținu Ambre, ne duci să ne dăm cu sania și după aceea ne faci ciocolată caldă.

— Am avut chiar dreptul să ascultăm radioul în mașină!

— Și ne duci la un concert diseară…

— Cu puțin noroc, vom avea dreptul la o poveste înainte de culcare!

— Și la o a doua ciocolată caldă!

Cécile râdea. În tăcere. Avea gropițe în obraji.

— E prea mult, Rosalie!

— Da. Chiar e prea mult. O să faci din noi niște copii răsfățați.

Ambre se întoarse spre Cécile.

— Și tu? A decurs bine întâlnirea de la comisariat de după-amiază?

— Oh… da. Dar a fost, fără îndoială, mai puțin amuzant decât la săniuș.

Încă zâmbea spunând asta, ceea ce o încurajă pe Ambre să continue, în timp ce Rosalie, Anton și copiii o ștergeau în living.

— Trebuia să finalizezi dosarul cu plângerea?

— Da, și să-mi dau acordul.

— Acordul tău? Pentru ce?

— L-au internat. Într-un spital psihiatric.

— Ca urmare a plângerii tale?

— Da. Nu i-au pus încă un diagnostic exact, dar vor să-l țină sub observație o vreme. După aceea va trebui plasat sub tutelă.

Cécile făcu o ușoară grimasă înainte de a relua:

— Întrucât este soțul meu, ar trebui să-i fiu tutore legal. Cazul fiind un pic mai special, vor să-l plaseze mai degrabă sub tutela părinților săi.

— Ți-ai dat acordul pentru această soluție?

Cécile nu răspunse imediat. Sorbi puțină ciocolată caldă și o ținu în gură câteva secunde, poate pentru a câștiga timp.

— Nu.

— Nu?

Cécile ridică din umeri.

— Nu... nu pot să mă decid așa, se justifică ea.

— Vrei să spui că... ai prefera să-i fii tu tutore legal?

Ridică iar din umeri, sorbi iar din ciocolata caldă. Mai lung de data aceasta.

— Este soțul meu.
— Da, dar…
— Nu pot să-l abandonez bolnav…
— Dar era violent…
— Pentru că este bolnav.

Ambre rămase câteva secunde stupefiată. Deci asta era, se gândi ea, ceea ce se vedea în toate emisiunile, la televiziune, la radio, în reviste… Acele femei bătute care, în ciuda tuturor, le luau apărarea soților lor, care îi acopereau, care îi protejau.

Temându-se să nu pară prea băgăcioasă sau insistentă, remarcă pe cel mai blând ton cu putință:

— Dar te-a… te-a amenințat cu moartea, nu?

Cécile își păstră privirea fixă și repetă cu încăpățânare:

— Este bolnav.

Ți-a făcut viața un infern, te-a umplut de vânătăi! La ce bun să spună toate astea? Cécile le știa. Și degeaba.

Ambre își drese glasul, își schimbă poziția pe scaun și încercă să adopte un alt unghi de atac:

— Dacă devii tutorele lui legal... nu vei mai putea să pleci.

Cécile o privi ciudat, ca și cum nu înțelegea deloc la ce se referea Ambre, ca și cum nu se pusese niciodată problema ca ea să plece.

— Va trebui să fii mereu în preajma lui pentru orice decizie care îl privește... și chiar dacă pleci, te vor chema fără încetare... Pentru cel mai mic detaliu din viața lui va trebui să fii consultată.

Cécile ridică din umeri.

— Nu vei scăpa niciodată de el, îi spuse atunci cu brutalitate Ambre.

Era conștientă că mersese cam prea departe folosind cuvântul „a scăpa", dar atitudinea pasivă a lui Cécile o îngrijora.

— Este soțul meu, repetă aceasta pe un ton mai dur.

Ambre își dădu seama că o rănise.

— Ți-ar face totuși bine să pleci... să schimbi aerul... să nu mai trebuiască să te gândești la el în permanență.

— Indiferent că-i sunt tutore sau nu, mă voi gândi la el în permanență, replică Cécile cu o oarecare răceală.

Ambre clătină din cap, înverșunându-se cu disperare:

— Îl vei uita cu timpul. Îți promit că vei reuși. Dacă pleci…

Cécile o întrerupse cu un gest din mână.

— Vom vedea.

Apoi luă o înghițitură de ciocolată caldă, o savură câteva secunde, puse ceașca încet pe masă și adăugă cu o voce mai blândă:

— Am trei zile să mă hotărăsc.

*

În timp ce o ajuta pe Rosalie să pregătească masa de seară, Ambre se gândi că nu aveau decât trei zile pentru a încerca s-o convingă pe Cécile să se distanțeze de soțul ei și să refuze tutela. Discutase discret cu Rosalie și cu Gabriel. Toți erau de aceeași părere, dar nu voiau s-o bruscheze pe Cécile. Doar Gabriel o cunoștea suficient pentru a o determina

să-și schimbe părerea. Ea îl va asculta, zicea Rosalie. Pe el îl chemase în ajutor, deci îl va asculta.

Ambre nu era prea convinsă. Se gândea la modul în care Marc îi vorbise lui Cécile la masa din noaptea de Ajun. Fără jenă, fără o delicatețe deosebită, fără prefăcătorii. Își amintea cum se transformase chipul lui Cécile, cât de repede i se însuflețiseră trăsăturile. Era nevoie de cineva ca Marc pentru a o convinge. El era de o blândețe și de o răbdare infinite. Acestea, adăugate la simțul lui pedagogic, îl ajutau să reușească întotdeauna să-i ralieze pe ceilalți la cauza lui. Ambre nu știuse niciodată să lupte. Așa dezamorsa el conflictele și făcea ca viața să fie simplă și fără probleme. Explica fără violență, fără agresivitate, demonstra și argumenta liniștit, chit că petrecea așa ore în șir. Ambre se gândi că i-ar putea cere să intervină, în disperare de cauză. Cécile părea să-l aprecieze. *Și-n plus, este un necunoscut. Uneori, este mai ușor cu necunoscuții.* Poate că pe el Cécile îl va asculta.

Au mâncat repede, căci concertul corului începea la ora 20. Când toată lumea era gata de plecare, Anton vru să-și ia cârjele, dar, odată ajuns la ușa apartamentului, renunță. Peste zi, picioarele lui suferiseră mai multe încercări decât puteau să suporte. Și, contrar oricărei așteptări, el se întoarse spre Ambre:

— Du-te și adu-mi scaunul cu rotile.

Nu „te rog", nu „mulțumesc". Făcea parte din joc.

Toată lumea așteptă în timp ce Ambre se lupta cu scaunul.

— Nu știu să depliez chestia asta, bombăni ea.

— Va trebui să înveți.

Ea ridică exasperată capul.

— Zău? Și de ce, mă rog?

— Tim nu este aici. Va trebui să fii asistenta mea personală.

— Nu e de ajuns că vorbesc deja cu tine?

— Ba da. Dar asta nu mă va ajuta să merg.

— OK.

Întrucât Sophie își pierdea răbdarea lângă lift, Anton se decise să accelereze mișcarea. Se sprijini de perete și cu un gest sigur desfăcu scaunul.

— Poftim, acum deblochează roțile.

Ambre acționă micul capăt din plastic pe care i-l arătă, apoi reușiră să părăsească apartamentul.

Odată ajunși afară, în timp ce mergeau toți în șir indian pe drumul spre biserică, Ambre întrebă cu un aer fals morocănos:

— Și ce altceva mai presupune rolul meu de asistentă personală?

— Mmm… să-mi satisfaci toate nevoile, răspunse Anton.

— Vrei să spui capriciile?

— Nu, nevoile.

— Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile.

— Serios?

— Bineînțeles. Ai avut un asistent cam prea implicat în munca lui, dar s-a terminat. Noua ta asistentă nu este atât de amabilă. Ea nu va ezita să te pună la locul tău.

— Cred că a început deja.

— Muncește din greu la asta.

— Și se descurcă bine.

Chiar dacă nu putea să-i vadă fața, Ambre era convinsă că el zâmbea amuzat în scaunul lui. Nu se putu abține să nu zâmbească și ea.

— Domnul pare să aprecieze că noua lui asistentă îl pune la punct, dacă înțeleg eu bine.

El se întoarse pe jumătate pentru a o privi.

— Trebuie spus că s-a bucurat s-o revadă.

— Ah, da?

El își reluă poziția inițială, privind drept înainte.

— Da. Știa că ea va îndrăzni.

— Pentru asta își permitea să se poarte atât de oribil cu ea?

El nu răspunse. Scaunul se împiedica pe pavele, ca în seara de Crăciun, și ei înaintau în ritm de *cling-cling*.

— Sau pentru că mă detești? adăugă Ambre.

— Tu ce crezi?

— Până ieri, aș fi ales răspunsul numărul doi. Astăzi ezit…

— Alege ceea ce îți convine. Ajută-mă să cobor.

Ajunseseră în fața bisericii și a scărilor ei de piatră. Gabriel veni să-i salveze și îl ajută pe Anton să se ridice. Ambre se luptă câteva secunde cu scaunul până reuși să-l plieze.

— Vezi, faci progrese, zise Anton cu sarcasm.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

Îi făcu semn cu bărbia pentru ca ea să-i întindă brațul și se sprijini de el.

Rosalie și Sophie o zbughiseră pe culoarul din mijloc pentru a se alătura corului. Ceilalți se așezară în primele rânduri. Timotée, entuziasmat, se agita pe genunchii tatălui său și încerca zadarnic să-și vadă sora și mama.

Li se alăturară Sylvie, Michel și micul Maxence.

— Salutare la toată lumea!

Luară loc pe bancă, chiar în fața lor. Micuțul Maxence părea supărat. Avea lacrimi pe obraji, o figură încruntată și brațele încrucișate.

— Și? întrebă Sylvie întorcându-se spre Ambre și Anton. Sunteți tot la Arvieux? Ce-ați făcut cu jumătățile voastre?

— Marc s-a întors la Lyon, răspunse simplu Ambre. Eu am mai rămas câteva zile pentru a profita de Rosalie, de Gabriel și de copii.

— Și Tim?

— A plecat să lucreze, zise Anton.

— Tot mai lucrează ocazional?

— Da. De sărbători, au fost multe cereri.

— Este un lucru bun.

Se întoarse spre soțul ei și zise:

— Trebuie să-i invităm la cină într-una dintre aceste seri.

Michel încuviință.

— Când se întoarce Tim?

— Luni seară.

— Ambre, tu vei mai fi aici?

— Oh, eu… nu mă gândeam să stau așa mult…

— Când trebuie să pleci?

Ea nu știa ce să răspundă. Era imposibil să mărturisească că, deși nu-i plăcea ideea de a-l lăsa pe Marc singur la Lyon, nu putea să se întoarcă fără să-l revadă pe Tim și să aibă o discuție cu el.

Anton interveni:

— Este în concediu. Poate să rămână până luni seară.

Sylvie o privi cercetător pentru a-i obține confirmarea. Ambre se gândi că, în definitiv, Marc îi ceruse să rămână. Atât cât voia.

— Da, de acord. Voi veni.

— Super! zise Sylvie. Veniți pe seară pentru aperitiv. Îmi face plăcere! Pierdem legătura cu sezonierii… și cred că e păcat. Este un aspect al meseriei care mă întristează.

În acel moment, Maxence trase de brațul mamei lui, plângând de mama focului.

— Ce-i cu el? întrebă Ambre.

— Oh, voia să cânte cu Sophie.

— Anul viitor va putea să se înscrie, nu?

— Glumești? Este un cor părinți-copii. Nici eu, nici Michel nu știm să cântăm!

— Bietul copil, oftă Anton. Născut în familia nepotrivită… Un vis spulberat atât de tânăr…

Michel și Sylvie izbucniră în râs, dar, în aceeași clipă, un bărbat de lângă altar bătu din palme.

— Vă rog, doamnelor și domnilor! O să începem imediat. Vă rog să închideți ușile. Mulțumesc.

Biserica se umpluse. Desigur, nu era atâta lume ca pentru slujba din 24 decembrie, însă era onorabil.

— Vă mulțumim că ați venit. Știm că sunteți nerăbdători să ne auziți cântând, dar mai întâi îl vom lăsa pe dirijorul Didier Mouchon să vă prezinte corul său.

Ambre profită de aplauze pentru a se apleca spre Anton.

— De ce faci în așa fel încât să rămân? șușoti ea.

El dădu din umeri aproape imperceptibil.

— Nu te grăbești să te întorci, nu?

— Pentru unul care ar vrea să mă vadă plecată, mi se pare ceva foarte ciudat.

— Nu vrei să mă crezi niciodată…

— Cum adică?

— Ți-am mai spus: nu înțeleg ce te face să crezi că aș vrea să te văd plecată.

Ea clătină din cap, dar nu avu timp să răspundă, căci Anton adăugă:

— Am nevoie de o asistentă… Tim nu mai este aici.

— Deci asta e…

Își îndreptară din nou atenția asupra dirijorului corului preț de câteva secunde. Apoi Anton se aplecă la rândul său spre ea.

— Și în privința lui Marc e la fel, refuzi să mă crezi...

— Ce să cred? Că nu ai făcut-o intenționat?

— Da.

— Consideră subiectul închis.

Apoi, cum el nu zicea nimic, ea adăugă:

— Așadar nu este răspunsul numărul doi?

El se mulțumi să zâmbească.

Aplauze furtunoase punctară discursul dirijorului. Se auziră câteva blițuri. Apoi primele note își luară zborul prin biserică, ecoul lor răsfrângându-se în firide. Cécile se îndreptă ușor de spate, Timotée făcu ochii mari. Era un sunet diafan, armonios. Concentrați, copiii și adulții erau toți îmbrăcați în negru, cu un accesoriu roșu pentru a aminti de Crăciun. O eșarfă, o curea, o bandană, o bijuterie. Ambre observă cu oarecare

emoție că Sophie purta eșarfa de la Philippe, cea pe care i-o dăruise în urmă cu cinci ani.

Cântecele se succedară, întretăiate de aplauze și de comentarii încântate în public — „A fost frumos, nu?“ După fiecare bucată muzicală, aclamațiile erau mai intense și atmosfera în biserică se înfierbânta.

În sfârșit corul începu ultimul cântec, cel pe care în mod evident toți îl așteptau. *Forever Young*. Liniștea deveni și mai solemnă în timp ce dirijorul dădea instrucțiuni cu voce înceată. Apoi țâșniră primele note și un fior colectiv străbătu publicul.

Era cântecul lui Tim. În mod categoric. Cântecul iernii pe care o petrecuseră ei la Arvieux, toți trei, când plecau la mare în toiul nopții, când se simțeau liberi, când adormeau pe nisip și priveau răsăritul soarelui, când Anton intra în apa înghețată fără să ezite. Totul era atât de departe.

Fir-ar să fie, de ce e atât de departe?

Ambre ignoră nodul dureros care i se forma în gât și se concentră pe cuvintele ultimei strofe.

It's so hard to get old without a cause
I don't want to perish like a fading horse
Youth's like diamonds in the sun
And diamonds are forever
So many adventures couldn't happen today
So many songs we forgot to play
So many dreams swinging out of the blue
We'll let them come true
Forever young...[7]

Tim avea dreptate. Se lăsaseră păcăliți toți trei. Erau vrednici de plâns. Încetaseră să mai fie diamante în bătaia soarelui...

Aplauzele izbucniră și, una câte una, fiecare persoană din public se ridică pentru a-i aclama pe coriști.

— Ridică-te! îi ordonă Ambre lui Anton.

El dădu să-i răspundă că nu poate, dar ea îl apucă de încheietura mâinii și îl obligă să se ridice în picioare.

— Ești nebună? Mă doare!

— O să mergem în Monkey Club diseară, eu și cu tine, zise ea, continuând să aplaude, fără ca măcar să-l privească.

— Ce…? întrebă Anton, uitându-se la ea.

— Este sâmbătă seara, nu?

— Da, este sâmbătă seara, și ce?

— Pun pariu că n-ai mai ieșit de ani într-o sâmbătă seara.

— Într-adevăr…

— Așa că o să remediem acest lucru.

El continua s-o fixeze cu privirea.

— Ambre, am treizeci de ani acum.

— Nu, Anton, n-ai treizeci de ani. Ai optzeci. Și nu se mai poate așa. Ieșim diseară.

În mulțime, niște voci scandau:

— Încă unul, încă unul!

Dirijorul corului le făcu semn cântăreților să revină la locul lor și publicul se așeză din nou pe scaune. Din nou se auzi finalul, cu și mai multă intensitate decât prima dată.

Let's dance in style
Let's dance for a while
Heaven can wait
We're only watching the skies

Hoping for the best
But expecting the worst
Are you going to drop the bomb or not…?[8]

Ambre se rezemă de banca din lemn cu un zâmbet de satisfacție. Anton nu-și luase ochii de la ea și zâmbea și el.

Nimeni nu se grăbea să se întoarcă acasă. Sylvie și Rosalie erau în plină discuție în fața bisericii, în mijlocul unei mulțimi care prelungea seara cu sporovăieli. Gabriel, Cécile și Michel erau mai departe, comentând concertul. Timotée adormise în brațele tatălui său.

Anton se lăsase să cadă pe treptele de piatră din fața intrării și fuma o țigară tacticos, cu delectare, ca și cum acesta ar fi fost cel mai bun moment al zilei. Cât despre Sophie, ea era într-un du-te-vino sprinten între colegele ei din cor și Ambre, așezată lângă Anton.

— Ai văzut, mi-am pus eșarfa de la tine.

— Da, am văzut, Sophinette.

— Și mai am și trandafirul de la brățară. Tu ai bijuterii?

— Am o brățară.

— Arată-mi!

Sophie se aplecă în față și buclele ei mângâiară încheietura lui Ambre.

— Ce sunt astea? întrebă ea punând mâna pe brelocuri.

— Sunt niște zurgălăi.

— Oh. Sunt ca niște clopoței?

— Da, exact.

— Dar nu fac zgomot?

— Nu.

— Cine ți-a dat clopoțeii?

— Marc. A fost un cadou de ziua mea.

— Ah.

Sophie își aranjă buclele după urechi și plecă înapoi alergând spre prietenele ei.

— Poftim, zise Anton.

Îi întinse țigara lui Ambre și ea o luă, mai mult pentru a-i face lui plăcere decât dintr-o dorință reală. Trase un fum, apoi încă unul, întinzându-și picioarele în față.

— Ce-ai vrut să spui azi după-amiază, când ai zis că te-ai bucurat să mă revezi?

Anton își luă înapoi țigara și trase un fum lung înainte de a răspunde:

— După ce m-ai împins în gol?

— Da.

El ridică din umeri. Ea nu renunță:

— Și în seara aia când ai zis că mă așteptai de mult timp?

El stinse țigara pe o treaptă din piatră, își scoase bricheta din buzunar și începu să se joace cu ea, făcând să țâșnească o flacără pe care o stingea cu degetele.

— Păi, răspunse el în cele din urmă, cred că înțelegi foarte bine.

— Nu.

— Ba da, înțelegi foarte bine. Ai zis că sunt o legumă și că pur și simplu îți inspir milă, atâta tot…

— Nu gândeam asta.

— Știu că nu gândeai asta. Tu nu. Dar ceilalți da. Chiar dacă nu o spun.

— Exagerezi…

— Nu. Este foarte adevărat. Aproape nimeni nu mai îndrăznește să se poarte urât cu mine. Pot să fiu îngrozitor, jignitor, abject… nicio reacție. Vezi tu, nu mai sunt decât un handicapat. Mă menajează. Nici măcar nu mă tratează ca pe o ființă umană.

Lăsă flacăra să ardă mai mult timp și câteva secunde se amuză trecând-o pe sub palmă.

— Știam că tu n-o să mă cruți. Nu după ceea ce ni s-a întâmplat... Plecarea lui Tim de la Frontignan, mutarea lui la Paris... Știam că n-o să mă menajezi. Te făcusem să suferi prea mult. Așa că atunci când Rosalie mi-a zis că vei veni aici...

Schiță un zâmbet, aproape involuntar. Flacăra pâlpâi și el o stinse cu palma.

— Vezi tu, aproape că mă bucuram. Eram nerăbdător să văd de ce ești în stare.

— Și te-am decepționat?

— Nu. Chiar m-ai pălmuit. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să mă iei la bătaie!

Își zâmbiră.

— Și tu nu mă privești ca ei. Tu mă vezi așa cum sunt. Un ticălos.

Ea rămase gânditoare câteva clipe. Flacăra lumina cu intermitență chipul lui Anton și ei i se păru mai frumos decât oricând, cu pomeții lui proeminenți și cu ochii adânciți în orbite.

— Nu ești un ticălos, Anton... nici o legumă... ești un zeu grec.

El o măsură cu privirea, ușor batjocoritor.

— Faci mișto de mine?

— Deloc. De altfel, trebuie să-ți mărturisesc că întotdeauna te-am văzut așa... ca un zeu grec.

— N-ai fost niciodată prea sănătoasă la cap.

— Sunt de acord cu tine.

— Te făceam să ai fantezii?

— Nu, nu chiar, dar să zicem că... te admiram. Mă impresionai.

— Nu mai este cazul?

— Ba da. Tocmai de aceea îți spun că nu ești nici ticălos, nici legumă. Pentru mine ești un zeu grec. Eu tot așa te văd.

El se gândi câteva secunde.

— Pentru că îl am pe Tim?

— Nu. Pentru că... pentru că ai o forță... și nu mă refer la forță fizică... ai o forță interioară.

El o privi cu scepticism, fără a găsi nimic să răspundă. Continua să se joace cu flacăra brichetei. Nu părea să simtă durerea.

— Deci, dacă înțeleg eu bine, nu mă detești? reluă Ambre. Doar te purtai odios cu mine pentru a mă face să reacționez?

— Te-am detestat, după cum ți-am zis, dar s-a terminat de mult... Și știi de ce?

Pentru că nu mai am motive să fiu furios pe tine în legătură cu Tim: de câțiva ani s-a terminat totul între mine și el. Nu mai e nimic.

Ea se ridică rapid.

— Ce... cum adică?

El se uită la ea ca la o copilă naivă, cu o ușoară condescendență amestecată cu milă.

— Oh, te rog. Trebuie să fi bănuit. Nu supraviețuiești după așa ceva.

— După ce nu supraviețuiești?

— Eu sunt pacientul lui, el este medicul meu. Nu ne mai vedem altfel. Suntem blocați în această schemă.

— Dar...

El își puse bricheta în buzunar, ca și cum, sfârșindu-și micul joc, îi arăta că discuția se oprea acolo. Și ea nu mai insistă.

Ambre își simțea inima grea. Se gândea: *La ce bun toate astea? De ce ne-am făcut rău așa? Am distrus totul*. Măcar dacă ar fi putut să-și spună că nu fusese totul în zadar... Măcar dacă ar fi putut să creadă că plecarea îi permisese lui Tim să reconstruiască ceva între el și Anton...

Dar, tot trăind și suferind așa, totul era distrus, totul era negru, totul era stins. *Nu reconstruiești în mod artificial ceva.* Tim se întorsese la Anton și, în pofida întregii lui bunăvoințe, relația lor murise. Anton dădea vina pe spitalizare, pe recuperare... Asta îi închisese în niște roluri. Însă dacă era altceva? Dacă nu-i suficient să vrei? *Iubirea te ia pe neașteptate, te străpunge, te doboară, pune totul sub semnul întrebării, îți distruge echilibrul. Dar așa ceva nu se decide. Este întotdeauna mai mult sau mai puțin un accident. Nu o alegere. Nu poți doar s-o vrei. Chiar foarte tare. Nu merge așa...*

De altfel, și eu am vrut foarte tare. Dar oare am reușit mai bine decât ei?

Încerca să-și alunge aceste gânduri, aceste gânduri îngrozitoare care îi tulburau sufletul.

— Așadar mergem în club? întrebă deodată Anton.

Se strânseseră toți, pregătiți să reia drumul spre apartamentul lui Rosalie și al lui Gabriel. Sylvie și Michel dispăruseră, cu Maxence în brațe. Mulțimea se risipise în piața din fața bisericii.

— Da, mergem, răspunse Ambre.

Ea nu mai avea chef acum, dar trecuse mult timp de când nu mai făcea ceea ce avea chef.

— Atunci, vă lăsăm aici? întrebă Rosalie.

— Da.

— Uite, vă dau niște chei de rezervă. Distracție plăcută. Pe mâine.

În timp ce grupul se afunda în bezna străduțelor, Anton se întoarse spre Ambre. Părea epuizat, adâncit în scaunul său cu rotile. Fără îndoială, nici el nu avea mai mult chef decât ea să meargă în Monkey Club. Totuși zise hotărât:

— Mergem?

Înăuntru era îmbulzeală. Ca în toate serile, cu siguranță. Scaunul fusese pliat în holul de la intrare. Ambre îl susținea pe Anton și dădea din coate pentru a-și croi drum. Se trântiră pe niște taburete înalte de lângă bar și comandară băuturi.

Începură să bea în tăcere. Aveau amândoi o figură abătută. *Ce naiba căutau acolo?*

Anton nu mai putea să danseze acum. Dar oricum, nu-i plăcuse niciodată cu adevărat. Ea nu își amintea să-l fi văzut vreodată pe ringul de dans. Și-l amintea

sus, la mezanin, sprijinit în coate de balustradă, privindu-i, pe ea și pe Tim, cum se dezlănțuie. Sau așezat la o masă cu prietenii lui. Îi plăcea să fie înconjurat de lume.

— Îl vezi pe tipu' ăla de acolo, de sus? zise el, aplecându-se spre ea. Uită-te discret, te rog.

Îi arăta un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, cu ochii negri. Un bărbat în genul lui Andréa, destul de frumos, destul de voinic.

— Da, zise ea. Îl cunoști?

— Nu. Dar mă privește cu insistență de ceva timp.

— Zău?

— Așteaptă să te ridici ca să vină să intre în vorbă cu mine.

Ea se încruntă.

— Îmi ceri să plec?

— Doar să mă lași singur câteva minute.

Afișă un aer rugător și repetă:

— Doar câteva minute.

Ea se uită discret spre bărbat. Anton avea dreptate. Nu-și lua ochii de la ei.

— Și Tim?

El îi aruncă o privire blazată care însemna: *Te rog, nu ești idioată, nu mai suntem copii, viața este dezgustătoare, dar așa stau lucrurile.*

— Ce ai de gând să faci cu tipu' ăsta?

El clătină din cap cu nerăbdare.

— Au trecut ani de când nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. De când n-am mai pus piciorul într-un bar. De când n-am mai fost privit ca un bărbat.

— Și Tim? insistă ea pe un ton aspru.

— Ambre, au trecut ani de când nu m-a mai agățat cineva sau nu mi-a mai plătit o băutură. Aș da totul doar ca să stau cinci minute în fața acestui tip, care îmi aruncă o asemenea privire!

Ea rămase cu mâna încleștată pe pahar, contrariată. Gândindu-se în același timp că, în definitiv, Anton era adult și ea n-avea dreptul să-i dea nicio lecție.

— Și dacă Tim îmi pune întrebări? Ce o să-i spun? Trebuie să-l mint?

Anton clătină din cap.

— Nu o să te întrebe nimic.

Ea mai ezită un moment, amestecând cu nervozitate cuburile de gheață de pe fundul paharului. Apoi se ridică.

— OK, mă întorc. N-ai decât să mă suni când vrei, o să vin să te iau cu mașina. De acord?

El încuviință. Îi reținu mâna câteva clipe. Cât să-i șoptească la ureche:

— Mulțumesc. Azi ai fost cu adevărat la înălțime.

Traversând sala, Ambre avea inima grea și un gust amar. Îl văzu pe bărbat ducându-se la Anton și luând loc pe taburetul pe care ea tocmai îl eliberase. Aplecați unul spre celălalt, atât de mult încât aproape se atingeau, începură să discute. Bărbatul zâmbea mult. Anton zâmbea puțin, dar ochii îi străluceau.

Mai așteptă un pic, ca Anton să-l strige pe barman, ca două pahare să fie puse în fața lor, ca ei să ciocnească. Apoi se îndreptă spre ieșire. Nu voia să știe ce se va întâmpla după aceea. Nu voia să se gândească la Tim, care era în acel moment la Amiens. Nu voia să vadă cât de inutilă fusese toată acea pierdere. Tim era singur în seara asta. Ea era singură în seara asta. Anton era singur și el, încercând să-și reconstruiască o imagine în ochii unui necunoscut.

[7] „E-atât de greu să îmbătrânești fără o cauză de apărat / Nu vreau să pier ca un cal care continuă să alerge / Tinerețea e ca un diamant în bătaia soarelui / Și diamantele sunt veșnice / Atâtea aventuri la care am renunțat astăzi / Atâtea cântece pe care am uitat să le cântăm / Atâtea vise apărute de nicăieri / Să le facem să se îndeplinească / Pururea tineri... " (în engl. în orig.).

[8] „Hai să dansăm cu stil / Hai să dansăm un pic / Raiul poate să aştepte, noi doar privim cerul / Sperând la ce e mai bun, dar aşteptându-ne la ce e mai rău / Vei arunca bomba sau nu?..." (în engl. în orig.).

9

Anton nu sună.

A doua zi dimineață, era acolo, în apartament. Ambre se întrebă dacă petrecuse noaptea cu tipul de la bar și fusese adus de el sau dacă se întorsese prin propriile mijloace, după câteva pahare, împingându-și cu greu scaunul cu rotile prin zăpadă. Era sigură însă că nici ea, nici el nu vor mai vorbi despre asta și că se vor grăbi să uite acel episod, pentru Tim.

Ea se gândi că Tim n-ar fi făcut niciodată un lucru asemănător. El era prea corect, prea cinstit. Lua o decizie, oricât de dificilă ar fi fost, și o respecta. Chiar dacă trebuia să se sacrifice, să-și sacrifice tinerețea, propria-i fericire.

Emma spusese într-o zi că ea era ca el, își aminti Ambre.

În mod paradoxal, după ce își schimbase numărul de telefon și tăiase toate punțile care ar fi putut s-o ducă la Tim, la Rosalie sau la Gabriel, continuase să corespondeze o vreme cu Emma pe

mail. Pentru că ea fusese martor al fericirii lor la Frontignan. Pentru că, dacă într-o bună zi Tim trebuia s-o uite, dacă ea însăși reușea să-l uite după multe eforturi, cel puțin mai rămânea Emma pentru a depune mărturie despre povestea lor. Își trimiseseră numeroase mailuri, în care Ambre își inventa o viață fericită și câteva întâlniri trecătoare cu bărbați. În zadar. Emma citea printre rânduri și își începea întotdeauna mesajele cu: *Draga mea Ambre, o să mă prefac că te cred…*

Emma nu-l mai văzuse niciodată pe Tim. Când se întorsese la Frontignan și găsise apartamentul gol, el plecase înapoi la Paris foarte repede. Nu trecuse să-și vadă niciunul dintre prieteni. Nici măcar pe Emma. *Aș fi putut să-i explic. Aș fi putut să-l fac să se răzgândească, să-l oblig să reflecteze*, spusese ea într-unul dintre mesaje. Dar el nu voise să-și lase nicio șansă de a se răzgândi, la fel ca Ambre când își schimbase numărul de telefon.

Altă dată, Emma întreba: *N-o să revii asupra hotărârii niciodată? Chiar dacă suferi îngrozitor? Nu vei încerca niciodată? Chiar*

niciodată? Ambre îi răspunsese că nu suferea îngrozitor, că era foarte fericită la Lyon și că nu, niciodată, niciodată nu va reveni asupra hotărârii. *Asta-i problema voastră*, îi scrisese Emma în răspunsul ei. *Sunteți la fel. Luați o decizie și este ireversibilă. Chiar dacă vă face să suferiți. O respectați. Probabil că vă place să duceți vieți de eroi de tragedie*.

Eroi de tragedie... se gândi ea, înghițindu-și cerealele. *Vezi să nu... Eroi de vieți obișnuite, mai degrabă. De vieți banale. Nu! Nici măcar eroi. Figuranți.*

Căci eroii acționau, schimbau cursul istoriei. Dar Tim și ea se mulțumeau să treacă neștiuți, fiecare prin viața lui lipsită de savoare.

Nu-i adevărat! De ce sunt într-o dispoziție atât de proastă astăzi?

Răspunsul îl avea sub ochi: Anton se afla în fața ei, mâncându-și zgomotos cerealele, cu chipul ciudat de destins.

Sunt sigură că au petrecut noaptea împreună.

Părea fericit și așa ceva era insuportabil.

Pentru a scăpa de prezența lui, Ambre își propuse să se ocupe de corvoada

cumpărăturilor. Cécile se oferi imediat s-o însoțească, de parcă și ea voia să fugă de cineva sau de ceva. Spre marea lor surprindere, Sophie o luă de mână autoritar pe Ambre și declară:

— Merg și eu la cumpărături.

În dimineața aceea, fetița îi ceruse lui Ambre să-i împletească părul, apoi să-i aleagă colierul pe care să-l poarte în timpul zilei. În mod evident, o adoptase.

Se treziră, așadar, toate trei în mașina lui Rosalie, Ambre la volan, Cécile lângă ea, strângându-și în brațe geanta, și Sophie în spate.

— Ești bine, Cécile? întrebă Ambre în timp ce pornea motorul.

— Da. Sunt bine.

— Păreai grăbită să pleci din apartament.

Cécile roși ușor.

— E din cauză că... nu mă simt în largul meu la ideea de a rămâne la ei atâta timp... mi-e teamă că deranjez.

— Nu trebuie. Și mie mi-era teamă că deranjez, dar Rosalie este cu adevărat mulțumită să fim toți aici.

— Da... în sfârșit... este diferit pentru tine.

— Cum așa?

— Tu ești prietena ei. Eu sunt doar…

Aruncă o privire spre Sophie, în oglinda retrovizoare. Fetița era ocupată să frunzărească o revistă de modă găsită pe banchetă.

— Sunt fosta iubită a soțului ei, înțelegi?

— Da, înțeleg… Dar nu trebuie să-ți faci griji… suntem toți în situații cam jenante. Și eu la fel.

— Mi s-a părut că înțeleg, însă… nu sunt sigură că am priceput tot ce este între voi…

Ambre aruncă la rându-i o privire în oglinda retrovizoare. Sophie era cufundată în lectura ei.

— Acum cinci ani, i-am cunoscut pe Tim, Anton și Rosalie, asta o știi.

— Da.

— Tim și Anton formau deja un cuplu. Anton era vicecampion la schi alpin. Era… este un tip frumos, dar închipuie-ți-l pe atunci. Era cel mai frumos tip din Arvieux. Și Tim pusese mâna pe el. Eu eram prietena lui Tim și mă luau peste tot cu ei. Pe scurt, eram mereu împreună și lucrurile au început să devină… ciudate.

— Adică?

— Ambigue.

— Ah.

— Așa că Anton i-a cerut în cele din urmă lui Tim să aleagă între el și mine. Îți povestesc pe scurt. Tim l-a ales pe el, apoi lucrurile s-au înrăutățit între ei, fiindcă Tim se purta detestabil. Anton l-a lăsat să plece. Tim s-a întors la mine și... am sfârșit prin a ne muta împreună, în Sud, în apartamentul pe care-l aleseseră amândoi. Apoi...

Îi aruncă o nouă privire lui Sophie, care rupea niște pagini foarte concentrată.

— Apoi Anton a avut accidentul. Tim... ei bine... Tim s-a simțit responsabil sau... sau a înțeles că nu putea să-l lase în această încercare grea sau... nu prea știu... Sentimentele, toate astea, nu se explică. Oricum ar fi, a reluat relația cu Anton și nu l-am mai văzut niciodată până acum.

Preț de o clipă nu se mai auzi decât zgomotul ștergătoarelor — începuse să ningă — și al hârtiei pe care o rupea Sophie.

— Iată, înțelegi acum motivul tensiunilor cu Anton și... și motivul disputei mele cu Marc.

— El nu știa nimic?

— Nu... A aflat din întâmplare și... și pretinde că mai am lucruri de lămurit... Oricum ar fi, în ceea ce te privește, nu-ți face griji: Rosalie este adorabilă, te va găzdui aici atât cât vei vrea, atât cât o să ai nevoie. Și dacă vreodată vrei să schimbi aerul, vei putea petrece câtva timp la Lyon, la mine și Marc. Te vom primi cu plăcere.

— Nu. Drăguț din partea voastră, dar nu voi putea niciodată să accept. Mi-ar fi prea teamă să nu vă deranjez.

— Marc a venit cu propunerea.

Cécile se întoarse spre ea.

— E-adevărat? întrebă.

— Bineînțeles că e adevărat.

Ambre se gândi că făcuse bine să pomenească de Marc: părea să aibă asupra lui Cécile o influență mai mare decât toți ceilalți.

— Este un tip de treabă, să știi, zise Cécile.

Ambre se simți ușor iritată de această remarcă, fără să înțeleagă prea bine de ce.

— Da, știu.

— Chiar este.

De data asta, ea nu-și putu stăpâni un gest agasat și o simți pe Cécile chircindu-se în scaunul ei. Ce era asta, de fapt? Un mod de a-i semnala că ea nu avea nicio idee despre valoarea unui om ca el? Un mod de a-i da de înțeles că nu era demnă de Marc? Că ea își pierdea vremea aici, în timp ce el o aștepta răbdător la Lyon?

Nu, conștiința ta încărcată este cea care vorbește. Cécile îți face doar un compliment cu privire la iubitul tău.

Era din nou foarte prostdispusă. Trebuia neapărat să se calmeze. Da, dar era a doua oară când Cécile o făcea să se simtă atât de vinovată. „El nu poate să trăiască fără tine... Însă tu, da", îi spusese cu câteva zile mai înainte.

— Avem moduri diferite de a iubi, atâta tot, zise Ambre cu asprime.

Cécile se ghemui și mai mult pe scaun.

— Ziceam doar că ești norocosă să-l ai, murmură ea cu o voce abia audibilă.

Regretând că o bruscase, Ambre îi adresă un zâmbet forțat.

— Îmi pare rău, am dormit puțin, sunt nervoasă.

Odată ajunse la supermarket, își repartizară cumpărăturile. Ambre o trimise pe Sophie cu Cécile pentru a avea câteva clipe de răgaz, singură cu ea însăși. La raionul cu produse congelate, scotocind cu nervozitate printre pungile cu fasole verde și cele cu spanac, încerca să-și amintească momentul în care simțise că Marc era bărbatul potrivit pentru ea. Acel moment pe care îl regăseai în toate relațiile. Acel moment în care te simțeai exact în locul în care trebuia să fii. *Nu rămâi cu cineva doi ani dacă nu ai simțit acel moment cel puțin o dată, nu?* Dar cu cât căuta mai mult, cu atât nu găsea.

Crezuse întotdeauna că Marc era un om de bine, că n-ar fi vrut să-și împartă viața cu nimeni altcineva decât cu el, pentru că îi oferea exact ceea ce aștepta ea: siguranță și liniște. Dar nu reușea să identifice acel moment precis în care se

simțise fericită. Nu doar liniștită, nu doar în siguranță. Fericită, împlinită, îndrăgostită.

Poate atunci când avusese acel orgasm seismic? Însă, dacă voia să fie complet cinstită cu ea însăși, trebuia să recunoască și că Marc n-avea nicio legătură, că anii ei de singurătate erau singurii responsabili de acel seism interior.

Nu-și amintea de fericirea adevărată, ci doar de momente plăcute. *Fir-ar să fie, trebuie totuși să fi trăit astfel de clipe care sună ca o revelație, nu? Ca o certitudine?*

— Ambre!

Sophie se întorsese cu un pachet de cereale în mâini.

— Pune-le în coș, Sophinette.

Sophie se supuse, apoi se cățără pe coș și rămase într-un echilibru precar, urmărind-o pe Ambre din ochi, de la o ladă frigorifică la alta. Ea nu reușea să mai gândească acum, că Sophie era acolo. Sophie care se uita fix la brățara ei cu clopoței.

Aniversarea! Era un moment memorabil, nu? Acea zi de naștere pe care o sărbătoriseră împreună cinând pe masa

joasă din living, așezați turcește chiar pe podea. Marc destupase o sticlă de vin. Gătise el. Ea nu reușea să-și amintească ce mâncaseră în seara aceea. Nu se întâmplase totuși atât de demult... După desert, el îi întinsese cadoul și ea îl luase fără grabă, pentru că știa exact ce conține. Ea îi ceruse acea brățară. Îl despachetase cu zâmbetul pe buze, dar fără excitația pe care o simți în fața unei surprize adevărate. Scosese brățara din cutia aurie și Marc i-o prinsese la mână. Ea o admirase la încheietură, apoi îl sărutase pe Marc. Fără euforie. Fără un zâmbet uimit de fetiță.

Iată, viața cu Marc era asemenea acelui cadou. Fără surpriză. Fără excitație. Fără euforie. Era mereu egal cu el însuși. Chiar și în pat. Era o viață liniștită, plăcută și blândă. Dar era... Ce cuvânt folosise Tim pentru a vorbi despre Marc? Plictisitor. Exact așa era.

Puse punga de fasole verde congelată în coș, convinsă acum de un lucru: nu va găsi niciunul dintre acele momente de certitudine și de revelație, acele momente puternice, evidente.

— Nu-mi place asta, nu e bună! zise Sophie uitându-se cu coada ochiului la punga de fasole verde.

— Păcat, răspunse Ambre. Eu gătesc acum, până când plec. Iar eu ador fasolea verde!

Sophie o privi cu neîncredere.

— Da, te asigur că așa e. O gătesc ca antreu: salată de fasole verde. Ca fel principal: gratin de fasole verde cu carne tocată de fasole verde. Și ca desert, asta-i specialitatea mea: tartă de fasole verde cu sos de fasole verde însoțit de un biscuit crocant cu fasole verde! De altfel, nu ai găsit cereale cu fasole verde pentru micul-dejun? Cu lapte și miere sunt excelente!

Sophie sări din coș și bătu din picior.

— Spui numai prostii!

— Evident că spun prostii!

Pe chipul țâfnos al lui Sophie apăru un zâmbet magic, care îi făcu ochii să strălucească.

— Ești nebună! glumi ea.

Ambre recunoscu acel zâmbet magic, acel faimos zâmbet de fetiță. Și înțelese: numai Tim reușise să i-l stârnească ei.

Pentru că era el însuși un cadou-surpriză. Un veritabil cadou-surpriză. Unul care pleacă fără să-și ia la revedere, care așteaptă neobosit să te vadă plângând, care te face să tresari când se apropie, care te privește vomitând întinzându-ți batiste de hârtie, care îți repetă că ești jalnică, dar care îți aduce un pahar cu apă și o pastilă pentru migrenă. Un cadou-surpriză pe care-l deschizi cu excitație și nerăbdare. Cel pe care sperăm toți să-l primim.

— De ce ai lăsat-o pe Cécile singură, Sophinette?

— Pentru că nu este amuzantă.

Ambre se asigură că Cécile nu era prin zonă, apoi zise cu voce joasă:

— Nu trebuie să spui asta, Sophinette. Nu în fața ei, bine?

— De ce?

— Pentru că nu îi va face cu adevărat plăcere.

Sophie ridică din umeri. Se apropiase de o ladă frigorifică ce conținea înghețate și privirea i se plimba de la cutiile cu batoane la cornetele cu ciocolată și vanilie.

— Și apoi nu este adevărat. Cécile este foarte drăguță. Sunt sigură că poate fi amuzantă.

— Dar nu se distrează niciodată. Și nu face glume.

— Asta pentru că i s-au întâmplat niște nenorociri.

Sophie ridică imediat capul.

— Cum adică nenorociri?

— Niște lucruri triste. Niște lucruri dureroase.

— Cum ar fi cuvinte urâte și lovituri de picior?

— Da. Exact.

Chipul fetiței deveni grav.

— Dar, știi ceva, o să glumească din nou, adăugă Ambre.

— Când?

— În curând. Poate chiar în după-amiaza asta.

— De unde știi?

— Păi, mă gândesc că, dacă suntem drăguțe și amuzante, poate reușim s-o facem să râdă.

Sophie părea să se gândească profund.

— De altfel, începând de acum, asta poate fi misiunea noastră, declară Ambre.

— Secretă?

— Da. Ultrasecretă.

Sophie se aplecă spre ea cu o figură concentrată.

— Misiunea noastră va fi s-o facem să zâmbească. De fiecare dată când vom reuși, vom trasa o cruce pe o foaie de hârtie și la sfârșit vom număra punctele. Iar câștigătoarea va avea dreptul la… care este înghețata ta preferată, Sophinette?

— Cornetele cu ciocolată.

— Atunci câștigătoarea va avea dreptul la cornete cu ciocolată.

Sophie dădu din cap cu un aer serios.

— Cum o facem să râdă?

— Nu știu. Putem începe prin a nu o lăsa singură în magazin, de exemplu. Putem să-i cântăm sau să-i zâmbim pur și simplu.

Sophie nu părea prea convinsă. Ambre se lăsă pe vine în fața ei.

— Putem să-i împrumutăm jucăriile noastre, să-i povestim secretele noastre, să-i cerem părerea despre colierele pe care vrem să le purtăm…

— De ce?

— Pentru ca ea să se simtă importantă.

Poate că astfel nu se va mai întoarce la soțul ei. Poate că va refuza tutela. Asta nu putea să-i explice lui Sophie.

Fetița păru că vrea să adauge ceva, dar nu mai avu timp, căci Cécile se întorcea cu brațele încărcate și Ambre se repezi s-o ajute.

Ca să accelereze mișcarea, ea le propuse lui Sophie și lui Cécile un joc de căutare: fiecare avea de găsit trei elemente din lista de cumpărături și prima care se întorcea la coș cu cele trei ingrediente câștiga. Sophie pierdea de fiecare dată și se hotărî să abandoneze cu un aer bosumflat și brațele încrucișate la piept.

— Este prea greu.

Ambre se aplecă la urechea ei.

— Poate, dar uite… am făcut-o să râdă.

Sophie se încruntă, neînțelegând imediat la ce se referea Ambre.

— Cornetul cu ciocolată va fi pentru mine, adăugă ea.

Și Sophie zâmbi, cu zâmbetul ei magic de fetiță, ridicând degetul mare: *Un punct*. Ambre îi șopti:

— Încearcă să mă ajungi din urmă!

Proasta ei dispoziție se risipise. Ambre își păstră antrenul și voia bună pe drumul de întoarcere, dând muzica cam prea tare în mașină.

Descărcară cumpărăturile toate trei și, odată ajunse în apartament, Rosalie le ajută să le aranjeze. Pregătiră prânzul într-o atmosferă destinsă, dar, când veni momentul să se așeze la masă, văzându-l pe Anton cu fața lui fericită, Ambre se închise imediat în sine.

După masă, Rosalie propuse să facă o plimbare pentru a profita de soare. Înfofoliți în paltoane, străbătură Arvieux, Anton în scaunul lui cu rotile împins de Gabriel, înainte, fetele și copiii, în urmă. Rosalie începu să-i explice viața satului lui Cécile, dar Ambre observă că părea cu gândul în altă parte.

Se întoarseră în apartament pe înserate și copiii se aruncară asupra unui pachet de biscuiți Petit Beurre în bucătărie, în timp ce Rosalie pregătea ceaiul.

— Ambre?

Tăcere. Vocea lui Anton se auzi din nou din baie.

— Ambre!

Ea se încăpățânase să-l evite toată după-amiaza, ca să nu se mai gândească la seara trecută din Monkey Club, la trădarea lui. Dar acum o striga, cum să se descurce?

— Da, vin.

Ieși din bucătărie fără tragere de inimă și își târî picioarele până în baie.

— Sunt aici. Ce vrei?

Ușa era închisă. Ea îl auzi pe Anton deplasându-se dintr-o parte în alta, apoi deschizându-i. Nu își putu masca surprinderea, nici jena văzându-l aproape gol în fața ei.

— Ce faci?

El o forță să intre și închise ușa brusc. Nu purta decât niște boxeri și o șosetă în piciorul stâng. Avea doar una dintre cârje de care se sprijinea, cu o grimasă de durere.

— Ce faci? repetă ea, din ce în ce mai stânjenită.

— Am nevoie de asistenta mea.

Ambre rămase retrasă, lipită de ușă, încercând să nu se uite la corpul lui aproape gol.

— Nu ți-ai îndeplinit sarcinile astăzi, adăugă el.

Ea ridică din umeri.

— Ce? Ești supărată pe mine pentru aseară?

— Nu. Nici nu vreau să mai vorbim despre asta.

— OK. Atunci, ajută-mă.

Se așeză pe marginea căzii. În oglinda de deasupra chiuvetei, ea îi zări spatele — spatele lui înainte atât de musculos, de puternic, de liniștit — plin de cicatrici. Una mare se întindea pe cel puțin zece centimetri de-a lungul coloanei vertebrale. Și mai erau și altele, pe tot corpul. Unele alburii, altele încă roșii.

Înainte, era mereu bronzat. Anii petrecuți în centrul de recuperare, fără să vadă lumina zilei, îl făcuseră palid, maladiv. Mușchii i se topiseră. Totuși încă avea un corp absolut admirabil, dar contrastul cu Anton cel dinainte era uluitor. Cu cinci ani în urmă, văzându-i pe plajă corpul de zeu grec, se gândise că până și din spate era frumos. Și că cicatricile lui — pe umăr și la genunchi —

îl făceau și mai impresionant. Astăzi avea prea multe. Și nu mai avea nimic dintr-un atlet.

Ea încremenise. El aștepta. Vedea că ea îl cercetează, că îi parcurge cu privirea fiecare centimetru pătrat de piele.

— Hai, admiră spectacolul, zise el cu voce tărăgănată, cu o ușoară amărăciune.

— Nu, eu... ce aștepți de la mine? Ce vrei să fac?

El îi ignoră cu totul întrebarea.

— Să știi că m-am recuperat bine. Am luat în greutate. Zece kile. Nu mai am escare. Cicatricile mele sunt aproape albe, nu mai sar în ochi și nu mai sufăr de incontinență.

Avea o privire stranie. Ambre nu înțelegea unde voia să ajungă.

— La început, reluă el, timp de peste un an, nu am fost în stare să mă schimb, să mă spăl.

Ea rămase tăcută, cu un nod în gât, în timp ce el continua:

— Aveam infirmiere pentru a o face, dar ele nu erau întotdeauna acolo și apoi... Tim ținea morțiș să se ocupe chiar el de

asta... pentru a-mi dovedi că nu se întorsese degeaba, că încă avea sentimente nobile.

Râse sarcastic.

— Așa că a mers până la a mă șterge la fund și nu înțelegea că tocmai *asta* mă făcea să-mi doresc să-l văd plecând. Că nu îi eram recunoscător. Dimpotrivă. Îl uram. Îl uram fiindcă ținea neapărat să mă vadă într-o asemenea stare... Dar el nici nu voia să audă. Era acolo, se încăpățâna să mă ridice, să mă spele, să mă șteargă, să mă îmbrace. Nu era nimic de făcut. Urlam la el să plece. Îl insultam. Ba chiar l-am lovit o dată sau de două ori, recunosc. Însă niciodată nu a lăsat să se vadă nimic.

— De ce îmi spui asta? reuși ea să rostească, continuând să stea nemișcată lângă ușă.

— Habar n-am... Până una-alta, am nevoie de tine.

Luă în mână capul de duș.

— Vreau să fac un duș, dar nu mai am putere să mă dezbrac...

— Anton! ripostă ea cu dinții strânși. De-a ce te joci?

— Și nu mai reușesc să intru în cadă.

— Îți bați joc de mine?

El nu afișa totuși un aer amuzat, nici unul ofensat sau rugător. Chipul lui avea o expresie neutră.

— Știi, ceea ce ai în față este cea mai frumoasă versiune a mea din ultimii patru ani.

— Nu-mi pasă! Nu se pune problema să te ating.

— Te dezgust?

Ambre se apropie de el furioasă.

— De-a ce te joci?

— Nu mă joc de-a nimic.

— Ba da, te joci! În permanență! Cum ai făcut și ieri cu sania. Ce cauți?

— Îți cer doar ajutorul.

— Nu! Nu, nu îmi ceri ajutorul! Încerci să obții ceva de la mine și nu știu ce!

Stătea tot așezat pe marginea căzii, impasibil, pe jumătate gol. Nici măcar nu încerca să se apere. Și ea în picioare, furioasă, continua să-l blameze.

— Ce vrei? Să-mi arăți cât de mult ai suferit? Cât de mult a suferit Tim? Cât de

mult v-a stricat chestia asta relația? Încerci să-ți justifici comportamentul de aseară, așa e?

— Ia te uită, credeam că nu vrei să vorbești despre asta…

— Îmi ceri să te dezbrac și să-ți privesc cicatricile pentru a-ți scuza comportamentul de ieri cu tipu' ăla?

— Nu e nimic de justificat, Ambre, răspunse el calm.

— Speri să te iert atunci?

— Nu e nimic nici de iertat.

— Văd că te împaci cu propria-ți conștiință…

— Ambre, chiar ai crezut că am plecat cu tipu' ăla… în scaun cu rotile?

Dintr-odată, ea conștientiză realitatea situației și înțelese cât de ridicole erau bănuielile ei.

— Nici măcar nu m-am ridicat de pe taburet. Am rămas așezat. L-am lăsat să plece și am așteptat ca Monkey Club să se golească în întregime… După aceea, i-am cerut barmanului să-mi aducă scaunul cu rotile.

Afișă un zâmbet amar.

— Mult mai puțin excitant, nu?

Ea înghiți în sec și zise cu voce sugrumată:

— De ce nu m-ai sunat?

— Voiam să mă descurc singur.

— Probabil că ți-a luat ore în șir să te întorci.

— Barmanului i s-a făcut milă de mine. M-a adus el.

Se așternu liniștea în baie. Anton nu se mișca și pusese la loc capul de duș în cadă. Nu mai voia ca ea să-l spele. În mod vizibil, era doar un pretext.

— De ce faci asta atunci? reluă ea în defensivă.

— Ce? Să-ți impun spectacolul corpului meu?

— Da. Și să-mi povestești toate astea despre tine și Tim…

El ridică din umeri cu o oarecare oboseală.

— Pentru a-ți arăta că nu mai poate fi nimic între mine și el. Ca să fii foarte conștientă de acest lucru. Asta îți ușurează sarcina, nu?

Ea se dădu ușor înapoi. *Nu mai sunt rivalul tău. Vă redau libertatea*, iată ce voia să-i spună. Cu un nod în gât, ea zise cu glas tremurat:

— Nu… dimpotrivă, Anton.

El o fixă cu intensitate și perplexitate, așteptând ca ea să se explice. *Este prea târziu!* avea ea chef să strige. Însă zise cu o voce pierită:

— Nu. Ești pe cale să distrugi totul.

— Ce?

— Totul.

Marc. Viața ei la Lyon. Ceea ce credea ea că știe…

El întinse brațul ca pentru a-i spune: *Așteaptă*, fiindcă ea pusese mâna pe clanță.

— N-ai nevoie de mine pentru a te spăla, zise ea. O să fiu la bucătărie.

Când să iasă, se opri și se întoarse spre el.

— Ce-ai zice să conduci diseară?

El o privi ca și cum ea își pierduse mințile.

— Poftim?

— N-ai mai putut să conduci după accident, nu?

— Ăăă… nu.

— Ei bine, te iau cu mine să conduci diseară.

El tot nu reacționa. Ea adăugă:

— Este mai bine decât să te ajut să te speli, nu?

El schiță un zâmbet. Un zâmbet magic. Un zâmbet de băiețel. Și ea înțelese că tocmai făcuse exact ce se impunea. Fără să fie cu adevărat conștientă de asta. Fără ca măcar Anton să fi fost conștient. Și se gândi că, dacă Sophie ar fi fost de față, ar fi putut ridica două degete: *Două puncte*. Doar că punctul ăla era la fel de prețios ca aurul.

Erau într-o parcare pustie, la vreo zece kilometri de Arvieux, cu motorul oprit. Lui Gabriel și lui Rosalie le spuseseră că se duc să bea un pahar în Monkey Club.

— Iar? se mirase Rosalie.

Ei zâmbiseră doar și părăsiseră apartamentul. Ambre declarase că vor începe în parcare, dar Anton, nerăbdător, o luase pe șosea în scrâșnet de pneuri.

— Ești sărit de pe fix! strigase ea, agățându-se de mânerul portierei.

El accelerase, făcând să sară acul vitezometrului, până când ea îi ordonă să se oprească. Anton se mulțumise să încetinească.

— Și dacă picioarele tale nu mai răspund? întrebase ea albă ca varul.

— Credeam că ai încredere în mine.

— Ăsta nu e un răspuns, Anton.

— E în regulă, merg cu șaptezeci…

Rulaseră aproape o oră fără o țintă precisă. Ea ținuse mâna deasupra frânei de mână, pentru siguranță, și, chiar dacă asta îl iritase, el nu zisese nimic. Apoi lăsase să-i scape:

— Am obosit.

Și se opriseră în această parcare pustie, cufundată în beznă. Anton deschisese fereastra și aprinsese o țigară. Radioul pârâia.

— Mai asculți Beatles?

Întrebarea îl făcu pe Anton să zâmbească și el o privi cu un soi de tandrețe.

— Nu… Așa îți amintești de mine?

Zâmbi și ea.

— Da. Zeul grec. Beatles. Spatele tău musculos care se cufundă în apa înghețată.

— La Nisa?

— Da. La Nisa.

O clipă, se așternu tăcerea și nu se mai auzi decât radioul care difuza o reclamă la foie-gras.

— Eu îmi amintesc cărțile, declară în cele din urmă Anton.

— Poftim?

— Ceea ce îmi amintesc eu despre tine sunt cărțile... și părul tău pe fața lui Tim când dormea, păr din care ținea o șuviță în mână în permanență...

Ea schiță un zâmbet.

— Formam un *ménage à trois* ciudat, nu?

Anton izbucni în râs și niște rotocoale de fum își luară zborul prin mașină.

— Da. Putem spune asta.

— Eu una mă simțeam bine cu voi.

Anton nu răspunse nimic și o nouă tăcere se așternu.

— Chiar l-ai lovit? reluă Ambre după câteva secunde.

— Pe cine? Pe Tim?

— Da. Mai devreme, ai zis că l-ai lovit.

Anton se încruntă ușor.

— Da, răspunse el firesc.

— Atunci, sunt cu atât mai mulțumită că te-am pălmuit.

El nu răspunse. Ambre își întinse picioarele în față. După ce își termină țigara, Anton închise geamul.

— Mama lui a murit, declară el fără preambul.

— Știu.

— El ți-a spus?

— Nu, Rosalie mi-a zis. Când am ajuns aici.

— Dar el… ți-a vorbit despre asta?

— Nu.

— Nici cu mine n-a vrut să vorbească niciodată.

— Niciodată?

El clătină din cap.

— Nici măcar nu știu dacă s-a dus la înmormântare.

— Cum adică nu știi?

— A dispărut o săptămână întreagă. Nu mi-a spus niciodată unde a fost.

Se întoarse spre ea și o privi cu mai multă intensitate.

— Mereu am crezut că a plecat să te vadă.

Ea clătină din cap, categorică.

— Ei bine, nu. N-am mai auzit niciodată de el până la venirea mea aici.

— Ah...

Începu să lovească ușor cu degetele în volan.

— Fratele lui mai mare, Franck, l-a anunțat. Reluaseră legătura de o vreme... După acel telefon, Tim a plecat. Nu aveam nicio veste de la el. Nu era la Maxime. L-am sunat, nu-l văzuseră. Când s-a întors, Tim mi-a cerut să nu mai vorbesc niciodată despre asta... despre mama lui... și nu mi-a povestit niciodată despre acea săptămână.

Ea ezita să-i pună întrebarea:

— De ce ar fi venit la mine, după atâta timp?

— Pentru că întotdeauna ai fost doar tu. Chiar dacă trăiește cu mine.

— Ce vrei să spui?

— Se crispează imediat ce aude vorbindu-se despre Lyon sau Frontignan sau chiar despre Arvieux și în toate nopțile, fără încetare, chiar și după cinci

ani, își trece mâna peste capul meu și, cum nu-ți găsește părul, scoate un fel de mormăit și se întoarce de pe o parte pe alta... Nici măcar nu este conștient de acest lucru... Și nu mai citește decât cărți deprimante și își petrece timpul uitându-se la ghiduri de drumeție în Pirinei fără să cumpere vreodată vreunul. Nu știu de ce face asta, dar mi-am zis mereu că are legătură cu tine. Și sora mea... A început să-și petreacă tot timpul cu sora mea... ca și cum ar căuta cu orice preț să regăsească o prezență feminină.

Tăcu, așteptând un răspuns care nu veni.

La radio, răsunară primele acorduri dintr-un nou cântec.

— Știi, ceea ce ai trăit tu nu este cel mai rău lucru, reluă Anton după câteva minute lungi de tăcere.

— Bănuiesc.

— Nu... nu vorbesc de accident și de toate astea. Îți vorbesc despre faptul de a fi singur și de a-l ști cu mine. Am cunoscut singurătatea când erați la Frontignan și era greu, da, dar era o nimica toată... o nimica toată comparativ

cu faptul de a fi cu el, de a ști că nu mă iubește și de a trebui să trăiesc zilnic cu asta.

Se așternu o tăcere grea. Ambre zise într-un târziu:

— Nu știu ce să-ți spun. Nu știu de ce îmi povestești toate astea.

— Probabil fiindcă simt nevoia să vorbesc și, întrucât ești închisă cu mine în mașina asta, profit.

Ea zâmbi. El la fel.

— Hai, e rândul tău, o încurajă el.

Ea oftă și se întinse. Scaunul scârțâi.

— Eu…

Se gândi și oftă din nou.

— Cred că mă plictisesc cu Marc.

— …

— Nu spui nimic?

— Nu. Nici eu nu știu ce să-ți răspund.

Se așternu o nouă tăcere. Mai lungă.

— Ne întoarcem? întrebă ea.

— Da. Ne întoarcem. Dar treci tu la volan.

Toată casa era adormită. În camera lui Sophie, Ambre se strecură sub pătură fără să facă zgomot. O auzi pe fetiță scoțând un mic oftat și întorcându-se.

— Ambre? șușoti brusc copila.

Nu se poate să aibă un somn atât de ușor!

— Dormi, Sophinette. Este târziu.

— Ambre, repetă vocea subțirică, am și eu un punct.

— Poftim?

— Cécile. A râs. Am făcut-o pe clovnul înainte de culcare și ea a râs.

Ambre zâmbi. Se ridică de pe salteaua ei și veni să se așeze pe marginea patului lui Sophie. Îi puse o mână pe fruntea micuță și caldă.

— E bine, Sophinette. Suntem *ex aequo* atunci.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că avem același număr de puncte.

Ambre continua să-i mângâie fruntea și buclele și simți încet-încet că fetița se destinde, iar respirația îi devine din ce în ce mai profundă.

— Știi, mi-a fost dor de tine, Sophinette, șopti ea.

Fruntea lui Sophie se încreți ușor, dar ea nu răspunse. Se întorsese deja în brațele lui Morfeu. Ambre reveni pe saltea și adormi aproape instantaneu. Fără să se

mai gândească la nimic. Nici la discuția cu Anton din mașină. Nici măcar la faptul că nu îl sunase pe Marc. Pentru prima dată de la venirea ei aici, uitase complet de el.

10

Luni. Diseară se întoarce Tim. Până la urmă, a trecut repede.

Se împlinea o săptămână de când era la Arvieux. Fix o săptămână.

Nu mai avea haine curate. Rosalie îi propusese să le bage la mașina de spălat și toate lucrurile ei se uscau acum în living. Purta niște blugi vechi ai lui Rosalie — „Vestigii dinainte de a rămâne însărcinată“ — și un pulover foarte mare. Anton se amuza s-o fluiere imediat ce intra într-o încăpere și îi striga:

— Sexy!

Sophie își pusese în cap să meargă astăzi la patinoarul descoperit. Timotée, mereu de acord cu sora lui mai mare, o susținea cu entuziasm. Adulții acceptară cu plăcere și toată lumea porni la drum după masa de prânz. Era o atmosferă relaxată, o atmosferă de vacanță. Se anunța o nouă zi de distracție în aer liber, urmată de masa programată la Sylvie și Michel.

Până și Cécile părea să se destindă și să se lase cuprinsă de ambianța plăcută. Se descurca destul de bine cu patinele. Rosalie îl urma pe Timotée, cu mâinile întinse în față, gata să-l prindă. Sophie patina în mare viteză. Gabriel și Anton, așezați pe o bancă, erau în plină discuție.

În timp ce aluneca pe gheață, iar formele din jurul ei deveneau neclare, în timp ce aerul rece îi biciuia fața, Ambre se gândea, fără să știe prea bine de ce, la conversația din ziua precedentă, din mașină, cu Anton. Și mai ales la un detaliu: povestea cu ghidurile de drumeții în Pirinei. Își aminti de o noapte la Frontignan, în căldura sufocantă a verii…

Reușise să adoarmă în ciuda atmosferei jilave și a zgomotelor străzii, când Tim zisese:

— Ambre, mi-a venit o idee.

Deschisese ochii cu dificultate și îl găsise treaz de-a binelea, așezat pe pat, cu veioza aprinsă, în fața a trei-patru ghiduri de drumeții, deschise, cu rânduri subliniate și pagini îndoite la colțuri.

— Să știi că dormeam, îi atrăsese ea atenția.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

Fusese cât pe ce să se înfurie văzând cât era ceasul — 3 dimineața —, dar el arăta atât de serios, atât de concentrat, încât i se păruse emoționant.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da… Știu că am planificat să mergem cu cortul, dar mă întrebam…

Arătă cu degetul un ghid.

— Aici este prezentată o pensiune care se află pe drumul pe care l-am ales și nu este o pensiune ca oricare alta. Proprietarii au o crescătorie de lame și putem să ne apropiem de ele. Putem chiar să primim câteva sfaturi pentru a le îmblânzi.

Ambre se gândise: *Mă trezește la 3 dimineața ca să-mi vorbească despre o crescătorie de lame ca și cum ar prezida un consiliu de miniștri.*

— Îmi ziceam că ar fi drăguț, continuase Tim. Știu că scopul este să ne pierdem în natură, să ne oprim cât mai puțin posibil în genul ăsta de locuri… dar ar fi ceva original, nu? Tu ai văzut vreodată lame?

Ea clătinase din cap.

— Știi, chiar mi-ar plăcea să ne oprim acolo, însă, bineînțeles, tu hotărăști… dacă tu consideri că asta înseamnă că trișăm, atunci nu vom merge.

O privise cu un amestec de speranță și teamă. Și ea se gândise că nu va mai întâlni niciodată un băiat ca el și că el nu trebuia să se teamă, căci ea ar fi spus „da“ la orice, l-ar fi urmat oriunde, iar el nu era nici măcar conștient de acest lucru.

— Da, super, mă tentează și pe mine.

Zâmbise ca un copil, apoi încercuise ceva pe pagina din ghid.

— Crezi că vom reuși să îmblânzim una?

Din nou vocea lui o făcuse să tresară. Nu-și dăduse seama că adormise la loc. Tim o observa cu ochi veseli.

— Ce?

— Crezi că vom reuși să îmblânzim o lamă?

Era ora 3:45 acum. Închisese toate ghidurile și le pusese lângă saltea, chiar pe podea.

— Nu știu… mormăise ea. Dacă suntem răbdători, poate.

— Dormeai?

Ea se gândise să-i răspundă: *Îți bați joc de mine?* Dar el nu-și bătea joc deloc. Avea ochii ușor holbați și părea concentrat încă. Acest periplu în Pirinei însemna foarte mult pentru el.

— Da… dormeam.

— Îmi pare rău. Dar mă plictisesc fără tine.

Ea se simțise înduioșată și își zisese că, chiar dacă exagera — ar fi putut totuși să aștepte dimineața pentru a-i vorbi despre afurisitele alea de lame! —, ea n-ar fi vrut să se afle în alt loc decât lângă el.

Astfel de momente ar fi vrut să-și amintească din viața ei cu Marc. Momente evidente.

Dar degeaba căuta, nimic de felul acesta nu-i venea în minte.

Se dovedi o veritabilă zi de vacanță, una dintre acele zile în care nu mai puteai să-i deosebești cu adevărat pe adulți de copii. Pentru că, după patinoar, merseră pe o pârtie de sanie și Rosalie o ajută cu entuziasm pe Sophie să ridice un om de zăpadă. Pentru că Gabriel îl învățâ pe Timotée să facă bulgări de zăpadă și să-i arunce în Ambre și în

Anton și pentru că, dintre ei doi, Gabriel se amuza cel mai mult. Pentru că Anton și Ambre intrară în joc ca niște puștani. Pentru că Cécile căută atent o bucățică de lemn care să-i servească drept nas omului de zăpadă și se întoarse foarte mândră cu un bețigaș maro, fără să-și dea seama că era un excrement de câine înghețat. Izbucni un hohot de râs general. Încă râdeau, când Sophie se furișă până la Ambre pentru a-i șopti la ureche:

— De fapt, este amuzantă.

Câteva minute mai târziu, urcau cu toții în mașină, cu obrajii roșii și nasul înghețat. Ambre, instalată în spate cu Cécile, vru să profite pentru a o întreba discret:

— Ai luat decizia?

Cécile se prefăcu mai întâi că nu înțelege.

— Privind tutela, precizează Ambre.

Cécile își frecă mâinile.

— Aproape.

Cum nu mai adăuga nimic, Ambre insistă:

— Spre ce soluție înclini?

— O să accept tutela, răspunse Cécile pe un ton de evidență.

Ambre se închise în camera lui Timotée pentru a-l suna pe Marc. Era atât de preocupată de ceea ce avea să-i spună, încât nici măcar nu se obosi să-l întrebe ce mai face.

— Marc, eu sunt.

— Salut!

— Trebuie să ne ajuți.

Urmă un scurt moment de ezitare, ca și cum el se așteptase la altceva, la câteva cuvinte, câteva scuze poate pentru tăcerea ei din ziua precedentă.

— Da, spune-mi, zise el în cele din urmă.

— Cécile! Vrea să accepte să devină tutore legal al soțului ei!

— Tutore legal?

— Este internat într-un spital de psihiatrie... Vor să-l plaseze sub tutelă. Având în vedere situația, se gândeau să-i desemneze pe părinții lui ca tutori, dar Cécile vrea ca acest rol să-i revină ei. „Ca să nu-l abandoneze cu boala lui“, cum zice ea.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Marc? Nu spui nimic?

— Ce vrei să fac eu?

— Să vorbești cu ea.

— De ce eu?

— Pentru că te va asculta. Când ai fost aici, ai reușit s-o faci să vorbească mai mult și să zâmbească... îmi pomenește adesea de tine. Cred că ai putea reuși să-i bagi mințile-n cap.

Din nou tăcere.

— Marc?

— Da... îmi pare rău... credeam că mă suni ca să afli vești despre mine... nu ca să-mi ceri un serviciu.

Ea percepu o ușoară amărăciune în vocea lui.

— Nu te-am sunat ca să-ți cer un serviciu, ci ca să-i salvezi viața lui Cécile ca un veritabil erou!

El nu răspunse nimic. Nu avea chef de glume. El nu avea *niciodată* chef de glume. Ea se stăpâni și adăugă:

— Îmi pare rău că nu te-am sunat ieri, am fost foarte ocupată... L-am ajutat mult pe Anton.

Din acest motiv era Marc morocănos, căci răspunse imediat:

— Am crezut că m-ai uitat.

— Termină cu prostiile!

— Am așteptat toată seara.

— Îmi pare rău, repetă ea. Am fost… am fost cu Anton. L-am dus să conducă mașina un pic.

— Să conducă? Are voie?

— Nu… nu chiar…

O nouă tăcere, mai lungă.

— De-a ce te joci?

Ea încasă lovitura un pic agasată.

— Nu mă joc de-a nimic.

— Mi se pare ciudat să-l pui în pericol așa.

— Bun… în privința lui Cécile, accepți? reluă ea fără să-și ascundă nerăbdarea.

În definitiv, el îi ceruse să rămână la Arvieux cât voia. Nu putea să se supere pe ea că este un pic absentă.

— Sigur că vreau să-i spun câteva cuvinte, dar nu sunt sigur că voi reuși mare lucru…

— O să fac în așa fel încât să ți-o dau la telefon, OK? Însă nu-i spune că ți-am zis despre tutelă, trebuie să aducă ea singură vorba.

El scoase un oftat ușor.

— Pe bune, nu înțeleg ce mă pui să fac…

— Încerc orice pentru a o scoate din acest calvar, răspunse Ambre înainte de a ieși din camera lui Timotée.

Pe hol, o văzu pe Cécile și îi făcu semn să se apropie.

— Ce este? întrebă Cécile îngrijorată.

— Vorbesc cu Marc la telefon. Mă întreabă ce mai faci.

— Ah.

— Ți-l dau?

Și fără a-i lăsa timp să reacționeze, îi puse telefonul în mână și dispăru rapid.

O auzi rostind „Alo?“ și, liniștită, se duse să se posteze în fața lui Anton, în living.

— Mai avem două ore până la masa de la Sylvie și Michel. Facem o plimbare?

Asta voia să însemne: *Mergem să conducem?* Și Anton o știa.

— Da, mergem.

Făcuse progrese față de ziua precedentă. Conducea mai ușor. Fără îndoială, fiindcă era mai puțin crispat. Și ea la fel. Nu se mai ținea de mânerul portierei.

— Când se întoarce Tim? întrebă ea cu un aer nonșalant, privind absentă pe geam.

— Cred că va fi aici într-o oră.

El mări viteza și se întoarse spre ea.

— Nu trebuie să-i spunem nimic despre condus, nu?

— Nu, bineînțeles. Asta rămâne între noi.

Merseră aproape un sfert de oră în tăcere. Ea îl lăsa să facă tot ce voia. Anton accelera brusc, frâna, vira la stânga, pentru a testa mașina, dar și pentru a-și testa reflexele. Se descurca bine. Nu îi mai era frică deloc.

Cuvintele lui Marc îi reveniră în minte — „De-a ce te joci?... Mi se pare ciudat să-l pui în pericol așa" — și declară brusc:

— Marc mă enervează.

Anton ridică dintr-o sprânceană uimit, fără să-și ia ochii de la drum.

— De ce?

Ea se gândi câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu știu. Mă enervează... prin modul lui de a fi.

— Adică?

— Îi este frică de orice. Este prea prudent. Este prea rezonabil. Nu glumește niciodată. Este prea… plictisitor.

Anton fluieră ușor și zâmbi.

— Ei bine… Așadar nu are decât defecte?

— Nu! Nu, însă chestia este că… protestă ea cu stângăcie.

Zâmbetul lui Marc deveni mai larg.

— Nu-ți face griji. Și la mine este la fel cu Tim. Nu-l mai suport.

Ea îl privi cu oarecare severitate.

— Tim nu are nimic exasperant.

— Asta spui tu…

— Ce poți să-i reproșezi?

Răspunsul căzu cu brutalitate:

— Că n-a plecat.

— Ce?

— Da. Că nu și-a luat catrafusele și n-a plecat.

Ea vru să-i dea o replică. Însă cuvintele îi rămaseră înțepenite în gât.

— Credeam că nu ne judecăm, declară Anton.

— Nu te judec.

— Ba da. Crezi că îi sunt atât de îndatorat, încât nici măcar n-ar trebui să-mi treacă prin minte așa ceva.

Nu greșea, recunoscu ea. Orice ar spune, l-ar judeca și n-avea niciun drept s-o facă.

— Problema este că mă împiedică să merg mai departe.

— Eu aveam mai degrabă impresia că te-a ajutat mult să mergi mai departe.

— Mai mult m-a protejat excesiv decât să mă forțeze să progresez.

— A făcut ce a crezut că e mai bine.

— Și îi voi fi întotdeauna recunoscător. E adevărat. Fără el, mi-aș fi tras un glonț în cap.

Anton îi aruncă o privire ciudată. Prea onestă. Ea se uită în altă parte.

— Dacă n-ar fi fost acolo ca să lupte în locul meu, mi-aș fi tras un glonț în cap. Dacă n-aș fi putut să-mi vărs toată agresivitatea asupra lui, aș fi făcut-o împotriva mea. Aș fi găsit o cale să-mi zbor creierii.

Ambre își menținu cu încăpățânare ochii ațintiți asupra drumului.

— Dar acum sunt bine. Vreau să uit toate astea. Reușesc să merg cu cârjele. Sunt sigur că, făcând eforturi, într-o bună zi voi reuși să renunț la ele. Am planuri, mi-ar plăcea să redevin Anton cel dinainte. Însă *el* este aici. Și în ochii lui nu sunt și nu voi mai fi decât Anton cel handicapat.

Simte nevoia să vorbească, se gândea Ambre. *Evident că n-a avut pe nimeni căruia să i se confeseze în ultimii ani. Dar de ce eu?*

— Nu există nimic mai rău decât asta, reluă Anton, să te simți dependent de cineva, să-i fii îndatorat pe vecie. Câtă vreme îl voi avea pe Tim în viața mea, nu voi reuși. Nu voi putea să fac progrese, să-mi recapăt independența. El continuă să se comporte cu mine ca un medic. Continuă să mă asiste. Iar eu continui să mă simt neputincios. Lucru pe care tu nu poți să-l înțelegi. Tim mă împiedică să-mi recapăt libertatea.

— Dacă chestia asta te apasă atât de mult, n-ai decât să vorbești cu el.

El râse amar.

— Am ajuns într-un impas, draga mea Ambre. De luni întregi îi cer să plece.

Ea îl privi cu un gol în stomac.

— Dar refuză. Ar avea impresia că mă abandonează și și-a promis să rămână cu mine cu orice preț.

— Atunci pleacă tu.

O surprinse și pe ea să se audă rostind aceste cuvinte.

— Da… dar știi, nu puteam…

— Acum poți. Știi să conduci… ripostă ea cu o voce ciudat de aspră.

Anton dădu din cap. Mărind viteza, îi atinse ușor mâna și ea nu era sigură că fusese ceva involuntar.

— Da. Și știu că pot din nou să seduc tipi în baruri.

O tăcere amară umplu habitaclul.

— Și Tim ce va face? întrebă Ambre pe un ton abrupt.

Anton se întoarse un moment spre ea. În ochii lui, Ambre citi: *Tu. Va fi cu tine.*

— Nu, replică ea scuturând din cap. Nu, Anton. Nu merge așa. Nu te folosești de ceilalți pentru a repara oalele sparte sau pentru… pentru a-ți recupera libertatea fără nicio mustrare de conștiință.

Trecură de un rond în tăcere. Intrau în Guillestre. Cabanele alpine reapăreau.

— Nu libertatea mea, Ambre… ci pe a lui i-o dau înapoi. Și pe-a ta.

— Eu mi-am recăpătat-o de mult timp. N-am așteptat binecuvântarea ta, Anton.

El acceleră un pic cam brutal. Ambre se trezi lipită de scaun.

— Atunci ce? zise el prostdispus. Chiar ești îndrăgostită de Marc?

— Și tu, ripostă ea, poți să-mi spui la ce au servit toate astea?

Despărțirea. Mutarea lui Tim la Paris. Anii de durere. Anii în care și-a plâns fantomele… El o privi cu gravitate înainte de a răspunde:

— M-au ținut în viață.

Ea își aminti cuvintele lui — „Dacă n-ar fi fost acolo ca să lupte în locul meu, mi-aș fi tras un glonț în cap“ — și se așeză mai confortabil pe scaun.

— Sau poate tu crezi că nu merita osteneala, adăugă el.

Ambre se strădui să-și stăpânească valul de emoție care o îneca dintr-odată. Căci se gândea la lacrimile ei, în prima noapte petrecută la Lyon, apoi în toate celelalte care au urmat. Și la cele pe care nu mai voise să le verse, dar care fuseseră și mai

dureroase. Toate durerile invizibile. *Toate durerile mele fantomă*. Încercă să-și recapete suflul, căci simțea o apăsare în piept. Ca în prima seară la Lyon, când crezuse că o să moară. Apoi privi mâinile lui Anton puse pe volan. Mâinile lui mari. Puternice. Bine conturate. Nu-și pierduseră din frumusețe. Mânuiau volanul și schimbau vitezele cu dexteritate. Vor ști să construiască ceva, să poarte pe altcineva. Vor ști să nu fie inutile.

Înghiți în sec cu dificultate și dădu din cap.

— Ba da. Merita osteneala.

Anton învârti ușor de volan. Mașina încetini și în cele din urmă se opri pe marginea șoselei. El își desprinse centura.

— Sunt obosit, zise.

Ea îl văzu punându-și capul pe volan, între mâini, și rămânând așa.

— Iartă-mă, Ambre.

Ea încremenise pe scaun.

— Iartă-mă, repetă el.

Pentru ce își cerea iertare? Pentru că i-l luase pe Tim? Și pentru toate suferințele prin care îi făcuse să treacă?

Ea își apropie mâna tremurătoare de părul lui blond și începu să-l mângâie. Cum o făcea cu Sophie. Pentru a-i spune că îl ierta.

Se lăsase noaptea când o luară pe drumul de întoarcere. Din când în când, câte o ghirlandă de Crăciun lumina toată bezna.

— Știi, l-am distrus. L-am zdrobit cu totul. Dar tu, tu știi cum să-l repari, nu-i așa?

— Nu știu dacă îmi mai amintesc…

— Așa ceva nu se uită.

— Unde ați fost? Era cât pe ce să plecăm fără voi!

Abia trecuseră pragul apartamentului, că Rosalie și sărise cu gura pe ei.

— Dar…

— Ne-au zis să venim la sfârșitul după-amiezii! Este aproape ora 20!

— Nu ne-am dat seama când a trecut timpul…

Copiii erau deja înfofoliți în paltoane. Cécile avea geanta pe umăr. Gabriel își luase căciula.

— Unde este Tim? întrebă Anton.

— N-a ajuns încă. O să vină mai târziu! Haideți, plecăm! Grăbiți-vă! bombăni Rosalie.

Ambre nu încercă nici măcar să protesteze. Ar fi vrut să se pregătească un pic. Să facă un duș, să se schimbe. Dar simțea că era de preferat să se facă mică.

— Să nu-mi spuneți că ați fost iar în Monkey Club!

Reproșurile continuară în ascensor. Anton afișa un aer plictisit, ceea ce o exaspera și mai mult pe Rosalie.

— Nu, doar ne-am plimbat.

La ieșirea din imobil, Gabriel șușoti amuzat:

— Ați comis ceva de neconceput. Cum ați îndrăznit?

Și Rosalie se întoarse furioasă:

— Te-am auzit, Gabriel!

Din fericire, bombănelile ei fură întrerupte de strigătul ascuțit al micuțului Timotée:

— Tim! Tim! Mami, Tim!

Sărea în sus și arăta cu degetul o mașină care tocmai parcase. Tim abia avu timp să iasă din vehicul, că Rosalie îl și apucă de braț.

— Ah, ești aici! Mergem!

Și el se trezi imediat îngrămădit pe bancheta din spate a mașinii lui Gabriel, între Ambre și Sophie, în timp ce Anton lua loc alături de șofer. La câțiva metri mai încolo, Rosalie îl punea pe Timotée în scaunul de bebeluș din propria-i mașină, iar Cécile se grăbea să urce în față.

— Ce mai expediție! oftă Gabriel.

— Întotdeauna este așa stresată? mormăi Anton.

— Nu, nu întotdeauna. Dar nu suportă să întârzie, este afrontul numărul unu în lista ei de crime împotriva umanității.

Izbucniră toți în râs, chiar și Sophie, care, fără îndoială, nu înțelesese nimic din butadă. Gabriel întoarse capul cu un zâmbet larg.

— Ia zi, Tim, cum a fost călătoria?

Tim părea să nu se fi dezmeticit încă. Avea ochii ușor holbați și o mină interogativă.

— Am o întrebare.

— Te ascultăm…

— Unde naiba mergem?

Și toată lumea izbucni în râs.

Pe drum, Sophie începu să-l chestioneze despre programul lui exact din ultimele trei zile: „Unde ai fost?“ „De ce?“ „Pentru serviciul tău? Dar care-i serviciul tău?“ „Și de ce ai lucrat? E vacanță!“ Ambre îi observa pe furiș. Tim încă purta cămașa de serviciu, pătată de ulei, și nu avusese timp să se radă, căci un început de barbă îi întuneca partea de jos a feței. Cât despre pantofi, nu-și legase șireturile. *Ai zice că s-a grăbit să se întoarcă.*

Cabana Les Mélèzes strălucea în noaptea neagră. Abia ieșiră din mașină, că Michel apăru, cu șorțul legat la brâu.

— Salutare la toată lumea!

El și Sylvie hotărâseră s-o lase mai moale cu hotelul la nașterea lui Maxence. Îi încredințaseră gestionarea acestuia lui Andréa, care își îndeplinise perfect rolul trei ani. Apoi se întorsese în Italia. După plecarea lui, Michel își reluase postul. Dar în astfel de seri, când aveau invitați, nu ezitau să lase supervizarea restaurantului în seama unuia dintre prietenii lor, un oarecare Richard.

— Richard are un restaurant în centrul stațiunii. Așa că ne ajutăm reciproc, le explică Michel în timp ce dădeau ocol cabanei pentru a ajunge la casa cuplului, de la marginea pădurii.

La ușă, Sylivie îi aștepta toată numai zâmbet. Nu părea nicidecum supărată din cauza întârzierii lor, dar Rosalie își ceru o mie de scuze, neezitând să insiste asupra faptului că vinovați erau Ambre și Anton, care „dispăruseră fără să anunțe mai bine de două ore". Sylvie o asigură că nu era grav și îi invită să intre.

Ambre nu fusese decât o singură dată la Michel și la Sylvie acasă. Se întâmplase în seara în care îl reîntâlnise aici pe Philippe, spre sfârșitul sezonului, și se simțise atât de stresată atunci, încât nu prea dăduse atenție decorului. Apartamentul fusese reamenajat și avea două camere separate. Cea a lui Maxence se revărsase un pic peste încăperea principală, judecând după numărul impresionant de figurine și de mașinuțe împrăștiate pe podea.

Sylvie observase probabil privirea lui Ambre, fiindcă declară pe un ton dezolat:

— L-am pus să le strângă după-amiază, dar din obișnuință le-a împrăștiat iar.

Aranjase o masă lungă, decorată din abundență cu lumânări micuțe, ghirlande, paiete aurii. În fiecare farfurie, un om de zăpadă miniatural purta numele fiecărui conviv.

— Este superb, Sylvie! se extazie Rosalie. Te-ai dat peste cap pentru noi!

— Sunt atât de fericită să vă am pe toți aici!

Capul blond al lui Maxence își făcu apariția la intrarea în încăpere.

— Spune bună seara, scumpule! îi zise Sylvie.

Maxence era timid. Întinse un obraz și rămase înțepenit, așteptând ca fiecare să depună pe el o sărutare. În timp ce adulții luau loc la masă, cei trei copii dispărură în camera băiețelului, fără niciun zgomot.

— Așadar cu ce vă servesc?

Cécile se făcuse mică pe scaun, jenată să se afle acolo. Tim, fără îndoială intrigat de cuvintele lui Rosalie — „Au dispărut fără să anunțe mai bine de două ore“ —, îi observa pe furiș pe Anton și pe Ambre.

— Șampanie pentru această ocazie specială? Nu invităm în toate zilele la cină foști sezonieri!

Acceptară cu plăcere. Michel împărți cupele. Lui Sylvie îi sclipeau ochii.

— Ce mult v-ați schimbat toți! Îmi amintesc și-acum de sosirea voastră aici!

Se întoarse spre Tim.

— Tu ai fost primul! Cu un an înaintea lui Rosalie și a lui Ambre. Parcă te văd intrând în hol, târând toate valizele alea după tine! Păreau să cântărească o tonă. Și ai întrebat dacă avem ascensor. A fost primul lucru pe care l-ai întrebat. Chiar înainte de a te prezenta!

Toată lumea începu să râdă.

— Când ți-am răspuns că nu, am crezut că o să leșini!

Buna dispoziție a lui Sylvie era contagioasă.

— Și tu, Rosalie, tu o țineai pe micuța Sophie în brațe. N-avea decât câteva luni. Nu se mai oprea din plâns și erai atât de nervoasă!

— E puțin spus!

— Erai convinsă că ceilalți sezonieri te vor urî. Din cauza plânsetului!

— De fapt, au fost destul de înțelegători... în ciuda pereților despărțitori foarte subțiri!

— Ah! Toată lumea se plânge de pereții noștri!

— Mie mi se părea mai degrabă distractiv să aud tot ce se petrecea la etaj, interveni Tim.

— Glumești?

— Nu. Chestia asta dădea mai multă intimitate vieții în colectivitate.

— Intimitate? exclamă Rosalie. Nu prea aveam așa ceva!

— Lipsa de intimitate crea mai multă intimitate.

Se uitară cu toții la el fără să înțeleagă. Ăsta era Tim. Niciodată de acord cu ceilalți.

Rosalie ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

— Personal, nu țineam morțiș să știu ora exactă la care Daniel făcea pipi dimineața!

Cécile se înecă cu o gură de șampanie. Gabriel o bătu pe spate râzând.

— Mie îmi plăcea să-i aud pe Daniel și pe Delphine trezindu-se. Zgomotul cafelei care curgea mi se părea liniștitor.

Ambre dădu din cap. Tim avea dreptate. Îi plăcuse să audă sforăielile bătrânului Wilson și muzica din camera lui Andréa. Îi dădea impresia că face parte dintr-o familie mare.

Sylvie se ridică de pe scaun, punându-și cupa de șampanie pe masă cam prea brusc.

— Ce-ați zice să ne întoarcem la hotel ca să vă revedeți camerele? Sezonierii sunt acum în restaurant, în plin serviciu.

Ochii lui Rosalie începură să strălucească.

— Oh, da, mi-ar plăcea mult!

Tim și Ambre aprobară cu mai multă rezervă. Și poate cu mai multă teamă.

— Haideți! Vă păstrăm șampania la rece.

Se ridicară toți trei de la masă și Rosalie o luă înainte cu pași mici și grăbiți ca o fetiță.

— O să fie amuzant să ne aflăm din nou acolo toți trei!

Ocoliră cabana fără niciun cuvânt și intrară în hol, unde trona un imens brad

de Crăciun. Dinspre culoarul care dădea în restaurant, ajungeau până la ei voci, râsete, zgomot de tacâmuri.

— Este ciudat să mă aflu aici, șușoti Rosalie.

Vorbea încet ca și cum conduceau o expediție secretă, ca și cum prezența lor în hotel era ilegală.

Ambre îi urmă pe scara în spirală având senzația că visează, că survolează scena fără să facă realmente parte din ea. Tim nu era nici el mai prezent. Avea un aer buimac. Și ochii holbați.

Aceeași ușă, aceeași pancartă: *Rezervat personalului*. Aceeași scară micuță care ducea la ultimul etaj, la mansardă. Rosalie întoarse capul, cu un aer surescitat.

— Atenție, șușoti ea, sunteți gata?

Cu mâna pe clanță, aștepta semnalul lor pentru a deschide ușa. Tim dădu din cap. Ambre răspunse „Da“ cu o voce cam aspră.

— Tadam!

Rosalie apăsă pe întrerupătorul de pe culoar. Lumina țâșni. Ochii lor avură nevoie de câteva secunde ca să se adapteze. Nimic nu se schimbase. Același

coridor, același parchet, aceleași uși întredeschise care dădeau spre camere, aceeași atmosferă de confort. Dar, mai presus de toate, același miros. Ăsta era lucrul cel mai frapant. Amestecul de parfumuri: șampon, pâine prăjită, apă de toaletă, transpirație, cafea, gel de duș, pantofi noi... Mirosul tuturor celor care trăiau laolaltă sub același acoperiș.

— Nu veniți?

Rosalie străbătuse deja jumătate din culoar. Ambre și Tim stăteau încremeniți la intrare.

— Ba da, ba da.

Înaintară având în continuare senzația că visează. În baie, una dintre chiuvete picura. Într-una dintre camere, o veioză de pe noptieră fusese lăsată aprinsă. Niște haine zăceau aruncate pe jos. Niște prosoape umede atârnau la ferestre.

— Priviți! Camera mea! strigă Rosalie.

Intrară în vârful picioarelor, neîndrăznind să atingă nimic. Fosta cameră a lui Rosalie găzduia în mod evident doi tineri. Niște boxeri murdari zăceau la piciorul unui pat. Un deodorant cu miros prea puternic de mosc se simțea

în toată încăperea. Un laptop era pus pe masa de lemn de lângă fereastră. O pereche de schiuri fusese agățată de perete, în chip de decorațiune.

— Aici era pătuțul lui Sophie, își amintea Rosalie arătând un spațiu între un pat și un dulap. Acolo îmi uscam rufele. Și acolo o schimbam pe Sophie. Dumnezeule, ce ciudat este!

— Mda.

— Mergem să vedem livingul?

Trecură prin fața fostei camere a lui Tim și a lui Ambre, a cărei ușă era închisă.

— Ce dezordonați sunt! exclamă Rosalie.

Livingul cu bucătărie nu se schimbase nici el absolut deloc. Aceleași fotolii dispuse în cerc în jurul sobei cu lemne, aceeași bibliotecă gemând de cărți lângă perete, aceleași ferestruici, aceleași lămpi cu picior. Însă Rosalie avea dreptate: încăperea era invadată de farfurii murdare, pahare pe jumătate pline, reviste aruncate de-a valma, scrumiere încărcate de mucuri de țigări.

— De câte ori am jucat cărți la masa asta!

— Da. Câte partide de tarot! Te încăpățânai să ne înveți!

— Și ședințele de dat cu ojă!

— *Tea time* în fotolii!

Toți trei scoaseră același oftat melancolic. Intrară în încăpere, trecându-și un deget peste un fotoliu, peste o lampă, așezându-se preț de câteva secunde într-un fotoliu. Ambre se postă în fața unei lucarne, acolo unde îl văzuse stând de atâtea ori pe Wilson, cu privirea pierdută spre pădure, cu pipa în gură.

— Pare mai mic decât în amintirea mea, declară Rosalie.

În fața bibliotecii, Tim își plimba ochii de la o lucrare la alta.

— Vă mai amintiți seara aia cu Andréa? Fumaserăm prea mult. Eram toți întinși pe acest covor.

— Da, era chiar covorul ăsta.

Ambre nu se mișcase de la fereastră. În ciuda întunericului, reușea să zărească drumul îngust care se afunda în pădure, cel pe care îl străbătuse de atâtea ori cu Wilson.

— Mergem să ne vedem camera?

Tresări auzind vocea lui Tim. Se proțăpise lângă ea. Iarăși nu-l auzise apropiindu-se. Nu era foarte sigură că își dorea, dar Rosalie răspunse pentru ea:

— Da! Veniți!

Împinseră ușa cu teamă, ca niște hoți. Încăperea era cufundată în întuneric. Nu îndrăzniră să apese pe întrerupător, mulțumindu-se cu lumina de pe culoar. Aici, cele două paturi fuseseră apropiate. Rosalie râse amuzată.

— Ia te uită, în camera voastră stă un cuplu.

Era ciudat s-o audă rostind „camera voastră". Tim intră. Probabil că ocupanții fumau, judecând după mirosul care impregna încăperea. Și cântau la un instrument. O chitară era pusă într-un colț, lângă un amplificator.

Pe masa din lemn de lângă fereastră, un ruj de buze și un aparat de ras electric, o pensetă și un tub de aftershave. Accesoriile clasice ale unui cuplu fată-băiat.

— Bun... eu o să mă duc la ceilalți! zise Rosalie.

Tim se întoarse.

— OK. Venim și noi.

Ambre se simți jenată să rămână singură cu el în acea cameră, după dezvăluirile lui Anton. Era pe punctul de a porni după Rosalie, când îl auzi pe Tim din fundul camerei:

— Cred că sunt un pic hippy.

Îngenunchease în fața amplificatorului. Ea se apropie cu pași mici, cam stânjenită.

— De ce spui asta?

— Privește.

O muzicuță trona pe amplificator și, în spatele chitarei, la perete, fusese agățat un poncho tipic pentru stilul *baba cool*[9].

— Mda... Un cuplu de hipioți.

— Probabil camera e de vină... Este camera celor atipici, declară el.

— Atipici? Noi în ce fel eram atipici?

El dădu din umeri și se ridică în picioare.

— Eram, atâta tot. N-aveam nevoie să purtăm poncho și să cântăm la muzicuță pentru asta.

Cu această frază misterioasă, el o abandonă pentru a se apropia de fereastră. Ea îl privi sprijinindu-se în palme de pervaz.

— Canapeaua noastră, zise ea.

Îl văzu în reflexia ferestrei cum zâmbește.

— Glumești? Veranda noastră!

Ambre se duse lângă el. Și de aici se vedea pădurea, care se întindea până departe, și dependința lui Sylvie și a lui Michel luminată.

— S-ar părea că s-au aranjat lucrurile cu Anton, declară Tim întorcându-se spre ea.

Ca să-și mascheze tulburarea, ea se sui pe pervaz și se așeză acolo, cu picioarele atârnând în gol.

— Da. Nu ne-am mai certat.

Îl văzu cum se dă înapoi un pas, apoi cum se uită la ea cu ochii mijiți.

— Asta este adevărata Ambre, zise el.

— Cum adică?

— Acolo ești cu adevărat tu. Așezată pe pervazul ferestrei noastre, îmbrăcată în blugi și cu un pulover fără formă, cu părul ciufulit. Așa te prefer.

— De ce? Pentru că asta te face să uiți că sunt fată?

El ignoră tonul ușor sarcastic.

— Nu, pentru că așa te-am cunoscut.

Urmă un moment de liniște. Cam stânjenitoare.

— Machiată, cu părul vopsit, purtând rochii și cizme, mă sperii prea tare.

— Te sperii?

— Da. Semeni cu o femeie, una în toată firea. Adultă. Este prea impresionant.

— Nu sunt sigură că înțeleg.

El ridică din umeri.

— Acolo ești tu fără să trișezi. Doar tu.

— Aha…

El se apropie din nou de fereastră și se postă chiar lângă ea. Continua s-o fixeze cu privirea.

— Sunt dezamăgit, zise în cele din urmă.

— Dezamăgit de ce anume? De machiajul meu, de păr și de toate astea?

— Nu. De reacția ta.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Nici măcar n-ai țipat la mine! Ți-ai dat seama măcar că am plecat fără să-ți spun la revedere?

Un zâmbet înflori pe fața lui Ambre. Fără să vrea, adoptase cea mai bună modalitate de a se răzbuna. Ignoranța cea mai desăvârșită.

— Bineînțeles că mi-am dat seama! Am fost furioasă! Voiam să rămân până la întoarcerea ta ca să-ți spun ce gândesc.

— N-ai făcut-o...

— Nu, am uitat. S-au întâmplat atâtea lucruri între timp.

— Nici măcar nu eram sigur că vei mai fi aici când mă voi întoarce.

— Anton mi-a forțat un pic mâna... cu această cină la Sylvie și Michel.

— Deci când te întorci?

— Nu știu... Nu imediat.

El nu comentă și era cu atât mai bine.

— Ai zis că s-au întâmplat multe lucruri de la plecarea mea. Povestește.

— Oh... Cécile trebuie să ia o decizie în privința soțului ei. A fost internat într-un spital de psihiatrie. Trebuie să aleagă dacă va deveni tutorele lui legal sau nu. Când mi-a zis că vrea să accepte, am făcut în așa fel încât să aibă o mică discuție la

telefon cu Marc. N-am mai vorbit după aceea, dar sunt sigură că el o va face să se răzgândească.

— Ce altceva?

— A mai fost concertul corului. O ieșire la săniuș, o alta la patinoar.

— Înțeleg... Te-ai distrat ca o nebună.

— Da.

— Și cu Anton?

Nu se punea problema să-i povestească despre Monkey Club și nici despre plimbările lor cu mașina.

— Ne-am împăcat pe o sanie, răspunse ea pe un ton lejer.

— Cum așa?

— Am tras o spaimă... Am coborât pe pârtie cu o sanie fără frâne. Am aterizat într-un gard. N-am pățit nimic, mai mult ne-am speriat și după aia ne-am prăpădit de râs. Începând de atunci, lucrurile s-au aranjat între noi.

Tim o observa ca în seara aceea, la Monkey Club, cu capul aplecat ușor într-o parte.

— Vezi, nu este ceea ce credeai... Nu mai este vorba de rivalitate sau de gelozie.

— Nu. Știu.

Ea se gândi la ceilalți, care îi așteptau la masă.

— Trebuie să ne întoarcem, nu?

— Da. Fără îndoială.

Sări jos de pe pervaz. El nu se mișcă. Rămase în fața ei, blocându-i trecerea.

— Tim… mergem?

— Așteaptă.

— Ce să aștept?

— Dacă pleci cumva la Lyon mâine…

— Nu. Ți-am zis, încă nu știu când o să plec, dar nu se va întâmpla mâine.

— Dacă te vei hotărî cumva să pleci fără să mă anunți, fără să-mi spui la revedere, ca să-mi plătești cu aceeași monedă…

— Nu. Îți promit că n-o voi face. Suntem chit acum.

— Da, dar dacă vreodată… dacă vreodată ai dispărea sau… sau ai fi răpită… îmi ziceam… ar trebui să ne luăm rămas-bun, în caz că nu ne-am mai revedea niciodată… nu?

Avea un zâmbet amuzat. Zâmbetul lui șugubăț de băiețel. Ambre se gândi că el avea dreptate: era într-adevăr atipic, fără poncho ori muzicuță.

— Așadar vrei să-mi spui rămas-bun?

Zâmbetul lui deveni mai larg. Dădu din cap.

— În caz că ai muri, adăugă el.

Zâmbi și ea.

— Nu. În caz că *tu* ai muri. Conform statisticilor, eu am mai multe șanse să-ți supraviețuiesc.

El ridică din umeri.

— OK. Atunci în caz că eu aș muri.

Îi întinse o mână. O întinse și ea pe a ei, sceptică.

— Nu ne dăm nici măcar un sărut pe obraz?

— Dacă ții neapărat.

Își dădură un sărut ciudat, care se auzi cam prea tare, apoi Tim se îndreptă cu vioiciune de spate.

— Hai, mi-e foame!

Închiseră cu grijă ușa după ei și traversară culoarul. Pe scara în spirală, lumina se stinse brusc și Ambre scoase un țipăt agățându-se la limită de balustradă. Mai jos de ea, Tim bombăni:

— Am uitat de afurisitul ăla de temporizator!

— Unde ești?

Ea întinse o mână și îi atinse ceafa. Un curent electric îi străbătu tot brațul. Și-l retrase rapid, dar îl simțise și pe Tim crispându-se. Cuvintele lui Anton îi reveniră în minte: „Se crispează imediat ce aude vorbindu-se despre Lyon sau Frontignan sau chiar despre Arvieux și în toate nopțile, fără încetare, chiar și după cinci ani, își trece mâna peste capul meu și, cum nu-ți găsește părul, scoate un fel de mormăit și se întoarce de pe o parte pe alta".

Încremeni, cu mâna pe piept, mână care încă îi zvâcnea după senzația de electrocutare.

— Nu te mișa. O să cazi, zise el.

— Nu mă mișc, răspunse ea cu gura uscată.

Îl simți deplasându-se. Era întuneric beznă pe scară, dar i se păru că el se afla chiar în fața ei, cu o treaptă mai jos.

— Ce faci? șușoti ea. Nu cauți întrerupătorul?

Vocea lui îi răspunse foarte aproape, la câțiva centimetri de ureche:

— Nu.

Inima începu să-i bată cu putere.

— De ce nu cauți întrerupătorul?

— L-ai simțit și tu?

Ea răspunse în șoaptă:

— Ce? Curentul electric?

— Nu. Pentru mine a fost mai degrabă ca o lovitură de bici.

Și continuă imediat, vorbind foarte repede:

— Știi, a fost cât pe ce să mă îndrăgostesc de sora lui Anton, Lucy, încercând să mă conving că erai tu.

— De ce-mi spui asta?

Răspunsul căzu ca o evidență:

— În caz că aș muri.

În ciuda stranietății situației, ea zâmbi. *Tim și replicile lui de pușțan…*

— Și nu s-ar fi cuvenit să mă îndrăgostesc de sora lui Anton, nu?

Ea înghiți în sec.

— Nu. Așa e. Nu s-ar fi cuvenit.

El nu se mișca. Părea că așteaptă ceva. Ochii începeau să i se deprindă cu întunericul și Ambre îi distingea silueta. Stătea într-adevăr în fața ei, doar la câțiva centimetri. Și ea își simțea în continuare mâna zvâcnindu-i. Ca și cum încă era în contact cu ceafa lui.

Și, cu o stupoare absolută, ea se auzi rostind, cu o voce pe care abia și-o recunoscu, într-atât era de aspră și de gravă:

— Eu nu m-am mai îndrăgostit niciodată. De nimeni.

El nu răspunse, rămase nemișcat, așa că ea nu mai rezistă și se aplecă spre el. Ca să fie cu inima împăcată. O dată pentru totdeauna.

— În caz că ai muri, șopti ea.

Și cu cinci ani întârziere, pe acea scară în spirală a cabanei cufundată în beznă, ea îi dădu sărutul de adio, cel pe care i-l datora. Un sărut dintre cele mai dureroase. Un sărut plin de regrete, de amărăciune, de amintiri triste. Un sărut de erou tragic.

— Cum vi s-a părut cabana? se interesă Sylvie.

— Oh, la fel.

Își reluau locul la masă, în lumina prea crudă a dependinței. Toți se uitau la ei.

— Sezonierii de azi sunt mai dezordonați decât eram noi, interveni Rosalie.

Sylvie ridică o mână, de parcă ar fi zis: *Mie-mi spui!*

— Nu mai vreau să calc pe la etajul lor! Mă scot din minți cu chiștoacele!

O nouă sticlă de șampanie fusese deschisă. Sylvie pusese pe masă un platou cu aperitive.

Ambre, așezată alături de Gabriel, refuza să se uite la Anton, care se afla în fața ei, dar îi simțea ochii țintuind-o. Bănuia. Știa. Când întinse paharul spre Michel, îi întâlni privirea din întâmplare. O secundă. Și nu putea să se înșele. El îi zâmbea aproape imperceptibil. Atunci se gândi că, dacă ea și Tim erau niște eroi tragici, el era un fel de demiurg care trăgea sforile și îi observa cu o plăcere răutăcioasă. Era destul de ciudat... și neplăcut.

Nu mai pot să mă întorc la Lyon după acest sărut.

Marc fusese categoric: „Când vei decide să te întorci, vreau s-o faci în cunoștință de cauză... Asta înseamnă că, după ce rezolvi problemele acolo, îmi vei povesti tot, absolut tot".

Se și văzu intrând pe ușa apartamentului lor cu valiza în mână și mărturisindu-i lui Marc: *L-am sărutat pe*

Tim, dar nu a fost decât un sărut de adio. Cel pe care i-l datoram de cinci ani. Acum totul este rezolvat. Luăm cina?

Îi era greu să ia parte la conversații. Totuși atmosfera era caldă. Până și Cécile avea obrajii îmbujorați și un aer relaxat. Între aperitive și felul principal, Tim declară că adusese o mică surpriză de la Amiens.

— Bomboane? exclamă Sophie, cocoțată pe genunchii lui Gabriel.

— Nu. Nu bomboane.

— Atunci ce? întrebă Rosalie.

— Albumul cu amintiri. Cu toate fotografiile noastre din cele șase luni petrecute în Arvieux.

Cei de la masă săriră în sus de bucurie.

Tim era cel care păstrase albumul pe care îl creaseră la patru mâini. Ambre se bucurase mult că rămăsese la el. Faptul că nu avea nicio amintire din acea perioadă o ajutase să meargă mai departe.

— Problema este că se află în mașina mea. N-am avut timp să-l scot, Rosalie m-a răpit literalmente, adăugă Tim cu un zâmbet ușor.

Toți se amuzară pe seama lui Rosalie, iar Gabriel declară că se va duce împreună cu Tim să aducă faimosul album.

Gazda profită de absența lor pentru a strânge farfuriile de aperitive și Rosalie o însărcină pe Ambre să-l întindă pe micuțul Timotée pe canapea. Efectiv cădea din picioare de somn. Ea îl acoperi cu un pled și se așeză alături, privindu-l cum doarme.

Sophie i se urcă pe genunchi.

— Tu de ce nu ai copii?

Întrebarea o făcu să zâmbească pe Cécile, care tocmai venise lângă ele.

— Pentru că sunt prea tânără, răspunse Ambre.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci și cinci.

— Și Marc?

L-am trădat pe Marc... Ea păstră o față impasibilă.

— Tot douăzeci și cinci.

— El vrea copii?

— Eu... nu... deocamdată nu.

— Dar după aceea? Veți avea bebeluși?

Nu. Sigur că nu.

„Eu nu m-am mai îndrăgostit niciodată. De nimeni.“ Cum putuse să spună așa ceva?

— Ambre! Hei!

— Da, Sophinette?

— O să aveți bebeluși după aceea?

— Eu… nu știu, Sophinette. Vom vedea. Poate.

Sophie își luă un aer serios, punând un deget pe buze.

— Și o să vă căsătoriți?

— Nu!

Vehemența răspunsului o lăsă pe Sophie cu gura căscată.

— De ce…?

— Pentru că nu suntem obligați să ne căsătorim, Sophinette… Uită-te la tati și la mami, nu sunt căsătoriți.

— Da, dar au copii.

— Noi nu avem și nu vrem să ne căsătorim. Așa stau lucrurile. Nu facem ca toată lumea.

Sophie deveni agitată. Din celălalt capăt al camerei, Maxence îi făcea semne mari cu mâna, însă ea ezita să se ducă la el.

— Hai, du-te la iubitul tău, te așteaptă.

— Nu este iubitul meu! protestă ea.

— Ba da... Știi că ieri-seară plângea la spectacolul tău? Voia să cânte cu tine... Eu una cred că este un pic îndrăgostit de tine.

— Spui prostii!

Dar stratagema funcționă: Sophie sări de pe genunchii ei și plecă alergând.

Cécile veni să se așeze pe brațul canapelei, alături de Ambre.

— E adevărat? Fără căsătorie, fără copii?

E incredibil! Ce i-a apucat pe toți?

— Nu. Asta nu face parte din planurile mele...

— Poate după ce își va termina teza de doctorat?

— Da. Poate.

Nu o s-o termine niciodată. Oricum, refuză s-o termine.

— Spune-mi... reluă Cécile, ezitând.

— Da?

— Mai devreme... când mi l-ai dat pe Marc la telefon... îi ceruseși să mă convingă să mă răzgândesc, nu?

— Nu! Nicidecum. De ce mă întrebi asta?

Cécile afișă un zâmbet incredul.

— Pentru că, dacă a fost așa, ei bine... a procedat exact pe dos.

Ambre nu-și putu ascunde stupefacția.

— Cum adică?

— M-a încurajat să accept tutela și mi-a explicat ce bine o să-mi facă să mă simt responsabilă pentru el, să mă simt ca un adult în fața lui și să am putere de decizie asupra vieții sale.

— Dar este... este ridicol! De ce a făcut asta?

— Așa că o să refuz tutela.

— *Ce?* exclamă Ambre.

Pe canapea, micuțul Timotée scoase un mormăit și se întoarse pe o parte.

— Nu mai înțeleg nimic, adăugă ea mai încet.

— Nu este ridicol. Dimpotrivă, cred că a fost ingenios.

— Cum așa?

— Mă așteptam ca toată lumea să mă împingă să refuz tutela. Și voiam să le țin piept tuturor. Să mă arăt puternică hotărând contrariul.

— Dar el ți-a zis exact inversul a ceea ce credeai că o să auzi...

— Da. Și nu eram pregătită pentru așa ceva... M-a pus în fața propriilor mele argumente și, venind din gura lui, a fost... cum să spun... *percutant*. Mi-am dat seama de ridicolul situației. De faptul că era ceva fără niciun viitor...

Ambre rămase câteva clipe uluită. *Nimic de zis, e tare.*

— A fost riscant, declară ea în cele din urmă.

Cécile ridică din umeri.

— Nu chiar... Este o manipulare elementară.

— Dar ai căzut în capcană.

— Da. Probabil că aveam nevoie de asta ca să reacționez.

Ambre rămase gânditoare câteva secunde. Apoi întrebă brusc:

— Crezi că asta a încercat să facă?

— Poftim?

— Marc. Crezi că a încercat să facă același lucru și cu mine când m-a încurajat să-mi prelungesc șederea aici cât e nevoie? Crezi că a făcut asta doar ca să mă întorc la el?

Cécile rămase tăcută. Refuza să răspundă și această tăcere nu prevestea nimic bun.

— Cécile?

— Nu știu... poate.

Ambre păru ușor îngrozită.

— Ba da, murmură ea rar. Cred că de-asta a făcut-o... Dar s-a înșelat.

Cécile dădu din cap.

— Da. S-a înșelat.

Imediat ce se întorsese cu Gabriel, Tim deschisese albumul pe masă și toți începură să comenteze. Mai ales Sophie.

— Și acolo? Ești tu alături de mami?

— Da, Sophinette, eu sunt.

Cocoțată pe genunchii lui Ambre, fetița era în culmea mirării. Ca și cum nu crezuse niciodată în povestea potrivit căreia mama ei și Ambre fuseseră prietene, potrivit căreia Ambre o cunoscuse pe ea pe vremea când era bebeluș. Dar acum, că avea pozele în fața ochilor, nu-și revenea.

— Și acolo?

— Tot eu sunt. Și cu tine, te vezi?

Degetul micuț al lui Sophie arătă un cărucior din care răsărea un cap de

bebeluș. Fotografia fusese făcută în t-impul uneia din nenumăratele lor plimbări prin Arvieux, când Tim voia să testeze aparatul foto. Poza întruna. P-eisaje, cabane, urme de pași în zăpadă și pe ele. Acolo se vedeau amândouă discutând lângă căruciorul lui Sophie, Tim le fotografiase fără știrea lor, într-o postură naturală.

— Da, tu ești. Ți-am zis, Sophinette, că am petrecut ore în șir amândouă, plimbându-ne.

Sophie dădea paginile cu aviditate. Mai departe avu plăcerea să-l descopere pe nașul Anton, apoi și mai departe:

— Tati! Tu ești aici!

— Da, prințeso, eu sunt. Sunt frumos, nu? Mai frumos decât toți ceilalți, nu-i așa?

— Da!

O fotografie de la o drumeție cu rachete de zăpadă. Câteva poze nocturne de la expediția spre lacul Roue. Alb de jur împrejur și luna. Plină. Rotundă. Suprarealistă.

Ici și colo niște post-ituri mâzgălite, desene, o notă de plată, aproape ștearsă, de la un restaurant.

Rosalie părea încântată, dar Ambre simțea o apăsare. Greutatea amintirilor. Greutatea trecutului. Și amintirea foarte proaspătă a sărutului de pe scară. Anton rămânea tăcut pe scaunul său. Nici el nu voia să mai audă vorbindu-se despre trecut. Privea drept înainte. Să-și recapete libertatea. Să șteargă totul. S-o ia de la capăt. Ceea ce făcuse și ea. Ca și Rosalie. Nu putea să se supere pe el. Fiecare are dreptul la o a doua șansă.

Și Tim?

— Mulțumim pentru tot, a fost o seară extraordinară.

Erau cu toții la ușă, cu paltoanele pe ei. Gabriel îl ducea în brațe pe fiul său adormit și Tim pe Sophie, răpusă și ea în cele din urmă de oboseală. Rosalie avea dreptate, recunoscu Ambre. Fusese o seară frumoasă, în ciuda episodului de la cabană, în ciuda albumului, în ciuda senzației că îl trădase pe Marc.

— Treceți pe la noi să vă luați la revedere înainte de a părăsi regiunea, da? Să nu uitați! le zise Michel lui Tim, Anton și Ambre.

Alături de ei, Sylvie o îmbrățișa pe Cécile.

— Sunt încântată că te-am cunoscut.

— Și eu la fel.

Ultimele semne cu mâna, ultimele urări de „Noapte bună!" și mica trupă ajunse la mașini, lăsând urme în zăpadă.

Mai târziu, în apartament, în timp ce se spăla pe dinți, Ambre se gândi că trebuia să-l sune pe Marc. Măcar pentru a-i mulțumi că vorbise cu Cécile. Va trebui s-o facă mâine, dar simțea un gol în stomac numai când se gândea la asta.

Apoi își zise că, în definitiv, ar putea să-l sune acum: fiind trecut de miezul nopții, nu va răspunde. *Îi va lăsa un mesaj și gata, se va rezolva…*

Se izolă în bucătărie și șușoti un mesaj pentru căsuța vocală, fericită că Marc nu-i poate vedea tenta stacojie pe care i-o căpătase fața:

„Marc, eu sunt… Îmi pare rău că te sun atât de târziu, ne-am întors de la o cină la

Michel și Sylvie, foștii mei patroni. Am... Am vorbit cu Cécile... Mi-a zis că ai făcut-o să se răzgândească, așa că... voiam să-ți mulțumesc... "

Se opri un moment, contemplându-și reflexia în geamurile bucătăriei. Silueta ei neclară în cămașa de noapte. Părul ciufulit. Nu așa o iubea Marc. Ci cu întregul ei arsenal de atracție feminină. Cu bijuteriile ei. Cu machiajul ei.

„Toată lumea doarme aici, deci va trebui să te las. Te sărut. Pe curând."

Închise și, cu inima bubuind, își opri imediat telefonul. În caz că, trezit de sunetul mesajului, el ar încerca s-o sune. *Felicitări, Ambre, nu ești decât o nemernică. O lași și o nemernică sinistră.*

Pe hol, se întâlni cu Rosalie, care tocmai îl băgase în pat pe Timotée.

— Ambre? Ești bine? o întrebă ea punându-i o mână pe umăr.

Ea se gândi că probabil avea într-adevăr o mină îngrozitoare, dacă Rosalie era așa de îngrijorată.

— Da, sunt bine... Sora lui Anton este foarte frumoasă, nu?

— Poftim? zise Rosalie derutată de această întrebare inadecvată.

Ambre se gândise la asta tot restul cinei, un pic în mașină și după aceea în timp ce se spăla pe dinți.

— Pe sora lui Anton o cheamă Lucy, nu-i așa?

— Da.

— Ai văzut-o vreodată?

— La botezul lui Timotée. Ea...

Rosalie se frământa, stânjenită. Nu o invitase pe Ambre la botez. Nu dorea să vorbească despre acest subiect.

— L-a însoțit pe Anton. Tim lucra.

— Este foarte frumoasă?

— Da... este o femeie foarte frumoasă.

— Așa mi s-a părut și mie.

Rosalie o privea cu o perplexitate tot mai mare.

— De ce mă întrebi asta?

— Așa.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sunt sigură. Noapte bună, Rosalie.

— Ăăă... da... noapte bună.

[9] Termen asociat cu mișcarea hippy din anii 1970, definind persoane boeme, pacifiste, aflate în căutarea unei armonii spirituale. Din hindusul *baba* („bătrân, înțelept") și englezescul *cool* („calm, relaxat").

11

— Ambre? Sunt Cathia!

Ambre se miră să constate că se bucură atât de puțin auzindu-și colega. În definitiv, Cathia se apropia cel mai mult de o prietenă. Ieșeau la un pahar împreună. Vorbeau despre băieți și își împrumutau cremele de zi. Uitau că lucrează împreună și că Ambre rămânea totuși șefa ei.

— Bună, Cathia. Ești bine?

— Da, super! Mă întrebam ce ți s-a întâmplat! Nici măcar un singur telefon într-o săptămână. Magazinul ar fi putut să ia foc!

Ambre se îndepărtă de living, unde se instalase împreună cu toți ceilalți după micul-dejun.

— Pun pariu că este încă în picioare.

— Da… E păcat într-un fel… mi-aș fi luat câteva zile de vacanță!

— O să-ți iei… în februarie.

— Da. După infernul soldurilor.

Ambre se așeză pe pat în camera lui Sophie.

— Așadar lucrurile merg bine?

— Da… M-am întâlnit cu Marc azi-dimineață. Trecea s-o salute pe maică-ta la curățătorie. Părea foarte în formă.

— Zău?

Nici măcar nu l-am mai sunat azi-dimineață! Ar fi fost ceva firesc, dar nu reușea să scape de starea de angoasă.

— Mi-a zis că ești tot acolo, la munte, la prietenii tăi.

— Da. Eu… nu i-am văzut de mult… Încerc să profit de asta.

— Ei bine, va trebui să te întorci repede! ripostă Cathia.

Ambre încremeni.

— Serios? De ce?

— Ai uitat?

— Ce?

— Peste două zile sărbătorim Anul Nou!

La naiba! Deja?

— Pari să fii cu mintea în altă parte, constată Cathia.

— Da, am… am cam pierdut noțiunea timpului aici.

— Bun… Oricum ar fi, restaurantul este rezervat. Vă așteptăm pe tine și pe Marc

la ora 20. Émilie a bombănit. A zis că este devreme, dar asta ne va permite să ne lungim mai mult cu aperitivul!

Cathia aștepta o reacție. Și Ambre nu mai știa ce să spună.

Când ajunsese la Arvieux, se întrebase de multe ori: *Ce naiba caut aici?* Avusese impresia că se află în centrul unei lumi care nu mai era a ei, în care nu mai avea ce să facă. Iar acum, când își regăsise reperele, când reîncepuse să stabilească relații, când răscolise trecutul, viața ei din Lyon i se părea complet străină. Lipsită de sens.

— De acord… La 20, atunci.

— Émilie și iubitul ei tandru s-ar putea să ajungă mai târziu, așa că ne bazăm pe voi, dragilor… încercați să ajungeți la timp!

— Da. Nu-ți face griji.

— Hai că te las, s-a terminat pauza! Te sărut, pe joi!

— Pe joi!

Ambre închise, debusolată. *Și acum?*

Uitase de petrecerea din 31 decembrie. Se gândise că poate să-și amâne întoarcerea la Lyon în tihnă, fără să se

grăbească, dar exista faimosul revelion. Cathia, Émilie și Ambre hotărâseră să-l sărbătorească împreună, cu partenerii lor. Ar fi fost drăguț, își ziseseră ei.

Însă acum afurisitul ăla de revelion îi dădea totul peste cap, obligând-o să se întoarcă cel mai târziu peste două zile… *Nu acum. Nu acum, când am devenit confidenta lui Sophie. Complicea lui Anton. Când îi regăsesc pe Rosalie și pe Gabriel. Nu acum, când Tim abia s-a întors.*

Ar putea să contramandeze? Și ce? Să-l lase pe Marc să se ducă singur? Chiar dacă asta nu era o despărțire, semăna în mod straniu cu așa ceva.

De dimineață luaseră micul-dejun și se adunaseră cu toții în living, în jurul lui Cécile. Pentru a o ajuta să analizeze situația. Ea sunase la jandarmerie și refuzase tutela. Rămânea de văzut ce avea să facă mai departe, unde avea să se stabilească. Gabriel repeta: „Și Nisa? Familia ta?“ Ea refuza categoric.

Rosalie scosese o hartă a Franței și declarase:

— Privește! Sunt peste 35 000 de localități! Singura problemă este ce să alegi!

Așa că luaseră toți creioane colorate din penarul lui Sophie și începuseră să încercuiască orașele unde le-ar fi plăcut să locuiască. Chestia asta se transformase în joc. Nu o ajutase cu adevărat pe Cécile să ia o decizie, dar îi readusese zâmbetul pe buze.

Și tocmai acum trebuie să plec…

*

— Era de la serviciu? întrebă Gabriel văzând-o pe Ambre întorcându-se în living cu o figură preocupată.

— Nu… adică da… o colegă și prietenă.

— Ceva grav?

— Nu! Magazinul merge bine! Voia doar să-mi vorbească despre revelion, pe care trebuie să-l petrecem împreună… Uitasem de el.

Rosalie, care îl ajuta pe Timotée să facă un puzzle, nu-și putu stăpâni o exclamație:

— Doar n-o să pleci!

— Mă tem că da…

— Ambre!

— Este planificat de ceva timp… Restaurantul este rezervat și… Marc mă așteaptă.

Lui Rosalie îi era greu să-și ascundă decepția. Lângă brad, așezată în mijlocul păpușilor ei, Sophie schiță o grimasă identică.

— Înțeleg, du-te... Mă gândisem că, întrucât băieții rămân, am fi putut să-l sărbătorim cu toții împreună aici.

— Știu... Mi-ar fi plăcut.

— Dar ai dreptate. Îl ai pe Marc la Lyon. Oricum, n-ai fi rămas aici pentru totdeauna.

În pofida tonului înțelegător, Rosalie avea o privire tristă. Ca și Sophie. Anton se uita pe fereastră, cu ochii ațintiți asupra cerului. Un zeu grec impasibil. Tim amesteca în cafea cu nervozitate.

Sunt la fel de dezamăgiți ca mine.

— Mai avem încă două zile, zise ea cu un optimism forțat.

— Da, zise Rosalie. O să profităm din plin de ele.

Dar Sophie clătina din cap în tăcere, încruntându-se din sprâncenele ei micuțe, incapabilă să se prefacă.

Băieții hotărâseră să se ocupe de masa de prânz. Se închiseseră toți trei în bucătărie. Rosalie plecase la farmacie cu

copiii. Bronșita micuțului Timotée rezista la balsamul cu uleiuri esențiale și la alte medicamente ușoare, îi trebuia un tratament mai puternic.

Nu mai rămăseseră decât Ambre și Cécile în living, în fața hărții mâzgălite a Franței. Cineva desenase o inimă în jurul localității Arvieux.

— Așadar pleci poimâine? întrebă Cécile.

— Da.

— Marc o să se bucure.

Stomacul i se strânse dureros. Nu-l sunase încă. N-avea curaj. Își zicea: *După masă*. I se păruse supărat cu o zi în urmă. Ce va fi după aceea… după ce îi va spune despre sărutul de la cabană…

— Părea supărat ieri.

— Fiindcă te simte departe. Când te vei întoarce și îți vei pune rochia de revelion, va uita tot. Îi vei spune că ți-a fost dor de el și că ești fericită să te afli acolo.

Doar că voi minți spunându-i așa ceva…

Ea se forță să zâmbească.

— Și tu? Ai ales localitatea visurilor tale?

Chipul lui Cécile se întunecă. Împinse harta de pe masă.

— Știi bine că nu asta este problema... Nu are nicio importanță unde locuiesc... Cred că aș putea trăi chiar și sub pământ...

— Atunci care este?

Cécile ridică din umeri.

— Nu știu. Nu mă imaginez în niciunul dintre aceste orașe. Eu mă simțeam acasă în apartamentul minuscul din Paris. Nicăieri altundeva.

— Acasă poate fi oriunde, replică Ambre.

Se gândea la poemul lui Wilson. Un poem care nu o părăsise niciodată.

— Amintește-mi să-ți dau să citești un poem pe care mi l-a dăruit într-o zi un prieten...

Apoi luă harta și o netezi pentru a face să dispară îndoiturile.

— Bun. Iată cum stăm. Ai tăiat ultima legătură.

— Ce?

— Ultima legătură care te ținea agățată de trecut. De soțul tău.

Cécile continuă s-o privească fără să înțeleagă.

— Tutela era ceea ce te mai lega de toate astea. Ai refuzat-o. S-a sfârșit acum. Poți lăsa totul în urmă. Ai o pagină goală în fața ta.

Luă o foaie care zăcea pe masă. Sophie mâzgălise pe ea un soare care zâmbea, în colțul din dreapta.

— Ai chiar un soare care zâmbește. Dacă nici ăsta nu e un semn…

Scrise un titlu: *Noua viață a lui Cécile*. Și desenă un cerc cu un *p* în interior pentru „plecare". Apoi o săgeată care ducea la *Nisa/familie*.

— Iată prima ta posibilitate. Să-i suni. Să stai o vreme acolo.

Cécile clătină din cap cu fermitate.

Ambre scrise sub săgeată: *Poate, dar peste mai mult timp*. Cécile o observa serioasă, cu brațele încrucișate, cu fața impenetrabilă.

— Atunci, ce altceva?

— Nimic, răspunse Cécile.

— Ai prieteni? Rude mai îndepărtate?

Cécile îi aruncă o privire posomorâtă.

— Bine. O iau ca pe un „nu".

Ambre apucă din nou stiloul și desenă alte două săgeți, care duceau la două cercuri: *Arvieux/Gabriel și Rosalie* și *Lyon/Marc și Ambre*.

— Încetează, zise Cécile prostdispusă. Nu sunt copil. Nu e nevoie să-mi faci desene.

Dar Ambre o ignoră și desenă o a patra săgeată și un cerc mai mare. În interiorul lui scrise: *Un nou început/un întreg câmp de posibilități*. Apoi ridică ochii.

— Nu este un desen. Este un arbore al probabilităților. Ca în matematică.

— E stupid.

— Nu chiar. Uneori, când nu suntem în regulă, ne este greu să avem o bună percepție a câmpului posibilităților. Vedem totul în negru. Avem impresia că nu mai există nimic în față. Nicio direcție posibilă.

Cécile nu răspunse nimic și Ambre fu convinsă că înțelesese.

— Poate fi de ajutor să faci o schiță. Privește... nu e ca și când n-ai avea nicio ieșire. Ai două soluții, dacă vrei să rezumăm. Fie te instalezi acolo unde ai legături. La familia ta, aici sau la noi, la Lyon. Poate fi un compromis bun când

ți-e prea frică s-o iei de la zero. Îți găsești un apartament, un loc de muncă și știi că ai pe cineva chiar lângă tine, la câteva case sau la câțiva kilometri depărtare. Știi că nu ești singură... De fapt, unde lucrai la Paris?

— Într-o creșă. Eram îngrijitoare de copii. A trebuit să renunț din cauza loviturilor.

Ambre preferă să ignore tonul destul de sarcastic al acestor cuvinte.

— Vei găsi de lucru fără probleme la Lyon. Aș putea să te prezint colegelor mele. Am merge să bem cafea împreună și am putea să ne plimbăm prin parcul Tête d'or. Viața este destul de plăcută în Lyon.

Aceeași față impenetrabilă, aceleași brațe încrucișate.

— Și a doua soluție? întrebă Cécile fără amabilitate.

— A doua este să alegi unul dintre aceste orașe la întâmplare și s-o iei de la capăt acolo.

Preț de câteva secunde, Cécile rămase stană de piatră. Se auzeau strigăte din bucătărie și niște cratițe care se loveau una de alta.

— Asta ai făcut tu? întrebă într-un târziu Cécile.

— S-o iau de la capăt?

— Da. Când ai venit la Arvieux acum cinci ani. Din cauza acelui bărbat.

Ambre se miră o clipă s-o audă pe Cécile vorbind despre Philippe, apoi își aminti discuția lor din bucătărie, din ziua de Crăciun.

— Da. Asta era ideea... Nici eu nu mai voiam să aud de familia mea. Dar în final nu am avut curaj să rup toate relațiile. Pe asta am păstrat-o. Am acceptat să-i revăd. Nu regret... Să știi că nu este ceva ireversibil. Tim, de exemplu, a decis să taie punțile cu familia lui când a împlinit optsprezece ani. Și după patru ani a reluat legătura cu unul dintre frați. După șase ani, a acceptat s-o sune pe mama lui. Și R-osalie! Rosalie a încercat să dispară, apoi, când Gabriel a găsit-o, a acceptat mâna pe care el i-o întindea. Acum trăiesc împreună și au doi copii.

Cécile avea ochii pironiți pe desenul lui Ambre și fața încordată.

— Așa că? zise ea.

— Așa că nu trebuie să-ți fie teamă că te înșeli sau că… sau că iei o decizie proastă. Încă o dată, nimic nu este ireversibil. Îți poți schimba părerea într-o bună zi. Totul este să înaintezi, să mergi mai departe. Să nu rămâi blocată la jumătatea drumului.

În cele din urmă, Cécile își pironi privirea în cea a lui Ambre.

— Și tu crezi că putem recupera anii așa, pocnind din degete?

Rostise cuvintele cu o oarecare duritate. În mod evident, nu-i plăcea să vorbească despre viața ei. Deloc. Ambre se retrase ușor pe scaun.

— De ce îmi spui asta?

— Nimic nu este reversibil. Nu recuperăm niciodată anii pierduți.

— Cred că te înșeli! replică Ambre cu vehemență.

Cécile se aplecă și mai mult peste masă.

— Nu, tu te înșeli cu optimismul tău stupid!

Ambre încremeni, uluită de tonul pe care-l folosise Cécile. Uluită de privirea ei

furioasă. Rămase tăcută și această tăcere o făcu pe Cécile să cedeze. Scoase un oftat ciudat, care semăna cu un hohot de plâns, apoi se prăbuși pe scaunul ei ca o păpușă de cârpă. Cu umerii căzuți, cu fața descompusă și cu ochii ușor înspăimântați.

— Îmi pare rău, Ambre, gemu ea, recăpătându-și vocea de șoricel. Nu știu ce m-a apucat să strig așa.

— Nu, nu-i nimic.

— Tu încerci doar să mă ajuți și eu...

Se întrerupse, căci Ambre începuse să zâmbească.

— Ce e? De ce zâmbești așa?

— Pentru că e bine. E un semn bun. Înainte vorbeai în șoaptă și te temeai că nu ai niciodată replica potrivită. Acum ridici tonul. În curând, vei putea să-i tragi o palmă lui Anton!

Cécile zâmbi și ea. Timid.

— Și eu îi trimiteam la plimbare pe toți cei care încercau să mă ajute, adăugă Ambre. Este normal.

— Dar asta nu schimbă lucrurile.

Ambre împinse spre ea hârtia cu schița și cu un soare în colțul de sus.

— Asta, asta schimbă lucrurile. Alege o săgeată și acționează. Nu-i grav dacă te răzgândești. Uneori putem recupera anii... Uită-te la Rosalie și la Gabriel, nu te fac să-ți dorești să fii optimistă? Chiar în mod stupid?

Îi aruncă o privire malițioasă. Cécile ridică din umeri zâmbind.

— Ba da, te fac să-ți dorești să crezi în asta.

— Atunci...

Soneria telefonului o întrerupse. Inima începu să-i bată mai repede înainte de a vedea afișat cuvântul *Casă.*

— Revin.

Pentru o fracțiune de secundă, se temuse să nu fie Marc. *Nu sunt pregătită.* Dar nu era decât maică-sa. Zise un „alo" ușurat și se strecură în camera lui Sophie.

— Ambre, sunt eu, spuse doamna Miller.

Era aproape ora 13. Probabil că plecase de la curățătorie pentru masa de prânz. Avea două ore de pauză. Destul timp pentru a se întoarce să mănânce acasă, așa cum făcea în fiecare zi.

— Ce faci? V-ați întors cu bine din Maroc? Cum a fost?

Se arăta vorbăreață fiindcă tonul maicăsii nu i se păruse prea amabil și presimțea ce avea să urmeze.

— Marc a venit să mă vadă la curățătorie azi-dimineață.

Gata, începem. Toată lumea l-a văzut pe Marc azi-dimineață. În afară de mine. Eu mă ascund aici.

— Da, știu, mamă. Am vorbit cu Cathia la telefon. Mi-a zis că s-a întâlnit cu el când trecea să te vadă.

Se lăsa o tăcere grea. O tăcere care suna ca un reproș. Care o făcea să se simtă vinovată. Vinovată că l-a lăsat pe Marc singur la Lyon. Pe el, care era atât de devotat, atât de protector.

— Mi-a zis că tot nu te-ai întors de la Arvieux. Nu era în cea mai bună formă, mi s-a părut obosit și… și trist.

Ea înghiți în sec. Ce să răspundă?

— Mă întorc poimâine. Știi, n-am plecat decât pentru câteva zile… Mi-a făcut bine.

— Mda.

Ai fi zis că-i un rânjet. Era surprinzător din partea doamnei Miller.

— Mamă… ce este?

— Rareori îți face bine să-l revezi, zise doamna Miller cu o voce seacă.

Ambre rămase câteva secunde uluită. Inima îi bubuia în piept.

— Mamă… despre ce…?

— Mă gândeam că a doua oară ai înțeles. Am crezut că din cauza lui n-o să mai ai niciodată pe nimeni.

De data asta, îndoiala nu mai era permisă: mama ei vorbea în mod evident despre Tim, și deloc în termeni buni. Ambre reuși să îngaime:

— Ce tot spui?

— Este adevărat. Dacă n-ar fi fost Marc, cine știe unde ai fi? Chiar am crezut că nu vei reuși. Că nu vei găsi niciodată pe nimeni. Te-a adus într-o situație disperată. Dar a apărut Marc. Nu îi este dat oricui să întâlnească un băiat ca el.

Ea rămase șocată de tonul foarte rece. Se simțeau în el ani de furie disimulată. Ani de tăcere, în care se prefăcuse că totul era bine și în care o observase de la depărtare. Doamna Miller nutrea față de Tim o adevărată ură. Ambre nu bănuise niciodată acest lucru.

— Mamă… nu știi despre ce vorbești. Nu este…

— Te-a părăsit de două ori.

— Dar asta ține de trecut… Suntem doar… suntem doar prieteni, se apără ea cu o voce de fetiță.

— Ce știu eu, replică mama ei, este că Marc se află la Lyon singur și că nu se simte bine. Iar tu stai acolo, lângă *el*.

Era atâta greață în acest cuvânt. Nici măcar nu catadicsea să-i rostească numele.

— Știu că ești adultă și îți faci propriile alegeri, dar cred că în cazul ăsta ești cam pierdută, așa că mi s-a părut necesar să trag un semnal de alarmă.

Niciun răspuns. Doamna Miller așteptă într-o tăcere încordată.

— Ambre?

Ea bâigui cu o voce alterată de furie și de stupoare:

— Nu m-a părăsit de două ori. Așa e viața. A fost oribilă cu el.

— Ce?

— Las-o baltă. O să mă întorc mâine la Lyon. Nu-ți mai face griji.

Tăcere. Doamnei Miller nu-i venea să creadă.

— Te întorci mai repede?

— Da.

Maică-sa nu-și putu stăpâni un oftat de ușurare.

— Să știi că poți să-i spui pe nume, zise Ambre cu amărăciune. Tim nu este un monstru. Nu o să mă faci niciodată să-mi schimb părerea în privința asta.

— Bine…

Doamna Miller nu voia să se aventureze pe acest teren ostil. Acum, că obținuse câștig de cauză, era mai bine să pună capăt discuției.

— Ne vedem mâine atunci? zise ea.

— Fără îndoială.

— Veniți să mâncați la noi. Va fi și Mathieu. O să organizăm o masă festivă.

— De acord.

— Bun… E bine. Atunci… te sărut.

— Și eu.

Lucrurile se ameliorară oarecum între Ambre și părinții săi în anii care urmară după faimoasa iarnă petrecută la Arvieux. Relațiile lor erau mai puțin silențioase, mai puțin distante. Dar astăzi Ambre se

întreba dacă n-ar fi preferat o tăcere profundă în locul acelor cuvinte. *Nu m-a părăsit de două ori!*

Aruncă una dintre păpușile lui Sophie în celălalt capăt al patului, apoi o recuperă, reproșându-și acest gest de violență stupid. Știa că mama ei avea dreptate. Trebuia să-l sune pe Marc acum. Înainte ca angoasa să devină prea copleșitoare.

— Marc, eu sunt.

— Ia te uită. O fantomă.

Tonul era lipsit total de umor. Ea încercă să adopte o voce veselă.

— Mă întorc mâine! Surpriză!

Îi răspunse doar o tăcere de gheață. *Nu-i adevărat! Ce au toți astăzi?*

— Marc? Nu zici nimic?

— Mă gândesc…

— La ce?

Ambre simțea cum se strânge menghina. El era furios. Nu doar supărat.

— Mă întrebam dacă te întorci doar pentru că te-a sunat Cathia… doar din cauza revelionului. De altfel, când am

întâlnit-o azi-dimineață, i-am spus că probabil ai uitat de revelion… ca și de tot restul.

— Marc! protestă ea. Tu mi-ai zis să rămân aici cât trebuie! Să rezolv tot ce e de rezolvat!

— Da, eu am zis.

— Atunci de ce mi-o reproșezi astăzi?

Un moment de tăcere la capătul liniei. Ei i se păru că aude un oftat înăbușit.

— Pentru că simt că sunt pe cale să te pierd. Și cred că, dacă n-ar fi fost acest revelion, nu te-ai fi întors. Ai fi încetat să mă suni și nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Termină cu prostiile! Mă întorc mâine și nu voi mai pleca. Îți promit. În orice caz, nu fără tine.

El scoase un mormăit care semăna cu acel „mda“ al doamnei Miller. Pe jumătate sceptic, pe jumătate sarcastic.

— Ambre…

Ea presimți urmarea.

— Dacă te întorci… îți amintești ce ți-am zis…

— Da.

Aer, aer, repede, avea să se sufoce.

— Ești gata s-o faci? Să-mi povestești totul?

— Da.

Mincinoaso! Pe lângă faptul că era lașă, mai era și mincinoasă.

— Nu-mi vei ascunde nimic?

— Nu!

O nouă tăcere. Ea își dădu seama că transpira abundent. Și că strângea păpușa foarte tare în mână. Avea s-o rupă.

— Ce tren vei lua?

— Eu am… eu…

Parcă își amintea că era unul în fiecare zi la ora 10:45.

— Voi fi la Lyon la 16:20.

— OK. Voi veni să te iau de la gară.

Ea așteptă ca el să mai adauge ceva. Îl auzea scărpinându-și bărbia. Bănuia că este îngrijorat. În cele din urmă, Marc spuse:

— Bun, te las… Cred că vom avea timp suficient să povestim mâine.

Ea înghiți în sec.

— Da.

— Pe mâine.

— Pe mâine.

Niciun *Te sărut*. Niciun *Te iubesc*. Doar aceste două cuvinte impersonale și o angoasă insurmontabilă care o împiedica să respire.

— Așadar pleci mâine...

Tim făcea eforturi să vorbească pe un ton neutru. Să nu-și arate decepția.

— Da.

Terminaseră de mâncat. Ambre așteptase sosirea coșului cu fructe pentru a le da vestea. Chipul lui Rosalie se crispase. Sophie bătuse cu pumnul în masă.

— Păi, zisese Gabriel cu zâmbetul lui obișnuit, vei reveni la vară. Este frumos în Arvieux vara.

Și Rosalie spusese cu o slabă speranță:

— Ești sigură că există vreun tren?

Speranță zadarnică.

— Da, la ora 10:45.

După care strânseseră masa în tăcere și copiii plecaseră să-și facă siesta.

Acum erau în living. Cécile stătea tăcută cu harta Franței în față. Nu se uita cu adevărat pe ea, ci era cufundată în gânduri. Anton își plimba degetul pe

hartă, oprindu-se din când în când asupra unui oraș. El chiar o studia cu adevărat. Și în momentul acela Tim zisese:

— Așadar pleci mâine…

Anton ridicase o clipă ochii din hartă, pentru a o observa pe Ambre, pentru a-i vedea reacția. Ea răspunsese pur și simplu „da“, pe un ton impasibil.

Acum tăcerea se prelungea și tocmai Cécile interveni, spre surprinderea tuturor:

— Să nu uiți de poemul despre care mi-ai vorbit mai devreme.

Ambre avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aduna gândurile.

— Ah, da. Ți-l voi scana. Să-mi lași adresa de mail… Doar dacă nu te muți la Lyon. În caz contrar, vom avea ocazia să-l citim împreună.

Cécile zâmbi.

— Nu știu încă…

— Bănuiesc. Dar vom păstra legătura.

— Da.

Tim îi aruncă o privire care însemna: *Unii au noroc…* Ambre nu crâcni.

Cécile tresări ca și cum își amintise brusc ceva și părăsi livingul cu pași grăbiți. Se auzea cum discută cu Gabriel, în bucătărie, cu voce repezită.

— Ce-a apucat-o? întrebă Tim.

— Este ciudată uneori, rânji Anton, cufundat încă în harta Franței.

— Nu este ciudată, ripostă Ambre, este bulversată.

— Ce-i asta?

Tim pusese mâna pe desenul ei. Arborele posibilităților. Cu soarele care zâmbea în partea de sus a paginii.

— Am făcut-o eu pentru Cécile… ca s-o ajut să aleagă.

— Este…

Ezita între mai multe cuvinte.

— Amuzant.

Ambre dădu din umeri. Rosalie ridică privirea din cartea de bucate în care se cufundase — *O sută de rețete pentru un revelion reușit*.

— Ia zi, Tim, mă ajuți să pregătesc masa de revelion?

— Da… Bineînțeles.

— Voi avea nevoie să faci cumpărături… Pui cu smântână… sună bine…

Vorbea singură, pierdută în gândurile ei, rozând capătul stiloului. Iar Anton continua să-și plimbe degetul pe hartă, urmărind șoselele naționale, departamentale, luând-o pe autostrăzi. În bucătărie, Cécile vorbea foarte repede, cu o voce ușor isterică. Tim schimbă o privire perplexă cu Ambre, vrând parcă să spună: *Au înnebunit cu toții astăzi*. Și ea se gândi că nu, erau toți cu mintea în altă parte. Anton evada pe drumurile Franței și Rosalie în rețetele ei pentru a nu se gândi la apropiatele lor plecări. Cât despre ea, ea nu era în stare să-și potolească angoasa la gândul întoarcerii la Lyon.

Cécile dădu buzna în living, agitată. Și i se adresă lui Ambre:

— Am crezut... trebuie să-mi recuperez toate lucrurile de la Paris... să rezolv toate problemele cu socrii mei: apartamentul, contractul de închiriere, conturile comune...

Ambre dădu din cap și Cécile continuă:

— Este un prim pas...

— Da, e-adevărat.

— Nu e mare lucru, dar este deja...

— Ba da, e important. Este foarte bine.

Se gândi că Cécile era surprinzătoare. Nu greșise având încredere în ea. Avansa cu pași mici, însă avansa. Îi era frică, ezita o vreme, apoi pornea dintr-odată. Fiecare mergea în ritmul lui. Cu cinci ani înainte, Ambre rămăsese mult timp într-o stare de nehotărâre, incapabilă să ia o decizie. Anton, când voise să meargă mai departe, o făcuse printr-un salt mare, fără să privească în urmă, fără să ezite. Era mai bine așa? Sfârșise într-o prăpastie…

— Rosalie.

Gabriel tocmai intrase și el în living.

— Da? zise ea scoțând stiloul din gură.

— O să mă duc cu Cécile la Paris mâine ca să-i golim apartamentul. Ne-am gândit că e mai bine să fie totul rezolvat până la sfârșitul anului. Pentru a începe noul an sub auspicii bune…

— Dar…

Rosalie părea ușor năucită.

— O să vă întoarceți pe 31?

— Evident, draga mea!

— Bine… OK… Foarte bine. Aveți tot interesul să ajungeți la timp pentru revelion!

— Vom ajunge la timp, promise Gabriel zâmbind.

Ea își închise brusc cartea de bucate și se ridică.

— Ambre, vii cu mine să facem câteva cumpărături? Am de luat o găină mare și îmi mai trebuie toate ingredientele pentru desert. Trebuie să luăm și niște brânzeturi.

Părea cam nebună vorbind așa, fără să privească pe nimeni în mod deosebit, în timp ce-și punea vesta pe ea. O întrista plecarea lui Ambre și încerca să ascundă asta agățându-se de preocupări cât se poate de materiale. Nu păcălea pe nimeni, dar niciunul dintre cei de față nu îndrăzni s-o întrerupă, iar Ambre se ridică fără a se lăsa rugată.

De fapt, cumpărăturile erau o tactică a lui Rosalie ca să rămână singure. Ambre înțelese repede. Ochii lui Rosalie se uitau iscoditori de la un raion la altul, dar mintea ei era concentrată asupra unui subiect foarte precis. Care nu avea nimic de-a face cu bucătăria.

— Când v-am lăsat pe amândoi la cabană ieri... ce s-a întâmplat?

Nu se uita la ea. Citea niște etichete de produse. Ambre nu se îndoia că era o strategie ca s-o facă să vorbească: s-o interogheze cu un aer detașat, ca și cum ar pomeni de niște fleacuri.

— Nimic. De ce?

— Plecarea ta este cam precipitată.

— Nicidecum.

— M-am gândit că poate are legătură cu ziua de ieri.

— Cu ce? Ți-am zis, nu s-a întâmplat nimic.

Rosalie își pironi în sfârșit ochii într-ai ei. Ochii ei negri și pătrunzători.

— Ce e? zise Ambre stânjenită.

— Nimic… Voiam să-ți cer o chestie…

— Are vreo legătură cu Tim?

— Nu.

— Bine, atunci cere.

Începură să împingă din nou căruciorul, traversând o bună parte a raionului. Într-un târziu, Rosalie zise:

— După cum știi, ne-am botezat copiii…

Ambre dădu din cap. Credea că ghicește urmarea: Rosalie își reproșa că nu o invitase. Era din cauza acelei scurte discuții purtate cu o zi înainte pe hol.

— Pe Sophie am botezat-o cu întârziere, împlinea trei ani.

O nouă clătinare din cap. Căruciorul continua să gonească. După raionul conservelor, venea raionul biscuiților-aperitiv.

— Gabriel i-a ales nașul — fratele lui — și eu, eu trebuia să-i aleg nașa.

Rosalie opri brusc căruciorul și încremeni acolo, cu ochii pironiți pe mâner.

— Știi, reluă ea, e stupid, dar, cum ne sunam din ce în ce mai puțin, eram... cum să zic... eram jenată... Nu îndrăzneam să-ți vorbesc despre asta și întrucât... și întrucât simțeam că încerci să-ți refaci viața departe de Arvieux, nu voiam să te bat la cap cu așa ceva.

Ambre ridică din umeri cu detașare.

— Nu e grav, Rosalie. Chiar dacă m-ai fi invitat, probabil că nu aș fi venit... Știind că vor fi aici Anton și Tim, aș fi refuzat invitația. Asta am făcut în toți acești ani, adăugă cu amărăciune.

Dar Rosalie începu să clatine din cap, tot fără s-o privească.

— Nu, nu-i asta, nu mă refer la botez... Îți vorbesc despre alegerea nașei.

— Nu înțeleg.

— Ei bine... nu i-am putut găsi o nașă lui Sophie fiindcă...

În timp ce Rosalie se încurca în explicații, Ambre începea să întrevadă unde voia să ajungă și simți cum se îmbujorează și cum o inundă un val de căldură.

— Fiindcă, pentru mine, numai tu puteai fi. După acea iarnă la Arvieux... îți amintești... eram împreună și tu nu m-ai abandonat niciodată. Ne ocupam de Sophie amândouă ca două mame. Ai fost mereu lângă mine... Când trebuia să-i fac baie, când trebuia să-i dau să mănânce, când trebuia să-i pieptăn părul creț îngrozitor, chestie care ne lua ore întregi!

Chicoti cu privirea încă pironită pe coș. Și Ambre simțea cum se face roșie ca para focului.

— După aceea am pierdut legătura și eu... eu am refuzat să aleg o nașă pentru Sophie. Fiindcă tu ar fi trebuit să fii și n-am vrut niciodată să-ți ia locul altcineva.

Vocea lui Rosalie se frânse ușor. Ambre rămase înțepenită. Aveau un aer ciudat stând așa nemișcate în mijlocul culoarului, în fața unui coș de cumpărături aproape gol, neîndrăznind să se uite una la alta.

— Sophie nu a înțeles niciodată cu adevărat de ce nu are naș̆ă și când... când ai venit la Arvieux, când Gabriel s-a întors, când totul a reintrat în normal, când am văzut că... că începeați să vă înțelegeți amândouă... i-am spus lui Sophie. I-am spus că naș̆a ei secretă, cea pe care i-o alesesem, ești tu, dar că nu am avut curajul să ți-o cer.

Râse cu o ușoară nervozitate. Din cauza emoției.

— Am întrebat-o dacă i-ar plăcea ca tu să fii naș̆a ei... dacă ai fi fost de acord, bineînțeles!

Ridică ochii spre Ambre, pentru prima oară de la începutul discuției.

— Și Sophie... ce a răspuns? bâigui Ambre.

— Oh! A zis da, evident!

Ea, naș̆ă. Să aibă o fină. O lua cu călduri. Chestia asta avea un efect ciudat

asupra ei. Să-și spună în minte: *Sunt nașă. Am o fină*. Se simțea importantă. Se simțea adultă. Precum Anton cu Timotée. Ca Tim cu bebelușul lui Maxime și al Lisei. Dar ea, ea avea o Sophinette. O Sophinette care rima cu „trotinette". O fetiță cu zâmbet magic, cu brățări fluorescente la mână, cu bucle care îi dansau în jurul capului. O fetiță care zicea „Ce proastă ești!" și cânta „Foreveuyan", care patina mai bine decât oricine și care avea somnul mai ușor decât un fluture. O fetiță care îi bătea pe toți adulții la concursul de zâmbete. O Sophinette, ce mai încoace și-ncolo!

Rosalie continua s-o observe cu un aer îngrijorat.

— Ambre?

— Da?

I se tăia răsuflarea. La exterior părea de piatră. În interior jubila.

— Te deranjează?

Căci ea nu dăduse încă un răspuns. Și Rosalie, confuză, se grăbi să adauge:

— Nu ești forțată să spui da, dacă nu-ți dorești... Voiam pur și simplu să-ți propun asta înainte să te întorci la Lyon. Și mai ales, nu te simți obligată.

Ambre scutură din cap. O înțepau ochii. *Nu lacrimi. În niciun caz lacrimi.* Își interzisese să plângă de câțiva ani. Hotărâse că vărsase destul lacrimi pentru tot restul vieții. Da, dar astea erau lacrimi de bucurie...

— Ambre... nu te simți bine?

— Ba da! Ba da, sunt bine! răspunse ea cu ochii umezi.

— Atunci de ce plângi? insistă Rosalie.

— De ce plâng în acest supermarket, în mijlocul biscuiților-aperitiv? suspină Ambre între râs și lacrimi. Pentru că am senzația că tocmai am fost cerută în căsătorie! Pentru că sunt foarte emoționată!

— Asta înseamnă... asta înseamnă da? bolborosi Rosalie.

— Evident că asta înseamnă da!

Rosalie scoase un icnet care semăna cu un hohot de râs sau de plâns. Lăsă coșul și o luă pe Ambre în brațe, în mijlocul culoarului.

— Sunt atât de fericită! Și Sophie la fel! Stai s-o anunț, să vezi ce încântată o să fie!

— Accept, dar cu o condiție! declară Ambre, cu nasul băgat în buclele lui Rosalie.

— Orice!

— Să nu-i povestești lui Tim că am plâns!

Și Rosalie promise că va păstra această scenă de-a pururi numai pentru ea, această scenă tragicomică din mijlocul raioanului de biscuiți-aperitiv. Și când se desprinseră din îmbrățișare, își trase nasul suspinând:

— Fir-ar să fie, acum nu mai știu nici măcar ce trebuia să cumpăr!

Sunt nașă. Sunt nașa lui Sophinette.

Gândul ăsta era mai eficace decât orice calmant pentru anxietate. Uitase de întoarcerea la Lyon. N-avea importanță. Fiindcă era nașă.

Înainte de a se întoarce la apartament, insistase să se oprească într-un magazin de bijuterii din centrul comercial și alesese o brățară. O brățară adevărată din argint cu pandantive în formă de clopoței.

— Nu avem cu zurgălăi, zisese vânzătoarea cu un aer dezolat.

— Nu-i nimic. Merge și cu clopoței.

Ceruse să fie ambalată într-un pachet roz frumos.

— Este culoarea ei preferată, nu? o întrebase cu gravitate pe Rosalie.

Rosalie zâmbise, amuzată, înainte de a confirma.

Abia ajunsă în apartament, Ambre nu mai putuse să aștepte. Alergase în camera fetiței, care se trezea după siestă, cu ochii încă lipiți de somn.

— Sophinette, am ceva pentru tine.

Apoi pusese solemn un genunchi în pământ ca pentru o cerere în căsătorie și rostise cu o voce gravă:

— Sophie, vrei să fii fina mea?

Acum aștepta un răspuns, cu pachețelul roz întins spre fetiță, care zâmbea cu un deget în gură, un pic stânjenită, nu foarte sigură că înțelege ce se petrece.

— Sophinette, repetă cu vocea ei gravă, care o făcu pe copilă să râdă, vrei sau nu să fii fina mea? Dar ai putea să te grăbești, fiindcă mă doare foarte tare genunchiul.

Doi ochi o priveau cu neîncredere. *Doar n-o să răspundă nu!* Apoi vocea subțirică răsună:

— Ce este aia o finǎ?

Și Ambre lăsă brațul în jos — cu pachețel cu tot — de-a lungul corpului, zâmbind cu indulgență.

— Asta înseamnă că voi fi naș̦a ta.

De data asta, cei doi ochi se măriră, se luminară, în timp ce un chicotit țâșnea din gura lui Sophie.

— Mami ți-a cerut-o?

— Da, mami mi-a cerut-o. Și eu am spus da, bineînțeles. Dar tu… tu ești de acord?

— Păi, da! Ce proastă ești!

Ambre izbucni în râs.

Sophie nu scăpa din ochi pachețelul roz.

— Ce e înăuntru?

— Este cadoul meu de naș̦ă. Poftim, deschide-l!

Sophie rupse cu nerăbdare ambalajul.

— Oh! exclamă ea văzând brățara.

— Îți place?

— Da.

— Ai văzut? Sunt niște clopoței. Așa, vom avea amândouă brățări aproape la fel.

Sophie nu zise nimic, întorcând brățara pe toate părțile.

— Vrei să ți-o prind?

— Da.

Ambre îi prinse bijuteria, însă fetița era tot îngrijorată.

— Care este problema, Sophie?

— Dar, Ambre…

— Da?

— Dacă ești nașa mea… va trebui să vii la aniversarea zilei mele de naștere.

— Da…

— N-ai venit la aniversările mele dinainte.

O scurtă tăcere, cam dureroasă.

— Nu, Sophinette, n-am venit, dar acum o să vin. La toate aniversările tale și la toate serbările școlare. Iar tu ai putea veni la Lyon… Avem un patinoar mare și un parc imens, cu multe animale. Am loc să te primesc la mine acasă. Am putea merge să mâncăm gofre în centru vechi și să ne plimbăm pe malul râului Saône.

Sophie dădu din cap cu un aer serios și se gândi.

— Va trebui să-i întreb pe mami și pe tati înainte.

— Desigur, Sophinette. Dar sunt sigură că vor spune da.

Se lăsă din nou tăcerea. Sophie părea tot nedumerită.

— Dar… tu pleci mâine, așa ai zis.

— Da, dar mă voi întoarce.

— Peste mult timp?

— Nu… Uite, tu ai vacanță în februarie. Aș putea veni aici cu Marc, la schi.

Dacă totul este în regulă…

— Sau ai putea veni tu să stai câteva zile la mine.

Ambre își trecu o mână prin părul lui Sophie pentru a încerca să-i alunge tristețea.

— Și să știi că, în timpul absenței mele, contez pe tine… Avem o misiune… Îți amintești?

— Da… s-o facem pe Cécile să zâmbească.

Ridică din umeri nu prea convinsă.

— Dacă ești tristă așa, nu vei reuși. Și eu nu voi mai fi aici ca s-o fac să râdă. Nu vei mai fi decât tu.

Sophie oftă.

— Și o să ne sunăm… adăugă Ambre, epuizându-și argumentele liniștitoare.

Din fericire, Sophie părea hotărâtă să se arate rezonabilă, dădu din cap și valul de tristețe îi dispăru de pe chip.

— Vrei să mă ajuți să-mi fac valiza? întrebă Ambre.

— Da.

— Super. Va fi mai amuzant dacă o facem împreună.

Se înserа. Ultima zi la Arvieux.

În living, Gabriel și Cécile își organizau expediția la Paris. Cécile dădea telefoane la socri, la spitalul unde era internat soțul ei, la agenția care le închiriase apartamentul. Își lua notițe într-un carnețel și Gabriel verifica liniile de transport în comun pe laptopul lui.

Rosalie, Anton și Timotée se apucaseră să facă un puzzle, așezați pe jos, lângă brad. Tim se instalase în fața televizorului, dar privirea îi era ciudat de goală.

În cameră, Ambre își îndesa hainele în valiză și Sophie venea în urma ei pentru a le netezi și a le împături din nou.

— Ai pus totul grămadă! oftă ea, mimând comic aerul exasperat al maicăsii.

Se înserase și noaptea aducea un ușor parfum de amărăciune.

Cineva bătu la ușă și Ambre ridică imediat capul. Era Tim.

Se lungise cu făcutul valizei pentru a nu se întoarce în living cu toată lumea, fiindcă simțea cum i se strânge inima.

— N-am terminat! îl anunță sec Sophie pe Tim.

— Vreau să vorbesc cu nașa ta, răspunse el.

— De unde știi? exclamă Ambre.

— Rosalie ne-a zis. Nu mai avea stare.

— Înțeleg mai bine cu cine seamănă Sophie așa limbută.

Tim zâmbi. Sophie îi privi fără să înțeleagă, gândind fără îndoială: *Ce înseamnă să fii limbut?*

— Ai terminat? întrebă Tim arătând spre valiză.

— Aproape. De ce?

— Pentru că te duc la restaurant.

Ea rămase încremenită o secundă, neștiind dacă se simțea fericită pentru această invitație sau jenată față de Marc. Un sărut. Și acum o invitație la restaurant între patru ochi. Era prea mult.

— Și Anton? încercă ea să ocolească problema.

— El și Gabriel îi duc pe copii la cinema.

Ochii lui Sophie se luminară.

— E adevărat? La cinema?

Tim își mușcă buza.

— Nu-i spune nimic micuțului Tim, o sfătui el grăbit, întorcându-se spre fetiță. Trebuia să fie o surpriză!

Ea dădu din cap cu un aer serios și făcu semn că are gura cusută.

— Văd că toată lumea se pricepe foarte bine să-și țină gura aici, zise ironic Ambre.

Tim zâmbi. Surescitată, Sophie ieșise deja pe hol alergând.

Tim aștepta, sprijinit de tocul ușii.

— Deci? Pentru ce oră fac rezervare?

Ăsta era el. Nu întreba: *Pot să te sărut? Pot să te invit la restaurant?* El afirma, acționa, lua pur și simplu. Ea încercă să câștige un pic de timp întrebând:

— Cu ce ocazie?

Răspunsul veni imediat:

— Cu ocazia despărțirii noastre.

Luată prin surprindere, Ambre făcu ochii mari. Ea nu văzuse lucrurile așa.

— Ce e? Nu vom mai putea să ne revedem după ce te vei întoarce la el, nu? O să vrea să știe tot, iar tu o să-i povestești tot. Evident. Și, după asta, el nu o să mai vrea să mă vezi.

Ea avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină.

— Nu. Fără îndoială că nu.

Părea tristă, și el la fel.

— Deci? La ce oră? întrebă Tim din nou, cu mai puțină nonșalanță.

— Peste... o oră. Cât să termin de împachetat și să fac un duș.

— OK.

El părăsi camera și ea se gândi că nici măcar nu-l întrebase unde mergeau.

Oricum, n-are importanță...

12

Ambre își pusese o rochie, cercei și se dăduse cu ruj. Chiar dacă știa că Tim o prefera fără așa ceva. Și el făcuse un efort vestimentar: în locul unuia dintre vechile lui hanorace, purta un pulover gros, de culoare maro și blugi. Totuși avea același aer de adolescent.

Înainte de a pleca, Ambre își luase la revedere de la Cécile, care trebuia să pornească la drum în zori cu Gabriel, făcuseră schimb de numere de telefon și își promiseseră să se sune regulat. Lui Gabriel îi spusese „Pe curând“, căci acum, că era nașă, făcea parte din familie. Va avea obligații. Aniversări. Serbări școlare. Comuniuni. Zâmbea deja gândindu-se la toate astea.

Anton îi privise plecând cu un aer liniștit, calm. Îi observase rujul și rochia și zisese zâmbind: „E drăguț și miroși bine“. Se înșelase în privința lui. N-avea nimic dintr-un zeu machiavelic. În seara asta, o făcea să se gândească doar la un înger păzitor. Un înger păzitor care îi

privea cu bunăvoință. Aveau binecuvântarea lui. I se citea în ochi. Așa se petreceau lucrurile după ani de viață comună fără dragoste. Îl lăsai pe celălalt să plece și erai fericit să-l vezi fugind, să-l vezi zâmbind din nou.

Tim făcuse rezervare într-un restaurant pe care ea nu-l știa. „Un semigastronomic", îi explicase el ținându-i ușa. Șeful de sală îi întâmpină și le luă paltoanele. În timp ce îi conducea spre o masă din capătul sălii, Ambre își lăsă privirea să rătăcească peste decor. Magnific. Nu era deloc stilul montan obișnuit în Arvieux. Nu exista parchet. Nici grinzi aparente sau șemineu. Cu atât mai puțin vreun cap de mistreț împăiat. Era o sală luminoasă și aerisită. Zidurile erau din piatră veche, foarte deschisă la culoare. Plafonul și lustrele, albe. Niște fețe de masă crem, frumoase, acopereau mesele rotunde, iar scaunele capitonate erau și ele de un alb strălucitor.

— Ei bine, zise Ambre lăsându-se să cadă pe scaunul ei.

— Ce?

— Slavă Domnului că ai renunțat la vechile tale hanorace pentru ocazia asta!

El zâmbi.

— Slavă Domnului că ți-ai pus o rochie!

Ea dădu un bobârnac în pahar și se auzi un sunet clar.

— Este chiar cristal.

— Da, foarte scump.

— Va trebui să fac eu cinste.

El se posomorî, ușor vexat.

— De ce spui asta?

— Tu ești lefter, nu?

— Am fost întotdeauna mai mult sau mai puțin lefter. Asta nu mă împiedică să trăiesc.

— Poate, dar în seara asta fac eu cinste.

— Nu.

— Eu sunt cea care pleacă. Eu trebuie să-ți ofer această cină de adio.

El nu avu timp să-i răspundă, căci un chelner se postă lângă masa lor.

— Bună seara, doamnă, domnule. Luați un aperitiv pentru început?

Cum ei păreau să ezite, chelnerul adăugă:

— Vă recomandăm Cerdon du Bugey, un vin spumant obținut prin metodă ancestrală.

Tim se întoarse spre Ambre, care dădu din cap.

— O să luăm asta.

— Foarte bine. Vă las să alegeți felurile următoare.

Chelnerul plecă și ei se cufundară în meniurile cu coperți negre aduse de el.

— Tim, bombăni Ambre.

— Ce?

— De ce nu sunt trecute prețurile?

El ridică din umeri zâmbind.

— Nu știu... O eroare de tipar, fără îndoială.

— N-o să te las pe tine să plătești.

— Hai, încetează. O să strici seara cu povestea asta. Grăbește-te să alegi ce vrei să mănânci și după aceea o să vorbim.

— Despre ce o să vorbim?

— Avem cinci ani de recuperat, n-ar trebui să fie prea greu să găsim un subiect de conversație.

Ea se ascunse în spatele meniului, gândindu-se la cuvintele lui Cécile: „Nimic nu este reversibil. Nu recuperăm niciodată anii pierduți“.

Chelnerul reveni cu paharele lor de Cerdon. Tim pusese deja meniul lui deoparte și se rezemase de speteaza scaunului, cu un aer liniștit. Ambre, în schimb, își rodea unghiile, indecisă în fața atâtor alegeri.

— Vă ascult, zise chelnerul când ea ridică în cele din urmă ochii.

— O să iau foie-gras la tigaie cu mere Granny Smith rumenite la cuptor și suc de hibiscus, recită ea.

— Și pentru domnul?

— Tocăniță de ciuperci sălbatice și melci.

— Și următorul fel?

Luară amândoi calcan la grătar cu scoici Saint-Jacques. Chelnerul plecă și Tim zise:

— Poftim. Acum ne-am liniștit.

Ea ridică paharul.

— Ciocnim?

— Da, răspunse el cu un aer mai grav. Pentru despărțirea noastră.

Ea se posomorî o secundă, apoi paharele se loviră ușor, scoțând o frumoasă notă cristalină.

Vinul Cerdon le gâdila limba. Era fin, dulceag. Ambre îl păstră în gură câteva clipe, așteptând ca Tim să vorbească primul.

— Așadar, zise el aplecându-se în față, care e motivul pentru care ne despărțim?

— Poftim?

— De revelion.

— Oh, este o masă planificată de mult… cu colegele mele de la magazin și iubiții lor.

— Și Marc?

— Da, și el.

— Cum se numesc colegele tale?

— Cathia și Émilie. De ce mă întrebi?

— Ca să știu. Cu ele îți petreci majoritatea timpului, nu?

— Da.

— În felul acesta, voi ști. Când mă voi întoarce la Amiens și mă voi întreba ce faci, voi putea să-mi spun: „Uite, acum probabil că bea un pahar cu Cathia și cu Émilie“.

O privea ca în ziua aceea, în bar, cu capul aplecat într-o parte. Ea se întreba de ce face asta. De ce face totul atât de dificil.

— Sunt prietenele tale? continuă el. Adică sunt prietene adevărate?

Ea ridică din umeri. Se ghemuise pe scaun pentru a încerca să scape de el, de întrebări, de privirea lui.

— Mai mult sau mai puțin. Ieșim uneori împreună și vorbim destul de mult.

— Îți sunt prietene precum Rosalie?

— Nu!

Ambre se gândi că nici nu mai avusese cu adevărat prietene ca Rosalie.

— Le sunt șefă, adăugă ea pe un ton de scuză.

— Ah, da, așa este! zise el ironic. Uitasem că acum ești șefă! Cum te descurci?

— Bine. Cred.

Preț de câteva secunde tăcură pentru a savura o gură de Cerdon. Apoi Tim își puse paharul pe masă.

— Și, în afară de ele și de Marc, cine mai este în viața ta din Lyon?

— Nu mai este nimeni altcineva... Vreau să zic... părinții și... fratele meu. Este bine. Am puțin timp liber din cauza serviciului.

Avea impresia că trebuie să se justifice. Tim ridică din umeri.

— Nici eu n-am multă lume în viața mea, dacă asta te încălzește cu ceva.

Apoi adăugă foarte repede:

— Și cu părinții tăi cum mai stau lucrurile?

— Oh... lucrurile s-au schimbat. Vorbim mai mult. Am făcut progrese cu toții în privința asta...

— Îi vezi des?

— Da. Merg frecvent la ei la masă cu Marc.

— Și fratele tău?

— Este la fel... N-avem mare lucru să ne spunem, dar nu ne purtăm chiar urât. Marc este cel care face legătura între noi.

Tim schiță un zâmbet.

— Asta-i bine.

Își terminară paharele de Cerdon în același timp. Tim se retrase pe scaun și ea se aplecă peste masă.

— Și tu?

El începu să se joace cu furculița pentru a-și masca stânjeneala.

— Ei bine eu... de unde să încep? Locuim foarte aproape de părinții lui Anton, puțin în afara orașului Amiens. Ei au o casă. Noi am închiriat un apartament la zece minute de mers cu mașina. Era practic atunci când Anton se simțea încă rău. Sora lui, Lucy... ea stă tot cu părinții... este asistentă medicală. Venea să mă ajute imediat ce aveam nevoie. Când el se înfuria și începea să arunce cu tot felul de chestii în mine, de exemplu.

Încercă să schițeze un zâmbet pentru a nu fi atât de dramatic, dar Ambre nu se lăsa păcălită.

— Într-o zi a aruncat în mine cu un fier de călcat. M-a ratat cu puțin...

Râsul nu reuși să-i mascheze asprimea trăsăturilor.

— Ce ziceam?... da! Deci stăm foarte aproape de familia lui Anton și, chiar dacă acum nu mai avem nevoie de ajutor, chiar dacă Anton se descurcă destul de bine singur, continuăm să-i vedem des. Amândoi ne-am cam rupt de restul lumii.

Petrecem majoritatea weekendurilor acolo. Cu părinții lui, cu sora lui, cu niște prieteni de-ai lor. Au mereu invitați, la cină, la partide de poker…

— Părinții lui probabil că te adoră, nu?

Tim afișă un zâmbet un pic cam trist.

— Da, sunt „martirul“ lor, așa îmi spun.

Ea dădu din cap. Înțelegea mai bine acum comportamentul lui Anton, dezvăluirile pe care i le făcuse în mașină. În toți acești ani el nu avusese pe nimeni căruia să i se destăinuie. Se trezise prins între Tim, care îl făcea să se simtă neajutorat în permanență, și familia lui, care avea un adevărat cult pentru partenerul lui, care îi lua probabil apărarea cu cea mai mică ocazie. Cum ar fi putut să le spună ceea ce îi mărturisise ei: „Nu-l mai suport… Câtă vreme îl voi avea pe Tim în viața mea, nu voi reuși. Nu voi putea să fac progrese… El mă împiedică să-mi recapăt libertatea“.

Ei n-ar fi putut să înțeleagă. Ar fi refuzat să înțeleagă.

Chelnerul sosi cu antreurile, pe care le depuse ceremonios în fața lor. Preț de câteva minute, se delectară în tăcere cu

foaie-gras la tigaie și cu tocăniță de ciuperci și melci, dându-și reciproc să guste din farfuriile lor. Aproape terminaseră când Ambre zise:

— Și Lucy?

Îl simți ridicând privirea spre ea, dar se încăpățână să rămână cu ochii pironiți în farfurie.

— Este o prietenă?

— Este mai mult decât o prietenă, răspunse el.

Ușor vexată, ea nu se putu abține și ridică ochii spre el.

— Cred că mi-a devenit ca o soră, explică el.

— Ah?

— Și ea a fost o martiră. Doar că Anton nu a îndrăznit niciodată să se ia de ea. Nu a atins-o niciodată. Ei îi vorbea cu blândețe, în sfârșit… atât cât putea.

— Și de ce a fost o martiră?

— Și-a sacrificat toată tinerețea pentru el. Nu degeaba nu a reușit să-și găsească niciun tip. Și nu degeaba are atât de puțini prieteni. În tot timpul ei liber s-a ocupat de Anton. În toate serile. În toate weekendurile. În loc să iasă să se distreze,

ea îl ajuta să se spele, se ducea să-i închirieze DVD-uri, îi arăta pozele pe care le făcuse în cursul după-amiezii, fotografii cu flori, cu nori, cu un lac. Petrecea ore întregi ca să fotografieze natura doar pentru el. Fiindcă știa că asta îl liniștește. Și când unul dintre noi ceda, celălalt prelua ștafeta.

Lăsă să-i scape un oftat.

— N-a trăit decât pentru el. N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de devotat și atât de blând.

Ambre încuviință. O tăcere destul de grea, un pic tristă, se așternu. Se gândi că erau niște ani pe care Lucy nu-i va recupera niciodată.

— Înțeleg că asta a creat legături speciale între voi.

O spusese fără gelozie, fără gânduri ascunse.

— Da. Rezistam grație ei și ea rezista grație mie. Dar ea n-a reușit niciodată să-i țină piept. Era prea blândă. Prea delicată. Nu l-ar fi pus niciodată la locul lui… nu l-ar fi pălmuit, așa cum ai făcut-o tu.

Ambre schiță un zâmbet.

— Chiar când îl vedea comportându-se ca o brută, ea pleca ochii și aștepta să se calmeze.

— Ca și tine.

— Da, ca și mine. Credeam că e mai bine să-l lăsăm să se dezlănțuie fără să crâcnim. De fapt, tăcerea noastră nu făcea decât să-l scoată și mai tare din minți.

Tim tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Tu ai știut cum să-l iei.

Ea clătină din cap.

— L-am privit altfel, atâta tot. Dar nu aveam de ales. Exista trecutul și toată… rivalitatea între noi. Chiar și după toți acești ani, nu puteam să-l văd ca pe un simplu handicapat.

Chelnerul veni să strângă farfuriile și, o clipă, se uitară la acel du-te-vino de ospătari din sală.

Ambre se întoarse din nou spre Tim, a cărui privire se fixase pe ușile batante ale bucătăriei.

— Și când nu vă ocupați de Anton, ieșeați un pic, tu și Lucy?

— Nu prea mult. O însoțeam uneori la cumpărături. O ascultam plângându-se de slujba ei. Citeam într-un colț în timp ce

ea își epila picioarele și mâncam înghețată cu cookies în fiecare sâmbătă seara…

— Ca două bune prietene adolescente, zâmbi Ambre.

— Da, cam așa.

— Și frații tăi?

Se crispă, căci să vorbească despre frații lui presupunea să vorbească despre decesul maică-sii.

— Ți-a spus Rosalie? o întrebă cu o oarecare bruschețe. Sau poate Anton?

Ea voia să răspundă, când sosi chelnerul.

— Calcanul la grătar cu scoici Saint-Jacques.

— Mulțumim.

— La acest fel, bucătarul-șef vă recomandă un vin Hermitage alb.

Tim îi aruncă o privire ezitantă. Ea îi făcu semn: *Haide, acceptă, eu plătesc*. Și după ce el încuviință și chelnerul plecă, Ambre zise:

— Nimic nu este prea frumos pentru o cină de adio, nu?

Tim nu răspunse, cufundat în gândurile lui. Ea îi respectă tăcerea și câteva clipe mâncară fără să schimbe nicio vorbă.

— Deci? reluă el în cele din urmă. Rosalie și Anton ți-au zis?

— Despre... despre decesul mamei tale? Da.

El dădu din cap fără să-și descleștеze fălcile.

— Mi-au zis că reluaseși legătura cu ea în ultima vreme. Și cu fratele tău Franck, adăugă ea.

— Apoi Maxime și Lisa au vrut să fiu nașul micuței lor Naëlle...

— Oh! Am crezut mereu că ești nașul unui băiețel!

Remarca îi readuse lui Tim zâmbetul.

— Nu, este o fetiță. Are părul ondulat și obrăjori bucălați.

— Ai vreo fotografie?

— Da. Stai puțin.

În timp ce chelnerul revenea cu sticla de vin și le umplea paharele, ambianța redeveni mai relaxată. Aplecați asupra telefonului lui Tim, se extaziară în fața pozei lui Naëlle, care era leită maică-sa,

Lisa. Ce vârstă avea? Doi ani și jumătate. Vorbea bine? Da! Mergea la grădiniță? Numai dimineața deocamdată.

Apoi Tim se întoarse la subiectul spinos:

— Am devenit așadar nașul lui Naëlle… și… și Maxime a trebuit să anunțe toată familia și atunci…

El oftă, crispat.

— Tata a rămas același babalâc idiot și ursuz care era. N-a cedat nici mort. Refuza să vină să mă vadă la botez. Refuza să dea ochii cu mine, la Maxime sau în altă parte. Dar maică-mea și Franck au decis că era timpul să mergem mai departe, să dăm uitării trecutul, să încercăm să reluăm legătura…

Un nou oftat.

— Eu am refuzat să-i revăd. Ziceam… ziceam că e prea devreme.

— Dar i-ai sunat?

— M-au sunat ei. Am vorbit la telefon destul de regulat după asta, însă…

Avu o ezitare. Se juca ușor cu o bucată de pește pe care o împingea cu vârful furculiței.

— Dar nu mi-a trecut niciodată supărarea pe ei.

— Ah… Din cauza asta refuzai să-i vezi? ghici Ambre.

— Da.

Începând din acel moment, începu să povestească mai repede ca și cum se grăbea să termine. Mama lui murise pe data de 1 decembrie. Cădere de potasiu. Din cauza anorexiei. Apoi criză cardiacă… El avusese o „perioadă proastă“ și:

— N-am putut să mă duc la înmormântare.

Ea îl privi amintindu-și de ceea ce îi povestise Anton. Despre săptămâna în care el dispăruse, despre tăcerea lui la întoarcere…

— Nu mă privi așa… N-am putut. Era ceva mai puternic decât mine. Stăteam… stăteam în cumpănă. Refuzam să merg acolo și să trebuiască să mă fac mic, ca un mizerabil. Știi, toți mă credeau nebun, unchii mei, mătușile, bunicii. Părinții mei le povestiseră tot felul de lucruri oribile despre mine… Și, pe de altă parte, știam că, dacă mă duceam cu capul sus, avea să

izbucnească un scandal. Cel puțin cu tata, și nu voiam așa ceva... Nu în ziua înmormântării ei.

Ambre dădu din cap și murmură cu o voce aproape imperceptibilă:

— Înțeleg.

Tim își împinse farfuria.

— În același timp, îmi repetam că, dacă nu mă duc să-mi iau adio de la mama, o să mi-o reproșez toată viața. Dar...

Trase aer în piept pentru a-și face curaj să continue.

— Dar încă păstram în mine acea ură... Și îmi ziceam... îmi ziceam că în felul ăsta aș pedepsi-o, dacă nu mă duc la înmormântarea ei!

Rostind ultimele cuvinte, ridicase vocea, ca pentru a o convinge — sau pentru a se convinge — că nu îi era rușine. Ambre încremenise pe scaun, neștiind cum să reacționeze. Tim continuă ca și cum ar fi fost singur:

— Probabil că ura mi-a luat mințile și nu m-am dus.

Conversația căpătase o turnură atât de intensă, încât nimic în jurul lor nu mai exista cu adevărat. Tim vorbea cu ochii

pironiți într-ai ei și ea nu se mai mișca, abia mai respira. Îi sorbea cuvintele și resimțea foarte puternic tot ce trebuise el să îndure. Când chelnerul veni să strângă farfuriile și să ia comanda pentru desert, ei îi răspunseră fără să-i dea prea mare atenție și Tim își reluă povestirea.

Evident, absența lui la înmormântare dăduse apă la moară bârfelor. Tatăl lui, Franck, unchii și mătușile, bunicii, toți acei oameni care nu-l mai văzuseră de ani, care îl credeau nebun și drogat și care totuși nu făcuseră niciodată nimic pentru a se asigura că este bine, îl puseseră la stâlpul infamiei, vorbind despre blasfemie, despre greșeală de neiertat. Franck încă era supărat pe el, cu siguranță. De atunci, nu se mai sunaseră.

— Și Maxime? întrebă Ambre cu glas pierit.

Maxime nu zisese nimic. Maxime continuase să-l primească la Tours. El înțelesese, fără îndoială. În orice caz, nu îl judecase.

Acum, lui Tim nu-i păsa. Puteau să crape toți, bunicii, Franck și tatăl lui, nu o să-i plângă. Avea fălcile încleștate și

privirea dură, nemiloasă. Ea se gândi că și el semăna cu un zeu grec. Un zeu plin de cruzime.

Ezită înainte de a-l întreba în șoaptă:

— Unde ai fost în săptămâna în care ai dispărut?

El nu o întrebă cum de era la curent cu asta. Răspunse fără ocolișuri, căci nu se mai punea problema de pudoare, de secrete, de bariere.

— M-am baricadat într-un motel de pe autostradă. La Tours. Motelul cel mai sordid pe care l-am găsit. Am rămas închis o săptămână în camera mea. N-am mâncat nimic. N-am făcut decât să plâng.

Oftă.

— Am plâns-o pe mama. Și te-am plâns pe tine.

Ambre făcu ochii mari: *Pe mine?* Iar Tim răspunse:

— Da. Nu putusem niciodată să te plâng. În toți anii petrecuți lângă Anton fusesem nevoit să păstrez asta pentru mine. Și când... și când mama a murit, totul a ieșit din nou la suprafață.

Înghiți în sec.

— Să plângi o săptămână e mult.

Ea dădu din cap, ținându-și respirația.

— Am rămas în motel până mi-au secat lacrimile. După aceea am hotărât că nu voi mai plânge niciodată. Și că nu voi mai vorbi niciodată despre moartea ei. Cu nimeni.

Ambre lăsă tăcerea să se așternă. Observă, fără a zăbovi asupra faptului, că două creme de zahăr ars fuseseră lăsate în fața lor. Apoi zise foarte încet, pentru a nu-l brusca pe Tim:

— Totuși cu mine vorbești... despre asta... acum.

El își păstra privirea pironită într-a ei. Privirea lui de zeu nemilos. În care ea percepu totuși un pic de blândețe.

— Nu-i același lucru... Când vorbesc cu tine, am impresia că vorbesc cu mine însumi.

— Da?

— Da. Tu asculți cu adevărat. Și văd pe fața ta toate expresiile pe care eu refuz să le arăt.

Apoi adăugă cu un zâmbet ușor:

— Tu ești oglinda mea.

— Îmi place să fiu oglinda ta, replică ea, zâmbind la rându-i.

Sub masă, piciorul lui Tim îl atinse ușor pe al ei și Ambre nu era sigură că fusese un lucru involuntar. Se gândi: *Cine este el, Marc, pentru a mă obliga să-l abandonez? El nu este nimic. Eu sunt oglinda lui Tim.*

— Știi, reluă el, este aiurea, dar cred că, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel… dacă Anton n-ar fi avut accidentul, dacă am fi rămas la Frontignan, dacă…

— Dacă viața n-ar fi fost atât de dezgustătoare.

El zâmbi.

— Da, exact. Dacă viața n-ar fi fost atât de dezgustătoare, dacă tu ai fi fost cu mine când ea a murit, ei bine… nu zic c-aș fi avut curajul să merg la înmormântare, dar… aș fi avut curajul să merg la mormântul ei… măcar o dată.

Ea făcu ochii mari. Cuvintele îi ieșiră din gură fără să-și dea seama.

— N-ai fost niciodată?

— Nu. N-am putut…

El își luă lingura, ca și cum voia să treacă la altceva, și o băgă în crema de zahăr ars.

— Regreți?

— Nu știu. Asta mă chinuie cel mai mult.

— Nu înțeleg, ce te chinuie cel mai mult?

O fracțiune de secundă, el își recăpătă privirea plină de cruzime.

— Că nu știu dacă vreau să merg sau nu. Și că nu știu dacă, odată ajuns acolo, îmi voi dori să plâng sau să scuip pe mormântul ei.

După ce rosti aceste cuvinte, înfulecă lingura plină cu cremă de zahăr ars, în timp ce ea rămase împietrită.

Odată masa terminată, conversația luă o turnură mai lejeră.

— Știi, este plăcută cina asta de adio. Ar trebui s-o facem mai des, declară el instalându-se comod pe scaun.

— Atunci n-ar mai fi o cină de adio...

— Nu, dar am putea să ne dăm întâlnire o dată la cinci ani și să facem bilanțul celor cinci ani care au trecut.

El păru să reflecteze câteva clipe.

— Peste cinci ani... cu puțin noroc, îl vei fi părăsit pe Marc, nu?

— Tim!

În loc să fie ofuscată, ea zâmbea.

— Deci cum rămâne? Chiar o să te întorci la Lyon mâine?

— Evident. Tu ce credeai? Că îmi voi schimba părerea?

— Da… Speram.

— Și ce-am face în acest caz?

Cu spontaneitatea lui de copil, Tim răspunse:

— Ai veni să stai la Amiens.

— Și Anton? N-ai putea niciodată să-l părăsești, nu-i așa?

— Nu. N-aș putea.

— Atunci?

— Am trăi împreună toți trei.

Ea clătină din cap.

— Știi cum s-a terminat ultima dată când am încercat un *ménage à trois*.

— Dar acum este diferit.

— Cum?

— Eu și Anton am terminat-o… N-ar mai avea nimic de zis. Noi doi am fi împreună și el… nu l-am lăsa să cadă. Ar continua să facă parte din trio.

— Oh! zise ea cu sarcasm. Deci am face un act de caritate?

— Nu asta am vrut să zic, Ambre!

— Ba da, exact asta ai vrut să zici. N-ai putea să-l abandonezi. Și cred că nici eu. Nu te condamn, dar nu cred că faptul de a-l „tolera" între noi ar fi o atitudine care să-l facă să se simtă mai bine, care să-l ajute să meargă mai departe. Nu este o ghiulea pe care o târâm după noi, Tim! Este o persoană adevărată! Are nevoie de mai multă considerație!

Tim rămase tăcut. Ambre îl supărase, dar rămase fermă pe poziții.

Când veni nota de plată, cu un mic stilou în culorile restaurantului, el luă hârtia și începu să mâzgălească pe spate.

— Ce faci? se miră Ambre.

— Îți desenez arborele posibilităților.

Își recăpătase tonul de băiețel și, tulburată, ea avu dintr-odată chef să-l sărute.

În loc de asta, rămase așezată cuminte pe scaun, privindu-l cum mâzgălește nota de plată cu semne indescifrabile.

— Este ilizibil. Explică-mi, zise ea când el termină.

— Bun... În mare, ai două posibilități. Una este Marc și Lyon. Plictisul, regretele și îmbătrânirea prematură.

— Tim!

În fața zâmbetului său șugubăț, se topi din nou, incapabilă să se supere.

— Și cealaltă soluție ești tu? întrebă ea.

— Da, sunt eu. Este Amiens. Sau altundeva. Oriunde. Nu am preferințe. Este fericirea, revanșa asupra vieții care a fost atât de dezgustătoare… și cărțile… și îți promit că nu vom îmbătrâni niciodată. Că nu ne vom trăda.

Vorbise cu toată gravitatea de care era în stare. Ea își puse o mână peste a lui. Nu știa dacă avea chef să plângă sau să zâmbească. Dacă se simțea bine sau îngrozitor de rău.

— Tim… șopti ea.

— Da.

— Noaptea asta… Vreau s-o petrecem împreună, OK?

El o privi uluit.

— În caz că ai muri… adăugă ea, cu un aer aproape terorizat.

El îi strânse mâna într-a lui. Încetase cu frivolitatea. Încetase cu tachinările.

— OK, zise el cu o voce aspră. Unde?

— Oriunde. În primul hotel pe care îl vom găsi. Într-un motel. Sau în mașina ta. Dar vom fi împreună amândoi, toată noaptea.

— OK, repetă el.

Când chelnerul veni să încaseze nota de plată, găsi la masă două fantome străvezii și o bucățică de hârtie mâzgălită toată, alături de două bancnote. Băiatul cu pulover gros de culoare maro îl întrebă cu voce înăbușită dacă mai au camere libere la etaj și chelnerul avu senzația că era vorba de o chestiune de viață și de moarte. Fata încuviință. Ea nu mai era decât o gură roșie în mijlocul unui chip.

— Da. Ar trebui să mai fie una sau două.

Băiatul declară că luau una, oricare, și chelnerul, intrigat, îl chemă pe șeful de sală:

— Domnul și doamna vor o cameră.

Cele două fantome părăsiră sala cu pași înceți și chelnerul se apucă să debaraseze masa. Luă nota de plată mâzgălită și se uită la ea, un pic curios. Doar nu jucaseră spânzurătoarea, nu? Văzu o săgeată. Una singură. Nu două, cum pretinsese băiatul

mai devreme. Era îndreptată spre un cerc în care scria: *Singura cale a fericirii. Tu și eu în oglindă. Cărțile. Forever young.*

Făcu ochii mari, gândindu-se: *Niște iluminați!*

Și Tim, intrând în lift, gândea: *Ea nici măcar n-a citit ce-am scris.*

13

Nu avusese efectiv timp să admire camera cu o seară în urmă. Intraseră în grabă și se dezbrăcaseră cu mișcări febrile și extrem de lente în același timp. Făcuseră dragoste în picioare, rezemați de ușa de la intrare, în beznă. Abia după aceea se prăbușiseră pe pat.

Avea o senzație îngrozitoare de greață gândindu-se la trenul ei care pleca peste câteva ore și la Marc. Pentru a se calma, își lăsă privirea să se oprească asupra pereților de un alb strălucitor, asupra draperiilor din velur crem de la fereastră, asupra lustrei de cristal, asupra băii în gri și alb pe care o zărea prin ușa întredeschisă... Privirea îi reveni la fereastră și ritmul cardiac i se acceleră.

Soarele... era mult prea sus pe cer.

Își pusese ceasul de pe telefon să sune la ora 9 ca să fie sigură că ajunge la timp la gară. Trebuia să facă un duș, să treacă pe la Rosalie să-și recupereze valiza, să-și

ia la revedere de la Anton, de la copii... Dar soarele arăta că era mult mai târziu decât prevăzuse. Se ridică brusc în șezut.

— Tim! Cred că nu mi-a sunat telefonul!

Vru să verifice, dar nu îl găsi pe noptieră. Fu în picioare dintr-un salt.

— Tim! Mișcă-te! Unde ți-e telefonul? Cât e ceasul?

Cu capul băgat sub pernă, el își descoperi fața foarte încet, cu aerul cuiva prins asupra faptului. Ea nu înțelegea. Striga:

— Telefonul meu este la tine? Tu l-ai luat? Ce oră este? Trenul meu, Tim!

El dădu din cap.

— Da, telefonul tău e la mine.

Mai trecură câteva secunde și ea tot nu înțelegea, continua să se agite, uitându-se în jurul ei, repetând:

— Dă-mi-l! Spune-mi cât e ceasul!

Apoi, cum Tim nu se mișca, Ambre înțelese în sfârșit.

— N-AI FĂCUT ASTA!

Se aruncă asupra lui și îi lovi pieptul, brațele, strigând și plângând cu hohote:

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să-mi dai o asemenea lovitură? Ceasul! Ceasul! Mi-ai dezactivat ceasul deșteptător!

El nu încercă să scape de lovituri și ea se dezlănțui.

— Nu mi-ai ruinat suficient viața? N-ai făcut deja destule pagube? Nu-ți era de ajuns?

Lacrimi de furie și de exasperare îi curgeau pe obraji în timp ce îl lovea cu pumnii în burtă. Îl vedea cum se schimonosește de durere, însă strânge din dinți și își aminti de cuvintele lui Anton: „Ba chiar l-am lovit o dată sau de două ori, recunosc. Dar niciodată nu a lăsat să se vadă nimic“. Atunci se opri brusc, așa cum era călare pe el, cu obrajii mânjiți de lacrimi, căci își spunea că și ea era ca Anton, că nu era mai brează.

Tim îi luă mâinile într-ale lui. Cu blândețe.

— Nu plânge, îi zise.

Ea scoase un icnet de revoltă.

— Asta voiai, să mă vezi plângând. Ești mulțumit?

El clătină din cap și repetă:

— Nu plânge.

— Dă-mi telefonul.

De data asta, el se supuse. Îl ascunsese sub perna lui. Ea îl deschise cu gesturi febrile. Ora 9:45. Le trebuiau treizeci de minute pentru a ajunge la gară. Îi mai rămâneau alte treizeci ca să facă duș, să meargă să-și recupereze valiza și să-și ia la revedere de la Rosalie, Anton și copii. Era fezabil.

Sări din pat, îi ordonă lui Tim să se îmbrace și dădu buzna în baie.

Vărsă flaconul de gel de duș pe ea fără să se mai obosească să se frece. Nu avea timp. Când intră în cameră, Tim era gata, cu paltonul pe el. În hol, ea lăsă un cec în alb strigând la recepționeră: „Completați-l!“ Apoi săriră în mașină.

Câteva clipe mai târziu, erau în fața imobilului lui Rosalie și al lui Gabriel.

— Rămâi la volan. Stau doar un minut.

Intră în apartament ca o vijelie. Capul lui Rosalie apăru din bucătărie.

— Ambre? Eram foarte îngrijorați! Ne întrebam ce…

— O să pierd trenul, Rosalie! Nu am timp să vă explic! Trebuie să-mi iau valiza!

Traversă holul alergând și intră în trombă în camera lui Sophie. Fetița era așezată turcește în mijlocul păpușilor ei. Ambre îi dădu un sărut pe frunte.

— Pe curând, Sophinette.

Își înhăță valiza și năvăli în bucătărie. Rosalie era acolo, cu o figură îngrijorată, împreună cu Anton. Aveau amândoi o mie și una de întrebări de pus, dar nu apucară să rostească niciun cuvânt. Ea îi strânse în brațe, zicând: „Rosalie, îmbrățișează-l pe Timotée pentru mine, OK?“ Se năpusti spre ușă trăgându-și valiza după ea, apoi coborî scările foarte repede, fără să mai aștepte liftul.

— Dă-i drumul! îi ordonă lui Tim imediat ce urcă în mașină.

Peisajul defila în mare viteză. Tim nu zicea nimic. Se uita fix la drum. Ambre simțea cum îi bubuie inima și, în mijlocul acestei stări de neliniște care îi provoca greață, îi reveneau în minte imagini din timpul nopții. Ca și frânturi de conversație, în timp ce se luptau să nu

adoarmă în acel pat prea mare, în timp ce mai țineau pentru câteva clipe somnul la distanță.

— Și eu mi-am promis să nu mai plâng niciodată, fiindcă am plâns destul pentru tot restul vieții. Dar, știi, în după-amiaza asta am plâns. Erau lacrimi de bucurie, așa că nu prea contează, nu?

— Nu, nu contează.

El își trecuse mâna prin părul ei.

— Știi, un mormânt nu este decât o bucată de piatră... zisese ea într-un alt moment. Prea îi exagerăm importanța...

— Dar, dar cineva putrezește sub ea.

— Nu trebuie să fii mort ca să putrezești.

— Poftim?

— Nu... Nimic.

Îi mângâiase și ea părul și în cele din urmă adormiseră.

Când mașina opri într-un scrâșnet de pneuri în fața gării Montdauphin-Guillestre, orologiul uriaș de pe fațadă arăta ora 10:43.

— Nu pot parca aici, zise Tim cu voce mecanică. Coboară și sari în tren. Îți cumperi bilet din tren.

Dar ea nu se mișcă, nu-și desprinse centura. El insistă.

— Încă poți să-l prinzi, aleargă!

Ea rămase încremenită pe scaun.

— Ambre!

— Dacă nu m-aș duce, asta ar face din mine cea mai mare ticăloasă din lume?

— Da. O ticăloasă de înaltă clasă.

Ea n-avea chef de râs. El adăugă:

— Dar știi, te-am prevenit… toți suntem niște ticăloși.

Ea puse o mână pe mânerul portierei. O mână ezitantă.

— Uneori avem un motiv bun să ne comportăm ca niște ticăloși.

Își ținea mâna în continuare pe mâner. Privirea îi încremenise pe marele orologiu. Ora 10:44. Cel mai subțire dintre arătătoare, care număra secundele, străbătu jumătate de cadran. În mașină, amândoi își țineau răsuflarea. Secundarul ajunse la 12. Acul cel mare se deplasa lent, ca și cum ar fi cântărit tone. Ora 10:45.

Ambre se întoarse spre Tim. Trăsăturile feței i se destinseră. Ca și cum presiunea scădea.

— Gata, a plecat, zise ea simplu.

Mai rămase nemișcată secunde bune, uitându-se fix la el, fără să spună nimic. Apoi declară cu o voce pierită:

— Am distrus totul. Toată viața mea din Lyon. Marc n-o să mă ierte niciodată. Nici părinții mei.

Nu era decât o constatare, care nu aștepta nimic în schimb. Totuși el răspunse:

— Îmi pare rău.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-avem de ce să ne pară rău. Acum trebuie să facem în așa fel încât asta să nu fi fost în zadar.

— Despre ce vorbești?

— O să ne întoarcem la Rosalie, o să-l luăm pe Anton și o să pornim la drum. Toți trei. O să mergem la Tours. La mormântul mamei tale. Nu-ți dau de ales. Tu nu-mi dai niciodată.

— Ambre…

— Suntem puternici, nu? N-o să ne lăsăm impresionați de o bucată de piatră!

Ea îl văzu mușcându-și buza pentru a-și stăpâni teama. În secunda următoare, mașina demara.

Rosalie nu mai înțelegea nimic. Nici Sophie, care era alături de ea.

— Ambre? Ce cauți aici?

Tim stătea tăcut, mai în spate, la intrare. Anton apăru pe culoar, cu micuțul Timotée agățat de picioarele lui.

— M-am răzgândit, declară ea rar.

Rosalie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Rămâi aici? Rămâi aici de revelion?

— Da… Dar înainte trebuie să mergem la Tours cu Anton. Ne vom întoarce mâine, pentru masa de revelion.

Anton îi aruncă o privire uluită: *Ce ne faci?* Rosalie deschise gura fără să poată scoate vreun sunet. Ambre îi ordonă lui Anton, cu un calm rece:

— Ia-ți câteva lucruri, mergem.

— Ce? Acum?

— Da, acum.

— Stai puțin! interveni Rosalie. Tocmai mi-ai spus că rămâi… de ce plecați?

— Este doar un dus-întors, îți voi explica.

Anton nu se mișca.

— Hai, îi aminti Ambre, du-te și ia-ți câteva lucruri.

El păru că iese din starea de năuceală și se îndreptă spre living încet. Timotée începu să plângă repetând „nașu', nașu'" și încercând să-l ajungă din urmă. Rosalie bâigui:

— Asta... asta-i cea mai tare... Plecați toți? Gabriel, Cécile și acum voi? Mă lăsați singură cuc aici?

Părea panicată. Se agăță de tocul ușii.

— Dar nu voi putea... nu voi putea să pregătesc o masă pentru opt persoane singură, cu copiii...

Ambre o strânse de braț.

— Nu-ți face griji, Rosalie. Nu te ocupa de nimic. Profită de copii. Mergeți la patinoar, la săniuș. O să comandăm noi de la o firmă de catering tot ce trebuie.

Anton reapăru pe hol, cu o geantă sport aruncată neglijent pe umăr, cu un zâmbet în colțul gurii. După câteva clipe în care sărutaseră pe obraz o Rosalie uluită, o Sophie buimacă și un Timotée în lacrimi, Ambre și băieții erau afară.

Suntem puternici toți trei. Suntem zei. Anton este un zeu grec. Tim este un zeu

nemilos. Un zeu cu privire plină de cruzime uneori. Și eu sunt un zeu. Pentru că pot să-i repar. Pe amândoi. Nu doar pe Tim.

Anton nu știa acest lucru. Dar acum mă privește în oglinda retrovizoare și îi recunosc zâmbetul. Un zâmbet de băiețel.

Nu ne este frică de o bucată de piatră. Nu ne-a fost niciodată frică să distrugem totul. Să ne schimbăm viața. Pentru că suntem zei.

*

Ambre nu voia ca Marc s-o aștepte la gară degeaba. Nu voia ca el să scruteze mulțimea pasagerilor care coborau din tren, să se simtă cuprins de anxietate când ultimii se vor îndepărta. Nu voia să se trezească singur pe peron, apoi sub panoul cu programul sosirilor, verificând pe telefon dacă nu cumva se înșelase în privința orei, întorcându-se pentru a fi sigur că n-o ratase, înainte de a-și da seama de evidență — ea nu va veni. Nu voia să-l supună acestui supliciu. Ar fi vrut să nu-l supună niciunui fel de supliciu și să-și poată alina durerea punându-și capul pe pieptul lui. Dar era prea târziu. El făcea parte dintr-o altă viață a ei. Cea care se terminase în

camera de hotel azi-noapte. Când Ambre înțelesese că timp de doi ani încercase să-l regăsească pe Tim în Marc, în ochii lui mari înspăimântați, în modul de a da paginile cărților, în săruturile lui, în mirosul părului său, în mângâierile lui.

Nu reușise să-l iubească. Încercase din toate puterile, cu toată hotărârea. Dar nu putuse să-i ofere decât tandrețe și o mare afecțiune. Însă nu asta însemna iubirea.

Așa că, atunci când se opriră la o benzinărie de pe autostradă, în timp ce Tim făcea plinul și Anton fuma o țigară, ea îi scrise un mesaj lui Marc. Doar trei cuvinte care-i treziră dorința de a plânge: *Îmi pare rău.* Va înțelege el. Era inteligent și sensibil. Prea sensibil. Apoi își închise telefonul, căci nu voia să riște ca fosta ei viață să le întrerupă periplul. Un SMS de la fratele ei căruia nu-i venea să creadă. Un apel de la părinții ei șocați. Sau de la Marc dezolat. Se instală pe scaun, cu palmele pe volan, și se forță să respire lent.

Tim purta tot puloverul lui maro și blugii din ziua precedentă. Ea avea aceeași rochie și aceiași cercei. Ca și cum

abia se sculaseră din pat. Nu schimbaseră nicio vorbă de când plecaseră. Era prea devreme.

Își reluară drumul, Ambre conducea cu capul sus și privirea fixată înainte. Alături de ea, Tim părea să fi ațipit rezemat de geam. În spate, Anton deschisese fereastra ca să poată fuma. Ceea ce făcea să intre aer foarte rece în habitaclu, dar nimeni nu protesta.

— V-ați culcat împreună.

În liniștea din mașină, afirmația căzu ca o piatră în apă. Tim tresări și se îndreptă de spate. Două voci răspunseră în cor:

— Nu!

Anton începu să rânjească.

— Ba da, v-ați culcat împreună azi-noapte.

De data asta, Tim tăcu. Cât despre Ambre, ea constată că nu exista niciun fel de ranchiună în vocea lui Anton. Doar o oarecare stupefacție.

Tim ridică în cele din urmă din umeri, ceea ce părea o mărturisire, și Anton se

afundă din nou în scaunul lui din spate. Nu mai aduseră vorba despre asta pe durata drumului.

Kilometrii defilau pe tabloul de bord. Nimeni nu scotea niciun cuvânt de o vreme. Până și radioul rămânea mut.

— Mergem la mormântul mamei lui Tim, anunță Ambre, spărgând tăcerea.

Anton nu întrebase nimic. Nu pusese nicio întrebare despre ceea ce aveau să facă la Tours. Ca și cum singurul lucru care conta era ca ei să fie toți trei în acea mașină, ca în urmă cu cinci ani, ca el să-și poată savura țigările cu ochii pe jumătate închiși și pletele în vânt.

El nu vru să știe mai mult: *De ce m-ați luat cu voi?* Ei n-ar fi știut ce să răspundă. Așa stăteau lucrurile, atâta tot.

Era o călătorie ciudată totuși. O călătorie inițiatică. Sau poate doar un mod de a închide cercul. După ce pusese benzină, Tim îi informase:

— L-am anunțat pe Maxime. Ne așteaptă la cină.

Totul se stricase acolo. Totul se va termina acolo. Și după aceea?

Aveau nevoie de opt ore ca să ajungă la Tours. Fără opriri. Ambre își amintea. În urmă cu cinci ani, poposiseră într-un hotel luxos, în camere rezervate de Anton. Tim rămăsese tăcut și nervos, alb la față ca varul. Era începutul primăverii, soarele strălucea. Astăzi, cerul era cenușiu și încărcat de nori, ca și cum și el îi jelea pe Marc și viața ei.

Marc... Și ea se întrebă, cu ochii orbiți de benzile albe de pe autostradă: *Cum poți iubi din toate puterile și totuși să nu iubești? Cum poți să nu fii nici fericit, nici nefericit cu cineva?*

Avea senzația că trupul ei cântărește tone.

Tim dormea. Anton mesteca gumă și își inspecta unghiile. Ea conducea de două ore și jumătate. Deja! O durea ceafa. Și îi era foame. Nu mâncase nimic de la cina de la restaurant. Tabloul de bord arăta ora 14:02.

Ambre se gândea la Gabriel și la Cécile. Trebuie să fi ajuns. Probabil se aflau în apartamentul lui Cécile, scena suferințelor ei. Probabil că Gabriel împacheta totul rapid ca să părăsească

locul cât mai repede. Probabil că Cécile avea umerii lăsați și tremura la cel mai mic zgomot.

Tim se îndreptă de spate, trezind-o pe Ambre din gândurile ei. Își frecă ceafa, se uită la panourile de pe autostradă, apoi la ora afișată pe tabloul de bord.

— O să te înlocuiesc, declară el. Oprește în următoarea parcare.

La popasul de pe autostradă, ieșiră din mașină cu mișcări rigide. Tim se urcă la volan.

— Nu ne oprim să mâncăm? întrebă Ambre.

— Ah! zise el cu un aer pierdut. Ți-e foame?

Anton răspunse mormăind:

— Mai am puțin și mănânc scaunul!

Încuiară mașina și se îndreptară spre un restaurant-grill din parcare. Anton mergea înainte, sprijinit în cârje. Tim se târa în urmă, cu un aer absent.

O echipă ciudată. O călătorie ciudată.

Anton comandă doi hamburgeri cu cartofi prăjiți și o tartă cu mere. Ambre se mulțumi cu un *hachis parmentier*[10] dubios.

— Tu nu mănânci nimic?

Tim stătea pe scaun, cu capul în mâini.

— Nu. Nu mi-e foame.

Ea insistă:

— Au brownie cu ciocolată. Nu-mi spune că nu-ți face cu ochiul…

El părea prea neliniștit pentru a zâmbi. Clătină din nou din cap. Anton își împinse farfuria spre el.

— Ia niște cartofi prăjiți.

— E în regulă.

— Ia niște cartofi dacă-ți zic.

Tim se supuse cu gesturi lente.

Stăteau acolo, la masa din acel restaurant-grill cam amărât, obligându-l pe Tim să mănânce — „Încearcă, o să ți se facă rău la volan“, „Ia tartă cu mere, o să-ți prindă bine un pic de zahăr“ —, veghind asupra lui cât se poate de firesc. Ca și cum se purtaseră întotdeauna așa. Anton nu era supărat pe ei. Nu mai era supărat pe ei de mult timp.

Cu privirea pierdută în mâncarea ei, Ambre se întrebă cum păreau în ochii oamenilor din jur. Dacă semănau cu trei vechi prieteni obosiți de timp. Dacă arătau triști sau fericiți. Se întrebă ce-ar fi gândit Marc văzându-i aici. Dacă i-ar fi

detestat sau i-ar fi găsit totuși emoționanți. Ea își zicea că erau ca trei motănei care își lingeau reciproc rănile.

Ora 16. Stătuse cu ochii pe tabloul de bord ca să nu o rateze, ora la care ar fi trebuit să ajungă în gară la Lyon. Se întrebă ce făcea Marc, dacă-i anunțase pe fratele ei, pe părinți. Dacă ei încercau s-o sune pentru a suta oară, poate chiar în acel moment, spunându-și: *Și-a pierdut mințile*.

Nu. Nu mi-am pierdut mințile.

Nu vorbeau mult în mașină. O făceau doar pentru a spune banalități — „Se întunecă", „Se circulă bine pentru ajunul revelionului", „Facem o pauză? Simt că o să-mi explodeze vezica". Schimbară din nou locurile la 100 de kilometri de Tours. Ambre trecu la volan. Era și timpul. Tim devenise prea nervos. Accelera brusc și depășea pe neașteptate în mod periculos.

Se lăsase deja noaptea de mai multe ore și începu să le chiorăie stomacul. Panourile indicau: *Tours 70 kilometri... Tours 20 kilometri...* Apoi ieșiră de pe autostradă.

— Unde mergem? întrebă Ambre.

— Ia-o pe prima stradă din sensul giratoriu.

— Mergem la Maxime?

— Da.

— Și cimitirul?

— Mâine.

Ea îl simțea atât de încordat, încât ar fi preferat să meargă în seara asta, își spunea că avea să fie mai liniștit după aceea, că ar putea chiar să mai treacă o dată pe acolo înainte de a porni la drum a doua zi, dacă voia.

Ambre ezită înainte de a-i sugera acest lucru:

— Ar trebui să mergem acum.

— Maxime și Lisa ne așteaptă cu masa.

— Nu durează mult.

— Tocmai. Poate aștepta până mâine.

I-ar fi plăcut ca Anton s-o susțină, dar el îi aruncă o privire neputincioasă în oglinda retrovizoare: *N-am ce să fac, nu mai am de mult influență asupra lui.*

Ea se temea că Tim o să se răzgândească. Că o să renunțe și a doua zi. Atunci ar fi însemnat că veniseră degeaba. Apoi se gândi că nu-i dăduse de

ales azi-dimineață, când el îi furase telefonul și îi dezactivase ceasul deșteptător.

Deodată, în timp ce intrau în oraș, ea începu să urmeze panourile care indicau: *Biserică.*

— Ce faci? întrebă Tim prostdispus.

Ea nu răspunse nimic.

— Hei! Ce faci?

Vru să apuce volanul, mașina devie brusc. Anton strigă din spate:

— Tim! Nu te prosti!

Cadranul arăta ora 20:30. Tim spumega pe scaunul lui.

— Nu e amuzant! Oprește imediat!

Ea își continuă drumul impasibilă.

— N-o să cobor! N-o să mă mișc! Să nu zici că nu ți-am spus!

Ea zări biserica și acceleră. El continua să bombăne:

— Mă calci pe nervi, Ambre! Îți jur! Nici măcar nu știu de ce ți-am cerut să venim!

— Nu mi-ai cerut nimic. Eu am decis să te aduc la Tours.

În spate, Anton zâmbea.

Ea opri mașina în fața cimitirului, lângă care se înălța biserica. Porțile din fier forjat erau închise.

— Poftim, ai ajuns unde ai vrut! Acum ne întoarcem.

Ambre coborî totuși din mașină, luând cheile cu ea.

— Ce faci? Este închis! zbieră Tim.

Pietrișul scârțâia sub picioarele lui Ambre. Aerul rece o făcea să tremure. Porțile din fier forjat ale cimitirului, imense și ruginite, se ridicau în fața ei. Erau cam înspăimântătoare, dar Ambre puse mâna pe ele și porțile se deschiseră fără să opună vreo rezistență, cu un scârțâit îngrozitor.

— E în regulă! strigă ea către băieți. Veniți!

Îl auzi pe Tim bombănind, înjurând. Portiera din spate se deschise și Anton ieși din vehicul, sprijinindu-se într-o cârjă. Se îndreptă spre ea cu gesturi lente și țepene, strâmbându-se.

— Ce zice? îl întrebă Ambre când ajunse în dreptul ei.

— Că nu va pune piciorul afară.

Așteptară un pic, luptându-se cu dorința de a se întoarce la mașină.

— Hai, Tim, grăbește-te! strigă Anton. E cumplit de frig!

Nicio reacție. *Nu va veni dacă nu îl provoci*, își zise Ambre. Așa funcționau ei doi. Așa că strigă foarte tare, ca să fie sigură că o aude.

— Ți-a pierit curajul, nu-i așa? Ți-e frică de o bucată de piatră și de o grămăjoară de oase?

Îi răspunse doar tăcerea lugubră a cimitirului.

— Suntem între noi! Nu fi laș! Intrăm, vino și tu! Oricum am luat cheile de la mașină, deci n-ai de ales!

Apoi i se adresă lui Anton:

— Vino!

El o urmă fără să discute. Doar două lampadare care pâlpâiau erau menite să asigure iluminatul întregului cimitir.

— Știi cum o cheamă? întrebă Ambre.

— Eva. Eva Mannin.

— Ce nume frumos, Eva.

— Da.

Înaintară încet la lumina telefoanelor, ea scrutând mormintele din stânga și Anton pe cele din dreapta.

— O să te deteste, șușoti el la un moment dat.

— Știu. Dar asta e.

Pătrunseră și mai adânc în bezna sinistră a cimitirului.

— Sunt prea multe... N-o să le putem verifica pe toate unul câte unul...

— Cu puțin noroc...

Și chiar avură noroc. La capătul celei de-a doua alei, nu departe de unul dintre lampadare, găsiră un mormânt cu numele Evei Mannin, o piatră frumoasă, albă și netedă, decorată cu îngerași. Erau depuse numeroase vaze cu crizanteme, cu plăcuțe pe care scria: *Soției mele, Surorii noastre, Mamei noastre*. Un copil — poate Naëlle sau una dintre gemenele lui Franck și ale soției lui — depusese pe piatră un ursuleț de pluș și un desen băgat într-o folie de plastic.

— Și acum? șopti Anton. Ce facem?

Întoarse capul spre porțile din fier forjat ale cimitirului, de unde nu venea nimeni.

— Vom aștepta. O să vină.

— Ești sigură?

Ea ridică din umeri. Anton se schimonosi din nou de durere.

— O să stau jos. Picioarele mele…

Nici nu-și termină fraza și se lăsă să cadă pe un mormânt complet abandonat, de pe care până și numele se șterse.

Trecură minute bune. Niciun zgomot nu spărgea tăcerea opacă a cimitirului. Anton tremura pe piatra înghețată. Ambre începea să se îndoiască.

Clopotul bisericii bătu ora 20:45.

— Îmi pare rău, credeam că va veni… zise ea în cele din urmă.

Îi întinse o mână lui Anton pentru a-l ajuta să se ridice și în acel moment auziră o portieră care se trântea. Niște bombăneli furioase. Niște pași rapizi. După câteva secunde, îl văzură pe Tom apărând, negru la față, amenințător, repezindu-se spre ei.

— Mă scoateți din sărite! Asta nu-i o glumă! Ambre, de data asta ai mers prea departe!

Anton încercă să se interpună, căci se temea ca nu cumva Tim să se arunce la

propriu asupra ei. Dar nu avu timp, Tim era deja proțăpit în fața ei, răcnind din toți rărunchii:

— Dă-mi cheile! Imediat!

Ea îi întinse cheile resemnată și el aproape că îi smulse brațul când le luă.

— Piază rea! Nu ești decât o piază rea! Aduci ghinion peste tot pe unde te duci! Ar trebui să stau departe de tine!

Ea nu zicea nimic, stătea încremenită în fața lui. Anton își ținea răsuflarea în spatele lor. Tim nu-i acorda nicio atenție. El o fulgera pe Ambre cu privirea.

— Sunt aici acum, așa cum voiai! Ești fericită? Hai, te rog, prezintă-mi-o pe mama! Tu ai făcut cunoștință cu ea, presupun!

Ambre se întoarse încet spre piatra albă fără să scoată niciun cuvânt. Furia lui Tim crescu și mai mult când văzu mormântul. Izbucni într-un râs sarcastic, care făcu să-și ia zborul o pasăre așezată pe o stelă, mai departe, în bezna cimitirului.

— O piatră albă! răcni el. Excelentă alegere! Albul simbolizează puritate! Excelentă culoare pentru cineva care a făcut avort! Uite, pun pariu că a lăsat cu

limbă de moarte să fie îngropată îmbrăcată în alb, că doar se credea Fecioara Maria!

Nici Anton, nici Ambre nu avură timp să-i anticipeze gestul. Dintr-un șut dărâmă toate vazele cu crizanteme, care se sparseră de piatră producând un zgomot asurzitor în liniștea cimitirului.

— Poftim! Ești fericită, Ambre? Voiai să-mi văd mama, am făcut-o! Uită-te cum o salut! Uită-te la mine!

Cu un al doilea șut împrăștie plăcuțele, buchetele, vazele rămase întregi, care se sparseră și zburară în jurul mormântului.

— Bună ziua, mamă! urlă el. Ia uite cine a venit! Fiul tău adorat, Tim! Eroarea naturii! Uite pe cine ți-am adus! Doi nemernici care au ținut cu tot dinadinsul să te salut!

Se întoarse spre ei cu fața desfigurată de ură.

Nu mai este el, gândiră în același timp Anton și Ambre.

— Spuneți-i bună ziua maică-mii! răcni el. Voiați s-o vedeți! Spuneți-i bună ziua!

Se apropie de Ambre, cu fața la câțiva milimetri de a ei.

— Aștept! Spune bună ziua!

Ea scutură din cap, tăcută, și îi susținu privirea fără să clipească.

— Oh! Voiai să mă vezi cum plâng frumos în genunchi? Nu ți-a ieșit, draga mea! Mai degrabă îmi vine să scuip pe mormântul ei!

Se întoarse brusc spre stela plină de cioburi de sticlă, de flori rupte, de bulgări de pământ. Și scuipă de mai multe ori, scoțând niște zgomote grosiere. Ca pentru a le spune: *Vedeți, am făcut-o!*

— Frumoasă ispravă! zise atunci Anton, în spatele lui, cu o voce tărăgănată.

Fără ca măcar să se întoarcă, Tim strigă „Gura!“, înainte de a mai da un șut în cioburile de pe jos. Cu mai puțină convingere de data asta. Cu mai puțină furie. Apoi rămase încremenit în puloverul lui gros, contemplând dezastrul pe care îl făcuse.

În liniștea reinstalată a nopții, nimeni nu mai îndrăznea să se miște.

Vocea lui Tim, înăbușită, slabă, se auzi în sfârșit:

— Acum trebuie să curățăm tot.

Nu se mișca totuși, ca și cum nu știa cu ce să înceapă. Ambre făcu un pas înainte, iar pietrișul scârțâi sub tălpile ei. Îngenunche în fața mormântului și începu să strângă cioburile de sticlă, panglicile rupte, florile strivite. Tim o privi fără să se clintească un minut, poate două. Apoi îngenunche și el.

— Uite, zise el. Am niște batiste de hârtie.

Îi întinse una și, cu gesturi lente, șterseră piatră murdară de pământ, de scuipat. Tim plângea, dar Ambre se prefăcu că nu observă. Se scurseră minute în șir până să se audă vocea lui Anton:

— Mă duc să caut o stropitoare și apă.

Ei îl lăsară să se îndepărteze, sprijinit în cârja lui, fără să scoată niciun cuvânt. Ambre recupera câteva flori intacte, spunându-și că ar putea să facă un buchet, să le lege cu una dintre panglici și să le pună direct pe mormânt. Nicio vază nu supraviețuise. Nu era grav. Vazele n-aveau niciun rost.

Anton se întoarse încet cu o stropitoare mare verde, plină ochi cu apă.

— Poftim, îi zise el lui Tim.

El vărsă apă pe piatra funerară. Apă rece ca gheața. Ambre îl ajută să frece piatra până când aceasta își recăpătă albul strălucitor.

Apoi îl lăsară pe Tim să adune bucățile de plăcuțe sparte, să le îmbine între ele, să așeze ursulețul de pluș și desenul plastifiat cum dorea. Ambre termină de legat o panglică în jurul unui buchet de flori firav și i-l întinse. Tim îl puse între lăbuțele ursulețului. Ea văzu că desenul reprezenta un înger pe un nor. Era semnat Maëlis și Iris. Fără îndoială, gemenele lui Franck.

Lui Tim îi luă minute bune să rearanjeze obiectele pe piatra funerară, să îndrepte o plăcuță, să curețe o pată cu vârful unghiei, să schimbe locul ursulețului de pluș. Părea că așteaptă să i se usuce lacrimile sau că nu se putea hotărî să plece imediat.

Anton se așeză în stânga lui, pe piatra funerară vecină. Ambre aștepta în dreapta lui, ghemuită lângă o grămăjoară de cioburi de sticlă pe care intenționa să le arunce la plecare.

Când Tim se ridică, îl imitară amândoi, în același timp. Ambre adună cioburile și își umplu buzunarele paltonului. Apoi se îndreptară spre porțile din fier forjat, lăsară stropitoarea lângă robinetul micuț, puseră cioburile în pubelă, sub lumina alburie a celor două lampadare.

În momentul în care ieșiră din cimitir, Tim o luă de mână pe Ambre. Ca un fel de scuză, ca o mulțumire mută. Se întoarseră la mașină așa, ținându-se strâns de mână.

Ușa se deschise și în prag apăru o fetiță cu față poznașă, îmbrăcată într-o pijama galbenă. Avea bucle brunete și obraji bucălați, exact așa cum i-o descrise Tim lui Ambre. Naëlle se aruncă în brațele nașului ei. În secunda următoare, Maxime îi întâmpina și el.

— Salutare tuturor!

Zâmbea, dar nu excesiv, ca și cum știa că veneau de la cimitir și că nu trebuia să-i bruscheze. Probabil că Tim îi anunțase printr-un SMS când erau pe drum. Purta pantaloni negri și o cămașă albă. Lui Ambre i se păru un pic îmbătrânit. La tâmple, părul începea să i se rărească.

— Îmi pare rău pentru ora târzie, mormăi Tim.

Maxime îi respinse scuzele cu un gest din mână: *Nu-i nimic*. Apoi îi pofti să intre și îi îmbrățișă pe toți cu aceeași căldură.

Apăru și Lisa. Și mai rotunjoară, și mai buclată, și mai strălucitoare decât ultima dată. O bomboană acidulată cu aromă de căpșuni. Într-o rochie violet.

— Salut, zise ea cu voce melodioasă.

Îi îmbrățișă pe fiecare cu tandrețe, le luă paltoanele și îi conduse în living. Un imens brad de Crăciun gemea de decorațiuni. Naëlle țopăia în urma maicăsii, cu aceeași expresie facială. Când zâmbea, îi apăreau aceleași gropițe în obraji și purta același parfum dulce. Când Lisa se întorcea să spună: „Îmi face plăcere că ați venit", făcându-și buclele să danseze, Naëlle se întorcea și ea și dădea din cap.

În bucătărie, masa era deja pusă.

— Am făcut *raclette*[11], anunță Lisa.

— Super.

— Poate vreți să faceți un duș și să vă schimbați înainte de a vă așeza la masă.

Am pregătit camera de oaspeți pentru voi. Puteți să vă duceți lucrurile sus. Nu vă grăbiți, Naëlle a mâncat deja.

Vorbise pe nerăsuflate. Zâmbea, dar se simțea o oarecare reținere în veselia ei. Știa și ea de unde veneau.

Tim îi mulțumi. Fratele lui îl luă afară, pe terasă, și începură să discute cu voce joasă.

Anton urcă să se schimbe, lăsând-o pe Ambre cu Lisa și cu micuța Naëlle. Lisa o privi pe Ambre cu un zâmbet sincer.

— Nu credeam că o să te revăd vreodată, declară ea.

— Nici eu.

— Îmi face cu adevărat plăcere că ești aici. Tim mi-a spus că nu vă mai vedeți deloc.

— Nu… e-adevărat.

Micuța Naëlle urmărea curioasă discuția lor, ținând-o de mână pe mama ei. Era mai puțin sălbatică decât Sophie și Timotée, mai încrezătoare.

— Ai sărit și tu în ajutorul lui Rosalie? Tim ne-a povestit despre soțul ei…

— Da. Dar mai mult ne-am speriat. Plecase să ajute o prietenă în dificultate… Dintr-odată, ne-am trezit cu toții acolo, în Arvieux, ca în vremurile bune.

— Și escapada asta aici?

Lisa era curioasă. Ochii ei verzi o cercetau atent. Simțea lucrurile, ca și Rosalie.

— A fost… să zicem că a fost ideea mea. I-am… i-am forțat un pic mâna lui Tim ca să-l fac să vină la mormântul mamei lui.

Lisa dădu din cap cu un aer puțin grav. Ambre preferă să schimbe subiectul:

— Văd că ați făcut treabă bună, tu și Maxime: aveți o fetiță foarte frumușică!

Naëlle râse în spatele mâinii ei dolofane. Ochii Lisei deveniră din nou strălucitori.

— Tim mi-a vorbit despre ea, adăugă Ambre. Naëlle este un nume frumos.

— Este breton. Diminutivul de la Nathanaëlle. Numele bunicii mele.

Își zâmbiră cu un rest de timiditate. Trecuseră cinci ani… Ea era cumnata lui Tim, știa despre Frontignan și tot restul…

— Și tu? întrebă Lisa veselă. Te-ai căsătorit? Ai copii?

Ambre își stăpâni o grimasă dureroasă. *Marc*. Era trecut de ora 21 acum. Oare ce făcea? Era singur în apartamentul lor? Se dusese să se vadă cu Mathieu? Cu prietenul său Adrien? Se gândea că încă putea s-o facă să se răzgândească? Sau înțelesese că era prea târziu, că mereu fusese prea târziu?

— Nici una, nici alta.

— Ah... Ai un iubit?

Ea înghiți în sec.

— Aveam.

— Poftim?

— Aveam pe cineva... până în urmă cu puțin timp.

— Oh! zise Lisa. Îmi pare rău...

— Nu-i nimic. Eu sunt cea care a rupt relația.

— Asta nu înseamnă că este mai ușor.

— Nu... E adevărat.

Ușor stânjenită, se întoarse către scările care urcau la etaj.

— Cred că o să fac un duș rapid, dacă nu te deranjează.

— Da! Bineînțeles! Și eu care tot dau din gură! Te las să te duci. Știi drumul.

— Da!

Odată ajunsă la etaj, Ambre se îndreptă spre capătul holului. Camera de oaspeți era deschisă și o veioză de pe noptieră fusese aprinsă. Așezat pe marginea patului, cu un picior îndoit, Anton părea că încearcă să-și scoată pantoful. Nu o auzi apropiindu-se. Ea îi observă expresia de durere intensă.

— Anton?

El tresări, ridică ochii și îi zâmbi cam forțat.

— Afurisitul ăsta de pantof opune rezistență.

— Dă-mi piciorul. O să ți-l scot eu.

Vru să-și întindă piciorul, dar îi era imposibil. Se strâmbă din nou de durere.

— Anton… ce se întâmplă?

— Nu-i nimic.

— Pare să te doară rău. Ce se întâmplă? insistă Ambre.

El ridică din umeri.

— Din cauza mașinii… Călătoriile lungi cu mașina… nu sunt recomandate pentru spatele și picioarele mele.

— Oh! Îmi pare rău… Nu știam.

Nu se plânsese nici măcar o dată toată ziua.

— Nu e grav. Dar acum mă simt înțepenit. Am dureri de spate și mi-e greu să-mi fac picioarele să mă asculte.

— Nu te mișca. O să te ajut.

Îi întinse piciorul cu toată blândețea de care era în stare, îi scoase pantoful și făcu la fel și cu celălalt picior. Apoi se așeză lângă el.

— Te doare mereu foarte tare?

— Nu, nu mereu.

— Adeseori?

— Mai des decât vreau s-o arăt.

Ambre era fericită că i se confesa astfel. Îi puse o mână pe genunchi.

— O baie caldă o să-ți facă bine.

— N-avem timp. Ne așteaptă jos.

Ea se ridică și se îndreptă spre baie. Să nu-i dea de ales. Să nu aștepte, să nu ceară. Să ia, să forțeze viața. Lecție pe care o învățase astăzi.

— Știi, până la urmă, ești o asistentă mult mai bună decât credeam, zise Anton din pat.

— Lucrez din greu ca să te satisfac, dragule.

Ambre puse dopul la cadă, lăsă apă caldă să curgă și vărsă niște săruri de baie.

— Nu reușesc.

Ambre tresări. Cu un aer abătut, Anton stătea rezemat de ușă, dezbrăcat până la brâu, cu blugii lăsați în jos până la genunchi.

— Sunt jalnic, zise el cu cinism.

Ea îi răspunse cam sec:

— Intră. Închide ușa.

El se supuse. Ea îi ceru să se așeze pe marginea căzii și îi scoase pantalonii și boxerii fără să clipească. După opt ore de drum, după scena din cimitir, nu mai avea nicio jenă.

— Haide, apa este caldă.

Îl privi cum se așază în cadă cu gesturi lente. Era crispat de durere, dar nu zicea nimic.

— Unde te doare foarte tare? îl întrebă cu voce blândă.

— În spate.

— Unde? Arată-mi.

El se aplecă în față și îi arătă cicatricea de pe spate. Ambre puse mâinile pe ea. Mâinile ei reci.

El scoase un oftat. Ea îl simți cum se destinde. Rămase așa, așezată pe marginea căzii, masându-i ușor cicatricea

cu mișcări circulare. El nu zicea nimic. Accepta, cu genunchii strânși la piept, cu mâinile în jurul genunchilor. Ea se gândi că, mai mult decât oricând, semănau cu niște pisoiași care își lingeau reciproc rănile.

— Știi, într-o zi ne-am sărutat rezemați de această chiuvetă.

Anton tresări ușor, ca și cum adormise.

— Tu și Tim?

— Da.

— După cearta noastră și plecarea mea furtunoasă?

Ea dădu din cap. Anton încuviință.

— Reia-ți masajul, zise el.

Niciun pic de tristețe pe chipul lui, nici în voce. De mult timp era foarte departe de toate astea.

Era aproape ora 22 când se așezară cu toții la masă, în jurul grătarului pentru *raclette*, proaspăt spălați și relaxați. Maxime îi împrumutase fratelui său niște blugi și un pulover cu glugă. Tim încă avea un aer grav, chiar dacă atmosfera era veselă la masă. Ca și cum îmbătrânise în câteva ore, în cursul vizitei la cimitir.

A fost o masă plăcută, călduroasă. Luminițele din brad sclipeau, Naëlle moțăia pe canapea, ei vorbeau cu voce joasă pentru a nu rupe fragilitatea momentului.

Lisa părea foarte interesată de magazinul de *prêt-à-porter* al lui Ambre. I-ar fi plăcut la nebunie să lucreze în domeniul modei. Punea o mie și una de întrebări și Ambre o copleșea cu o mulțime de amănunte.

— Trebuie să decid ce colecții să expun. Direcțiunea este cea care fixează obiectivele de vânzare, apoi îmi revine mie sarcina să aleg o strategie pentru a le atinge. Încerc să schimb vitrinele în fiecare lună. Nu este întotdeauna ușor, dar o fac.

La capătul mesei, băieții vorbeau despre un serial de televiziune. Maxime avea două episoade avans și Anton îl implora să nu le dezvăluie nimic. Tim îi asculta fără să intervină prea mult, cu gâtul întins ca și cum încerca în același timp să urmărească și conversația fetelor.

Făcură o pauză între două platouri cu mezeluri. Ca să-i „ajute să înfulece“,

Maxime aduse o sticlă de digestiv. Naëlle se trezise și revenise pe genunchii maicăsii.

— Și cum ai făcut ca să dublezi vânzările? Tot alegându-le ca țintă pe liceene?

— Da. Tot așa. Magazinul exista de vreo zece ani. Oamenii îl știau și nimeni nu se mai oprea în fața vitrinelor. Patronii le-au vizat întotdeauna pe femeile active, mamele casnice mai cochete. Nu mizau decât pe taioare, fuste conice, cămăși. Dar, în apropiere, s-a construit un liceu, așa că am sugerat direcțiunii să schimbe un pic publicul-țintă. Să se orienteze spre un stil mai tineresc, mai relaxat, înțelegi...

Se întrerupse, căci Tim tocmai se așezase lângă ea. Îi făcu semn lui Naëlle să se cațăre pe genunchii lui și fetița, deloc sperioasă, veni să i se ghemuiască la piept.

— Și atunci? interveni Lisa.

— Mi-au încredințat o vitrină o lună întreagă. M-am străduit. Simțeam că era singura șansă pe care mi-o dădeau. Dacă voiam să-i conving, ăla era momentul.

— Te-ai axat pe un stil mai degrabă *street*?

— Da, ceva totalmente diferit. Un look un pic mai neobișnuit, dar totodată elegant și îngrijit, grație unui element vestimentar. De exemplu, îmi îmbrăcam manechinele cu pantaloni slim din imitație de piele și botine cu ținte, dar adăugam și o cămașă cu imprimeuri florale și guler tunică pentru o notă cuminte și șic. Fără a uita geanta de lac cu cataramă mare, aurită. Înțelegi combinația?

— Da, înțeleg! Și a mers?

— A trebuit să treacă o săptămână înainte ca magazinul să fie reperat de liceene. Și încă una pentru ca vestea să se răspândească. După care au tot venit. Așa că am fost lăsată să mă ocup de vitrină în luna următoare și apoi încă o lună... La început, se temeau să nu-și piardă clientela mai matură, dar au remarcat că adolescentele își aduceau mamele la shopping și mamele reveneau după aceea cu prietenele lor. Era strategia câștigătoare, într-adevăr.

— Așa te-au numit responsabilă de magazin?

— Nu, nu imediat. A fost nevoie de luni întregi ca să aibă complet încredere în mine. M-au făcut șefă de raion după prima mea vitrină. Și, din acel moment, a trebuit să lucrez și mai mult, dar n-am pierdut niciodată din vedere strategia care le viza pe liceene. Ele trebuie cucerite. Ele le dictează moda mamelor. Ele își impun stilul. Nu le este frică să poarte combinații îndrăznețe de culori, materiale, imprimeuri. Poți să le vinzi orice dacă este ceva ieșit din comun.

Continuase să vorbească netulburată când Tim, cu un braț în jurul lui Naëlle, care adormise lipită de el, își pusese celălalt braț pe genunchiul ei. Acum i-l mângâia descriind cercuri mici. Lisa văzuse tot, dar se comporta ca și cum nu se întâmpla nimic.

— Cathia a venit cu ideea genților de mână cu cap de mort. Direcțiunea nu voise să comande pentru magazinul din Lyon. Intenționa să rezerve acest articol pentru Paris, unde erau mai multe *fashion victims*...

Ambre vorbea fără oprire despre munca asiduă căreia îi consacrase ultimii cinci ani ca să nu trebuiască să se gândească la altceva — își dădea seama abia astăzi de acest lucru —, ca să nu trebuiască să se afle prea des în fața lui Marc și a tăcerilor lui. Vorbea și ca să nu tremure simțind mâna lui Tim care îi mângâia genunchiul, ca să nu vadă cum Lisa, Maxime și Anton îi priveau, ca să nu se gândească la reacțiile lor, la judecata lor. Ea vorbea și Tim își ținea capul sus, ca și cum le-ar fi spus tuturor: *Așa stau lucrurile, nu vă cer părerea*. El impunea. Nu cerea niciodată. Nu îi era frică de nimeni.

Maxime aduse al doilea platou cu mezeluri. Nimănui nu îi mai era foame, totuși mâncară. Tim continuă s-o țină pe Naëlle ghemuită la piept. Rămaseră până foarte târziu la masă, vorbind în șoaptă ca să nu o trezească pe fetiță. Cu stomacul plin, cu obrajii roșii din cauza căldurii degajate de grătarul pentru *raclette*, cu picioarele întinse în față, vorbeau vrute și nevrute, își ziceau că e bine să se revadă,

că asta e viața, o *raclette*, frați, prieteni, copii, o sticlă de vin roșu, nimic mai mult.

În cele din urmă, Lisa se ridică pentru a o duce la culcare pe Naëlle și toată lumea o imită.

Ajunși în cameră, fără să ezite nicio secundă, Ambre, Tim și Anton se întinseră toți trei în același pat, ignorând salteaua de pe podea. Ca să închidă cercul. Cinci ani mai târziu. Strânși unul lângă altul fără a îndrăzni cu adevărat să se atingă.

Ambre declară:

— Te simți important când ai o fină, nu?

Tim încuviință în tăcere.

— Într-o bună zi, vom avea copii și ne vom simți și mai importanți, plusă Anton.

Înainte, nici măcar nu puteau să conceapă că într-o zi vor avea copii. Așa își dădeau seama acum că se maturizaseră. Vocea lui Anton se auzi din nou în întuneric:

— Și poate că voi îi veți avea… pe ai voștri.

Tim se agită.

— Ce vrei să spui?

— Voi doi.

Ar fi putut urma un moment de jenă, o tăcere stânjenitoare. Dar în acel pat se producea exact opusul. Ca o imensă ușurare după atâția ani de minciuni, a unora față de ceilalți. Ca o eliberare. Nu existau nici tristețe, nici jenă. Ci doar un suflu de aer eliberator.

— Crezi? întrebă într-un târziu Tim.

Anton scoase un chicotit înăbușit. Un râset de copil.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi asta. Ci pe ea.

Tim se întoarse spre Ambre. Ea avea chef să strige: *Sărută-mă, sărută-mă imediat*. Dar murmură:

— Nu știu…

Și Anton declară cu siguranță:

— Ba da. Veți avea.

Se așternu iarăși tăcerea. Nu se mișcau, respirau liniștit. Un șușotit se făcu auzit la stânga. Anton.

— Știți, am coșmaruri în fiecare noapte… Mă aflu în râpă… când speram că o să mor înainte de căderea nopții. Pentru că cel mai îngrozitor era noaptea, din cauza

frigului... Ziua mai mergea. Aveam soarele și mâncam zăpadă, dar noaptea era atât de frig... nu reușeam să-mi mișc brațele. Speram că o să mor și era ca un coșmar care nu se mai termina... Se lumina iar de ziuă, soarele mă încălzea și calvarul continua...

Ceilalți doi își țineau răsuflarea. Tăcerea se prelungi.

— Nu mi-ai povestit niciodată asta, zise în sfârșit Tim.

— Nu. Ți-am povestit acum.

— De ce acum?

Anton se gândi câteva clipe.

— Azi te-am văzut scuipând pe mormântul mamei tale și apoi te-am văzut plângând. Ambre m-a văzut gol. N-a întors privirea și după aceea mi-a masat spatele pentru că mă durea foarte tare. Așa că nu mai avem nevoie să ne ascundem, orice ar fi.

Constatarea îi făcu să zâmbească. Tim își schimbă poziția în pat și Ambre ghici că îl cuprindea cu brațul pe Anton, într-un gest de afecțiune. Cum făcea ea cu Marc, când își punea capul pe pieptul lui.

Se scurseră câteva minute fără niciun zgomot. Ea simți o mână în păr și zâmbi în întuneric, după care se abandonă în brațele somnului.

---

[10] Preparat rustic din bucătăria franceză, constând dintr-un strat de carne de vită tocată, amestecată cu morcovi și ceapă și unul de piure de cartofi, peste care se pune brânză și pesmet; se coace la cuptor.

[11] Mâncare tradițională elvețiană cu brânză Raclette topită, servită cu cartofi fierți în coajă și legume murate în oțet.

14

Șaizeci și patru de treziri alături de Tim la Frontignan. Șaizeci și cinci, punând-o la socoteală și pe cea de ieri. Șaizeci și șase astăzi.

Și cu Marc? Doi ani. Mai bine de șapte sute de treziri. Șaizeci și șase contra șapte sute și totuși Marc nu se dovedea la înălțimea așteptărilor. Cum este posibil?

Unde era? Ce făcea? Oare zăcea în pat și el fără a găsi voința de a se ridica? O avea putere să-și deschidă cărțile groase astăzi, să le adnoteze? Sau poate n-o mai avea chef de nimic. Nici măcar de cafeaua de dimineață. Se va duce la părinții lui, fără îndoială. Ce le va spune? Ambre îi apreciase întotdeauna și sentimentul părea reciproc. Dar azi? Ce vor gândi ei? Cum le va explica Marc situația? *Ambre a fugit cu o fantomă a trecutului.*

Și revelionul din seara asta? Marc în fața unui scaun gol. Și Cathia, Émilie, partenerii lor, ce vor spune toți? Ea nu le anunțase. Nu avusese curaj. Dacă și-ar deschide telefonul, ar da peste apelurile

lui Marc, ale părinților ei, peste SMS-uri, mesaje vocale. N-avea tăria să înfrunte toate astea. *Sunt lașă*. Dar era atât de confortabil să fie lașă, ghemuită în brațele lui Tim. Să-i simtă mirosul pielii, al părului. Nu miroseau a piele, a păr. Aveau un miros mai dulceag. Și picant totodată. Ca de scorțișoară.

Ca să mă mai trezesc o dată alături de el, mi-am sacrificat viața din Lyon, toată viața. Și nu regret nimic.

Marc avea mania de a zice mereu „te iubesc" înainte de a închide telefonul sau atunci când o lăsa la serviciu, iar ea se simțea ușor agasată de fiecare dată, fără să știe prea bine de ce. Astăzi știa. El o obliga într-un fel să răspundă „și eu". Și, spunând asta, îl mințea pe el, dar se mințea și pe ea.

Se luminase de ziuă. Câteva raze pătrundeau printre obloane. Ambre deschise un ochi, doar un pic, pentru a întrezări cele două forme de alături. Una foarte aproape, lipită de ea. Tim dormea profund, imperturbabil. Cealaltă era întoarsă cu spatele la ei. Dormea pe o parte, cu genunchii strânși, la cealaltă

margine a patului. Ca pentru a marca o distanță, o separare. *Întotdeauna a fost așa. Doi și unu.* Ea se întreba dacă asta se va sfârși într-o zi. Dacă Tim era într-adevăr capabil să aleagă. Dacă își dorea acest lucru. *Și dacă el avea două suflete-pereche? Dacă ei erau suflete triple?* Ambre zâmbi în tăcere de prostia care îi trecea prin cap, deși nu știa sigur dacă este foarte amuzant. Dar ce? Putea ea să facă ceva? Putea să-l schimbe? Ea era lângă el în această dimineață și deja se simțea bine. Mai bine decât tot ce sperase.

Și Sophinette? Oare într-o bună zi va cunoaște și ea chinurile iubirii? Mărturisise că exista deja un băiat care o iubea… Îi dădea bomboane și îi împrumuta bicicleta, dar ea spusese: „Nu este iubitul meu, nu știe nici măcar să schieze!“ Ambre râsese, apoi se gândise la două lucruri. Că Sophie era acum o veritabilă fetiță de la munte, fiindcă ridica schiatul la rang de competență obligatorie pentru ca o persoană să fie interesantă în ochii ei. Și că nu trebuia să crească prea repede, să se îndrăgostească și să plângă.

Sophinette, te voi pune în gardă. Îți voi spune cât este de complicat, cât este de dureros, dar cât este de frumos totodată. Răsufla lipită de gâtul lui Tim și se gândea: *Sophinette, continuă să sari, să cânți, continuă să-ți îngrijești păpușile, continuă să râzi, să-ți încrucișezi brațele bosumflată, continuă să crezi că toată lumea e proastă, continuă să consideri totul atât de evident, să te ocupi de micuțul Tim, să-l iubești pe tăticul tău și să crezi că este cel mai frumos din lume, continuă să fii mama ta în miniatură… este atât de grozavă, este femeia cea mai minunată pe care am cunoscut-o. Continuă să crezi în Moș Crăciun, în spiriduși, continuă să porți brățări fluorescente și chiar groaznicele tale coliere țipătoare. Sophinette, ai timp să crești…*

Examină fața lui Tim. Ridul de pe frunte, cicatricea lăsată de acnee pe tâmpla stângă, un fir de păr rebel din sprânceană, care nu creștea în același sens cu celelalte, pielea uscată de pe buze. Îi cerceta fața și se întreba în ce loc îl lovise Anton. În tâmplă? În bărbie? În arcadă? I se părea că are o cicatrice minusculă la

arcadă. Nu era acolo înainte. Își imagina că i-o atinge cu degetele și că are puterea de a o șterge.

Continua să-l observe dormind. Impasibil. Adâncit într-un somn fără vise. El avea douăzeci și șapte de ani acum. I se părea mult dintr-odată. Și se gândea: *Piază rea... Și tu ești piaza mea rea.*

*

Într-un târziu, adormise din nou. Când se trezi, o greutate caldă și mișcătoare era lipită de ea, o greutate cu miros de căpșună dulce, care ciripea: „Și Moș Crăciun dezleagă renul și... și... renul fuge în pădure și se salvează și cei răi nu sunt mulțumiți!“ Vocea gravă a lui Tim răspunse, foarte aproape:

— Oh, și așa se termină?

Naëlle se strecurase între ea și Tim. Ghemuită în brațele nașului ei, fetița se amuza mângâindu-i urechea, așa cum ar fi făcut cu o jucărie de pluș. Nu erau decât ei trei în pat. Anton se ridicase deja.

— Ah, fata s-a trezit! declară Tim.

Naëlle se întoarse și începu s-o cerceteze curioasă pe Ambre.

— Fata, repetă ea.

— Da. Fata... Nu e o creatură prea prietenoasă, Naëlle... trebuie să ai grijă... Dacă vrei să te apropii de ea, fă-o foarte încet.

Naëlle îl asculta pe nașul ei cu atenție, cu ochii ușor măriți. Tim întinse un deget spre Ambre și i-l puse pe nas.

— Vezi... așa... foarte încet... doar cu vârful degetului.

— Mușcă? întrebă Naëlle cu toată naivitatea ei de fetiță.

Tim se stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Da, uneori. Uite, o să încercăm în alt loc...

Îi înfipse degetul în abdomen, foarte aproape de coaste, și ea nu se putu abține să nu râdă, încercând să scape.

— Și aici!

Își înfipse degetul în gâtul ei. Apoi din nou în abdomen. În ureche. Ambre se zvârcolea râzând. Înțelegând că era un joc, Naëlle râdea și mai tare.

— Ce-i cu toată harababura asta? zise Lisa amuzată.

Stătea în ușa camerei, toată numai zâmbet. Naëlle începuse și ea s-o gâdile pe Ambre, încurajată de Tim:

— Da, sub bărbie, Naëlle! Da!

— Naëlle! O necăjești pe Ambre?

Dar Naëlle nu-i dădea nicio atenție maică-sii. Râdeau toți trei de se prăpădeau, însă era atât de bine să râdă așa.

— Vă așteptăm la micul-dejun! anunță Lisa înainte de a dispărea.

Tim își băgă capul sub părul lui Ambre pentru a-și face o perucă. Își puse o șuviță sub nas, în chip de mustață. Naëlle râdea în hohote și zicea:

— Mai vreau, mai vreau!

Tim se ascunse sub pătură și Naëlle îl căută. Răsări o mână care o apucă de brațul mic și dolofan. Ea urlă. El o trase sub cearșaf, în timp ce ea râdea și mai tare.

Tim era fericit în dimineața asta, își zise Ambre. Reparat.

Pe holul care ducea la scări, în timp ce Naëlle alerga înainte, Tim îi fură lui Ambre un sărut. Un sărut pe furiș, apăsat, care îi amintea de altele. De multe altele. Apoi li se alăturară lui Maxime, Lisei și lui

Anton jos. Naëlle avea fruntea lac de sudoare și obrajii roșii. Maxime o luă în brațe, declarând:

— Am crezut că o torturați!

Luară loc la masă, unde Lisa pregătise un veritabil brunch. Mezeluri, brânză, ouă fierte, pâine proaspătă, dulcețuri, fructe... Tim era mort de foame. Maxime și Anton discutau despre formarea în domeniul informaticii în care cel din urmă se lansase. Văzând că Lisa nu ciugulește decât un grepfrut, Ambre se miră:

— Nu mănânci nimic altceva?

— Nu. Încerc să țin regim.

Tim se strâmbă, asigurând-o că nu avea nevoie de așa ceva, că nu arătase niciodată atât de bine. Lisa dădu ochii peste cap roșind și mormăi: „Ești drăguț, dar nu mă mai încap pantalonii!“ Fapt ce nu o împiedică după câteva minute să muște cu delectare dintr-o tartină cu pâine proaspătă.

Era una dintre acele dimineți de fericire calmă în care nu te grăbeai, făceai schimb de zâmbete, de oftaturi de ușurare. Îți ziceai: *Numai de-ar dura*...

Lisa și Maxime insistară să rămână pentru a sărbători revelionul cu câțiva prieteni, dar Tim îi asigură că, dacă nu se întorceau, Rosalie avea să-i omoare. Totuși Maxime și Lisa erau îngrijorați să-i lase să plece din nou la drum. Se apropia furtuna. Cerul se întunecase, acoperindu-se de nori amenințători. Vântul se întețea. Se anunțau rafale foarte violente și ploi înghețate în timpul zilei. Tim declară că ar face bine să plece imediat și fratele lui ținu morțiș să verifice cauciucurile mașinii.

În acest timp, Lisa se apropie de Ambre.

— Așadar... poate că ne vom revedea în curând?

Întrebarea sugera multe altele: *Ce se petrece între tine și Tim? O să vă mai vedeți? Și Anton?* Ambre se mulțumi să ridice din umeri zâmbind.

— Poate... Cine știe?

Iar Lisa zâmbi și ea.

— Mi-ar face plăcere să te revăd aici.

Rămaseră tăcute câteva secunde. Apoi se auzi vocea subțirică a lui Naëlle:

— Da, și mie mi-ar face plăcere.

E o bombonică dulce, își zise Ambre. O bezea pe care îți vine s-o mănânci pupăcind-o.

Cei trei urcară în mașină, cu Tim la volan. Își făcură semne cu mâna, schimbară zâmbete și „sărutări suflate", cum zicea Naëlle. Apoi mașina părăsi încet curtea.

— Naëlle, o să-ți trimit cadoul de la Moș Crăciun prin poștă. L-a lăsat la Amiens. Ce idiot, nu-i așa?

Naëlle pufni în râs, acoperindu-și gura cu mânuța dolofană.

— Ne întoarcem direct la Arvieux? întrebă Ambre.

Nu îndrăznea să spună: *Nu mai trecem pe la cimitir?* Tim dădu din cap:

— Da. Ne întoarcem acasă.

Și fraza asta o făcu să zâmbească. *Acasă… în Arvieux… de ce nu?*

Vântul făcea condusul dificil. Pe autostradă, panourile indicau: *Atenție: vânt de până la 70 km/h și ploi înghețate, nu ezitați să vă opriți.* Automobiliștii încetineau, Tim bombănea:

— În ritmul ăsta, o să ajungem mâine-dimineață!

Întins pe bancheta din spate, Anton moțăia.

Rulau de o oră, când niște picături începură să cadă pe parbriz, urmate foarte repede de o veritabilă perdea de apă.

— Vrei să ne oprim?

— Nu.

Își reglaseră radioul pe postul Autoroute Info și alertele meteo alternau cu apeluri la prudență și anunțuri de accidente. Uneori, un cântec venea să întrerupă aceste mesaje apocaliptice. Ambre arunca priviri în oglinda retrovizoare, la Anton. Stătea nemișcat, cu ochii închiși. Dormea sau se prefăcea că doarme. Ea avea neplăcuta impresie că încerca să se retragă, să se facă uitat în mod discret.

— Ar trebui s-o suni pe Rosalie s-o anunți că suntem pe drum, zise Tim după mai multe minute.

— Da, bine.

Apoi tresări și se strâmbă.

— Nu pot să-mi folosesc telefonul.

— De ce?

— Nu am… nu am anunțat pe nimeni… bolborosi ea, în afară de un SMS de trei

cuvinte trimis lui Marc... Ar trebui să fiu la Lyon în acest moment... Părinții mei ne așteptau la masă aseară... Cathia și ceilalți ne așteaptă în seara asta... așa că am preferat să-mi închid telefonul.

— Ce? Nu dai niciun semn de viață?

— Așa am făcut întotdeauna, nu? Am dispărut fără niciun cuvânt și n-am dat niciun semn de viață. N-ar trebui să te surprindă chestia asta, conchise ea pe un ton amar.

El îi aruncă o privire blândă: *Îmi pare rău, nu voiam să te rănesc*. Ea se calmă.

— Îi voi suna mâine.

— Da... E bine mâine.

Își dădu seama că e joi. Joi, 31 decembrie. Vacanța ei lua sfârșit. Se străduí să nu se gândească la ce va fi după, să nu se lase cuprinsă de angoasă. Viața ei în Lyon se terminase, în mod simbolic, alaltăieri, în acea cameră de hotel. Dar realitatea era cu totul alta. De fapt, cum era această realitate? Această viață care o aștepta? Habar n-avea. O frază confuză rostită deasupra unei creme de zahăr ars, sub efectul tristeții: „Ai veni să stai la Amiens“. Un desen mâzgălit pe

o notă de plată la restaurant. „Aici sunt eu. Este fericirea, revanșa asupra vieții care a fost atât de dezgustătoare... și cărțile... și îți promit că nu vom îmbătrâni niciodată. Că nu ne vom trăda.“

Nici măcar nu luaseră cu ei acea notă de plată. Asta dovedește că totul nu fusese decât entuziasm, reverie, fantasmă.

Realitatea era că magazinul o aștepta luni. Fetele o așteptau. Perioada soldurilor se apropia. Nu părăseai o viață așa, pur și simplu. Nu fără preaviz. Unul pentru magazin. Trei luni. Altul pentru apartamentul pe care îl împărțea cu Marc. Tot trei luni. Și după aceea?

Ea se gândi cu amărăciune: *Totul trebuie luat de la capăt.*

Abisul pe care-l întrezărea îi tăia răsuflarea și ea se agăță de mânerul portierei pentru a nu se sufoca. Mâine. Va vedea mâine. Trebuiau s-o ia ușor. Așa erau ei, așa fuseseră întotdeauna. Ușori precum aerul, nepăsători. *Nu ne e frică de o piatră. Nu ne-a fost niciodată frică să renunțăm la tot. Să ne schimbăm viața. Pentru că suntem zei.*

Reuși să inspire o gură de aer. Să se calmeze. Tim era acolo. În timp ce conducea, veghea asupra ei. Anton era și el acolo, liniștit. N-avea niciun motiv să se îngrijoreze. Și diseară este revelionul. Încă un moment de fericire calmă. Cu Rosalie, Gabriel, Sophinette, micuțul Tim, Cécile. Cécile care o lua și ea de la zero. Cécile bătută și învinețită, care nu avea nicăieri unde să se ducă. *Micile tale nenorociri ar face-o să râdă.*

— Ia telefonul meu.

Vocea lui Tim o făcu să tresară. Îi întindea mobilul lui. Ea îl luă.

Se simțea mai bine. Revelionul la Arvieux. Sophinette pe genunchii ei. Rosalie și ochii ei strălucitori. Gabriel și micuțul Tim fericiți. Vin bun. Se simțea mai bine. Dădu drumul mânerului și căută numărul lui Rosalie în agendă.

Rosalie părea depășită de evenimente.

— Copiii îl vor pe tatăl lor, vă vor pe voi. Întreabă unde ați plecat. Timotée face criză după criză.

Ambre încercă să păstreze un ton calm și optimist:

— Sunt sigură că te descurci de minune. Când se întoarce Gabriel?

— A zis că în jur de ora 18. Ce vrea să însemne „în jur de“, după părerea ta?

Rosalie era furioasă. Ambre știa perfect de ce. Nu din cauză că rămăsese singură cu copiii. Adora să fie cu ei și se descurca întotdeauna, orice ar fi spus. Nu, era furioasă că o abandonaseră toți. Că plecaseră cu toții să-și rezolve treburile lăsând-o la Arvieux.

— Va fi acolo la ora 18, nu-ți face griji.

— Și firma de catering? replică ea cu furie. Vă ocupați voi, așa cum ați zis?

— Bineînțeles că ne ocupăm.

— Veți fi aici la ora 19?

Tim, care auzise, se strâmbă pentru a da de înțeles că n-aveau cum să ajungă la Arvieux la ora 19.

— Vom fi, declară Ambre.

Tim se uită urât la ea.

— În fine, mai mult sau mai puțin.

— Bineînțeles! râse bajocoritor Rosalie. Asta-i o variantă a lui „în jur de“?

— Vom face tot posibilul. Condițiile meteo nu sunt grozave aici…

— Nu-mi pasă! Ați promis că veți fi aici pe 31…

— Și vom fi! i-o tăie Ambre. Te las, pe curând!

— Pare furioasă, comentă Tim după ce ea închisese.

— *Este* foarte furioasă.

Ambre puse la loc telefonul lui Tim în torpedou. Vântul șuiera în portiere. Producea un fel de țipăt, o tânguire prelungă. Ploaia lovea în geamuri. Priviră drumul defilând mai multe minute.

— Ar trebui să facem comandă pentru masa de revelion la o firmă de catering, nu? zise Ambre după câțiva kilometri.

Tim ridică din umeri.

— Nu știu niciuna în zonă…

— Dacă ne întoarcem cu mâna goală, o să ne omoare.

— Ne vom opri la un supermarket din Guillestre. Au un raion cu mâncăruri gata preparate. De acolo cumpără Rosalie torturile pentru aniversările copiilor.

Ambre bătu darabana cu nervozitate pe genunchi.

— Mda, rosti ea cu amărăciune, am ratat unele lucruri…

— Dar nimeni nu ți-a reproșat... În schimb, acum...

— Acum ce?

— Nu mai trebuie să dispari.

Fața i se crispă. *Unde să dispar? Ca să fac ce? De cine să fug?* Și își ordonă în minte: *Nu, nu te gândi la ce urmează. Nu te gândi la ziua de luni.*

— Sunt nașă acum, răspunse ea cu un aer enigmatic.

Tim zâmbi.

Trecură două ore de mers prin furtuna de ploaie înghețată. Anton se trezi în spate și se ridică în șezut, frecându-și ceafa.

— Unde suntem?

— O să ne oprim, zise Tim. Am făcut o treime din drum... aproape...

Ambre se întoarse spre Anton.

— Te mai doare spatele?

— Îmi este mai bine dacă stau întins.

Ea îi zâmbi.

— Îți promit un scurt masaj diseară.

— Și o baie? întrebă el în glumă.

— Și o baie!

După ce Anton se trezi, atmosfera din mașină deveni mai relaxată. Se opriră

pentru scurt timp la o benzinărie de pe autostradă pentru a cumpăra trei sendvișuri și o sticlă mare de apă, apoi Ambre trecu la volan. Dădură radioul pe un post care difuza rock. Anton începu să fredoneze. Tim începu să vorbească despre Naëlle. Bănuia că Lisa și Maxime erau pe cale să-l „conceapă pe al doilea".

— Poate că este deja însărcinată. A luat în greutate, nu?

— Da... Așa se pare.

Schimbară postul de radio și se amuzară ascultând ședința unei clarvăzătoare, urletul de bucurie al câștigătorului unui joc-concurs, puseră din nou rock, apoi Autoroute Info. Lăsaseră furtuna în urmă. Ploaia încetase. Vântul continua să sufle, dar cu mai puțină putere. Se opriră să cumpere trei cafele fierbinți în niște pahare de plastic și Tim trecu din nou la volan.

Se înnoptase. Ambre adormise cu capul rezemat de geam. Băieții șușoteau între ei.

Pe jumătate trează, ea se gândi îndelung la Marc. Era a doua zi pe care trebuia s-o înfrunte singur. A doua zi după mesajul ei, *Îmi pare rău*. Și-l imagină

acasă la ei. Îl cunoștea foarte bine. Putea să spună aproape cu certitudine ce făcuse în fiecare oră. Pentru că nu era genul care să te surprindă. Și pentru că trăiseră împreună doi ani. Și asta n-ar putea niciodată să i-o ia.

Își spunea că viața cu el fusese liniștită. Că ar fi putut să continue așa ani în șir. Că nu suferise niciodată, nu-i fusese niciodată frică... Ar fi putut să aibă copii cu timpul... Când toți prietenii lor ar fi avut. Ca să-și înveselească viața de cuplu puțin cam anostă. Marc ar fi fost un tată bun. Calm, prevenitor. Le-ar fi construit o bulă. Ar fi devenit în cele din urmă profesor pentru a avea un salariu fix. Ar fi cumpărat o casă la periferia Lyonului. Ar fi fost fericită, nu și-ar fi dorit nimic mai mult. Faptul de a deveni mamă i-ar fi adus împlinirea necesară pentru a fi mulțumită de această viață.

Dar ea distrusese totul. Nu vor avea copii. Nici casă în suburbie. Marc nu va deveni nicidecum profesor. Se va întoarce în garsoniera lui de student și la viața lui de etern celibatar. Ambre își spunea că fusese crudă cu el. Că va avea nevoie de

timp ca să-și revină, pentru a avea din nou încredere într-o femeie. Că el nu merita asta. Că i-ar fi plăcut să fie el cel care să plece, să se îndrăgostească de o creatură sublimă. O Lucy…

În timp ce divaga, nu vedea ora afișată de ceasul de la bord, kilometrii pe care îi parcurgeau.

— Firma de catering! zise ea brusc, cu o voce sugrumată.

Tocmai intrau în Arvieux. Erau atât de nerăbdători să ajungă și să-și dezmorțească picioarele, încât nu se mai gândiseră la asta. Tim lovi furios volanul, ceea ce avu ca efect activarea claxonului. Întoarse mașina în mare viteză. Anton începu să râdă în spate strigând:

— Hai, claxonează, bătrâne, claxonează!

Reuși să se aplece în față și să apese pe volan. Tim bombăni:

— Încetează! Ești prost sau ce?

Ambre zâmbi văzându-l pe Anton atât de vesel dintr-odată. Fără îndoială, întoarcerea la Arvieux îl făcea fericit. Să-și revadă cel mai bun prieten, Gabriel. Să-l revadă pe micuțul Tim.

— Hai, mai claxonează o dată!

Și din nou se aplecă pentru a atinge volanul. Tim protestă și mai abitir, dar până la urmă capitulă, lăsându-l pe Anton să se dezlănțuie asupra claxonului, în timp ce Ambre râdea în hohote. Când intrară în parcarea supermarketului, toată lumea se uita la ei.

— Poftim, ești mulțumit? Am fost remarcați pe o rază de treizeci de kilometri.

— Dă-i înainte! replică Anton. O să închidă!

Într-adevăr, un angajat supraveghea ieșirea ultimilor clienți înainte de a trage oblonul de fier.

— Nu se poate! zise Tim cu vocea sugrumată. Rosalie o să ne omoare!

Țâșniră din mașină, începură să alerge. Anton în spate, șchiopătând cu cârjele lui.

— Așteptați! Vă rog! strigă Tim către angajat.

— Îmi pare rău, domnule. Nu trebuie să mai las pe nimeni să intre.

— Va fi rapid! Este o urgență! Vom lua ce mai găsim la raionul de mâncăruri gata preparate! Nu va dura mult!

— Sunt dezolat, domnule...

— O să vă lăsăm bacșiș! Vă promit că vă lăsăm bacșiș!

Angajatul schiță un zâmbet politicos și dezamăgit.

— Nu obișnuiesc să primesc bacșișuri. Am ordine de la direcțiune. Nu trebuie să mai las pe nimeni să intre.

Doi gardieni îmbrăcați în negru tocmai se apropiau de oblonul pe jumătate lăsat. Tim îi aruncă lui Ambre o privire ciudată, pe care ea nu reuși s-o interpreteze. În secunda următoare, îl auzi strigând „Fugi!" și îl văzu năpustindu-se pe sub oblonul de fier.

— DOMNULE!

Angajatul încercă să-l rețină, dar îi rată brațul cu puțin. Ambre profită de diversiune pentru a se strecura și ea pe sub oblon.

— OPRIȚI-VĂ! IMEDIAT!

Ea se gândi că era complet nebună, însă continuă să alerge în spatele lui Tim, care tocmai sărise pe deasupra barierelor.

— Domnișoară! zbierară gardienii, hotărâți s-o prindă.

Cât despre Tim, el ajunsese la raioane și dispăruse în mijlocul mulțimii încă dense care se înghesuia la casele de marcat.

— Gata, ajunge!

Unul dintre ei o apucă pe Ambre de braț, fără menajamente. Ea își repetă*: Ce naiba fac? Sunt complet nebună!* Își reținu cu greu un zâmbet. *Altfel, o să creadă că îmi bat joc de ei.*

— Ce faceți, domnișoară?

— Ascultați, prietenul meu este deja înăuntru, lăsați-mă să mă duc și eu, vom fi mai rapizi în doi.

Cei doi bărbați schimbară priviri cam obosite. Era 31 decembrie. Era trecut de ora 19. Soțiile lor îi așteptau pentru a sărbători revelionul la niște prieteni. N-aveau chef de ceartă.

— Mergeți, e în regulă.

Ambre le mulțumi cu cel mai frumos zâmbet al ei.

— Și la mulți ani! zise ea îndepărtându-se în viteză.

— Da, sigur, la mulți ani.

Începu să meargă cu pași mici și repezi prin raioane, încă zâmbind ca o puștoaică ce tocmai a făcut o prostie. Să caute

raionul cu mâncăruri gata preparate acum. Văzu panoul și alergă spre capătul magazinului.

Tim aștepta în fața tejghelei, era singurul client. Toată lumea se dusese deja la case.

— Ambre! Ai putut să intri?

— M-au prins, dar mi-au dat drumul.

— Îmi pare rău că nu m-am oprit. Mi-am zis că e mai bine să te sacrifici decât să înfruntăm furia divină a lui Rosalie.

Începură să râdă în timp ce își trăgeau sufletul. În spatele vitrinei de sticlă, vânzătorul ambala niște caserole în folie de aluminiu.

— A mai rămas ceva?

— Au mai rămas câteva porții individuale de curcan, de somon și de mihalț. O duzină de melci și un homar.

— Și ce ai luat?

— Tot.

Ea izbucni în râs.

— Vom avea nevoie de toate astea ca s-o calmăm pe Rosalie. Am întârziat deja douăzeci de minute.

— Nu-mi mai spune…

— Și pentru desert?

— Am luat opt porții de ruladă de înghețată. Cu ciocolată albă și zmeură.

— Perfect, șefu'!

Își zâmbiră cu frivolitate. Apoi Tim o luă de mâini și o lipi de tejghea.

— Tim!

Începu s-o sărute și ea continua să repete „Tim!" fără să știe prea bine de ce. Râdea în tăcere între două săruturi. El nu îi dădea drumul. Oboseala după-amiezii dispăruse. În seara asta era revelionul. Fericirea calmă. Ochii strălucitori ai copiilor. Și acum erau ei amândoi, singuri pe lume.

— Eu unul, dacă aș fi fost gardian... nu ți-aș fi dat drumul... îi murmură el la ureche.

Ea zâmbi mușcându-și buza.

— Da, șopti el. Te-aș fi ținut aici toată noaptea...

— Ne-am fi ascuns într-un raion... în spatele cutiilor de conserve... ne-am fi lăsat închiși aici...

— Și am fi petrecut revelionul în mijlocul produselor congelate...

— Am fi deschis o sticlă de șampanie, am fi servit o bucată de foaie-gras...

Începu iar s-o sărute și ea simți cum îi tremură picioarele. După, toate astea nu aveau să mai conteze. După revelion. După preaviz. Vor dispărea. Ceea ce conta era clipa prezentă, conta ca ea să nu se sfârșească niciodată.

— Hum-hum.

Tresăriră. Vânzătorul le întindea două pungi de plastic pline cu caserole.

— Poftiți, domnule, doamnă.

— Mulțumim mult! Și petrecere frumoasă de revelion!

— Petrecere frumoasă și dumneavoastră!

Se îndepărtară ținându-se de mână, ducând fiecare câte o pungă în mâna cealaltă, mergând fără să se grăbească în ciuda orei târzii, ca pentru a întârzia momentul în care trebuiau să-și dea drumul la mâini.

În parcarea goală, Anton îi aștepta așezat pe capota mașinii, cu cârjele în echilibru pe genunchi.

— Aveți ce trebuie?

— Da, este în regulă, răspunse Tim arătând pungile.

— Frumoasă urmărire, apropo!

Tim și Ambre izbucniră în râs. Se urcară în mașină.

— Nu uita să-i povestești lui Rosalie, zise Tim. Poate așa n-o să ne mai certe pentru întârziere... Ai putea chiar să mai înfloreşti pe alocuri, să-i spui că a trebuit să ne batem cu gardienii, că Ambre i-a pus la pământ dându-le un șut între picioare.

— Da, bineînțeles. Este foarte credibil!

Rosalie era un pachet de nervi și depunea toate eforturile din lume pentru a se stăpâni. Îi îmbrățișă discret, apoi zise brusc:

— Unde e mâncarea de la firma de catering?

Tim o duse în bucătărie cu pungile de plastic în mână.

— Avem tot ce trebuie, nu-ți face griji.

— Ce-ați luat?

— Câte puțin din toate.

— Câte puțin din toate? Cum așa?

Era cât pe ce să explodeze. Din fericire, Gabriel apăru cu calmul lui și cu zâmbetul dezarmant.

— Este mai drăguț să avem câte puțin din toate. Vom pune totul în mijloc și fiecare se va servi cu ce vrea!

Se întoarse spre Ambre și spre Anton, care îi urmaseră, încă îmbrăcați cu paltoanele.

— Sunteți bine? Ați avut o călătorie frumoasă?

— Suntem bine.

— Rosalie mi-a zis că ați făcut o mică excursie toți trei.

— Mda… La Tours.

— O să ne povestiți!

Le făcu complice cu ochiul și se apropie de blatul de lucru, unde Rosalie desfăcea caserolele bombănind.

— E ceva în neregulă, draga mea?

— Da' de unde, totul e bine! O să mâncăm de toate! Și de ce să nu mâncăm pe jos dacă tot experimentăm?

Continua să bodogănească, dar Gabriel o strânse în brațe și le făcu semn celor trei s-o ia din loc, și încă repede, până nu se dezlănțuia din nou furtuna. Iar ei nu se lăsară rugați.

Copiii erau în living cu Cécile. Timotée îi pusese o carte pentru copii în mână și ea le citea. Sophie asculta distrată în timp ce își răzuia lacul de unghii violet.

— Salutare la toată lumea! zise Tim.

Copiii ridicară imediat capul și renunțară la poveste. Timotée alergă spre ei scoțând țipete de bucurie. Sophie rămase așezată, cu brațele încrucișate, ușor bosumflată.

— Ce-i cu tine, Sophinette? o întrebă Ambre.

Fetița întoarse spre ea o privire de persoană adultă, care o făcea să semene foarte mult cu maică-sa.

— Unde ați fost? ripostă ea, bosumflându-se și mai tare.

— Am fost la Tours.

— De ce ați plecat toți?

Și ea era supărată pe ei. Aceeași grimasă, aceeași furie ca ale lui Rosalie. Ambre se lăsă pe vine cu un zâmbet amuzat. Coborî vocea:

— Să știi că n-a fost o călătorie foarte distractivă.

Sophie continua să-ți țină brațele încrucișate strâns.

— Ne-am dus la mormântul mamei marelui Tim.

— Mormântul?

— Da. Mama lui este în paradis, știi?

Fetița își lăsă brațele în jos. Gura i se întredeschise ușor.

— Ne-am dus la mormântul ei și am... am făcut un buchet de flori.

— Oh, zise Sophie.

Gata, se terminase. Furtuna trecuse.

— Și voi ce-ați făcut?

— Am făcut gofre. Ne-am dat cu sania. Micuțul Tim a făcut crize...

În timp ce o asculta pe Sophie, Ambre îi aruncă o privire lui Cécile. Părea să se simtă mult mai bine în seara asta. Avea tenul odihnit. Își dăduse cu fard în obraji. Purta niște cercei rotunzi și un pulover cu paiete. Stătea mai dreaptă. Întorcându-se de la Paris, închisese și ea un capitol din viața ei. Și, ca și în cazul lor, lucrul acesta îi făcuse mult bine.

Rosalie aranjase o masă de sărbătoare cu lumânări, trei furculițe și trei cuțite diferite, cupe de șampanie, pahare de vin. Ambre se gândi că nici măcar nu le trecuse prin cap să cumpere vin.

În timp ce Sophie o conducea în jurul mesei explicându-i la ce servea fiecare tacâm, Cécile se apropie cu pași mici.

— Ești bine? întrebă ea.

— Da, sunt bine, și tu?

Cécile încuviință.

— Până la urmă, nu te-ai mai întors la Lyon?

Ambre simți cum roșește și încercă în zadar să scape de privirea lui Cécile. Cécile care îl stima atât de mult pe Marc. Cécile care o făcea să se simtă atât de jalnică în comparație cu el. Și nu greșea…

— Păi nu, după cum vezi, sunt aici, răspunse Ambre cu un zâmbet forțat.

Și ca să scape, își continuă turul de masă cu Sophie.

— Nu aveai un revelion planificat?

Ea se opri brusc, agasată.

— Ba da.

— L-ai anulat?

Ambre dădu din mână: *Mai târziu, o să vorbim mai târziu despre asta*. Dar știa sigur că nu o va face. Sophie o trase spre capătul mesei, spre o lumânare în formă de inimă.

— Am făcut-o la școală. Învățătoarea mea a topit ceara într-o chestie din fier.

În bucătărie, Rosalie se calmase. Gabriel o răsfăța cu vorbe dulci, cu „Dar este perfect, Rosalie scumpo“, cu „Să știi că mi-a fost dor de tine“ și îi mângâia gâtul.

Pusese la cuptor casoletele cu mâncare pentru a le reîncălzi și aranjase porțiile de ruladă de înghețată în congelator.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Ambre.

Rosalie scutură din cap. Avea încă un zâmbet crispat, dar lucrurile stăteau mai bine. Pentru a sparge gheața cu totul, Ambre decise să uzeze de aceeași stratagemă ca și cu Sophie, întrucât ele erau identice. Se rezemă de blatul de lucru, lângă Gabriel.

— N-a fost o călătorie foarte distractivă, știi?

— Nu… Nu știu… Nu mi-ați spus nimic.

Tonul era înțepat. Iată, asta era adevărata cauză a furiei lui Rosalie.

— Am fost la Tours. L-am dus pe Tim la mormântul mamei lui.

Rosalie încremeni, luată prin surprindere. Gabriel se întoarse spre Ambre intrigat.

— Dar... de ce? întrebă Rosalie. Te pregăteai să te întorci la Lyon...

Ambre se codi, își rearanjă o șuviță de păr după ureche. *Cum să explic?*

— Știam că e ceva ce îl frământa... Seara, la restaurant, mi-a zis că nu reușise niciodată să meargă acolo... la înmormântare și după aceea la mormânt...

În mod vizibil, explicația nu o satisfăcea pe Rosalie. Miji ochii, încercând să înțeleagă. În cele din urmă clătină din cap.

— Trebuia să te întorci la Lyon... ați plecat la restaurant, nu... nu v-ați întors în timpul nopții și dimineața tu ai decis să rămâi pentru... pentru a-l duce pe Tim la mormântul mamei lui? La opt ore de mers cu mașina de aici?

Avea dreptate să fie siderată: totul părea absurd. Totuși era purul adevăr. Ambre dădu din cap.

— Da.

— Pentru că… pentru că, la restaurant, Tim ți-a vorbit despre mormântul mamei lui?

Ea își trecu limba peste buze.

— Da… Printre altele.

Rosalie clătină din nou din cap, tot sceptică. Se pregătea să spună: *Și Marc?* Ambre nu știa cum să-i taie vorba, când Gabriel hotărî să-i vină în ajutor.

— Nimic de zis… nu se plictisește omul cu noi! declară el. Dispariții, reapariții, plecări precipitate, schimbări de plan! Nu există două grupuri de prieteni ca al nostru!

Zâmbea larg. Ambre se strădui să zâmbească la rându-i, un pic crispată.

— Asta-i sigur, zise ea.

Rosalie stătea încremenită, perplexă. Gabriel continuă:

— Bun… Ceea ce contează este să fim toți împreună pentru acest revelion și mai ales… aproape la timp!

Ambre izbucni în râs, din cale-afară de fericită că poate schimba subiectul. *Să rămânem binedispuși. Mâine vom putea să fim gravi. Dar nu în seara asta.*

— Cu atât mai mult cu cât mă întorc de la Paris cu o veste bună, adăugă Gabriel.

— Ah, da? Care?

— Cécile…

Se aplecă spre Ambre și coborî vocea. Rosalie se apropie, curioasă. Stratagema funcționase.

— A decis să-și viziteze părinții într-un weekend.

— Serios? șopti Ambre.

— Da. A precizat că doar pe perioada unui weekend, că nu are de gând să se mute acolo permanent, dar este de acord să-i salute.

— Ia te uită! Ce i-a venit?

— Habar n-am. Eram în apartament, în fine, în apartamentul *ei*, și se tot ducea să răspundă la niște apeluri și tot vorbea, vorbea… La început, mi-am zis că își inventa niște apeluri telefonice ca să scape de toate… de cutii, de lucrurile soțului ei, de întoarcerea în dormitorul lor, în baie unde…

Cele două fete încuviințară cu subînțeles.

— În orice caz, de câte ori venea înapoi, părea să se simtă mai bine. Părea… nu

știu... liniștită. Când o întrebam cine a fost, îmi răspundea „un prieten“ și roșea. Nu am vrut să insist...

— Și chiar vorbea cu cineva?

Gabriel dădu din cap.

— Am auzit de două ori o voce de bărbat.

— Nu poate fi soțul ei totuși! se îngrijoră Ambre.

— Nu. Acolo unde se află, nu are acces la telefon... Poate un prieten vechi sau... un fost iubit, nu știu. Oricum, el o suna și uneori suna ea imediat ce începea să se simtă neliniștită. Ieșea din apartament și, când se întorcea să mă ajute să umplu cutiile de carton, se simțea mai bine. Apoi... o dată, s-a întors și m-a anunțat cu calm, așa cum vă vorbesc eu acum, că intenționa să-și petreacă următorul weekend la părinții ei. Așa că am întrebat-o dacă vorbise la telefon cu cineva din familie care o convinsese, dar ea mi-a repetat că a fost un prieten care o „ajutase să vadă lucrurile mai clar“.

— Ca să vezi!

— Da... E o veste bună, nu? zâmbi Gabriel.

— Clar!

— Deci va merge la Nisa în weekendul viitor și i-am zis că între timp ar putea să rămână la noi.

— Ai dreptate, aprobă Rosalie. Tim și Anton vor fi plecați. O vom instala în living. Va fi bine.

Se așternu din nou liniștea. Vestea îi redase serii veselia. Rosalie nu se mai gândea la Lyon și nici la Marc. Zâmbea cu uimire.

— Mă bucur pentru ea, declară Rosalie.

Ambre încuviință.

Anton se strecură în bucătărie, sprijinit cu nonșalanță în cârjele lui.

— Hm... Rosalie... n-aș vrea să critic organizarea acestui revelion, dar este trecut de ora 20 și nici măcar n-am început aperitivul! Și eu care credeam că ești de o punctualitate fără cusur!

— Vorbești tâmpenii! i-o reteză ea.

Gabriel și Ambre izbucniră în râs. Anton continuă, imperturbabil:

— Dar e-adevărat! Toți am făcut efortul de a ajunge la timp și nimic nu este gata! S-ar părea chiar că va trebui să mâncăm la

grămadă, ca sălbaticii, poate chiar pe jos! În mod sigur, primirea aici nu mai este ce era odată!

Rosalie îi aruncă în plină figură prosopul de bucătărie.

*

Ambre era instalată comod pe scaun, cu ochii ușor sticloși după cupele de șampanie pe care le dăduse pe gât fără a se lăsa rugată. Observa scena cu detașare ca și cum ar fi fost o străină. În living, la lumina lumânărilor puse pe masă, niște forme se mișcau în ritm. Unele mari, altele mici. Se legănau, pluteau, se întorceau, se învârteau, se uneau, se țineau strâns, se despărțeau. Muzica era dată la maximum, simțurile erau amorțite.

Urmărind cu privirea mișcările acelor umbre ciudate, Ambre se întreba: *Și peste cinci ani, peste zece ani, ce ne vom mai aminti despre această petrecere de revelion? Vom uita oare detaliile?* Vocea răgușită a lui Rosalie după cele două cupe de șampanie, mâna ei pe care o tot pusese pe genunchiul lui Ambre ca pentru a-i spune: *Sunt foarte mulțumită că ești aici, că*

sunteți toți aici. Zâmbetul vag care plutea pe buzele lui Cécile. Timotée agățat de gâtul lui Anton.

Sophie cățărându-se pe genunchii tatălui ei, acoperindu-l cu sărutări și repetând: „Tăticuțule, ești foarte dulce!“ Homarul uitat în cuptor, țipătul lui Rosalie care alergase în bucătărie și adusese mâncarea carbonizată. Râsul nebun al lui Gabriel înainte de a declara: „Este un homar african, ca și tine, dragă!“ Râsetele tuturor comesenilor. Timotée care nu înțelegea niciun cuvânt, dar care râdea ca toată lumea. Felurile de mâncare cumpărate devorate repede, până la ultima firimitură. Mărturisirea lui Rosalie: „Până la urmă, n-a fost prea rău să gustăm din toate“. Reacția ironică a lui Anton și a lui Gabriel, care aplaudaseră. Jocul „Cine sunt?“ cerut de Sophie și adoptat în unanimitate. Etichetele pe care și le lipiseră cu toții pe frunte — Ray Charles pentru Timotée și Britney Spears pentru Anton. Victoria lui Cécile, care ghicise în timp-record că ea era regina Elisabeta. Privirile lui Tim către Ambre care ziceau: *Să nu dispari*.

Protestele gurmande ale lui Sophinette: „Și desertul?“ Porțiile de ruladă de înghețată aclamate de Rosalie. Povestirea animată a lui Tim despre cursa de urmărire prin supermarket, râsetele. Deschiderea unei noi sticle de șampanie. Entuziasmul lui Anton din cursul serii, zâmbetul din străfundul ochilor săi. Promisiunea lui de a pune muzică și de a o face pe DJ-ul. Primele note ale unui rock-and-roll. Oprirea muzicii pentru a-și ura „La mulți ani!“, sărutările pe obraz la lumina lumânărilor. Cea a lui Tim pentru Ambre, care se transformase într-un sărut discret. Privirea lui Rosalie, care nu ratase nimic și înțelesese.

După aceea, muzica fusese dată din nou la maximum. Copiii erau încântați. Cécile dansa singură, cu ochii pierduți în gol, fără a se opri nici măcar între piese. Era o umbră fluidă, aproape transparentă, care se mișca fără efort, ca și cum plutea. Sophie dansa cu taică-său, Timotée cu Anton, care șchiopăta. Undeva mai departe, Rosalie și Tim șușoteau.

Pe Ambre o cuprinse brusc un val de neliniște când se gândi la Lyon. La Cathia

și la Émilie, pe care le abandonase pentru acest revelion. La Marc, căruia îi înfipsese un cuțit în spate. La ceea ce era pe cale să piardă fără a ști ce avea să câștige. Luni se va întoarce la serviciu, dar duminică ar trebui să discute cu Marc, serios de data asta. El nu se va mulțumi cu trei cuvinte. Îi mai rămânea o zi ca să-și facă iar valiza, să-și ia la revedere…

Se ridică și, ametită, făcu câțiva pași pentru a încerca să-și alunge angoasa.

Se spăla pe față în baie pentru a se înviora, când Tim intră tiptil și închise ușa după el.

— Era și timpul, am crezut că nu vom mai avea niciodată ocazia să ne sărutăm.

Se apropie de ea. O sărută sprijinind-o de marginea rece a chiuvetei. O scenă eternă, care se tot relua. Își plimbă mâinile prin părul ei, pe ceafa ei. Îi șopti la ureche: „La mulți ani!“ Ea răspunse: „Da, la mulți ani!“ El îi simți probabil amărăciunea din voce, căci întrebă:

— Nu te simți bine?

— Ba da.

O țintui cu privirea. Ea rămânea sprijinită de chiuvetă, cu mintea începețoșată de alcool, tulburată.

— Ce este? insistă Tim.

O ținea de mână, i-o strângea ușor ca pentru a o încuraja.

— Cred că mi-e frică.

— Frică de ce?

— Frică de… frică de necunoscut.

Tim își trecu mâna prin părul ei, peste obraz, ca și cum Ambre era o fetiță speriată.

— Am stricat totul, reluă ea. Am pus cruce vieții mele din Lyon. Marc, apartamentul, părinții mei. Poate că le-am jignit definitiv pe Émilie și pe Cathia. Și mi-e frică. Mi-e frică să-mi schimb viața. Eu… eu îi fac morală lui Cécile de când a ajuns aici… mă dau mare, puternică. Îi repet că e greu, dar că e formidabil s-o iei de la capăt. O încurajez, o forțez ușor. Însă eu… eu nu-i ajung nici până la degetul mic! Nu sunt decât o lașă care dă lecții… Ai dreptate, m-am îngropat într-o viață banală. Am preferat confortul, ușurința.

— Ambre, calmează-te.

Ea continuă foarte repede, fără să-l asculte.

— Da, o să-mi spui că am făcut-o și acum cinci ani, când eram la Arvieux. Când aveam douăzeci de ani, dar eram tânără. Presupun că este mai ușor când ești tânăr... În orice caz, așa a fost pentru mine. Știi, nu-i același lucru s-o iei de la capăt când nu mai ai nimic sau aproape nimic. Nu-l mai aveam pe Philippe, iar pe părinții mei... nu-i mai voiam. Dar acum...

Ochii îi erau larg deschiși. Aproape înspăimântători.

— Aveam totul, o viață de cuplu fără probleme, o viață de familie, un job pe care îl adoram, colege care îmi deveniseră prietene. Și acum va trebui să abandonez toate astea pentru ce? Tu știi pentru ce?

Tim clătină din cap dezolat. Vocea lui Ambre deveni mai ascuțită sub efectul panicii:

— Care era planul când am plecat de la restaurant? Când am decis să distrug totul culcându-mă cu tine? Când am pierdut intenționat trenul? Care era planul?

— Nu știu... bolborosi el, căutându-și cuvintele. Planul era ca tu să vii la Amiens cu mine...

— Și după aceea?

— Și după aceea, nu știu...

— Nu pot merge, știi bine.

El o privi fără să înțeleagă, cu umerii lăsați, cu un aer devastat.

— Am un serviciu, niște responsabilități. Și-n plus, nu pot să mă bag pur și simplu în viața voastră de la Amiens, în apartamentul vostru, în treburile voastre, ale părinților lui Anton, ale surorii lui. Este casa voastră. Nu este a mea. Nu va fi niciodată casa mea.

— Nu știu... repetă el.

Se duse cu pași greoi să se așeze pe marginea căzii. Ea rămase rezemată de chiuvetă.

— Dacă vrei să rămâi la Lyon, rămâi la Lyon, declară el după câteva secunde. Nu o să mă supăr pe tine.

Ea nu-și reținu strigătul de furie:

— Dar e prea târziu, Tim! Răul este făcut! Ne-am regăsit! Nu vom putea să ne despărțim încă o dată! Eu nu voi putea!

El o privi cu un zâmbet ciudat. Un zâmbet trist.

— Așadar răul suntem noi? zise el.

— Cum așa?

— Tocmai ai spus: „Răul este făcut, ne-am regăsit“. Așadar răul suntem noi. Noi, împreună.

— Tu mi-ai spus la cimitir că sunt piază rea. Dar să știi că și tu ești o piază rea pentru mine. Ai distrus totul!

— Și tu la fel. Și nu este prima oară.

El se gândi un pic, uitându-se insistent la pardoseala băii, apoi ridică încet capul. Avea privirea lui de copil, privirea lui dezarmant de sinceră.

— Nu asta ar trebui să fie fericirea?

— Ce?

— „Să renunți la tot, să reconsideri totul, toată viața dacă vrei.“ Asta era marea ta lecție de viață după cele șase luni petrecute la Arvieux.

Ea își respinse propriile vorbe cu un gest al mâinii.

— Eram o puștoaică.

— Ți-ar plăcea să mai crezi asta… dar ți-e frică.

Ea reacționă, rănită în amorul-propriu.

— Și ție ți-e frică. De ce nu ai pleca tu din Amiens?

El ridică din umeri.

— Nicio problemă. Putem merge oriunde. Ți-am spus-o. Ți-am scris-o pe nota de plată de la restaurant. Vom merge unde vrei. N-am așteptat toți acești ani ca să plecăm fiecare în altă parte din cauza unui job sau… sau a unui oraș… Nu?

Ea rămase tăcută. Și Anton? Niciunul dintre ei nu dorea să-l aducă în discuție.

— Să știi că am un preaviz de respectat pentru a renunța la magazin.

— Ei bine, te voi aștepta.

— Este lung, trei luni, zise ea ca și cum încerca să-l testeze, să fie sigură de hotărârea lui.

— Nu la fel de lung cât cinci ani.

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

— Și după aceea unde vom merge?

— Cred că am o idee…

Avea un aer șugubăț, misterios. Ea se așeză alături pe marginea căzii, umăr lângă umăr. Se simțea deja mai bine.

— Spune-mi.

— De fapt, mă gândeam…

Nu putu să-și termine fraza fiindcă o minge colorată năvăli în baie, lovind ușa de perete. Sophie în rochia ei albastră, cu agrafe roșii și brățări fluorescente. Sophie care bătu din picior, furioasă.

— Ce faceți? Tati a plecat să fumeze cu nașul și nimeni nu mai dansează!

— Ba da, Sophinette, răspunse Ambre cu blândețe. Mai sunt mami și Cécile… și micuțul Tim.

— Nu sunt mulți!

— Bine… venim.

Sophie aștepta, cu brațele încrucișate, decisă să nu se lase păcălită.

— Vino aici două secunde, Sophinette.

Fetița ezită, neîncrezătoare. Până la urmă, se cățără pe genunchii lui Ambre, care își cufundă fața în buclele ei.

— Spune-mi, Sophinette, murmură ea, unde ți-ar plăcea să locuiești mai târziu?

Sophie miji ochii, se gândi câteva secunde, apoi răspunse ca și cum era ceva evident:

— Aici, cu tati, mami și micuțul Tim.

— Mmm… Și după aceea?

— Aici.

— Dar mai târziu… când vei fi mămică.

— Aici. Cu tati, mami și micuțul Tim! repetă Sophie ușor agasată.

Ambre afișă un zâmbet amuzant, gândind: *Cu atât mai rău pentru mine… Nu-mi ești de mare ajutor, Sophinette.*

Fetița sări jos și își aranjă rochița albastră cu nerăbdare.

— Bun, veniți să dansați!

Ei se ridicară cu gesturi încete, întârziind un pic, cât să-și atingă mâinile, să și le depărteze, și se întoarseră în living.

Sophie ceruse niște slow-uri. Gabriel o înlănțuise pe Rosalie cu brațele. Anton îi invitase pe Sophie și Timotée în același timp. Făceau o horă toți trei. Cécile se prăbușise pe un scaun, epuizată.

Așa că Tim se apropiase de Ambre și acum se învârteau în living, fără să se strângă prea tare în brațe. Era un „slow cordial" — expresia o făcu pe Ambre să zâmbească. Era mai bine. Se simțea mai liniștită.

Tim îi murmură la ureche:

— Înainte, eram mai amuzanți… Plănuiam să mergem în drumeții în

mijlocul naturii, cu rucsacul în spate. Acum suntem melodramatici și ne gândim la preavize.

Ambre zâmbi și rezistă tentației de a se lipi de el.

— Da, răspunse ea în șoaptă. Aveam de gând să îmblânzim lame.

În timp ce se învârteau, ea o vedea cu intermitență pe Cécile, așezată pe scaun, gânditoare. Și își aminti cuvintele lui Gabriel. Cécile luase o decizie, Cécile o lua de la capăt, Cécile lăsase un bărbat s-o ajute, Cécile nu se mai temea. Își amintea și de discuția lor în bucătărie, de Crăciun. Cécile care o întrebase: „Ai fost mereu așa? — Cum? Sarcastică? — Nu! Optimistă". Și își spunea că e timpul să redevină optimistă, să renunțe la frică. N-avea niciun motiv să nu fie optimistă, întrucât acum Tim era acolo, întrucât, orice s-ar fi întâmplat, nu va putea să fie mai rău decât ultimii cinci ani pe care-i trăise, bântuită de durerile ei fantomă. Întrucât era nașă, întrucât renunțase să mai fugă, întrucât Tim avusese curajul să meargă la mormântul mamei lui, întrucât el o va aștepta, întrucât Anton era fericit,

întrucât începuse să conducă din nou mașina, întrucât va rămâne mereu un zeu grec…

Se învârteau iar și iar în living. Ea nu mai vedea decât chipuri. Rosalie și Gabriel, îndrăgostiți, senini. Timotée și ochișorii lui rotunzi și serioși. Sophie râzând cu gura până la urechi. Anton care-i sorbea din priviri pe copii. Avea dintr-odată un aer de adult. Cécile uitându-se fix la lumânările care tremurau.

Fericirea calmă nu este evidentă. Dacă nu avem grijă, se evaporă foarte repede. Se întâmplă asta pentru că ne este frică… Și eu care credeam că suntem niște zei…

În mijlocul slow-ului, se auzi strigătul surescitat al lui Sophie:

— „Foreveuyan"!

Nimeni nu-l văzuse pe Anton întorcându-se la calculator. Era un secret între el și Sophie. Un plan ultraconfidențial. În living, răsunară primele note. Primele acorduri de chitară. Și vocea se înălță:

Let's dance in style
Let's dance for a while…

Magia operă instantaneu. Cécile sări de pe scaun pentru a se întoarce pe ringul de dans. Rosalie ridică brațele spre tavan. Gabriel se întoarse spre Anton. Schimbară un zâmbet care spunea multe, pe care numai ei îl puteau înțelege. Sophie îl înlănțui cu brațele pe micuțul Tim. Tim o îmbrățișă pe Ambre fără a sta pe gânduri. Erau cu toții în mijlocul unui living, mici și mari, mișcați de aceeași emoție, strânși în cerc, cu ochii strălucind, cântând din toți rărunchii:

Forever young, I want to be forever young
Do you really want to live forever
Forever and ever

Și rostind cuvintele, își împărtășeau fericirea, optimismul, seninătatea. Nu le mai era frică, nici unora, nici altora.

— Cred că îl iubesc pe Timotée ca pe propriul meu copil, zise Anton.

Livingul se golise în mare parte. Fiecare se întorsese în camera lui. În afară de Ambre, care rămăsese cu băieții pe

canapeaua extensibilă. Anton se lăsa cuprins de un sentimentalism pe care nu i-l cunoșteau.

— Ce-i asta? îl ironiză Tim. Treci prin criza vârstei de treizeci de ani? Ceasul tău biologic este pus pe șotii?

Anton se întinsese pe spate, cât era de lung. Ambre îl apucase de picioare și se străduia să-l ajute să execute diferite mișcări pentru a-i ușura durerile. Era tot anchilozat de la drumul cu mașina și ea nu-și ținuse promisiunea: să-i facă o baie și un masaj. Tim stătea întins pe burtă, lângă ei. Din când în când, ea își trecea o mână prin părul lui ciufulit, când o apuca vreun puseu de tandrețe, și Anton zâmbea.

— Nu... este... nu știu... este fiul lui Gabriel și Gabriel îmi este aproape ca un frate. Așa că Timotée parcă ar fi fiul meu. Avem genul ăsta de legătură... ați remarcat?

Ceilalți doi încuviințară. Timotée nu se despărțea niciodată de Anton. Îl căuta fără încetare cu privirea și stătea mereu

agățat de picioarele lui. Nu era o legătură obișnuită. Ambre credea că înțelege ce voia să spună Anton.

— Este un copil surprinzător, remarcă ea. Are... cum să spun... are în permanență un aer serios... de persoană adultă. Doi ochi rotunzi și gravi în mijlocul unei fețe de copilaș.

— Da...

Ea tot nu reușise să câștige complet încrederea băiețelului. Lucrurile stăteau mai bine decât la început. O lăsa să se apropie, îi răspundea timid printr-o înclinare a capului, dar nu venea niciodată s-o ia de mână, cum făcea cu Anton sau cu Tim. Fiind mai mic decât Sophie, el avea nevoie de repere puternice. Era mai temător. Ambre încă rămânea o necunoscută pentru el. Ea se gândea că lucrurile se vor aranja cu timpul. O va vedea mai des de-acum înainte. La aniversări, de sărbători, în vacanțe. Se vor obișnui unul cu altul încet-încet.

— Este unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat... să devin nașul lui, reluă Anton. Tocmai ieșisem din

centrul de recuperare când Gabriel mi-a cerut asta. A fost o motivație suplimentară. Îmi ziceam…

Începu să zâmbească, cu privirea pironită în tavan.

— Îmi ziceam: „Cine ar vrea să aibă un naș în scaun cu rotile?“ Toți vrem un naș care să meargă pe bicicletă, să joace fotbal, nu? Și asta m-a ajutat al naibii de mult.

Se așternu din nou liniștea. Anton continua să zâmbească. Era atât de fericit astă-seară. Și nu numai astă-seară. De mai multe zile. Ambre se gândi că, după atâția ani, adevăratul Anton se întorsese.

— Cred că peste un an nu voi mai avea nevoie de scaunul cu rotile. Nici măcar când voi fi epuizat. Medicii nu sunt întotdeauna optimiști, dar eu sunt și pentru ei, așa că îmi zic… îmi zic că peste doi ani… îmi dau doi ani maximum… mă voi descurca fără cârje. Pot s-o fac, nu?

Îi privi pe amândoi. Ambre încuviință cu convingere.

— Poți face orice. Ești un zeu grec!

Anton zâmbi și mai larg. Tim profită de ocazie pentru a spune foarte repede:

— Va trebui să ne mutăm. Ambre vine să stea cu noi acum. Când i se termină preavizul. Nu o să rămânem la Amiens. Va trebui să găsim alt loc.

Anton îl privi cu un aer înduioșat și cu un soi de dezolare în adâncul ochilor.

— Ce? zise Tim descumpănit.

— Nimic… De acord.

Chiar dacă Anton își recăpătase expresia neutră, Ambre avu impresia că nu spunea tot, că această mutare nu făcea cu adevărat parte din planurile lui, că hotărâse altceva în ceea ce îl privește. El nu mai era cu adevărat lângă ei. Nu mai era din clipa în care ea îi pusese din nou volanul în mâini.

— Dormim? întrebă el cu un căscat.

Își îndoi picioarele și se întoarse pe o parte. Ambre se întinse lângă el. Tim o cuprinse cu brațul. Ea era la mijloc, între ei doi. Era ceva nou.

Mâine, peste doar câteva ore, va începe viața de după…

15

— Ce facem azi, mami?

— Nu vorbi atât de tare. Ei încă dorm în living.

— Ce facem azi…

— O să trecem pe la părinții lui Maxence.

— De ce, mami?

— Ca să le urăm „la mulți ani“.

— De ce, mami?

Ei auziră prin perete oftatul exasperat al lui Rosalie.

— Pentru că așa este obiceiul, comoara mea. În ziua de 1 ianuarie le urăm „la mulți ani“ oamenilor pe care îi iubim. De altfel, o să-i sunăm pe bunicul și pe bunica imediat. Și pe unchiul.

— Și ce altceva mai facem, mami?

— După aceea, o să facem un pic din temele de vacanță. O să începi școala luni.

Auziră duduitul unor pași grăbiți. Și vocea lui Rosalie:

— Oh, n-ai decât să fugi, n-o să scapi de asta!

Alți pași, mai înceți. Și vocea lui Gabriel:

— Toată lumea s-a trezit deja? Este abia ora 11.

Zgomotul unui sărut rapid. Răspunsul lui Rosalie:

— Cei trei muschetari încă dorm.

— Au nevoie de somn, sunt tineri, ce vrei...

Ambre îl simți pe Tim întorcându-se spre ea, cu fața la câțiva centimetri de a ei. Aruncă o privire pe deasupra umărului ei, constată că Anton se dăduse jos din pat și o sărută pe buze. Un sărut tandru. Un sărut blând de deșteptare.

— Este grozav, zise el.

— Ce anume?

— Să mă trezesc lângă tine și să pot să te sărut așa. Este aproape prea simplu.

Ea schiță un zâmbet și el îi dădu un al doilea sărut pe buze, apoi un al treilea. Continuă s-o sărute și sfârși prin a se rostogoli peste ea în foșnet de cearșafuri.

— Tim, încetează.

El se lăsă să cadă într-o parte.

— Unde este Anton? întrebă ea. În mod evident, nu este cu Rosalie și cu Gabriel, întrucât ei cred că încă doarme.

— Probabil că a ieșit să fumeze.

Ea se încruntă.

— Tu l-ai auzit trezindu-se?

— Nu.

— Nici eu.

Ea se ridică, îngrijorată.

— Stai liniștită, doar nu s-a evaporat. Vino, zise Tim trăgând-o spre el. Trebuie să profităm înainte de a se întoarce.

Ea se lăsă convinsă, păstrând totuși o senzație stranie în ciuda sărutărilor lui. Ca un presentiment rău. Din cauza privirii pe care Anton i-o aruncase lui Tim înainte ca ei să adoarmă. Din cauza fericirii lui bruște din seara precedentă.

Ambre nu se putu abține să nu-și plimbe ochii prin încăpere. Paharele murdare de pe masă, lumânările topite, hainele care zăceau aruncate pe scaune, foaia albă de hârtie de pe masă. *Foaia albă de hârtie de pe masă?* Avu impresia că îi cade o piatră în adâncul stomacului. Se ridică rapid în șezut.

— Hei! Ce este?

Sări imediat lângă piciorul canapelei extensibile. Călcă pe o bucată de pâine uscată de pe jos și înjură îndreptându-se spre masă. Inima începu să-i bată și mai tare când constată că foaia de hârtie era acoperită cu un scris neregulat, rigid.

— Ce faci? insistă Tim, în timp ce ea luă cu febrilitate foaia.

Încă de la primele cuvinte, avu confirmarea a ceea ce presimțea.

Tim,

Un an nou începe astăzi și, în mod simbolic, am decis ca azi să ridic ancora. Nu mâine, nu duminică.

Îți cer să nu te superi pe mine. Dacă ne cunoaștem atât de bine cum consider eu, cred că vei înțelege și că nu te vei supăra.

V-am privit dormind cu puțin înainte de a pleca. Tu dormeai cu părul ei în mână. Nimic nu s-a schimbat. Dintre multele zile proaste pe care le-am trăit toți trei, nici măcar una nu a schimbat ceva. Și este grozav. Mi-era teamă ca totul să nu fie definitiv murdărit de rahaturile astea, dar nu este cazul. Altfel, n-aș fi plecat. Știi, fără ultimele două săptămâni, fără Ambre, n-aș fi găsit niciodată puterea să

plec. Să nu te superi pe ea. Ea doar mi-a arătat tot ce pot să fac și să fiu. În ochii ei, sunt un zeu grec, sunt invincibil. Pot să conduc mașina, pot să plec, pot orice. În ochii tăi, Tim, nu sunt decât o ființă slabă și dependentă. Nu te condamn. Ai fost de o abnegație totală. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că voi întâlni pe cineva ca tine. M-ai ținut în viață în toți anii ăștia nenorociți. Dar astăzi nu mai vreau să fiu un tip neputincios. Vreau să fiu un zeu grec.

Tim, dacă am supraviețuit, ție îți datorez totul. Însă ei îi datorez întoarcerea mea la viață. De-adevăratelea. Pentru că ea m-a împins în gol, pentru că ea m-a făcut mai puternic în ultimele zile, când tu erai la Amiens.

Tim, iubitul meu din Arvieux, băiatul misterios cu ochi căprui, năluca mea din Monkey Club… știi că te-am iubit atât de mult, încât am avut gânduri criminale față de ea, încât m-am aventurat pe pârtii de schi periculoase spunându-mi: „Ei și? Ce am de pierdut?“ Te-am iubit așa cum meritai, dar asta s-a întâmplat în

urmă cu prea mult timp. Iar tu meriți mai mult decât aceste resturi de afecțiune care mai există între noi.

Dacă plec astăzi, o fac pentru a redeveni eu și pentru a-ți permite și ție să redevii tu. Sper din tot sufletul că nu te-am distrus complet. Sper că vei ști să fii fericit, că vei regăsi iubirea. Cu un bărbat, cu o femeie, nu contează… Dar dacă mai am vreo oarecare importanță în viața ta, atunci permite-mi să-ți spun părerea mea: mi-ar plăcea să fie cu ea… N-am detestat pe nimeni pe lumea asta așa cum am detestat-o pe ea și totuși, în ultimele zile, s-a dovedit a fi cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Tu și ea, este evident.

Știu că o să-mi fie dor de voi, ne simțeam bine toți trei, dar acum a sosit timpul să vă reluați viața voastră adevărată, și eu pe a mea…

Mă bucur că v-am însoțit la mormântul mamei tale. Că v-am însoțit pentru ultima dată la fratele tău. Mă bucur că am făcut împreună cu voi această ultimă călătorie. Știam deja că voi pleca, atunci când am

pornit la drum. Nu știam când, nu știam unde, dar știam că erau ultimele ore pe care le petreceam toți trei.

Am ales deci în mod simbolic, după cum vezi, să plec în prima zi din noul an. În privința locului, nu m-am hotărât încă. Am studiat mult harta pe care i-ați lăsat-o lui Cécile și am câteva idei drăguțe. Promit să vă trimit o carte poștală când voi ajunge acolo (s-ar putea să fie un loc însorit și paradiziac). Dar, înainte, trebuie să trec din nou prin Amiens, să-mi iau lucrurile, să-mi văd părinții, sora. Te rog, Tim, nu te întoarce până duminică. Lasă-mi răgazul de a aranja toate astea. După aceea vei face ce vei vrea cu apartamentul. Presupun că veți pleca departe de Amiens. Presupun că veți vrea s-o luați de la capăt într-un loc simbolic. Poate acolo unde a fost întrerupt totul… la Frontignan. Când veți avea adresa mea, trimiteți-mi și voi o carte poștală.

Tim, o ultimă chestiune: am plecat cu mașina noastră… Mobila, televizorul, patul, canapeaua, mașina de spălat, poți

să le păstrezi. Îți las totul. Dar chiar am nevoie de această mașină, așa că nu te supăra pe mine…

Vă îmbrățișez pe amândoi. Acum este exact ora 7. Dormiți liniștiți. Tocmai i-ai atins umărul cu fruntea și ea a zâmbit în somn. O să închei această scrisoare, sunt pe punctul de a deveni prea sentimental. Nu e bine pentru mine!

La revedere! Gândiți-vă la mine din când în când… când veți trece pe lângă o râpă ;)

Fiți fericiți!

Anton

— Rosalie…

Lui Ambre îi tremura ușor vocea. Tocmai închisese ușa livingului încet și se strecurase în bucătărie, unde Rosalie ștergea vasele.

— Da, Ambre?

— Trebuie să-l lăsăm pe Tim singur în living câteva momente…

— Ce? Ce se întâmplă?

În timp ce parcurgea scrisoarea, Ambre constatase că Tim se postase în spatele ei, citind pe deasupra umărului său. Așteptase ca el să termine, încercând să

nu se facă simțită, abia îndrăznind să respire, apoi el luase foaia în mână și se dusese să se așeze pe canapeaua extensibilă. Fără niciun cuvânt. Alb ca varul. Așa că ea părăsise livingul, incapabilă să găsească ceva de spus pentru a-l susține.

— Anton a plecat.

Suna și mai real în gura ei. Mai ireversibil.

— Ce?

— Anton a plecat. A lăsat o scrisoare.

Rosalie făcu ochii mari.

Cineva își drese vocea în ușa bucătăriei. Era Gabriel, care afișa un aer grav. Rosalie se întoarse spre el, pregătindu-se să-i dea vestea, dar el i-o luă înainte:

— A plecat?

Ea dădu din cap, prea tulburată pentru a rosti vreun cuvânt. Gabriel o îmbrățișă în tăcere. Toți trei rămaseră câteva secunde încremeniți. Apoi Gabriel zise:

— Trebuia să se întâmple, draga mea. Este un lucru bun pentru el, te asigur. Trebuie să te bucuri pentru el.

Chiar dacă vorbea cu Rosalie, i se adresa și lui Ambre.

— Dar de ce? bolborosi Rosalie, gata să plângă.

— Numai așa poate să meargă mai departe.

— Și Tim?

— De mult timp nu mai era nimic între Anton și Tim, draga mea.

Gabriel nu se uita la Ambre și era cu atât mai bine. Ea nu ar fi reușit să-i susțină privirea, neștiind cum să se poziționeze: *S-a întâmplat din vina mea sau datorită mie?*

— Dacă a plecat înseamnă că se simte bine, înseamnă că se simte mai bine decât oricând, draga mea. Visa de mult la această plecare...

Cu fața lipită de gâtul lui Gabriel, lui Rosalie nu-i venea să creadă.

— Ți-a vorbit despre asta?

Gabriel dădu încet din cap. Ambre rămăsese încremenită lângă ușa bucătăriei, gândindu-se că și ei îi vorbise despre asta.

— Dar atunci... n-o să-l mai vedem? întrebă Rosalie.

— Ba da, bineînțeles că o să-l revedem. Poate nu imediat, însă peste câteva luni… Și va fi mai în formă decât oricând.

Gabriel adăugă zâmbind:

— Uite, Ambre este aici. Nu mai credeai că se va întâmpla și totuși a revenit. Știi ceva, draga mea, cu toții avem dreptul să dispărem la un moment dat. Trebuie să ne spunem că era rândul lui Anton.

Ambre îi întoarse zâmbetul. Rosalie reuși să schițeze un rictus slab.

— Așa că să fim fericiți pentru el. Sunt sigur că el este. Va fi un pic mai complicat pentru Tim.

Arătă spre ușa livingului cu un semn din cap.

— Este acolo?

— Da, răspunse Ambre.

— Poate ar trebui să vorbesc cu el, nu?

— Da… Poate ar fi bine.

Gabriel încuviință. O sărută pe frunte pe Rosalie și ciocăni încetișor la ușa camerei, așteptă ca Tim să-i răspundă, intră și închise ușa în urma lui. În bucătărie, Rosalie părea să ezite. Ambre o încurajă din privire.

— Asta are vreo legătură cu tine?

Ea înghiți în sec și dădu din cap.

— Da… în parte.

Rosalie o scrută cu atenție.

— Și Marc?

Răspunsul o lăsă cu gura căscată.

— O să plec cu Tim.

Urmă un dialog silențios: *Doar nu vorbești serios? — Ba da. — Dar… nu s-a terminat între voi? — Nu, Rosalie, nu s-a terminat. Sunt tot îndrăgostită de el. Sunt mai îndrăgostită decât oricând.*

Rosalie o luă pe Ambre în brațe. Ambre inspiră cu bucurie parfumul prietenei ei. *Fir-ar să fie, ce mult mi-a lipsit acest lucru.*

— Ce faceți?

Sophinette era acolo, în ușa bucătăriei, intrigată. Rosalie îi dădu drumul lui Ambre și se lăsă pe vine lângă fiica ei.

— Comoara mea… Anton a plecat într-o călătorie.

Ochii lui Sophie clipiră fără a exprima ceva în mod deosebit.

— În vacanță?

— Nu… A plecat pentru ceva mai mult timp…

— Ah.

Pentru Sophie, adulții plecau frecvent: cu serviciul, în vacanță, pentru a vizita o mătușă bolnavă, pentru a-i ajuta pe spiridușii lui Moș Crăciun... Apoi se întorceau. Nu era nevoie să se facă mare caz din asta. Rosalie înțelese.

— Mami, mi-e foame.

— Da, comoara mea. Așază-te la masă. O să-ți pregătesc cerealele.

Timotée intră și el în bucătărie, târând un pinguin de pluș după el. Rosalie se crispă. Avea să fie mai complicat cu el.

— Ei, bebe, ce ai acolo?

Vru să apuce jucăria de pluș pe care nu o mai văzuse niciodată și de care încă era agățată o etichetă, dar Timotée o strânse în brațe.

— De unde o are? întrebă ea întorcându-se spre Sophie.

Sophie ridică din umeri urcându-se pe scaunul ei.

— Era în patul lui azi-dimineață.

Rosalie se întoarse spre Ambre. *Anton,* gândiră amândouă în același timp.

Copiii își mâncau cu poftă cerealele. Cu stomacul strâns, Ambre și Rosalie își făcuseră doar ceai și așteptau, cu ochii pierduți în gol, cu ceștile în față.

— Unde este Cécile? întrebă într-un târziu Ambre, dându-și seama că n-o mai văzuse de dimineață.

— A ieșit să sune pe cineva.

— Iar? Crezi că pe faimosul ei prieten?

— Fără îndoială.

— Ei bine, mi-ar plăcea să știu cine este misteriosul salvator!

— Și mie, zâmbi Rosalie.

În acel moment ușa livingului se deschise și în prag apărură Tim și Gabriel. Tim era mai puțin palid. Părea doar un pic obosit.

— Salut, zise el.

Rosalie răspunse cu un semn ușor din cap.

— Anton a plecat. Presupun că știi.

Rosalie dădu din nou din cap, apoi aruncă o privire temătoare spre fiul ei. Din fericire, Timotée era mult prea ocupat să-și mestece cerealele ca să dea atenție conversației adulților.

— A lăsat o scrisoare. Este pe masa din living. Dacă vrei s-o citești…

— Scrisoarea este pentru tine, Tim. Nu ne privește.

— Este pentru toată lumea.

Din nou tăcere. Pentru a risipi stânjeneala, Rosalie le propuse băieților:

— Un ceai?

Ei încuviințară, mai degrabă din politețe. În timp ce Rosalie se agita să aducă cești, ceainic și zahăr, Ambre se făcea mică pe scaunul ei, căci Tim nu se uita la ea. Se încăpățâna să nu o privească. Iar ea era cuprinsă de o angoasă teribilă: *Și dacă e supărat pe mine? Dacă își închipuie că totul este din vina mea? Și dacă nu mai vrea să plece cu mine?*

— O să trecem pe la Sylvie și Michel în după-amiaza asta, anunță Rosalie. Mergem să le urăm „la mulți ani“. Mă gândeam să încerc să fac eu însămi o *galette des rois*[12].

— Ah, bună idee! exclamă Gabriel cu un entuziasm cam forțat. Ai mai făcut vreodată?

— Nu, niciodată. Dar am o rețetă. Am o rezervă de foitaj și mi-a rămas pudră de migdale.

— O să pui și figurine?

Ochii lui Sophie se aprinseră.

— Figurine, mami? Ca să fim regele și regina?

În timp ce Gabriel și Rosalie, cu complicitatea inocentă a fiicei lor, se prefăceau că discută, Tim rămânea cu obstinație tăcut și Ambre se ghemuia pe scaun. Îngrozită.

Cécile apăru în momentul în care toată lumea se ridica de la masă.

— Nu ți-ai epuizat încă minutele de convorbiri? o întrebă Gabriel malițios.

Cécile se îmbujoră. Bolborosi un răspuns pe care nimeni nu-l înțelese.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Rosalie.

— Nu, mulțumesc.

Dar Rosalie o conduse cu forța spre blatul de lucru și începu să șușotească foarte repede, probabil pentru a o informa despre plecarea lui Anton. Ambre nu mai întârzie mult în bucătărie.

Pe hol, dădu nas în nas cu Tim. Încercă să-i evite privirea și să se fofileze în living, dar el o reținu, apucând-o de braț, pentru foarte scurt timp, cât să-i dea un sărut discret pe păr. Ea murmură:

— Îmi pare rău.

Nu știa ce altceva să spună. Tim o privi ciudat, cu un amestec de tristețe și de tandrețe.

— De ce îți pare rău? Pentru că l-ai făcut fericit?

Ea schiță un mic zâmbet jenat.

— Nu prea știu…

Apoi, după un moment de tăcere stânjenitoare, continuă:

— Când erai la Amiens, i-am dus pe copii la sănius și… și el mi-a cerut să-l împing din vârful pârtiei.

Tim dădu din cap, fără s-o scape din ochi.

— Și l-am împins… Sania nu avea frâne. El avea picioarele foarte obosite, n-ar fi putut să se oprească… L-am împins în gol… cu toată puterea… Aș fi putut să-l ucid…

Tim nici nu clipi.

— După aceea, am încetat să ne mai dușmănim. El... el a vrut să facă din mine „asistenta lui personală“. Dar eu am preferat să-l duc să conducă decât s-o fac pe infirmiera.

Tim dădu încet din cap. Ea întrebă:

— Mă învinovățești?

— Nu.

Ambre așteptă câteva secunde. Tim nu se mișca. Stăteau tot în mijlocul holului, încremeniți.

— Dar tu te învinovățești? întrebă ea pe un ton ezitant.

Și îl văzu încuviințând.

— De ce? murmură Ambre cu glas sugrumat.

— Pentru că tu ai reușit să-i oferi în câteva zile ceea ce eu nu am reușit să-i ofer în cinci ani.

— N-am niciun merit. Era deja aproape vindecat...

Apartamentul fierbea. Ușile se trânteau, sacii mari de gunoi erau scoși de sub chiuveta din bucătărie, se golea livingul de ultimele resturi ale revelionului. Ei rămâneau nemișcați pe hol, insensibili la toată această frenezie.

— Tu ești cel care l-a ținut în viață, adăugă ea.

El dădu din cap. Ambre nu era sigură că o crede. Dar nu contează, își zise ea, avea la dispoziție luni întregi, poate chiar ani pentru a-l convinge, pentru a-l repara complet.

El aruncă o privire în living, unde toată lumea se agita, și întrebă cu voce joasă:

— Pleci mâine?

— Da.

— Îi abandonăm în după-amiaza asta? Rămânem doar noi doi?

— OK.

O sărută din nou pe păr. Ea închise ochii strâns. Pentru a-și întipări senzația pe pielea capului. Pentru ca, atunci când o să se afle la Lyon, să aibă mereu impresia că buzele lui o sărută.

După marea curățenie, făcură duș pe rând, apoi o ajutară pe Rosalie să pregătească două *galettes des rois*. Odată mica trupă plecată în vizită la Michel și la Sylvie, cu plăcintele aburinde în mâini, când liniștea se așternu din nou în apartament, Tim o luă pe Ambre de mână.

— Vino să facem o plimbare!

Dispărură pe străduțele din Arvieux, înfofoliți bine. Nu era nici țipenie de om în acea zi de 1 ianuarie. Niciun zgomot. Cerul era plin de nori grei. În curând, începu să ningă. Zăpada li se depunea cu blândețe pe căciuli, pe fulare, li se agăța de gene, le mângâia nasul.

Tim se opri în dreptul bisericii, cu mâinile în buzunare, încruntat. Și declară cu aerul lui de copil prea grav:

— Știi, nu că aș fi încă îndrăgostit de el… doar că mă obișnuisem cu prezența lui în toți acești ani… O să-mi fie dor de el.

O surprinse să-l audă făcând această mărturisire așa, în mijlocul străzii, fără preambul. Totuși nu arătă nimic. Doar dădu din cap.

— Știu.

El o privi cu seriozitate.

— La fel și cu Marc?

— Da, la fel.

— Trebuie să jelim.

— Da…

Își continuară drumul în tăcere pe străzile din Arvieux, printre fulgii de

zăpadă, cufundați în visare, cu fața anesteziată de frig, cu gândurile îndreptate spre Anton și spre Marc.

Se opriră mai departe, în micuța piață cu fântâna înghețată.

— Iei trenul mâine-dimineață?

— Da, pe cel de 10:45.

— Te voi duce la gară.

— De data asta, nu trebuie să mă faci să-l pierd.

El zâmbi. Stăteau amândoi în fața fântânii încremenite în gheață, cu mâinile în buzunare. O pisică neagră traversă piața cu nonșalanță, aruncându-le priviri regulate.

— Ce vei face când vei ajunge?

— Îl voi suna pe Marc, va trebui să avem o discuție... apoi voi fi obligată să-mi strâng lucrurile și să părăsesc apartamentul.

Ridică din umeri, cu o dezinvoltură prefăcută.

— Mă voi întoarce la părinții mei sâmbătă seara sau... abia duminică... Totul depinde de bunăvoința lui Marc.

— Și luni vei fi la magazin?

— Luni îmi dau demisia.

El o privi cu atenție. Ea rămăsese cu ochii ațintiți la fântână, astfel că el nu-i vedea decât profilul, vârful nasului care îi ieșea din fular.

— Nu o să te răzgândești?

— Nu.

— Ești sigură că vrei să renunți la tot?

Ambre întoarse capul spre el.

— De ce ți-e teamă? Că o să mă evapor din nou?

— Un pic, mărturisi el.

Ea își rezemă capul de umărul lui, liniștitoare: *Nu, nu voi mai dispărea, îți promit.*

Pisica neagră se apropiase. Mieuna, dându-le roată. Ea se gândi: *Dacă aș fi superstițioasă…*

— Când ne vom revedea, va fi sfârșitul iernii și începutul primăverii, zise Ambre.

— Da…

— Poate că vor fi ghiocei.

— Acolo unde vom merge? Da, poate.

Ea se îndreptă de spate brusc. Surprinsă, pisica scoase un mieunat agresiv și se dădu înapoi.

— De fapt, nu mi-ai spus niciodată nimic!

— Despre ce?

— Despre locul în care vom merge! Ieri mi-ai zis că ai o idee. Care?

El începu să zâmbească ușor misterios.

— Încearcă să ghicești.

— Este un loc simbolic?

— Evident!

Pisica neagră se apropiase din nou. Se frecă de piciorul lui Ambre, torcând. Ea se lăsă pe vine, amuzată, și începu s-o mângâie, reflectând.

— Te gândeai la Frontignan? Ca să reluăm totul de unde am rămas?

El clătină din cap.

— Arvieux?

— Nu.

— Tours… la fratele tău?

— Nici.

— Ajută-mă!

Ea se ridică. Pisica neagră ceru alte mângâiri, dar Ambre nu mai avea ochi decât pentru Tim și zâmbetul lui misterios.

— Dacă vrem să ne regăsim cu adevărat amândoi, m-am gândit că ar fi mai bine să evităm toate locurile legate într-un fel sau altul de trecut.

Ea se încruntă, gânditoare.

— Un loc necunoscut atunci? Dă-mi un indiciu. Te rog!

— Ca să ne regăsim, ce-ar fi mai potrivit decât să ne pierdem?

— Să ne pierdem?

Era din ce în ce mai nedumerită. El o privea înduioșat.

— Da… Să ne pierdem. Numai noi doi. În mijlocul naturii.

De data asta, Tim știu că ea înțelesese. Luminându-se la față, Ambre încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieși din gură, așa că înghiți în sec și reuși să îngaime:

— Pirinei? Plecăm în munții Pirinei?

El încuviință din cap. Ei nu-i venea să creadă.

— Pirinei? repeta ea cu ochii strălucind.

— Te mai tentează?

— Ești prost sau ce?

Începu să-l sărute în fața fântânii, în fața pisicii negre intrigate.

— Să știi că am studiat o mulțime de ghiduri, zise el între două săruturi.

Ea îi înlănțuise gâtul cu brațele. El zâmbea. Ninsoarea se oprise.

— Am avut la dispoziție cinci ani ca să perfecționez itinerarul.

— Vreau să-l văd diseară!

— Nu-ți face griji... Avem trei luni ca să ne organizăm periplul. Îți amintești că trebuia să plecăm pentru vreo zece zile? Acum avem un traseu pentru două luni... cel puțin!

Ambre începu să râdă acoperindu-și gura cu mâna. Avea un aer de fetiță. Acel aer magic al cărui secret numai Tim îl știa.

— Două luni?

— Da. Ți se pare prea mult?

— Oh, nu!

În cele din urmă pisica se îndepărtă, arcuindu-și spatele rotund, decepționată, lăsând urme minuscule în zăpadă. În piață, nu mai rămaseră decât siluetele lor, ale căror râsete se înălțau pe deasupra acoperișurilor cabanelor din Arvieux.

Când își reluară drumul, se îndreptară automat spre Les Mélèzes fără să se sfătuiască. Se înnopta deja. Toate ferestrele cabanei erau luminate. Decorațiunile de Crăciun făceau fațada să strălucească. Intrarea și holul erau pustii.

Sezonierii se odihneau probabil în living, la mansardă, înainte de a începe serviciul de seară.

Dădură ocol hotelului, ținându-se de mână, cu mănușile cu un deget agățate una de alta, balansându-se în ritmul pașilor lor. Zăpada reîncepuse să cadă și le ștergea urmele. Dependința lui Silvie și a lui Michel răsuna de zgomot de voci și de clinchet de pahare.

Bătură la ușă și Sylvie îi întâmpină radioasă.

— La mulți ani! strigă ea.

Rosalie, Gabriel, Cécile și copiii erau încă acolo, dar mai erau și niște cunoștințe din Arvieux, prieteni... Ambre îi recunoscu pe câțiva dintre ei, pe care îi întâlnise la spectacolul corului din 26 decembrie.

Sylvie îi prezentă cu un strop de mândrie:

— Iată doi sezonieri care s-au făcut mari!

Apoi îi așeză la masă și le servi *galette*, fursecuri de casă și cidru.

Nici ea, nici Michel nu întrebară unde este Anton. Probabil că Gabriel și Rosalie îi preveniseră.

— Ia uite! Tocmai am primit un MMS de la Andréa, care ne urează „la mulți ani“!

Sylvie le întinse telefonul. Se vedea o fotografie cu Andréa, și mai seducător decât înainte, ținut de mijloc de o splendidă brunetă cu tenul măsliniu. Făceau cu mâna la aparat, iar dedesubt scria: *Chiar și din Italia mă gândesc la voi și vă transmit toate urările mele de bine pentru noul an. La fel și logodnica mea. Vă îmbrățișez.* Și Sylvie, văzându-i că zâmbesc, zise cu entuziasm:

— Ce-ar fi să le trimitem și noi o poză?

Gabriel se oferi s-o facă. Se aliniară toți cinci lângă un perete. Michel ținând-o pe Sylvie de umeri. Rosalie strângându-i pe Tim și pe Ambre în brațe.

— Zâmbiți!

Se supuseră toți cinci și Gabriel declară că e perfect, că vor face cu toții o lungă carieră ca manechine.

La puțin timp după aceea, în mijlocul hărmălaiei care reîncepuse, Sylvie primi un răspuns jovial de la Andréa: *Ce? Sunteți toți împreună și eu nu sunt invitat? Și dacă v-aș suna câteva minute?* Telefonul sună imediat și, încă de la primele

cuvinte, Ambre se gândi că, în ciuda celor cinci ani scurși, nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Își regăsiră imediat vechea complicitate. Începură să vorbească toți în același timp în aparat, care mai de care mai fericit să-i audă pe ceilalți. Andréa întrebă dacă Ambre are de gând să se facă roșcată acum, singura culoare pe care nu o încercase încă. Ambre îi răspunse că mai bine s-ar ocupa de începutul lui de chelie. Rosalie vru să știe când intenționa să le facă un bebeluș. Strigară unii la alții:

— Te-ai schimbat!

— Și voi!

— Când mai vii în Arvieux?

— Dar voi?

Declarară că ar trebui să organizeze o reîntâlnire într-un weekend, apoi promiseră să se sune.

— Nu mai trebuie să pierdem legătura, oftă Rosalie după ce închiseră.

— Nu. Nu mai trebuie, răspunse Ambre.

Se întoarseră la apartament în aceeași ambianță degajată. Plecarea lui Anton era încă prezentă în mintea tuturor, dar nu

mai părea o fatalitate, o tristețe difuză, ci mai degrabă o scânteie în plus în acea zi mai specială.

Gabriel și Tim se retraseră pentru a discuta. Rosalie hotărî că e timpul ca Sophie să-și înceapă temele de vacanță și Ambre se oferi s-o ajute să le facă.

Cécile, prăbușită într-un fotoliu, le asculta distrată cum numără mingi colorate la un exercițiu de calcul.

— Una, două, trei, patru, cinci, șase. Șase mingi galbene.

— Da, Sophinette. Notează.

— Unde?

— Acolo... În căsuța de jos. Hai, continuă!

— Una, două, trei, patru. Patru mingi albastre.

— Așa este. Nu uita să notezi.

— Ambre...

— Da, Sophinette?

— Tu și Tim o să locuiți la mare ca... ca înainte, când erați îndrăgostiți?

Ambre simți că Cécile se îndreaptă de spate în fotoliul ei și îi aruncă o privire.

Cécile, care încă nu știa tot… Cécile, care îl admira pe Marc… Ambre își trecu limba peste buze.

— Nu.

— Unde o să locuiți?

— De ce mă întrebi, Sophinette?

— Mami a zis că nașul a plecat pentru mult timp și că Tim o să meargă cu tine, ca înainte.

Luată pe nepregătite, Ambre nu putu decât să dea din cap. Simțea privirea lui Cécile în spate.

— Unde o să locuiți? repetă Sophie.

— Nu știu, Sophinette. Numără mingile roșii acum.

— Dar o să locuiți într-o casă?

De data asta, Cécile se ridică și veni să se așeze la masă, lângă Ambre.

— Este adevărat? întrebă ea.

— Ce? zise Ambre pentru a câștiga timp.

— Tu și Tim… De-asta nu te-ai întors la Lyon?

Ambre se strădui să susțină privirea lui Cécile. Se aștepta să descopere în ea un ușor reproș, o oarecare duritate, dar nu

găsi nimic din toate astea. Se înșelase: Cécile nu o judeca, propria ei conștiință încărcată o făcuse să creadă contrariul.

— Da, e adevărat.

Cécile lăsă câteva secunde să treacă. Sophie se reapucase să numere mingile.

— Așadar Marc avea dreptate?

— Cum adică? se miră Ambre.

— Credea că nu ai rezolvat cu totul această problemă...

Ea încuviință, sătulă să se tot prefacă.

— Și Marc... îl vei revedea? întrebă Cécile.

— Da, mă întorc mâine la Lyon. Trebuie... trebuie să-l sun ca să-l anunț. Îi datorez o explicație sinceră...

Sophie ridică ușor capul, cu pixul în aer.

— Opt mingi roșii!

Ambre verifică rezultatul cu un aer absent.

— Da, așa este. Notează-le aici.

Cécile continuă ca și cum nu fuseseră întrerupte:

— Și după aceea?

— După aceea mă voi întoarce fără îndoială să stau cu părinții mei, așteptând sfârșitul preavizului de la magazin.

— Ah? Și după aceea te vei duce la Tim?

Ambre dădu din cap și Sophie lăsă pixul jos, intrigată, văzând cum nașa ei zâmbește fără reținere, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie. Și Sophie descoperi, cu încântare, că avea două gropițe în obraji, exact ca ea, și că asta era o coincidență incredibilă.

— O să plecăm pentru mai multe luni în Pirinei! exclamă Ambre, stăpânindu-și cu greu exaltarea.

— Ca să faceți drumeții? întrebă Cécile.

— Nu! Ca să ne pierdem! Amândoi!

Cécile aprobă dând din cap cu entuziasm. Și, în timp ce se întorcea în fotoliul ei din fundul camerei, se întrebă cum de putuse Ambre să tăinuiască o iubire așa de mare atâția ani.

După temele lui Sophie, Rosalie anunță că vrea să pregătească o cină deosebită pentru ultima seară a lui Ambre la Arvieux. Îi interzise să intre în bucătărie și Ambre își zise că venise momentul să-și înfrunte fosta viață.

Nu mai putea să dea înapoi. Se înserase deja de ceva timp. Se izolă în camera lui Sophie pentru a suna persoana pe care se temea cel mai mult s-o audă. Marc. El îi lăsase două mesaje vocale. Nu mai mult. Nu se putea spune același lucru despre familia Miller...

Marc răspunse la a treia sonerie. Ea avea vocea atât de sugrumată, încât nu-i ieșea din gură niciun sunet.

— Tu ești? întrebă el.

— Da, eu sunt.

— Dacă suni ca să-ți ceri scuze sau să-mi explici ceva, adăugă el, poți să închizi.

— Știu că ar fi trebuit să te sun înainte în loc să...

Înghiți în sec. Transpira abundent. Inima îi bubuia în piept.

— În loc să...

— În loc să-ți închizi telefonul fără nicio explicație? Așa este. Știi, ai fi putut chiar să te deplasezi până la Lyon ca să mi-o spui. Măcar atât puteai să faci după doi ani de viață comună, nu?

Un hohot de plâns îi rămase blocat în gât, fiindcă tocmai îi venise în minte, total inopinat, câteva imagini din viața

lor dinainte. Ei doi în bula lor. Mângâindu-se. Sărutându-se. Ascultându-și reciproc tăcerile.

— Îmi pare rău…

— Trebuia să te gândești înainte la asta!

— Voi fi la Lyon mâine…

— N-ai decât să fii unde vrei, asta nu va mai schimba nimic pentru mine.

Ea își înăbuși un alt hohot de plâns și înghiți în sec anevoie.

— Te rog, Marc, putem încerca să rezolvăm asta ca niște adulți.

— Ah, da? Tu nu te-ai prea comportat ca o adultă în ultima vreme! Mai degrabă ca o puștoaică lașă și fără scrupule.

— Marc…

— Nu-mi mai rosti numele pe tonul ăsta implorator! Ai făcut o alegere, asumă-ți-o acum!

Ea se strădui să răspundă:

— Cred că… mă gândeam că am fi putut sta de vorbă… îți datorez o explicație sinceră.

— Lucrurile tale sunt la părinții tăi. Fratele tău a venit să mă ajute să

împachetez totul. Nu a mai rămas nimic de-al tău aici... Nu te mai obosi să suni la ușă.

Un nou moment de tăcere. Apoi ea întrebă cu voce pierită:

— Peste ceva timp... când va fi mai bine... vom putea vorbi?

— Nu cred că va fi nevoie, nu, replică el pe un ton glacial.

Ea își șterse picăturile de transpirație de pe frunte. *Să respire. Încet.*

— Eu... m-am comportat precum cea mai rea dintre...

— Nu, mai rău decât atât! Mult mai rău decât tot ce îți imaginezi tu că ai fost! Nu-mi vei lipsi, Ambre.

Și închise. Pur și simplu. Așa că, în micuța cameră roz a lui Sophie, ea nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Lacrimi fierbinți și grele de vinovăție.

Mai târziu, când o sună pe maică-sa, doamna Miller auzi niște suspine în vocea ei. Dar acest lucru nu se dovedi suficient ca s-o calmeze.

— Da, Ambre?

— Eu... eu am...

— Știu. Fratele tău ți-a adus lucrurile, îi tăie ea vorba.

Tăcere. Doamna Miller nu mai adăugă nimic și muțenia ei explodă ca un reproș. Ca o acuzație teribilă. Așa că Ambre trecu la atac:

— Știu ce gândești. Crezi că am făcut cea mai mare prostie din viața mea. Dar nu este adevărat! Făceam o prostie dacă rămâneam cu Marc! Nu poți trăi o viață în minciună! Nu trebuia să suporte asta, să rămână cu cineva care nu-l iubește suficient. Merită ceva mai bun! Și eu merit ceva mai bun. Toți meritățm ceva mai bun de-atât!

Doamna Miller scoase un oftat. Probabil că nu înțelegea. Ea, care ducea o viață cât se poate de convențională. Ambre nu era nici măcar convinsă că maică-sa a trăit o iubire așa de intensă.

— Oricum, eram sigură că te vei întoarce la el într-o zi.

Ambre tresări. Nu se aștepta la aceste cuvinte.

— Ce? bâigui ea.

O auzi pe maică-sa cum zgârie ceva cu vârful unghiei, cu nervozitate.

— Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă ca în ziua aceea când te-am luat de la gară…

— Ăă… când?

— Când te-ai întors de la Arvieux după șase luni.

Ambre scoase un icnet de surpriză.

— Frumoasă?

— Da. Frumoasă. Încă aveai urme de lacrimi pe obraji și totuși aveai un zâmbet…

— După aceea n-am mai fost așa frumoasă, zise Ambre, râzând nervos.

— După aceea, el te-a îmbolnăvit, dar…

Oftă din nou.

— Ce să-i faci, asta-i viața.

Ambre schiță un zâmbet printre lacrimi. Maică-sa nu înțelegea, dar accepta. Era mai bine decât sperase.

— Într-o bună zi îți voi explica.

— Ce să-mi explici? întrebă doamna Miller pe un ton încă ușor înțepat.

Erau atât de multe de explicat. Începând cu faptul că Tim iubise bărbați cândva, înainte de a o întâlni. Mai ales un bărbat.

— Îți voi explica de ce a trebuit să plec din Frontignan.

— De ce te-a părăsit?

— Nu m-a părăsit. Așa-i viața, mamă. A fost dezgustătoare.

— Îi găsești scuze…

— Nu. Este o poveste complicată. A avut loc un accident, au fost niște ani grei…

— Deci este o poveste complicată și tristă, dacă înțeleg eu bine?

Vocea doamnei Miller se schimbase. Era mai mult gravă acum decât dezaprobatoare.

— Nu. Începutul este trist. Dar nu și sfârșitul.

— Și ce mai aștepți ca să mi-o povestești?

Ambre schiță un nou zâmbet.

— O să avem destule seri lungi ca s-o fac… O să stau acasă ca o fată bătrână fără ocupație…

Doamna Miller chicoti.

— OK, zise ea.

Furtuna trecuse.

Al treilea telefon: Cathia. Și de data asta, Ambre avu o surpriză plăcută. O mică scânteie suplimentară în această ciudată zi de 1 ianuarie. Cathia nu se

mulțumi s-o scuze pentru tăcerea ei, pentru absența de la petrecerea de revelion, nu se mulțumi s-o asigure că nu, nu era cea mai mare idioată, că Marc își va reveni, că făcuse bine să-și asculte inima... Nu, Cathia se comportă ca o prietenă adevărată, declarând cu autoritate:

— Vin să te aștept la gară mâine. O să mergem la mine și o să ne închidem în casă. O să-l dau afară pe iubitul meu pe timpul serii. O să deschidem o sticlă de vin, o să-mi povestești tot și o să plângem și o să râdem împreună.

Ambre rămăsese fără voce, gândindu-se: *Dar atunci înseamnă că suntem prietene... Prietene cu adevărat?* Cathia adăugă:

— Am o canapea extensibilă. Știu că nu este ușor să te întorci să stai cu părinții la vârsta noastră... mai ales după o despărțire... așa că poți să rămâi cât vrei. Și nici măcar nu o fac pentru o mărire de salariu!

Ambre începu să râdă, simțind că o podidesc lacrimile.

— Oricum, ai ratat mărirea, fiindcă o să-mi dau demisia!

— NU!

Îi promise Cathiei că o să-i explice totul în detaliu în seara următoare. După ce închise, își zise că greșise denigrându-și viața dinainte, considerând că nu servise la nimic, doar să-i înăbușe durerea. Își dădea seama că se maturizase în acești ani, că se împăcase definitiv cu părinții, că-și făcuse o prietenă adevărată... Într-o bună zi, va face în așa fel încât cele două vieți ale ei să se reunească. Cea dinainte și cea de după. Se vor amesteca toți. Cathia, Tim, mama ei, Rosalie, Sophinette, tatăl ei, micuțul Tim, Émilie, Mathieu, apoi Emma, Andréa... cei cu care pierduse legătura, dar la care nu încetase niciodată să se gândească.

Într-o zi vor face cu toții parte din aceeași viață.

După Pirinei.

---

[12] „Plăcinta regilor", prăjitură tradițională, la catolici, pentru sărbătoarea Epifaniei (6 ianuarie), în care se ascund figurine miniaturale. Cel care le găsește devine rege/regină pentru o zi.

16

„Masa specială“ se baza pe o idee a lui Sophinette care avusese rolul de bucătar-șef: culori, culori și iar culori! Rosalie golise dulapurile și frigiderul pentru a realiza o cină multicoloră. Antreul se compunea din avocado și o salată de morcovi rași, cu o maioneză foarte galbenă.

— Este bun?

— Da, foarte bun, îi asigură Ambre.

Se străduise să ascundă orice urmă de lacrimi. Își dăduse cu apă pe față și cu rimel pe gene înainte de a li se alătura. Așezaseră masa împreună. Gabriel pusese un pic de muzică de fond. Jazz. Ambianța era calmă. Se simțea că lipsește cineva. O prezență. Timotée îl ceruse pe Anton. Rosalie spusese: „Nașul este în vacanță, scumpule“. Iar Sophie adăugase cu aerul ei cel mai serios:

— Dar nu l-a lăsat pe Tim singur. O să se ocupe Ambre de el.

Toți cei prezenți izbucniră în râs. Tim își strecurase degetele printre cele ale lui Ambre și îi șoptise:

— Ce drăguț din partea ta! O să ai mare grijă de mine?

— Bineînțeles că o să mă ocup de tine… până nu o să mai poți.

Abia se stăpâniseră să nu se sărute în fața tuturor.

— Așadar când mai veniți pe la noi? întrebă Rosalie în timp ce Gabriel se ducea în bucătărie să aducă felul principal.

— După Pirinei, zise Tim. Nu înainte.

— Ce Pirinei?

— O să plecăm cu cortul în Pirinei când va termina Ambre cu jobul ei. Deci chiar la începutul primăverii.

— O să dormiți în cort… în creierii munților… la începutul primăverii? Dar o să vă congelați!

Ei se uitară unul la altul oarecum dezarmați. Nu se gândiseră la asta. Gabriel, care se întorcea din bucătărie, zâmbi amuzat.

— Poate au prevăzut să ia cu ei un calorifer electric!

— Foarte amuzant!

— Ah! oftă Rosalie. Tinerețea și lipsa ei de organizare!

— Vom dormi la cabane, improviză Tim, până se face mai cald.

— Da, exact! îi întări spusele Ambre.

— Ah, tinerețea! repetă Rosalie, dând ochii peste cap.

— Nu o ascultați, interveni Gabriel zeflemitor. Este pur și simplu geloasă. I-ar plăcea și ei să plece în necunoscut, dar s-a măritat cu un ticălos care i-a făcut doi copii și acum ea trebuie s-o facă pe casnica!

Rosalie se apără clătinând din cap.

— Bineînțeles că nu! Mă bucur pentru ei! Și îmi place viața mea! Doar le-am atras atenția că e nevoie de o oarecare organizare chiar și când pleci în necunoscut.

Gabriel așeză felul principal pe masă: ardei grași roșii, galbeni și verzi la tigaie, cu fâșii de piept de pui și spaghete cu curry. O combinație frumoasă, strălucitoare și colorată.

— Nu-ți face griji, Rosalie, interveni Tim. Avem trei luni la dispoziție pentru a pune la punct cele mai mici detalii.

Gabriel începu să-i servească, punând mâncarea în farfurii. Ambre o întinse pe a ei bombănind:

— Nu prea mult totuși... n-ar trebui ca plecarea asta să semene cu o călătorie pentru vârsta a treia.

Tim se amuză.

— Cu voi am impresia că sunt o babă acră, oftă Rosalie.

— Nici vorbă!

— Ba da. Gab are dreptate... Nu este amuzant să îmbătrânești. Nici nu-ți dai seama... Se întâmplă încet-încet... Copiii, treburile casei, și te trezești într-o dimineață în pielea unei babete casnice. Exact ce ți-ai jurat să nu devii.

Începură la unison s-o contrazică politicos:

— Nicidecum, Rosalie.

— Nu spune tâmpenii!

— Vino să ne vezi câteva zile.

— Da, fără copii. O să dormi în cort cu noi.

— Vei vedea, îți vei recăpăta rapid tinerețea.

— Mda…

Cum ea nu era pe deplin convinsă, Gabriel îi puse o mână pe umăr și zise:

— Asta-i viața, draga mea băbuță. Vor ajunge și ei așa într-o zi.

— Oh, nu! exclamă Tim. Niciodată!

— Mai vedem noi! Te vei scula într-o dimineață visând la un singur lucru: ca gardul tău viu să fie la fel de bine tăiat ca al vecinului.

Toată lumea izbucni în râs. Tim se încăpățână să clatine din cap.

— Ba da! replică Gabriel. Și îți vei termina ziua cu satisfacția supremă de a fi reparat robinetul din baie.

— Încetează cu tâmpeniile! Nu e posibil să cazi atât de jos!

— Ba da… îți jur. Și asta te va face fericit, conchise Gabriel cu o gravitate teatrală, care îi făcu din nou pe toți să izbucnească într-un râs zgomotos.

În timp ce mâncau cu poftă, conversația devie spre planurile familiei. În cursul lunii ianuarie, Rosalie, Gabriel și copiii trebuiau să-i viziteze pe bunici și pe

unchiul Hugues — fratele lui Gabriel —, pe soția și fiul lor. După aceea, vor pune ceva bani deoparte pentru a pleca în vacanță — prima lor vacanță adevărată de la nașterea lui Timotée. Aveau de gând să-și ofere câteva zile pe Coasta de Azur în iulie. Rosalie găsise deja mai multe campinguri adaptate pentru copii, cu piscină cu hidromasaj, tobogan și miniclub. Ea intenționa să organizeze un barbecue la sfârșitul lunii iulie, de ziua lui Sophie. Sylvie și Michel se oferiseră să le pună la dispoziție terenul din spatele cabanei, pentru a instala un cort. Vor invita familia lui Gabriel, prieteni din Arvieux și din alte părți.

— Veți veni, nu? îi întrebă Rosalie pe cei doi, aproape amenințătoare.

Bineînțeles că vor veni.

Rosalie și Gabriel aveau o mulțime de alte planuri: să-l înscrie pe Timotée la un club de judo imediat ce va împlini trei ani, întrucât adora „jocurile de luptă“, să instaleze jardiniere la ferestre când vor veni zile frumoase, să adopte un câine — unul mare sau unul mic? Problema nu era încă tranșată. Rosalie voia să lucreze din

nou, odată ce Timotée avea să înceapă școala. Ezita între a-și relua activitatea de chelneriță sau a obține un certificat de aptitudine profesională pentru a deveni îngrijitoare de copii mici.

Erau plini de ambiții, de speranțe, de dorințe de a face ceva nou și ceilalți trei îi ascultau zâmbind, spunându-și că aveau șansa de a ști încotro merg, spre deosebire de ei, care nu știau ce vor face peste trei, șase sau nouă luni, dar că acest lucru era și liniștitor într-un fel.

— Ambre?

Cécile fusese foarte tăcută în timpul mesei, stătuse retrasă, cu umerii lăsați. Ambre își zisese că probabil începuse să se teamă de vizita la părinții ei din Nisa.

Când Rosalie se dusese în bucătărie să pregătească desertul, Ambre o însoțise pentru a o ajuta să facă sfere frumoase de înghețată de căpșuni, de coacăze negre și de mandarine. Formau un degrade drăguț de culori calde. Apoi Rosalie fusese chemată în living de Sophie și îi spusese lui Ambre:

— Termini tu?

Atunci se furișase Cécile în bucătărie, în vârful picioarelor, ca și cum pândise acel moment.

Auzindu-i vocea, Ambre tresări. Cécile nu mai știa cum să se scuze:

— Îmi pare rău, credeam că m-ai auzit.

— Nu-i nimic.

— Îmi pare foarte rău...

— Nu, nu-i nimic, te asigur.

Ambre termină de aranjat cutiile de înghețată în frigider și începu să presare peste cupe bombonele multicolore (ordinul lui Sophinette!). Crezu că Cécile venise s-o ajute, dar ea stătea nemișcată, frământându-și mâinile.

— Nu te simți bine? o întrebă în cele din urmă Ambre.

Cu vocea tremurătoare, Cécile murmură:

— Pot să vorbesc cu tine?

— Bineînțeles. Ce s-a întâmplat?

Cécile părea să se chircească, devenind în același timp roșie ca racul.

— Nu știu cum să ți-o spun...

Se trânti pe un scaun și Ambre se apropie de ea.

— Ce-i cu tine?

— Știi, în seara aceea, tu... tu i-ai cerut lui Marc să discute cu mine despre tutelă...

Cécile nu mai adăugă nimic. Ambre făcu ochii mari.

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit iar și ai acceptat tutela!

— Nu! răspunse foarte repede Cécile. Doar că... doar că el m-a ajutat mult să iau această decizie.

Ambre dădu din cap, uitându-se discret, cu coada ochiului, la cupele de înghețată care începeau să se încălzească.

— Da, recunoscu ea. Se pricepe foarte bine să-i convingă pe alții, să-i ajute să vadă lucrurile mai clar. Dă sfaturi foarte bune.

— Da.

— Și?

— Și, înainte de a închide, mi-a zis că pot să-l sun din nou dacă am nevoie să vorbesc cu cineva, dacă am îndoieli, dacă mă simt pierdută, și mi-a dat numărul lui de telefon.

Rostise această ultimă frază foarte repede, parcă s-ar fi temut că nu are curajul să meargă până la capăt.

— Drăguț din partea lui, încuviință Ambre pentru a o încuraja să continue.

— Da... apoi... apoi m-am dus la Paris, după cum știi... cu Gabriel. Și.... ajunsă acolo, am fost cuprinsă de un soi de criză de angoasă și...

Vorbea cu o voce sacadată, întretăiată, ca și cum ar fi avut iar același atac de panică.

— N-am vrut să-i arăt nimic lui Gabriel. Îl plictisisem destul cu problemele mele, așa că... așa că am ieșit din apartament și l-am sunat pe Marc.

Cécile o țintuia cu o privire rugătoare și tristă în același timp. Ambre nu înțelegea de ce. Îi era greu să priceapă unde voia să ajungă.

— L-am sunat și... și el tocmai... tu tocmai...

Ambre înghiți în sec.

— Da, eu tocmai mă despărțisem de el cu trei cuvinte idioate trimise prin SMS.

Cécile clătina din cap.

— Apelul meu pica prost. Era întors pe dos... dar a lăsat totul deoparte pentru a se consacra problemei mele. El... el a început să mă liniștească în legătură cu

apartamentul. A reușit să mă calmeze nu știu cum și... și după aceea am vrut să-l sun din nou. Pentru că mă simțeam mai bine și... și mi-am zis că fusesem egoistă, că nici măcar nu încercasem să-l consolez pentru... pentru despărțire și...

Își trase sufletul. Ambre tot nu înțelegea de ce îi povestea Cécile toate astea. Sau nu înțelegea în întregime. Fără îndoială, pentru că era prea surprinzător să admită așa ceva.

— Așadar l-am sunat iar, continuă Cécile cu greutate. Și mi-am cerut scuze. El a zis că nu face nimic. Și l-am interogat, am vrut să știu cum se simte și... și fără să-mi dau seama am ajuns să inversez rolurile, am... am încercat să-l liniștesc, să-l binedispun puțin. Și l-am... cred că l-am calmat un pic.

— Și după aceea l-ai mai sunat? întrebă Ambre cu gura uscată.

Cécile se înroși mai tare decât oricând și se făcu mică pe scaunul ei.

— Da, l-am sunat când a trebuit să intru în dormitorul din fostul meu apartament și în... în baie. Era... imediat ce situația

devenea prea dificilă îl sunam. Și... și el mă calma. Și cred că îi făcea bine și lui să uite de propriile necazuri.

Ambre dădu din cap, fără niciun cuvânt acum, că făcuse legătura între Marc și misteriosul prieten al lui Cécile despre care vorbise Gabriel, cel care avea puterea de a-i readuce zâmbetul pe buze. Îi veneau în minte reflecțiile ei din ultimele zile: *Sunt la fel. Prea sensibili. Prea plini de empatie. Doi bureți emoționali.*

Îi auzea pe Marc care îi cerea vești despre Cécile, care își făcea griji pentru ea, și pe Cécile care se interesa de el. Îl revedea pe Marc la masă, în 24 decembrie, reușind în mod miraculos s-o facă pe Cécile să vorbească, să-i reînsuflețească fața plină de vânătăi. *S-a petrecut ceva în seara aceea. S-au recunoscut unul pe altul. Au înțeles imediat că sunt identici.*

— Ambre?

Vocea lui Cécile era ca un orăcăit sugrumat, într-atât era de nervoasă. Fiindcă Ambre nu reacționa.

— Da, zise Ambre, revenindu-și din uluire.

— Ești supărată pe mine?

— De ce? întrebă ea, prea năucă pentru a vedea cât de vinovată se simțea biata Cécile.

— Pentru că i-am dat telefon… Știi, ne-am sunat mult în ultimele zile…

Vocea lui Rosalie răsună din living.

— Ce faceți acolo? Vă descurcați?

— Venim acum! se strădui să răspundă Ambre.

Cécile își frângea mâinile.

— El te-a convins să te duci la părinții tăi? întrebă într-un târziu Ambre.

— Da.

Cum a făcut Tim cu mine acum cinci ani.

— Îmi pare rău, începu să bolborosească Cécile. Poate că nu-ți place să vorbesc la telefon cu el?

— Nu, nu mă deranjează.

— Adevărat?

Vocea lui Rosalie se auzi din nou, mai insistentă:

— Înghețatele se vor topi!

— Venim! strigă Ambre.

Apoi i se adresă lui Cécile:

— Dacă vă faceți bine unul altuia, ăsta este lucrul esențial, nimic nu este mai prețios.

— Atunci, de ce faci fața asta?

Pentru că am înțeles ceva ce voi n-ați înțeles încă. Marc, pentru că este prea nefericit, prea afectat de despărțirea noastră. Tu, pentru că ești încă prea rănită. Am înțeles că v-ați găsit unul pe celălalt. Că aveți darul de a vă vindeca reciproc. Că asta e ceva foarte rar. O s-o înțelegeți peste câtva timp. În lunile următoare. Singuri.

Fac fața asta fiindcă sunt uluită. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama mai înainte.

Am înțeles că viața este absolut ciudată, dar că nu lasă nimic la voia întâmplării. Că nimic nu e vreodată inutil. Că nenorocirile și durerea ne duc întotdeauna într-un loc foarte precis. Pentru a atinge un scop foarte precis. A-l păstra pe Anton în viață până când este destul de puternic pentru a-și lua zborul și a mi-l scoate în cale. A reuni la aceeași masă două ființe care se vindecă una pe alta. A reuni, a vindeca, a schimba în bine, a reînvia. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării.

— Ambre?

În cele din urmă, se trezi din gândurile ei și îi puse o mână încurajatoare pe umăr.

— Mă bucur pentru tine, Cécile.

— Chiar?

— Da. Marc este un om extraordinar. Dar cred că ai înțeles asta înaintea mea.

Cécile zâmbi, mai-mai să leșine de ușurare. Ambre îi zâmbi și ea.

— Nu-mi spune ce ai în plan, adăugă ea.

— Ce? se bâlbâi Cécile.

— După vizita la familia ta… pun pariu că ai programat o trecere prin Lyon…

Cécile nu-și putu stăpâni un zâmbet de mărturisire.

— Câteva zile… ca să-mi limpezesc gândurile. El… el zice că părinții lui au o cameră mobilată pe care mi-o pot împrumuta, dacă vreau să stau mai mult și să fiu independentă.

— Este o veste bună. Atunci, ne vom revedea în Lyon foarte curând?

— Da. Oricum, nu am uitat, trebuie să-mi dai poemul acela…

Ambre îi zâmbi.

— Dar ce faceți? se impacientă vocea lui Rosalie.

— Gata!

Ambre se repezi spre blatul de lucru. Cupele cu înghețată începeau într-adevăr să arate cam rău. Termină de presărat bombonelele și Cécile le puse una câte una pe o tavă. În timp ce se ocupa de înghețată, Ambre se chinuia să-și amintească poemul bătrânului Wilson.

— Îmi amintesc pe de rost un paragraf. Unul singur: „Rădăcinile nu ne sunt în copilărie, în solul natal, într-un petic de pământ, pe terenul de joacă împrejmuit unde aleargă copiii de grădiniță. Rădăcinile ne sunt în fiecare loc prin care am trecut într-o bună zi".

— Este frumos. Cine te-a făcut să descoperi acest poem?

Ieșiră pe ușa bucătăriei, atente să nu răstoarne cupele.

— Un prieten. Un prieten vechi. Cam sălbatic. Nu l-am uitat niciodată. Ba chiar mă gândesc deseori la el.

Ambre îi ținu ușa în timp ce Cécile intra în living, cu tava în mâini, și toți exclamară într-o singură voce:

— Ei bine! Era și timpul!

Reluându-și locul alături de Tim, Ambre simți acea mică umflătură fierbinte în piept, acea umflătură pierdută de foarte mult timp. Se gândi că viața era cu siguranță bine făcută, că nu trebuia să-ți fie niciodată frică. Orice nenorocire aducea cu sine și o doză de fericire. Orice dispariție aducea cu sine și niște întâlniri. Într-o zi un vechi prieten dispărea, lăsându-ne un poem minunat, apoi întâlneam o persoană pierdută, căreia îi dăruiam același poem. Predam ștafeta. Păstram flacăra mereu aprinsă.

— Știu cine este misteriosul salvator al lui Cécile.

Singure în bucătărie, Ambre și Rosalie terminau de aranjat vesela.

— Ah, da? Cine este?

— Marc.

Rosalie lăsă prosopul să-i cadă din mână.

— Ce? Marc? Marc al tău?

— Da.

Ambre continuă, cu ochii strălucind:

— Rosalie, crezi că totul este scris dinainte în viață? Că cel mai neînsemnat

eveniment plasat pe drumul nostru este menit să ne ducă într-un loc foarte precis?

Rosalie clătină din cap.

— Nu, eu cred că noi suntem cei care ne trasăm drumul. Că totul este mereu posibil, nimic nu este definitiv.

— Da, dar uneori lucrurile sunt bine făcute... totul se potrivește ca într-un scenariu de film.

— Te gândești la Cécile și Marc? Crezi că erau făcuți pentru a se întâlni? Crezi că... că ar putea să fie ceva între ei?

— Nu, mă gândesc la viață în general... cererea de ajutor a lui Cécile, dispariția lui Gabriel, privește tot ce a declanșat chestia asta, în mod surprinzător...

Rosalie se gândi câteva secunde. Reluă în minte șirul întâmplărilor din ultimele zile... După plecarea precipitată a lui Gabriel, avusese loc furtul telefonului său mobil în metrou. De unde strigătul de ajutor al lui Rosalie. Reîntâlnirea lor aici. Pe cât de neașteptată, pe atât de improbabilă. Și tot ceea ce urmase... Crăciunul. Marc. Întâlnirea lui cu Cécile. Ambre în fața lui Tim, după cinci ani.

Anton în fața unei Ambre mai dure, fără milă. Anton eliberat de Ambre. Tim eliberat de Anton. Plecarea lui Anton. Binecuvântarea lui. Marc și Cécile confesându-se unul altuia exact în momentul în care aveau nevoie de așa ceva. Ambre devenită nașa lui Sophie, așa cum sperase întotdeauna Rosalie... Totul reintrase în normal. Cortina putea să cadă.

— Este adevărat, șopti Rosalie. Ar fi putut să fie scris.

Ambre zâmbi. Încă simțea acea umflătură caldă în piept.

— Poate că a fost, zise ea cu un aer enigmatic.

— Cine știe...

Sophie voise ca Ambre s-o culce și s-o învelească, fiind ultima ei seară. Fusese cât pe ce să plângă. O lacrimă micuță scăpase dintre gene, dar Ambre decretase:

— N-am văzut nimic!

Întinsă în pat, cu pătura trasă până sub bărbie, fetița își ținea nașa de mână. Se juca încet cu brățara ei. Brățara de la Marc.

— Când mai vii?

— Înainte de ziua ta, Sophinette, promit.

— Ziua mea e vara.

— Da… Și vei împlini șase ani. Ești mare la șase ani, nu?

Sophie ridică din umeri.

— Eu o să devin o nașă bătrână.

Fetița zâmbi. Ambre constată încă o dată că avea ochi migdalați frumoși.

— Nici măcar nu știm cine a câștigat la joc, bombăni dintr-odată Sophie.

— Ce joc?

— Jocul de-a o face pe Cécile să zâmbească!

— Ah, da!

Sophie numără pe degetele ei zâmbetele. Nu prea le mai știa. În cele din urmă ridică din umeri bosumflată.

— Cred că eu, declară ea.

Ambre îi dădu o sărutare pe frunte cu tandrețe.

— Nu, draga mea Sophinette. Îmi pare rău. Nu tu ai câștigat.

— Atunci, tu?

— Nici eu. Altcineva.

Sophie clipi, nevenindu-i să creadă.

— Cine?

— Marc, Sophinette.

— Marc?

— Da, Sophinette. El a făcut-o să zâmbească pe dinăuntru.

— Ce înseamnă asta?

— În pieptul ei. În inima ei.

Sophie se încruntă.

— Dar asta nu se pune! se revoltă ea. Jocul era un zâmbet cu gura! A trișat!

— Un pic, admise Ambre râzând.

— În plus, el nici măcar nu juca!

Sophie continua să stea bosumflată în tăcere. Ambre o mângâie pe cap pentru a o liniști și își lipi fruntea de fruntea fierbinte a fetiței. Îi simțea răsuflarea pe față și închise ochii foarte strâns, pentru a reține acea senzație mereu, așa cum făcuse cu sărutul lui Tim pe părul ei. Le va duce cu ea la Lyon.

În camera lui, Timotée dormea deja, cu pinguinul de pluș în brațe. Ea îi dădu un sărut pe buclele micuțe gândind: *Dacă ai ști cât ești de iubit, copilașule, te-ar lua amețeala. Un tată, o mamă, o surioară și un naș... și ce naș... ar muta munții din loc pentru tine.* Îl privi dormind câteva minute, fără să se miște, în întuneric, apoi se duse la Tim în living.

— Nu-mi plac plecările...

Nu stinseseră veioza. Era o lampă mică, cenușie, care difuza un halou timid, permițându-le doar să-și distingă contururile trupurilor și ale fețelor. Făcuseră dragoste, apoi rămăseseră întinși, sleiți de puteri, încrucișându-și degetele, amestecându-și răsuflările, părul, urmărind pe pendula de perete minutele care treceau.

— Nu este o plecare adevărată. Pentru că peste trei luni vom fi împreună. Trei luni e puțin.

Tăcere.

— Peste două ore va trebui să ne trezim.

— Încearcă să dormi un pic.

— Nu. Pentru nimic în lume.

— Asta îmi amintește de ultima seară la lacul Roue, în urmă cu patru ani și jumătate. Hotărâserăm că nu vom dormi toată noaptea.

Zâmbiră amândoi.

— De data asta s-a terminat, nu? zise ea.

— Ce?

— Nu mai dispărem.

— Promit.

Ea îl privi cu mai multă intensitate. Piaza ei rea. El apăruse și ea reîncepuse să plângă, să se simtă vie. Uitase ce bine era să plângă uneori.

— L-am salvat pe Anton. L-am pus pe Marc în drumul lui Cécile. Ne-am făcut partea noastră de lucrare pe acest pământ.

El aprobă, strângând-o și mai tare la pieptul lui.

— Da. Am făcut treabă bună.

— Avem dreptul să ne odihnim acum.

— Avem dreptul să ne pierdem în Pirinei și să îmblânzim lame.

Ea se ridică într-un cot râzând.

— Ce ai cu afurisitele astea de lame?

— Habar n-am... Sunt animale interesante, nu?

— Fără îndoială.

— Dar, dacă nu vrei să mergem să vedem crescătoria aia, nu e grav... nu o să mergem.

Ea îi puse mâna pe buze pentru a-l împiedica să continue.

— O să mergem exact unde o să vrei. Oricum, te voi urma oriunde. Și, dacă vrei

să îmblânzești rechini în Oceanul Pacific, atunci vom merge să îmblânzim rechini în Oceanul Pacific!

El făcu ochii mari. Ambre își dădu seama că aceste cuvinte erau cele pe care ar fi vrut să le rostească în urmă cu cinci ani, în Frontignan, când îl privea consultându-și ghidurile de drumeții în patul lor improvizat. Cele pe care nu avusese niciodată curajul să le șoptească. Dar acum nu îi mai era frică. Era puternică.

Tim îi luă mâna de pe buze și reîncepu s-o sărute. Și ea se gândi că era bine să îmbătrânești, că deveneai mai curajos.

Aceeași scenă după cinci ani. Tim și Ambre, târând o valiză, mergând în spatele lui Rosalie, al lui Gabriel și al copiilor în gara Montdauphin-Guillestre. Cu câteva mici diferențe... Cu cinci ani înainte, Timotée nu era născut. Iar Cécile nu era acolo, mergând cu pași mici și grăbiți după ei, absentă, pierdută în propriile gânduri.

Ajunseseră mai devreme pe peron. Câțiva călători așteptau de mult în frig. Sophie avea o figură tristă. Ambre îi repeta:

— O să ne vedem în curând, Sophinette. Te voi suna. Îți promit. În orice caz, avem această brățară care ne leagă. Este grozav, nu?

Sophie nu era convinsă. Nu mai sărea ca în ziua când Ambre coborâse din tren. Rămânea agățată de mâna ei.

Când trenul intră în gară, Rosalie o luă în brațe pentru a-i lăsa lui Tim câteva clipe de răgaz cu Ambre. Se sărutară discret. Era delicat în fața copiilor. Și ea se gândea că, doar cu două săptămâni în urmă, Marc era cel care o lăsa pe peron în Lyon și o săruta. Îi promisese că se întoarce a doua sau a treia zi. *Viața ne rezervă multe surprize.*

Ceilalți se apropiară pentru a-și lua și ei rămas-bun. Cécile părea emoționată. O strânse în brațe pe Ambre, o bătu ușor pe spate cu stângăcie și în final îi spuse cu o voce slabă, sugrumată:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Și eu, Cécile. Când ne vedem în Lyon?

— Oh… după Nisa.

— Nu ezita să mă suni când te întorci. Știu că… Marc nu o să vrea cu siguranță să mă vadă, dar o să ne dăm întâlnire doar noi două.

— OK.

Apoi Cécile adăugă zâmbind:

— Nu uita de poemul meu.

— Nu. Promit.

Trenul se oprise complet. Valuri de călători începeau să coboare din vagoane într-un vacarm vesel. Unii își regăseau familia, alții se grăbeau spre ieșire, cu bagajul pe umăr. Gabriel se apropie și o strânse pe Ambre în brațe.

— Pe curând! Ne-ai făcut o surpriză frumoasă venind aici.

— N-ar fi trebuit să aștept atât pentru a reveni…

— Nu este grav, dar să nu mai repeți figura! Acum faci parte din familie. Nu una, ci două persoane vor suferi dacă nu vii regulat.

— Nu-ți face griji, o să mă vedeți des.

Rosalie se impacienta în spatele lui Gabriel.

— Ne-o lași și nouă? îi zise ea.

Sophie sări în brațele lui Ambre. Rosalie o cuprinse cu brațul pe după umeri și o sărută cu înfocare.

— Sună-mă imediat ce ajungi! Sună-mă în fiecare zi acum!

Ambre începu să râdă.

— Rosalie! Știi bine că n-o voi face!

— Atunci, în fiecare săptămână!

— OK, în fiecare săptămână.

Sophie se agăța de Ambre, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului ei.

— Sophie, comoara mea, trebuie să-i dai drumul nașei acum.

Rosalie o luă cu delicatețe în brațe. Ambre se ghemui lângă micuțul Tim, care rămăsese tăcut, înfofolit în hanoracul lui de iarnă.

— La revedere, micuțule.

Îi sărută obrăjorii dolofani și moi. De data asta, el nu se dădu înapoi.

Un anunț răsună:

— Trenul cu destinația Valence va pleca din stație. Atenție la închiderea ușilor!

Ambre sări pe scara trenului și Tim îi întinse valiza. Se auzi un fluierat. El se ridică pe vârfuri pentru a-i da un ultim sărut pe buze. Al doilea fluierat. Ușa se închise.

Pe curând! rosti el prin geam. Ea zâmbi și ridică mâna. Alte cuvinte se formară pe buzele lui Tim și ea rămase încremenită, cu mâna în aer, întrebându-se dacă înțelesese bine.

Trenul se puse în mișcare într-un huruit metalic. Ambre vedea peronul care începea să se îndepărteze, cele șase siluete care se micșorau. Nemișcată, nu înceta să se gândească la ultimele cuvinte citite pe buzele lui Tim: „Te iubesc". Avuseseră efectul unei bombe care îi explodase în piept. Și în timp ce trenul ieșea din gară și se năpustea spre întinderile înzăpezite din mijlocul câmpiei, ea se gândi pentru a doua oară că, hotărât lucru, era bine să îmbătrânești, deveneai curajos.

— Deci? Puneți pariuri?

Pe peronul pustiu, Tim tocmai se întorsese spre ceilalți cinci, cu un zâmbet larg pe față.

Cu Sophie în brațe, cuibărită la gâtul ei, Rosalie îl privi fără să înțeleagă.

— Ce pariuri?

Gabriel zâmbi luându-l pe micuțul Tim în brațe.

— Depinde, zise el. Cât timp a rezistat ultima oară?

Rosalie se uita când la unul, când la altul, nedumerită.

— Ultima oară când ce?

— Ultima oară când a dispărut în același tren, pe același peron, răspunse Gabriel amuzat. Trebuia să se mute la părinții ei, îți amintești?

Rosalie dădu din cap.

— Și cât a rezistat până să vină la Frontignan?

Tim zâmbi larg.

— O săptămână.

Gabriel izbucni într-un râs zgomotos.

— Frumos scor! Trebuie să recunosc!

— Da, dar acum trebuie să ținem cont de preavizul ei de la magazin, interveni R-osalie.

— Și pentru apartamentul din Frontignan exista un preaviz, zise Tim. Ceea ce n-a împiedicat-o să dispară fix într-o săptămână.

Gabriel încuviință:

— Ce vrei, Ambre a noastră nu este o femeie care să respecte un preaviz…

— Așadar ce-ai zice?

— Mmm… se gândi Gabriel. O lună.

— Trei săptămâni!

— Exagerezi!

— Cred că sunteți prea optimiști, zise Rosalie. Eu aș zice două luni.

— Tu nu ești decât o mamă de familie prea responsabilă! replică Gabriel. Reflectezi prea mult! Ea nu-și pune atâtea întrebări ca tine!

— Vom vedea. Pariurile sunt făcute!

Se îndreptară spre holul gării fără să se grăbească. Începuse din nou să ningă. Cu capul pe umărul lui Rosalie, Sophie se oprise din plâns. Un nor se deplasa nonșalant pe cer, oferind o deschizătură soarelui care inundă Arvieux și toată valea Queyras. Se anunța o frumoasă zi de ianuarie.

Epilog

Era o dimineață călduroasă de iulie. Pe fereastra întredeschisă, un firicel de aer reușea să aducă un strop de răcoare în încăpere și făcea să tremure frumoasele perdele ecru. Fuseseră cazați într-un castel unde urmau să aibă loc ceremonia și masa. Din parc se auzeau voci stridente de copii, deja îmbrăcați frumos, care se jucau de-a v-ați ascunselea și se strigau în italiană.

Ambre își trecu o mână peste fruntea transpirată. Își zicea că, la naiba, căldura asta era o adevărată plagă. În fața oglinzii murale din splendida cameră decorată în alb și crem, Ambre se strâmbă. Din profil, pântecul ei țintea drept înainte, întins ca un balon gata să se spargă: *Este o adevărată catastrofă, sunt enormă, n-o să mă văd decât eu în poze*. Ce idee avusese să-și impună o sarcină în plină vară! Trebuia să mai reziste toată luna iulie, apoi luna august. Bebelușul era așteptat la

începutul lui septembrie. Când începea școala. Își amintea ce față făcuse doamna Miller când îi dăduse vestea.

— Poate că o să se nască în 4 septembrie, de ziua mea!

Ambre nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe maică-sa atât de fericită. I se păruse că întinerise brusc.

Își abandonă reflexia din oglindă și se trânti pe pat. Pantofii ei cu toc zăceau aruncați pe jos. Îi prinse cu vârful degetelor de la picioare. Nu era sigură că va rezista o oră încălțată cu așa ceva. Spatele o durea îngrozitor de la începutul lunii a șasea. *Nu se poate să mă plâng atâta. Sunt o fandosită.*

Pe noptieră trona invitația la nuntă. În negru și alb. Foarte sobră. Foarte elegantă. Ca și tinerii însurăței din fotografie.

Andréa și Giovanna au bucuria să vă invite la căsătoria lor, care va fi celebrată pe data de 1 iulie la castelul Montegufoni, Montagnana, în frumoasa lor regiune Toscana.

Prietenii noștri francezi vor avea cazarea asigurată pe domeniu.

Vă rugăm să ne confirmați prezența până pe 1 martie.

Contăm pe voi.

Primiseră invitația în august, când se întorceau dintr-un weekend petrecut la Tours, la Maxime și Lisa. După două zile în mijlocul urletelor și al încăierărilor a trei monștri (Lisa îl aștepta pe al patrulea!), erau fericiți să fie doar ei doi în micuțul lor apartament din piatră, în adâncul Pirineilor Orientali. Invitația făcuse două săptămâni până să ajungă la Eus. Acolo hotărâseră să se stabilească în urmă cu cinci ani, după trei luni și jumătate de hoinăreală cu rucsacul în spate.

Intraseră în Eus pe la mijlocul lunii iunie. Nu trebuia să fie decât o etapă suplimentară a periplului lor, dar se îndrăgostiseră imediat de acel loc. Eus era un vechi sat fortificat, cocoțat pe un pinten stâncos între valea Têt și muntele Canigou. Era un sat de doar patru sute de locuitori, pierdut în garigă[13], reputat a fi cel mai însorit din Franța. O veritabilă oază de pace. Un cocon confortabil.

Totul le plăcuse la Eus. Biserica Saint-Vincent-d'En-Haut ridicându-se deasupra satului. Străduțele abrupte, pavate cu

pietre. Arcadele. Vestigiile fostului drum de strajă al castelului feudal. Capela romană Saint-Vincent din secolele al XI-lea și al XIII-lea. Vegetația surprinzătoare, formată dintr-un amestec de cactuși și mimoze. Nu avuseseră nevoie să-și spună nimic. Se uitaseră unul la altul și înțeleseseră că acolo se vor simți acasă.

În seara aceea, cu rucsacurile încă în spate, priviseră soarele apunând la poalele bisericii de piatră, curgând pe străduțele din Eus precum lava fierbinte. Le fusese foarte greu să se smulgă din această feerie. Și nu mai plecaseră niciodată.

Două lovituri în perete. Rosalie și Gabriel ocupau camera de alături împreună cu copiii.

— Ești gata? strigă Rosalie prin perete.

Ambre se ridică și se strâmbă făcând un pas cu pantofii ei.

— Mda, sunt îmbrăcată… sau mai degrabă legată fedeleș.

— Nu te mai plânge atâta. Este cel mai frumos lucru din lume!

— Da, vezi să nu!

— Te asigur.

— De ce îmi vorbești prin perete?

— Pentru că sunt goală pușcă, tocmai ies de la duș. Sunt în întârziere!

— Atunci îmbracă-te în loc să trăncănești!

Ambre își aruncă pantofii cu toc sub pat. Va avea tot timpul să-i pună după aceea, când Tim va veni în sfârșit. Aruncă o privire la ceasul cu pendulă de pe perete. Ora 11:15. Ar fi trebuit deja să ajungă. Trebuise să meargă la Paris pentru tot sfârșitul de săptămână. Primarul din Eus îi înscrisese la un concurs național care premia cele mai bune trei inițiative sociale și solidare vizând promovarea teritoriilor izolate din Franța. Pensiunea lor avea toate șansele să fie selecționată, zisese el. Privilegia artizanatul, comerțul local și circuitele scurte, tot ceea ce plăcea juriului!

Pensiunea lor era o veche casă din piatră, pitorească, abandonată de administrația locală. Lui Tim îi căzuse cu tronc de când o văzuse prima oară.

— Am putea face ceva din ea?

— Vă las mână liberă, răspunsese primarul.

Le fusese închiriată la un preț modic. Era compusă din două încăperi mari: pe una o transformaseră în dormitor comun, pe cealaltă în sală de mese.

În timpul anului, pensiunea găzduia mai ales școlari în excursie, însoțiți de profesorii lor. Ei apreciau în mod deosebit tabla mare, neagră, ca pe vremuri, și imensa bibliotecă din lemn brut, plină de cărți. Vara, veneau în număr mare amatorii de drumeții și cei îndrăgostiți de munte. Pensiunea nu se golea. Devenise o etapă obligatorie pentru a campa câteva zile. Făceau focuri de tabără, seri tematice, înfășurați în sacii de dormit.

Tim propunea mic-dejunuri și picnicuri pregătite exclusiv cu produse proaspete din regiune. Ambre se ocupa de rezervări, de recepție și de site. Îi aleseseră și un nume: Cuibul.

Primarul le înscrisese așadar Cuibul la marele concurs național și, în iunie, primiseră înștiințarea: se numărau printre cei zece finaliști. Erau convocați pentru ultima fază a selecției: prezentări în fața unui juriu de profesioniști din domeniul antreprenoriatului social și solidar, la

Paris. Trebuia să fii prezent acolo patru zile. Rezultatele se anunțau în ultima zi.

Tim se dusese singur. Pentru că trebuia să se ocupe cineva de pensiune în tot acest timp, dar mai ales pentru că el refuza s-o oblige pe Ambre, însărcinată în aproape șapte luni, să facă un asemenea drum cu mașina. Ea nu-l contrazisese deloc. Prefera să-i primească pe turiști, să pregătească mic-dejunuri și sendvișuri, să stea tolănită la soare decât să vorbească în fața unui juriu. Cu atât mai mult cu cât Anton alergase la ea imediat ce aflase că Tim o lăsase singură la Eus.

— Este total inconștient sau ce?

Chestia asta o amuzase teribil. Venise cu mașina lui sport și o obligase să stea așezată în permanență.

— Este complet nebun, pe cuvântul meu! Se gândea să te lase să faci curățenie în pensiune?

— Sunt însărcinată, Anton, nu handicapată!

— Foarte amuzant! Totuși trebuie să te menajezi!

Fusese necruțător. Mai rău decât Tim. O instalase pe un șezlong în iarbă și se ocupase el însuși de recepție, de curățenie și de sendvișuri. Ea încercase să-i dea o mână de ajutor în mai multe rânduri, dar o alungase fără rușine.

— Tim o să se oftice că a plecat când va afla că ai fost aici și că te-ai ocupat de tot.

— Nu-mi pasă! Tim este un idiot oricum, n-ar fi trebuit niciodată să te lase singură aici!

— M-am descurcat până să vii tu.

— Urma să suferi un avort spontan în dormitorul comun!

— Exagerezi!

— Puțin!

Ea îl privise agitându-se în bucătărie, tăind pâinea, șunca, brânza, făcând sendvișurile cât ai clipi. Era mult mai eficace decât ea. De când se recuperase total și își putea folosi picioarele, începuse să meargă din nou la sala de sport și își recăpătase corpul de zeu grec.

— Nu aveai ceva mai bun de făcut?

— Nu.

— Și Alessandro? L-ai lăsat baltă?

— Se descurcă foarte bine fără mine.

— Dacă stai prea mult aici, o să trimită Mafia corsicană după tine. Te avertizez, nu vreau să văd debarcând aici banda Brise de Mer.

Alessandro, partenerul lui, era un corsican originar din Bastia. Un vlăjgan cu brațe musculoase și ochi scânteietori. Tim și Ambre nu-l văzuseră decât o dată. Alessandro era opusul lui Anton. Cu un aer morocănos și încruntat în permanență, vorbea puțin și nu zâmbea niciodată. Lui Ambre i se păruse cam înspăimântător. Tim declarase că este neinteresant și fioros. Judecata era fără drept de apel.

În urmă cu cinci ani, în luna martie, primiseră prima carte poștală de la Anton după plecarea lui din Arvieux. Reprezenta plaja paradiziacă din Sperone, în sudul insulei Corsica. Acolo plecase să se instaleze pentru noua lui viață. Nici Ambre, nici Tim nu știau foarte bine cum trăise în primele luni pe insulă. Le povestise că avusese o mulțime de mici joburi, dar încă nu-și recuperase cu adevărat picioarele pe atunci. În cele din urmă, devenise coadministrator al unui

bar. Alessandro era asociatul lui. Locuiau împreună la Bonifacio. Ambre și Tim nu prea știau cum se cunoscuseră, Anton nu fusese prea explicit în privința asta. Ceea ce știau era că avea o mașină sport mare și făcea numeroase drumuri între Insula Frumuseții și continent. În mod evident, câștiga bine. Nu venea niciodată cu partenerul lui. Zicea că lui Alessandro nu-i plăcea metropola, că îi era greu să-și părăsească insula. Ambre și Tim credeau că ăsta nu era singurul motiv: Anton trebuia să-și păstreze noua viață departe de viața pe care o avusese înainte, de ei, de părinții lui, de sora lui... Ca și cum tot ce construise acolo era prea diferit de existența lui de altădată.

În orice caz, Anton era fericit, știau asta, fusese chiar din clipa în care pusese piciorul în Corsica. După prima carte poștală trimisă din Sperone, primiseră în mod regulat și altele. Întrucât hoinăreau prin Pirinei pe atunci, Anton le trimitea la familia Miller și mama lui Ambre li le citea la telefon. Ea descoperise astfel cine era Anton și de ce era atât de important

pentru ei. Relația lor i se părea ciudată, dar nu zicea nimic. Toate astea o depășeau.

Anton rămăsese cu ea toată săptămâna, la Eus, în absența lui Tim. Ea nu-i spusese nimic despre asta. Știa ce ar fi zis Tim: că exagera chemându-l pe Anton la cea mai mică îngrijorare. Totuși ea nu-l chema niciodată. El era întotdeauna cel care venea, de câte ori mergea pe continent. Lua feribotul cu bolidul lui și apărea pe neașteptate. Trioul lor nu încetase niciodată să existe cu adevărat, dar Tim nu mai era piesa principală. Ea era acum cea care îi lega pe cei doi, care făcea în așa fel încât ei să păstreze legătura. Deși acum era partenera lui Tim, ea era și prietena lui Anton. Singura. Adevărata prietenă.

Noi lovituri se auziră. De data asta în ușă. Ambre se gândi că trebuie să fie Tim, în sfârșit. Îi promisese că va fi acolo la ora 10. Avea telefonul închis, fără îndoială rămăsese fără baterie. Ca întotdeauna.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Rosalie. Grăbește-te să deschizi! Vreau să văd cum arăți legată fedeleș!

— Așa, bate-ți joc de mine!

Ambre deschise. Rosalie năvăli în cameră, lăsând în urma ei o dâră de parfum Dior. Își pusese o rochie lungă roz-deschis, care îi ajungea până la glezne, și purta niște pantofi cu toc de aceeași culoare. Arăta splendid.

— Ești superbă! declară ea, proțăpindu-se în fața lui Ambre.

— Nu, tu ești superbă!

Rosalie continuă s-o privească pe Ambre zâmbind.

— Ce este?

— Pot să-l ating? întrebă ea, arătând spre pântecul rotund care ieșea în evidență pe sub rochia ei de culoarea mărului verde.

— Oh, dă-i drumul. Toată lumea vrea să-mi atingă burta.

Rosalie puse mâna pe pântecul ei și zâmbi euforic.

— Este minunat! Minunat!... Am crezut că n-o să vă mai hotărâți niciodată. Nici nu-ți închipui cât mă bucur! Abia așteptam asta! Eram atât de nerăbdătoare! Atât de nerăbdătoare!

Rosalie o apucă de umeri și o obligă să se răsucească pentru a ajunge cu fața la oglindă.

— Privește-te! Ce burtică frumoasă!

— Burtică? bombăni Ambre.

— Ai luat doar cinci kilograme!

— Sunt enormă!

— Nu! Ești plină de hormoni care te fac enervantă!

Rosalie zâmbea. Ambre stătea îmbufnată în fața oglinzii.

— Ce ai? oftă Rosalie.

— Tim întârzie.

— Nu e grav!

— Ba da, e grav!

— Nicidecum... El întârzie *mereu*. Ba chiar pun pariu că și-a uitat costumul!

Ambre rămânea bosumflată. Rosalie nu renunță:

— Dar ție nu-ți pasă și știi de ce? Pentru că îl ai pe mititelul ăsta cu tine. Poate să se întâmple orice, nu-ți pasă atât timp cât îl ții bine-mersi la căldurică în burta ta. Nu?

Ambre ridică din umeri. Nu se putea abține să nu se uite la ceasul de perete, să constate că Tim era în întârziere

cu aproape o oră și jumătate. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că trebuise să doarmă singură patru nopți și că detesta asta. Că nu reușea să adoarmă dacă nu-l auzea respirând lângă ea. Că se trezea îngrijorată în toiul nopții — *Nu mai simt bebelușul mișcând!* — și că doar mâna lui Tim pe fruntea ei o calma.

Ambre se trânti pe pat fără să-și ia ochii de la pântecul ei rotund.

— Știi ce mi-a povestit Gabriel?

Ambre clătină din cap.

— Dar promiți să nu mai spui nimănui, OK?

— OK.

— Nu trebuia să-mi spună. M-a pus să jur…

— Amintește-mi să nu-ți povestesc niciodată nimic, glumi Ambre.

— Deci nu vrei să știi?

— Ba da, bineînțeles!

Rosalie se așeză pe pat lângă ea și își luă un aer de conspiratoare.

— Ei bine, știi când l-ați anunțat pe Anton că o să aveți un bebeluș…

— Da.

Anton fusese unul dintre primii informați. În același timp cu Maxime și cu soții Miller.

— Ne-a sunat imediat. În fine, l-a sunat pe Gab. Și Gab mi-a zis că era foarte tulburat... plângea la telefon.

Ambre se încruntă, brusc îngrijorată.

— Ce? Era furios?

— Nu! protestă Rosalie. Plângea de bucurie! De bucurie, ca și cum el ar fi fost tatăl!

Rosalie râdea și ochii îi sclipeau.

— Este grozav, nu?

Rosalie nu greșea. Anton avea grijă de Ambre ca și cum ea purta în pântec copilul lui. O clipă, Ambre se întrebă dacă nu cumva tocmai din cauza asta Tim se arăta iritat de fiecare dată când Anton venea la ei. Mai ales când el nu era acasă. *Îi era teamă ca Anton să nu îi ia locul*. Ei i se părea stupid, dar Tim era plin de îngrijorări inutile de când știa că avea să devină tată. Ar trebui să încerce să-i vorbească despre asta imediat.

— Bun, o întrerupse Rosalie. Tot nu vrei să-mi spui nimic în legătură cu numele?

— Nu. Tocmai mi-ai dovedit că nu știi să-ți ții gura!

Rosalie protestă. Ambre nu cedă.

— Știi deja că este fată, e destul.

— Îmi juri că sunt singura care știe că este fată?

— Evident că ești singura!

Singura, fără a-i pune la socoteală pe cei din familia Miller, pe Maxime, Lisa și Anton. Dar Rosalie nu trebuia să știe acest lucru. Îi plăcea la nebunie să se simtă importantă.

— Este un nume tradițional sau modern?

— Rosalie!

— Nu ești amuzantă!

— Iar tu ești surdă: te strigă fiica ta!

Prin peretele despărțitor, se auzea într-adevăr vocea exasperată a lui Sophie:

— Mami! Ce-ai făcut cu rochia mea?

Rosalie se ridică oftând:

— Era mai bine când erau bebeluși. De ce nu rămân mereu mici?

Și părăsi camera. Singură pe pat, Ambre își cuprinse pântecul cu brațele repetând: *Lila. Lila.* Aleseseră acest nume pentru că era blând, suna trist și vesel în același timp. Ca și viața. Când adormea seara, își

repeta: *Lila, bebelușul meu*. Și i se părea bizar să-și spună că urmau să aibă un bebeluș al lor, un bebeluș cu o inimă care bate, cu ochi care clipesc, un bebeluș pe care l-au conceput ei. Încerca să și-l imagineze și de fiecare dată spera că va avea trăsăturile lui Tim, aerul lui blând, ochii lui de copil, de culoarea alunei. Nu-i păsa dacă avea să semene cu ea, să aibă părul ei șaten, pielea ei de culoarea piersicii sau gropițele ei în obraji, atât timp cât avea ochii lui Tim.

Gabriel era la ușa camerei ei.

— Sylvie și Michel tocmai au ajuns. O să coborâm. Vii?

Simți cum i se strânge inima și i se pune un nod în gât.

— Nu! Tim n-a sosit încă!

Se simțea incapabilă să coboare în parcul castelului, să se afle în mijlocul tuturor acelor oameni, dacă Tim nu venise. Gabriel afișă un zâmbet enigmatic.

— Cineva mi-a șoptit că o mașină veche tocmai a intrat în parcarea castelului și că toți oamenii sunt cu ochii pe ea,

întrebându-se cine îndrăznește să se arate la o nuntă atât de stilată cu un asemenea hârb!

Ea se sufocă încercând să râdă, simțind în același timp că leșină de ușurare. Rosalie avea dreptate. Afurisiții ei de hormoni o scoteau din minți. Fusese cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Aveți de gând să vă schimbați rabla într-o bună zi? întrebă Gabriel încă rezemat de ușa camerei ei.

— Nu. Suntem mulțumiți de ea.

— O să aveți un copil! Poate că ar fi timpul să cumpărați o mașină demnă de acest nume.

Ea ridică din umeri, cu mintea în altă parte, încercând să-l zărească pe Tim pe fereastră.

— Merge. Atâta cerem de la ea.

— Într-adevăr, asta e deja ceva.

— Și apoi, la Eus, n-avem nevoie să fim „stilați", cum zici tu.

Sophie intră în cameră cu mersul ei nonșalant. Avea unsprezece ani acum. Unsprezece ani și un corp de domnișoară. Era mlădioasă ca o liană, mai frumoasă decât oricând. Unsprezece ani și un

caracter energic. Nu se mai punea problema să i se spună Sophinette, nici „comoară“ sau „prințesă“. Vremurile acelea trecuseră.

— Oh, nu, nu-i adevărat! gemu Ambre.

— Ce este?

Gabriel se duse la fereastră, unde ea era încă postată, și își înăbuși un hohot de râs. În parc, în mijlocul mulțimii de invitați, Tim înainta cu pași grăbiți și toate privirile se îndreptau una câte una spre el. Căci, deși purta pantofi lustruiți cu grijă și cămașa lui albă pentru ocazii speciale, șortul albastru imprimat cu un palmier alb pe care îl arbora îi dădea un aer de clovn.

— Nu se poate! Gabriel, spune-mi că visez!

În timp ce Gabriel se strica de râs, Ambre se crispase.

— Ce se întâmplă? întrebă Rosalie intrând în cameră cu Timotée după ea.

— Veniți să admirați spectacolul! răspunse Gabriel vesel.

Iar Ambre adăugă:

— Aveai perfectă dreptate, Rosalie! Întârzie mereu și nici măcar nu s-a gândit să-și ia costumul!

Tim dădu buzna pe culoarul de la etaj gâfâind.

— Gabriel! Gabriel! Am nevoie de tine. Spune-mi că ai niște pantaloni! De orice fel. Niște pantaloni negri, albaștri sau chiar niște blugi, nu contează!

Gabriel își revenea cu greu după atâta râs.

— Ce-ai pățit?

— Mi-am lăsat pantalonii de la costum la Paris! Îi pusesem deoparte, special pentru ultima apariție în fața juriului... și i-am uitat la hotel! Spune-mi că ai ceva să-mi împrumuți!

— Da, nu-ți face griji.

Tim se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, și își trase sufletul.

— Salut totuși, zise Gabriel ironic.

— Da, îmi pare rău.

Tim îl îmbrățișă scurt.

— Toate bune? îl întrebă el, după care adăugă rapid: Unde este Ambre?

Gabriel îi arătă ușa camerei rămasă deschisă.

— Oh, dar toată lumea este aici, constată el intrând.

Copiii îl observau pe ascuns, cu un zâmbet în colțul gurii. Tim se duse direct la Ambre, înainte de a saluta pe cineva, îi puse o mână pe pântec, o sărută pe frunte.

— Ești bine? Te-ai descurcat?

— Ai întârziat.

El o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău.

Ea își păstra un aer țâfnos.

— Am câștigat premiul al doilea la concurs, o anunță el.

Ambre făcu ochii mari.

— Ce?

— Da, premiul al doilea! Prin urmare, ne acordă un ajutor! Vom avea dreptul la zece mii de euro!

Ochii lui Ambre se măriră și mai mult.

— Ce? repetă ea.

— Zece mii de euro! Ne vor da zece mii de euro ca să ne dezvoltăm pensiunea! O să putem în sfârșit să facem ferma pedagogică! Vom avea ferma noastră pedagogică până la începutul anului școlar viitor! Îți promit!

Zâmbea cu ochii lui de copil încântat și începu și ea să zâmbească, inundată de un val de fericire incredibilă. Ferma pedagogică, încă una dintre fanteziile lui Tim. Și nu orice fel de fermă pedagogică, ci o crescătorie de lame! Nu renunțase niciodată la ideea asta.

— Este adevărat? Juri?

— Este adevărul adevărat!

O luă în brațe, o sărută pe buze, apoi se întoarse spre Rosalie, Sophie și Timotée, care erau toți puși la patru ace.

— Salutare la toți trei! Îmi face plăcere să vă văd!

Se repezi să-i îmbrățișeze, în șortul lui albastru cu palmier alb, cu pantofii lui lustruiți, iar Ambre se gândi că nu avea niciun fel de importanță că își uitase costumul. Urmau să aibă lame. Urmau să înceapă creșterea lor. Bebelușul Lila avea să vină pe lume. Viața nu fusese niciodată atât de frumoasă.

Ceremonia se dovedi foarte impresionantă. Andréa și Giovanna intrară în biserică și instantaneu impuseră o tăcere maiestuoasă, înaintând în mijlocul invitaților, frumoși și solemni.

Niciodată nu-l văzuseră pe Andréa atât de grav. Giovanna lăsă să-i scape câteva lacrimi în timpul rostirii jurămintelor.

De la înălțimea celor unsprezece ani ai săi, Sophie observa totul cu maximă încântare.

— Vreau și eu o nuntă ca asta mai târziu, îi declară ea lui Ambre când ieșeau din biserică.

Începea să viseze la căsătorie, la copii, la rochie albă, cu exigențele unei tinere în devenire.

— Soțul meu va fi profesor.

— Ca tatăl tău.

— Da. Ca tata. Va fi inteligent și va ști toate țările din lume pe de rost. Iar eu voi avea un coc împletit. Vom ajunge la biserică într-o mașină decapotabilă. Sau poate într-o trăsură cu cai.

Păru să reflecteze, apoi dădu din cap.

— Da, e mai bine cu cai.

Ambre nu mai avea dreptul să-i spună Sophinette sau s-o sărute pe păr, dar rămânea confidenta ei. Era singura care știa că este îndrăgostită de un băiat pe nume Gaëtan, care era cu un an mai mare, în clasa a V-a B.

Soarele apunea încet pe cer. În parc, zgomotul de voci nu contenea. Felurile de mâncare și sticlele de vin defilau. Tinerii însurăței treceau de o masă la alta, primind cu modestie complimentele fiecăruia.

Tim se aplecă spre Ambre. Nu li se mai ivise ocazia să discute din acea dimineață. După ceremonia de la biserică, avusese loc interminabilul aperitiv din parc, fotografiile de grup în fața castelului…

— Tu, care ești aici de ieri, șușoti el, povestește-mi.

— Povestește-mi tu despre Paris.

— Am făcut-o pe clovnul în fața unor constipați în costume. Și tu, aici?

Ea își lăsă privirea să rătăcească în jurul mesei lor rotunde. Andréa îi așezase pe toți împreună. Sylvie și Michel, mai puțin eleganți și mai puțin dinamici, chinuindu-se să se țină după micuțul lor Maxence, care era hiperactiv. Greg, care luase zece kilograme după a doua despărțire de Héléna, dar pretindea că totul este bine. Rosalie și Gabriel, în conflict permanent de câteva luni. Sophie, care observa cu ochii mijiți

fiecare invitat, cu un aer oarecum critic. Timotée, care nu mai avea nimic dintr-un bebeluș bucălat, ci devenea la fel de zvelt ca Sophie și nu era interesat decât de lupte.

— Timotée știe să citească, anunță Ambre.

Tim dădu din cap, ușor impresionat.

— Bun! Altceva?

— Rosalie vrea să divorțeze.

El nu păru prea surprins.

— Este ceva normal... Face parte din criza femeilor de patruzeci de ani.

— Nu numai că vrea să divorțeze, dar vrea să renunțe la jobul de bonă și să plece din nou ca sezonieră pe Coasta de Azur.

Tim începu să râdă. Ea nu se putu abține și îl imită.

— Ei bine... vast program! Nu-i mai place să aibă grijă de copii?

— Oh, cred că are doar nevoie să-și reia viața socială și să plece un pic de acasă.

— Și Gabriel?

— El zice: „Fă-o, draga mea, îți las casa și îi voi lua pe copii o dată la două săptămâni“.

— Nu o ia în serios?

— Deloc.

Pufniră amândoi în râs, încercând să nu se facă prea mult remarcați. În fața lor, cu brațele încrucișate, Rosalie afișa o mină înțepată, în timp ce Gabriel pleca de la masă, istovit de a cine știe câta ceartă.

— Totuși nu se înțeleg prea bine. Sper ca lucrurile să se rezolve până la urmă, zise Tim cu aerul lui de copil prea lucid.

Ambre își dorea și ea asta din tot sufletul. Mai ales astăzi. Era o zi atât de frumoasă! Își reluară inspectarea mesei. Privirile lor alunecară spre Sylvie și Michel. Cei pe care timpul îi marcase cel mai mult. Sylvie avea patruzeci și patru de ani, cu patru ani mai mult decât Rosalie. Michel atingea cincizeci. Alături de ei, Greg bătea darabana cu degetele pe masă, cu privirea în gol.

— Și Greg? Va face o mică depresie de față cu noi? întrebă Tim observându-l cu ochii mijiți.

— Este așa fiindcă a aflat că Héléna are un copil.

— Nu pot să cred!

— Ba da. Un băiețel. Are deja un an.
— Ah... Groaznică lovitură.
— Mda.
— Va găsi și el pe cineva.
— Sunt sigură.

Stăteau acolo și șușoteau contemplându-și mica lume, asigurându-se că lucrurile se schimbau, dar nu prea mult. Uneori fericirea însemna și un pic de liniște.

— Mergem să ne plimbăm puțin? propuse Tim.

Plecară de la masă și se îndreptară încet spre copacii care mărgineau lungile alei ale parcului. Voiau să profite de ultimele raze ale soarelui la apus, care îi mângâiau cu o blândă lumină portocalie. Ambre se gândi că era cel mai bun moment al zilei. Arșița se potolea și nu mai rămânea decât o căldură plăcută.

— Este un loc într-adevăr grozav, declară ea, cuprinzând cu privirea domeniul.

— Da, aprobă Tim. E mai bine sau mai puțin bine decât în Eus?

Ea zâmbi luându-l de mână. Acesta devenise jocul lor. În fiecare loc pe care îl vizitau, unul dintre ei întreba: „E mai

bine sau mai puțin bine decât în Eus?“ Iar răspunsul era mereu: „Mai puțin bine“. Încheiaseră un pact în urmă cu cinci ani: dacă găseau un loc mai bun decât Eus, trebuiau să se mute imediat. Acest pact îl făcuseră pentru a fi siguri că nu vor trăi niciodată o viață monotonă și plictisitoare. Astăzi nu mai aveau aceleași dorințe, dar își continuau jocul pentru a-și da impresia că au rămas la fel de lipsiți de griji și de liberi ca înainte.

— E mai puțin bine! replică ea.

— Clar.

Câteva secunde continuară să meargă fără să se grăbească. O pasăre coborî nu departe, pe iarba perfect întreținută a parcului.

— Chiar o să înființăm ferma aia pedagogică? întrebă Ambre, parcă tot nevenindu-i să creadă.

Tim se holbă la ea ca la o nebună.

— Evident! Zece mii de euro, îți dai seama!

— Vom avea destul pentru lame, instalații, îngrijire?

— Ne vom descurca.

— Mereu spui asta…

— Și ne descurcăm mereu, nu?

Era adevărat. Plecaseră în Pirinei cu un rucsac în spate fiecare, un cort și câteva economii. Acum aveau propria pensiune, clienți fideli, un site, o pagină de publicitate în *Ghidul amatorului de drumeție* și premiul al doilea la concurs…

— Da, ne descurcăm mereu.

El păru mai liniștit. Își continuară drumul singuri, doar ei doi în mijlocul imensului parc. Ambre simțea în sfârșit plăcerea reîntâlnirii.

— Au trecut greu patru zile, zise ea în cele din urmă.

— Da, au trecut greu.

— Mai ales noaptea.

— Știu… La fel a fost și pentru mine. Eram în camera de hotel și îmi spuneam… nu mă puteam abține să nu-mi spun: „Ele sunt amândouă… Ele sunt amândouă și eu sunt singur".

Ambre îi strânse mâna într-a ei, cu un zâmbet emoționat. I se părea foarte ciudat să-l audă spunând „amândouă". Încă nu se obișnuise.

— Să știi că am fost foarte cuminți… Te-am așteptat.

Dar el nu o mai asculta. Avea acea privire un pic pierdută pe care ea o cunoștea foarte bine, acea privire pe jumătate gânditoare, pe jumătate visătoare.

— Știi, zise el, noaptea îmi pun capul pe pântecul tău... și când reușesc să-mi lipesc urechea într-un loc anume... se întâmplă destul de rar... trebuie să am noroc... dar când reușesc, ei bine, cred că vă aud inimile bătând în același timp!

Se opri brusc și se uită fix la ea cu uimire.

— Nu e incredibil? Nu e cel mai frumos lucru din lume pe care-l poți auzi?

Ea începu să râdă de emoție văzându-i aerul uluit și ochii de copil fericit. *Ochii lui, Dumnezeule, fă ca ea să aibă ochii lui.*

Tim continuă cu aceeași exaltare în voce:

— Tu știai că Lila vine din latinescu *lea*?

— Da... Am citit undeva.

— Îți amintești ce înseamnă? „Leoaică"! Înseamnă „leoaică"!

El îi luă mâinile și le puse în jurul gâtului său, cu ochii strălucind.

— Vom avea o micuță leoaică! O leoaică feroce!

— Tim… devii înduioșător…

El începu s-o sărute. Ea îl respinse ușor zâmbind.

— Ce? oftă el.

— I-am ales nașa. Gata.

— Glumești?

Ea scutură din cap fără a înceta să zâmbească. În privința nașului, nu trebuiseră să se gândească. Anton fusese mereu alegerea evidentă. În privința nașei, era cu totul altceva: existau mai multe candidate în cursă, una mai nerăbdătoare decât alta să se vadă desemnată — Lisa, care nu aștepta decât să mai alinte un copilaș, Rosalie, care își ascundea cu greu entuziasmul, și Cathia, care o amenințase pe față: „Sunt cea mai bună prietenă a ta sau nu? Te avertizez, dacă nu sunt eu nașa, nu mai calc niciodată în Eus!“ Ambre era disperată. Tim refuza să se pronunțe.

Alegerea se impusese de la sine cu două zile înainte, în timp ce Tim se afla la Paris și Anton pregătea mic-dejunurile. Stând pe palier, Ambre observa o mamă și pe

fetița ei, care sosiseră la Cuib cu câteva zile în urmă. Purtau pălării negre cu boruri mari identice și afișau același aer serios. Mama era îmbrăcată numai în albastru, în toate nuanțele: nocturn, regal, turcoaz... Fetița, căreia mama îi spunea Opale, avea părul subțire și o față delicată cu pistrui. Privind-o, Ambre se gândise la Emma, la acel chip din trecut, plin de pistrui. La părul ei blond ca spicele de grâu. Acel păr atât de subțire, atât de drept. Acea fată uimitoare, care vorbea fără reținere, energică, spontană, veselă. Cea pe care ei nu o mai văzuseră de aproape zece ani, dar cu care schimbau mailuri lungi promițându-și să se reîntâlnească. Cea care crezuse mereu, care știuse mereu — „Așadar ți-ai găsit sufletul-pereche, nu?“ Cea care o văzuse pe Ambre plecând din Frontignan abia stăpânindu-și lacrimile, dar care prezisese: „Nimic nu poate despărți două suflete-pereche. Ele înfruntă orice și până la urmă se regăsesc...“ Cea care îi calificase drept „eroi tragici“. Cea care ar rămâne probabil ultimul martor al poveștii lor, dacă ei ar ajunge să se uite.

Nimeni altcineva nu putea fi naşa Lilei.

— Deci? Cine este?

— O să fii surprins.

— De ce?

— Nu era pe listă…

— Serios?

— Şi n-am mai văzut-o de-o veşnicie.

El se încruntă.

— Nu-mi dau seama… Spune-mi…

Ea ezită, îndoindu-se brusc de temeiul ideii.

— M-am gândit… îmi ziceam că… în sfârşit… mă gândeam la Emma.

Tim ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Emma? Emma din Frontignan?

Ambre încuviinţă şi întrebă imediat, îngrijorată:

— Ce părere ai?

El reflectă. Tot încruntat.

Apoi ridică încet capul, fără să zâmbească.

— Cred că este o idee foarte bună.

— Serios?

— Da… Cred că este chiar o idee excelentă… şi că astfel nu va mai avea nicio scuză să nu ne viziteze!

Ambre lăsă să-i scape un râs de ușurare, imediat înăbușit.

— Nu eram sigură că e nimerit... după atâta timp...

— Tocmai. Este suficient să aștepți! O să fie nebună de fericire și va fi ocazia perfectă s-o vedem des!

Ea zâmbi și se abandonă în brațele lui Tim. Lila va avea un naș și o nașă excepționali. N-ar fi putut găsi alții mai buni. Dacă ar avea și ochii lui Tim, totul ar fi perfect. Ochii lui Tim... Ambre avu o tresărire simțind bebelușul mișcându-i în pântec.

— Cred că Lila este de acord, zise ea.

— Ce? A mișcat?

— Da.

Un licăr de entuziasm apăru în privirea lui Tim. Îngenunche în iarbă și își lipi palmele pe pântecul ei.

— Tim, încetează! Pantalonii lui Gabriel!

Pantalonii bej ai lui Gabriel. Pătați de iarba proaspătă. Dar cine se mai sinchisea de asta? Tim începuse să șoptească precipitat:

— Salut, micuță Lila. Da, sunt eu... Știu... V-am abandonat patru zile, dar s-ar

părea că nu ești supărată pe mine... Știi ceva? Ți-am ales nașa... gata... este un personaj nemaipomenit, o să vezi... N-a învățat niciodată să-ți țină gura. Este... vei vedea, spune exact ce gândește și râde! Când izbucnește în râs, toată lumea tresare! Oh, un ultim lucru: o cheamă Emma.

Ambre îl privea cu stupefacție pentru că, în pântecul ei, în adâncul ființei ei, micuța Lila se agita din ce în ce mai tare. Și Tim făcea ochii mari și șoptea din ce în ce mai repede:

— S-ar părea că ești de acord, nu-i așa? Da... Te simt mișcând. Știu deja cum vei fi. Știu deja că vei fi ca mama ta. O leoaică! O leoaică feroce!

Și loviturile de picior ale fetiței se succedau. Iar Tim continua:

— Da! Dă-i drumul! Arată-ne de ce ești în stare! Hai, micuță leoaică, scoate-ți ghearele! Ragi!

Ambre gemu înăbușit:

— Încetează, Tim! Nu o mai agita! O să-mi facă gaură în burtă!

Izbucniră în râs amândoi. Și micuța Lila, încurajată de vocile lor, lovea și mai tare.

Se lăsase noaptea peste castel și peste parc. O trupă de muzicieni se instalase în cort și un ring de dans fusese improvizat în aer liber. Andréa și Giovanna deschiseră balul cu un vals languros. Acum, vreo zece cupluri dansau pe iarba netedă. Gabriel o invitase pe Sophie. Nu pe Rosalie. Cu brațele încrucișate, Rosalie părea încă furioasă. Maxence și Timotée îi priveau zeflemitori pe Gabriel și Sophie, repetând că „dansul este pentru fete". Greg, ieșind pentru câteva clipe din indispoziția lui, o invitase pe una dintre surorile lui Andréa și era tare mândru să danseze cu acea sublimă creatură cu ochi arzători.

Ambre tresări ușor când îl văzu pe Andréa proțăpit în fața ei. Nu-l observase apropiindu-se. El îi întinse o mână și ea îl privi fără să înțeleagă.

— Doar n-o să mă refuzi în ziua nunții mele! zise el cu eternul lui zâmbet jucăuș.

Ea clătină din cap.

— Oh, nu! Nu-mi face asta! Sunt enormă!

— Încetează cu tâmpeniile!

— Nu pot să mă mișc.

— Este un vals!

— Nu, Andréa.

— Nu-i poți refuza nimic mirelui în seara asta!

Ea continua să clatine din cap, dar Tim o încurajă:

— Hai! Chiar și însărcinată, vei dansa mai bine decât el!

Și Andréa se întoarse spre Tim:

— N-o face pe deșteptul... Giovanna te așteaptă și este campioană la dans! Ai grijă să fii la înălțime!

Andréa o conduse pe Ambre puțin mai departe de celelalte perechi, în timp ce Tim dansa cu splendida mireasă pe iarbă, sub clar de lună.

— Nu fi geloasă, îi șopti Andréa zeflemitor.

— Nu-i asta!

— Ești crispată!

— Bineînțeles! Nu știu să dansez vals și...

— Și ești enormă, știu! Dar nimeni nu ne vede aici. Intenționat te-am adus în capătul ringului de dans.

Ambre mai bombăni câteva secunde, apoi, în cele din urmă, se lăsă condusă de cavalerul ei. Notele muzicale ale orchestrei își luau zborul pe deasupra parcului, a copacilor, a castelului. Urcau până la lună și la stele. Era feeric.

— Sincer, trebuie să recunosc… poate că e un pic *too much*, dar aveți o nuntă impresionantă, declară Ambre în mijlocul valsului.

— Ei bine, mulțumesc pentru acest compliment ciudat…

Andréa ezită puțin.

— Era un compliment, nu?

Ambre continuă fără să-l asculte:

— Nu, e adevărat. Domeniul este superb. Mireasa este superbă…

— Și mirele?

Ea se încăpățână să-i ignore, pe el și zâmbetul lui seducător.

— Mâncarea a fost sublimă. Orchestra este excelentă. Totul este perfect.

Andréa îi adresă un zâmbet mai puțin jucăuș, mai sincer.

— Mulțumesc. Pe când și nunta voastră?

— Oh... Știi, dacă o să ne căsătorim vreodată, o s-o facem în Pirinei. Vor fi fără îndoială oi și... lame... Vom mânca pe bănci de lemn, în mijlocul unei pajiști... În mod clar va fi mai puțin stilat.

— Sunt sigur că va fi grozav și așa.

Andréa o învârtea iar și iar, sub lumina fosforescentă a lunii.

— Tu și Giovanna... veți avea un copil într-o bună zi?

El schiță un zâmbet. Rămase tăcut secunde în șir.

— Da. Cred că în curând, răspunse într-un târziu.

Ambre se lumină la față. Andréa căsătorit era ceva previzibil... dar Andréa tată...!

— Adevărat?

— Am vrut să așteptăm nunta. Provenim amândoi din familii catolice...

— Da... Îmi amintesc...

Tăcură câteva clipe, savurând momentul. Muzica. Adierea răcoroasă a nopții. Amintirile din Arvieux care reveneau în forță.

— Mai știi cum eram acum zece ani? murmură Andréa.

— Exact la asta mă gândeam și eu, mărturisi ea.

— Eram tineri, aveam toată viața înainte... dar ce pesimiști eram! Îți amintești?

Ambre dădu din cap râzând.

— Ne gândeam că vom sfârși singuri. Că nu vom trăi decât simulacre de povești de iubire între suflete rătăcite.

— Da, îmi amintesc perfect! Tu fumai pentru a uita de viața ta tristă.

— Și tu ți-o trăgeai cu mine pentru a o uita pe-a ta!

Râseră din toată inima, fără a se opri din valsat.

— Îți imaginai că vom fi aici peste zece ani? Noi doi dansând... tu însărcinată cu copilul lui Tim... eu căsătorit?

— Nu. Niciodată nu mi-aș fi imaginat.

— Nici eu.

— Suntem prea departe de ceea ce voiam pe atunci.

— Da... Dar ne-am schimbat...

El o strânse și mai tare în brațe și ea se relaxă, punându-și capul pe umărul lui.

Un prieten. Nu se înșelase în privința asta. Într-adevăr, asta devenise el. Fusese cât pe ce să-l piardă, pe el ca și pe toți ceilalți.

La câțiva pași distanță, Tim dansa cu frumoasa Giovanna. Când Ambre îi întâlni privirea, el îi zâmbi și ea simți imediat bebelușul mișcând în burtă. Ceea ce o făcu să tresară surprinsă. *Micuța Lila îl iubește deja!* Era incredibil. Aproape la fel de incredibil ca faptul de a le auzi inimile bătând amândouă la unison.

— Ești bine? întrebă Andréa care o simțise încordându-se.

Ambre încuviință și își puse din nou capul pe umărul lui, cuprinsă de o căldură difuză.

— Sunt bine, răspunse ea.

Se învârtiră și iar se învârtiră. Luna lăsa dâre alburii pe cer.

— Să nu râzi de mine... poate hormonii mă fac așa de sentimentală, dar... cred că n-am fost niciodată atât de fericită.

Andréa nu glumi, după cum avea obiceiul. Dădu din cap cu gravitate.

— Pe mine alcoolul mă face sentimental, poate că și luna plină... dar și eu cred la fel, n-am fost niciodată atât de fericit.

Își zâmbiră unul altuia cu subînțeles.

— N-ar fi trebuit să ne îndoim niciodată...

El nu-și termină fraza, însă ea ghici cele câteva cuvinte pe care nu le rostise: *De toată această fericire care ne aștepta.*

Și sus, pe cer, stelele încuviințau.

---

[13] Vegetație specifică zonelor mediteraneene cu soluri calcaroase, formată din tufișuri dese de arbuști și ierburi rezistente la secetă.